

Nàng Tiên Cá

LỜI
MẸ

Kim dịch

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

Nàng Tiên Cá

LỜI MẸ

Sau khi gieo mình xuống biển, nàng tiên cá phải chịu đựng ba trăm năm thử thách mới được ban cho linh hồn bất diệt. Nếu nàng gặp được trẻ ngoan, thời gian thử thách rút đi một năm. Chẳng may gặp phải trẻ ác, thử thách lại tăng thêm một ngày.

Năm 1994 hẳn là năm tăng mạnh thời gian thử thách, bởi năm ấy xuất hiện đến mấy đứa trẻ không thể gọi là ngoan. Những đứa trẻ không ngoan này, vào một ngày nổi cơn dông gió, đã xô một đứa trẻ ngoan rơi xuống cống ngầm. Nhưng khi xoay sở thoát ra khỏi thế giới tối tăm ấy, đứa trẻ ngoan giờ lại khó mà gọi là ngoan được nữa.

Năm 1994 cũng là năm mà những cơn mưa thường kéo theo tin chẳng lành. Sau một đêm mưa lớn lịch sử, nước xối mạnh trong cống ngầm đã đẩy bật ba cái xác phụ nữ đang phân hủy ra kênh đào. Cảnh sát hình sự lập tức bắt tay vào phá án...

Nàng tiên cá mở ra một vài cảnh sinh hoạt gia đình bình thường, nhưng trên phong nền bình thường ấy lại khắc họa những chân dung ở mức độ bất thường cả về thiện và ác.

MỞ ĐẦU

nàng tiên cá

Thứ Sáu, 12/4/2013. Trời nhiều mây, sau quang đăng.
Tỉnh cờ trông thấy cậu ấy.

Đó vốn dĩ là một chiều bình thường. Thứ Sáu rồi, nên tôi cho nhân viên tan sớm, người đi hẹn hò, người đi đón con, tôi thì đến phòng tập. Hôm nay chạy bộ chậm năm cây số chỉ mất hai mươi sáu phút, nhanh hơn tuần trước hai phút. Huấn luyện viên Cao rất hài lòng, tôi cũng thế. Quan hệ giữa chúng tôi đã có bề dạn lại. Tuy nhiên, bầu không khí ấy không kéo dài lâu, trong lúc giúp tôi thực hiện các bài tập kéo giãn, gã lại tranh thủ sờ đùi tôi.

“Cơ rắn chắc hơn nhiều rồi.” Gã nói.

Tôi đáp cho có, “Ồ, thế à?”

Tay gã lần mò nhích lên vài phân, “Gắng kiên trì, sẽ giảm được tỉ lệ mỡ trong cơ thể.”

“Ừ.” Tôi đứng thẳng dậy, “Có đủ sẵn chắc để đấm gãy sống mũi cậu không?”

Mặt Cao liền xám xịt như gan lợn, trông mà buồn cười. Khi tôi quăng đích sang, gã vẫn không dám nhìn lại, bộ dạng tiu nghỉu. Tôi biết gã xếp tôi vào dạng đàn bà nào: lẩm tiền, lớn tuổi, cô đơn, mê mẩn cơ bụng và mông cong của gã, lôi nhau lên giường chỉ sau ba buổi tập. Gã tin chắc mười mươi luôn.

Được thôi, chẳng sao cả. Huấn luyện viên Cao thân mến, cậu cứ tha hồ nghĩ gì tùy thích, nhưng giờ hãy nghiêm túc giờ cao đích lên. Bởi vì trước khi làm xong việc đó, tôi muốn đảm bảo thể lực và kĩ năng của mình ở trạng thái tốt nhất.

Đắm đích hai mươi phút. Đắm bóng quả lê hai mươi phút. Sau buổi tập, huấn luyện viên Cao lịch thiệp đưa tôi kí vào nhật kí tập luyện, về mặt gã làm tôi buồn cười.

Tắm và sấy tóc xong, tôi đến Lotus Coffee gọi một suất salad cho bữa tối. Đang băn khoăn cân nhắc xem nên đi massage hay về thẳng nhà, tôi chợt nhìn thấy tấm áp phích biểu diễn ở rạp hát nhỏ bên kia đường.

Trên nền xanh dương chuyển dần thành xanh lục, có bong bóng, thủy thảo và san hô. Chính giữa là một cô gái vẽ kiểu hoạt hình với mái tóc đỏ, tay ôm con cá nhỏ màu vàng, ngồi trên đá ngầm, ngắm lâu đài cổ kính trên bờ biển. Thân dưới cô là cái đuôi thon dài tròn trặn đung đưa trong sóng biển. Nhạc kịch thiếu nhi *Nàng tiên cá*.

Nàng. Tiên. Cá.

Tôi nhấp cà phê, nhấn chìm ba chữ này vào miệng. Phục vụ đang thu dọn chén đĩa ở bàn đối diện tò mò nhìn sang. Tôi cụp mắt xuống, cảm thấy hàng mi thấm ướt.

Vé vào cửa là tám mươi đồng^[*]. Rạp nhỏ, sức chứa vài chục người. Tôi ngồi ở dãy cuối cùng, nhìn tấm rèm tím sẫm trên sân khấu, tự hỏi không biết đáy biển đằng sau rèm thế nào. Rạp đã lác đác vài khán giả ngồi chờ kéo màn. Hầu hết là phụ huynh đi cùng con em mình. Mùi bông ngô trộn tiếng lanh lảnh trẻ thơ

bứt tôi khỏi đáy biển, mang cá tưởng tượng lặn lẽ khép lại sau tai.

Một cô bé mặc váy len màu xanh lá cây đứng dậy khỏi chỗ ngồi, thích thú nhìn những con sao biển, vỏ sò và bạch tuộc treo lơ lửng trên trần rạp hát, “Mẹ ơi mẹ nhìn kìa, Patrick Star^[*]!”

Người mẹ vội kéo cô bé ngồi xuống, “Trật tự nào con! Đừng làm phiền mọi người, sắp biểu diễn rồi.” Đó là một phụ nữ trạc tuổi tôi, vẻ ngoài thanh nhã và đeo cặp kính gọng đen giản dị. Cô vừa nhắc nhở vừa nhìn quanh xem con mình có cẩn tâm nhìn ai không. Mắt chúng tôi giao nhau, cô nở một nụ cười xin lỗi, tôi cũng mỉm cười và quay đi chỗ khác.

Rồi nhìn thấy cậu.

Cầm một bịch bỏng ngô to và coke, Dương Lạc đang lách qua hàng ghế thứ tư, tiến lại gần người phụ nữ đeo kính gọng đen. Trán lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt tròn tròn hơi bóng dầu, di chuyển rõ là khó khăn. Cậu phải hóp cái bụng đã phề phề để lách qua được khoảng trống giữa ghế và các cặp đùi, vừa cố giữ cho coke khỏi sánh vừa gật đầu xin lỗi những người đang nghiêng chân nhường đường. Tóc thưa thưa, vóc dáng không mấy ưa nhìn, cuối cùng cũng đến được chỗ vợ và con gái. Người phụ nữ đeo kính gọng đen hình như hơi trách cứ, nhưng cô bé con lại rất vui, đưa tay lấy bỏng ngô trong bịch giấy nhét vào miệng, đồng thời vung tay trở con sao biển vàng to tướng cho bố xem.

Mặt Dương Lạc vừa khéo ở đúng luồng sáng. Theo hướng tay chỉ của cô bé, cậu ngược nhìn sao biển và trầm trồ cảm thán một cách thái quá. Trong thoáng chốc, tôi nhớ lại một thiếu niên có gương mặt sắc nét, đôi mắt dài mảnh và nụ cười ấm áp.

Tôi ngồi trong bóng tối, nhìn Dương Lạc vụng về tung hứng với con gái mà thấy da thịt nhoi nhói đau như bị năm tháng cửa qua. Khi ánh đèn trong rạp đột ngột tắt đi, người phụ nữ đeo kính gọng đen kéo hai bố con về chỗ ngồi. *Nàng tiên cá* mở màn.

Nàng tiên cá chống má, say sưa lắng nghe chị gái kể về cảnh vật bên trên mặt biển.

Nàng tiên cá trầy trật kéo hoàng tử vào bờ.

Mụ phù thủy nói, “Người sẽ biến thành bọt nước.” Nàng tiên cá tái mặt, “Tôi không sợ!”

Nàng tiên cá tỉnh dậy sau cơn đau dữ dội, chiếc đuôi cá thon tròn đã biến thành cặp chân dài tuyệt đẹp. Trước mặt nàng là đôi mắt đầy quan tâm của hoàng tử.

Tôi chớp lấy ví đứng bật dậy, rời khỏi chỗ ngồi và len ra giữa những tiếng cầu nhàu. Tôi buộc phải chạy trốn, vì sợ nghe câu nói với cô bé rằng, “Bố từng là chàng hoàng tử kia.” Tuy nhiên, khi bước tới cửa, tôi vẫn bất giác ngoái nhìn sân khấu. Nàng tiên cá và hoàng tử đang dìu dắt trong điệu vũ. Váy trắng bằng lụa và sa mỏng. Đôi chân lả lướt, tà váy phiêu bồng.

Màn đêm buông xuống. Tôi và xe của tôi phóng nhanh trên đường cao tốc, thành phố rực rỡ ánh đèn từ từ mở ra trước mặt. Thỉnh thoảng, tôi bắt gặp trẻ nhỏ nắm tay bố mẹ, tung tăng chạy trên lề đường. Họ hạnh phúc hay không thì tôi không biết,

tôi chỉ biết rằng mình khổ sở, nổi khổ miên man bất tận như con đường không đầu không cuối đang trải đi trước mặt.

Tiên cá ơi, các nàng chỉ còn cách thiên đường ba trăm năm thôi, chứ nước mắt của tôi, mỗi ngày đều tăng thêm một giọt.

Tôi siết vô lăng và nhấn mạnh chân ga. Thân xe đen kịt nhanh chóng hòa vào màn đêm.

Nàng tiên cá nhỏ xinh trên không trung kia ơi, hãy hát cho từng nụ cười.

Đứa trẻ cầm côی cút của tôi ơi, đừng sợ.

Thành phố này chính là biển lớn của em.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

cô gái biến mất

Qhủ nhật, 22/5/1994. Trời nắng.

Tôi ghét Tô Triết. Phải, tôi ghét nó. Hồi tối tôi nói về phương trình bậc nhất hai ẩn, nó không buồn nghe, cứ mãi miết nghịch món đồ chơi ngu ngốc đó. Chỉ là một chiếc ô tô có thể biến thành robot thôi mà^[*], không hiểu sao lại đắt như vậy. Nhưng rõ ràng bố mẹ không nghĩ thế. Khi mua cho Tô Triết, dường như họ không nhận ra rằng bố phải phá bao nhiêu kính ô tô mới đủ tiền tậu món đồ lãng nhăng này. Chà, nó là con trai của bố mẹ, nụ cười của nó có lẽ đã bù đắp được hết nhọc mệt của hai người.

Sau bữa tối, tôi định làm bài tập về nhà, nhưng mẹ bảo tôi kèm Tô Triết học trước. Tôi vâng lời với thái độ rõ là miễn cưỡng. Thấy thế mẹ bèn hỏi tại sao, nghe tôi giải thích rằng còn rất nhiều bài tập phải làm, mẹ lộ vẻ sốt ruột, “Mới lớp Mười mà nhiều bài thế á, thầy cô mà muốn học trò kiệt sức hả?”

Tôi nói, “Mẹ ơi, con lớp Mười một rồi ạ.” Mẹ sửng sốt, “ồ” một tiếng rồi đi rửa bát.

Tôi không muốn kèm Tô Triết, nó cũng không muốn học. Tất cả nhiệt tình của nó tối nay đều dồn vào món đồ chơi mới. Tôi ngồi bàn, im lặng nhìn nó vừa vắn vò cái thứ bằng nhựa ấy vừa tự lồng tiếng “Èn en”.

“Buông xuống đi, phải học rồi.”

“Ừ.” Ờn ờn ờn ờn.

“Nhanh lên, chị còn phải làm bài nữa.”

“Ừm.” Ờn ờn ờn ờn.

“Buông xuống!”

Tô Triết giật mình, đưa mắt nhìn tôi rồi từ từ đặt món đồ nửa người nửa xe lên bàn, mắt liếc vào cuốn sách giáo khoa đang mở. Tôi dạy nó phương trình bậc nhất hai ẩn, vừa giảng vừa viết ví dụ ra giấy nháp cho nó xem. Tô Triết không ngẩng lên lần nào, mắt lác liêu cho thấy nó không hề lắng nghe. Giảng xong, tôi hỏi hiểu không, Tô Triết gật đầu.

Tôi nói “Được” và ra một đề bài cho nó, “Làm đi.” Đoạn tôi mở cặp của mình. Còn hai đề Đại số, hai đề Hình học và một đề Tiếng Anh phải làm, trì hoãn nữa là không kịp đi ngủ trước nửa đêm. Tôi bò ra bàn để làm bài tập, trong lúc đó Tô Triết nghệt mặt nhìn tờ nháp, mãi không hạ bút được.

“Sao thế?”

Nó cắn môi im lặng, cuối cùng bật ra, “Không sao.”

“Không sao thì làm đi!”

Tô Triết nhăn nhó. Tôi rất bức, “Mày vừa bảo đã hiểu rồi cơ mà?” Tô Triết cúi đầu. Tôi liếc hàng mi dài và khuôn mặt phụng phịu ấy, lòng bỗng dịu lại, “Chị giảng lại một lần, chú ý nghe cho kĩ nhé!”

Tô Triết ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, làm ra vẻ nghiêm túc. Tuy nhiên chẳng bao lâu nó đã lộ đuôi vờ vệt. Tôi chưa giảng xong một đề, nó lại đặt cằm lên cánh tay, dùng đầu bút chì chọc chọc món đồ chơi và lăm bằm, “Autobot, biến hình, đi thôi...”

Tôi nổi khùng, đập cuốn sách đang cầm vào món đồ giẻ rách đó. Giữa tiếng hát của Tô Triết, Bumblebee bắn vọt lên, đập vào tường và bung ra thành nhiều mảnh. Tôi tá hỏa nhìn Tô Triết hoảng hốt về lấy đồng đồ chơi đã tan tành. Chỉ trong nháy mắt, mẹ lao vào.

“Sao thế?” Và lập tức nhận ra tổn thất. Mặt mẹ méo xệch đi. “Tại đứa nào?”

“Chị con!” Tô Triết vừa nức nở vừa chỉ vào tôi, “Chị ấy ném!”

Tôi vô thức co người lại, không muốn và không thể biện bạch. Quả nhiên một giây sau, mẹ đã véo tai tôi, “Mày có biết cái này bao nhiêu tiền không? Mới mua về đã quăng quật. Dù không biết xót tiền, mày cũng phải xót bố mày chứ...”

“Thôi được rồi!” Bố đã vào đến nơi, cau mày nhìn mẹ rồi lại nhìn Tô Triết đang rung rung nước mắt. “Thả tay ra nào.” Bố ngồi xổm xuống, nhấc một cánh tay robot lên, ngó nghiêng đầu đuôi. “Làm chị cháu hả?”

“Không hề ạ!” Tô Triết rụt cổ, “Vừa nãy con đang làm bài mà...”

“Nó không chú ý nghe.” Tôi xoa xoa tai. “Cho nên con chỉ...”

“Ừ. Làm bài tập đi đã.” Bố nhìn các đề trên bàn. “Tối nay không phải kèm em học nữa. Triết, đi chơi với bố nào.”

Mẹ lườm tôi và cong môi nhìn bố, “Đều tại ông nuông chiều cả!”

Tôi im lìm quay vào bàn, cầm bút lên, tai vẫn còn nóng, mắt cố tập trung nhìn vào một đề Hình học.

“Sau này em không nghe lời, con cứ từ tốn khuyên bảo.” Ra đến cửa, bố ngoái lại bảo. “Đừng thượng cẳng tay hạ cẳng chân,

em là em con mà.”

Tôi ậm ừ nhưng không ngoảnh ra, nước mắt lưng tròng. Suốt một giờ tiếp theo, tôi chỉ giải được một đề. Đề là: Món đồ chơi kia có thể mua được bao nhiêu đôi giày thể thao trắng? Đáp án là: Tám đôi.

Phòng bên cạnh thoát tiên có tiếng Tô Triết khóc lóc vùng vằng và tiếng mẹ than thở, rồi dần dần chìm vào yên lặng. Có nghĩa là đã muộn. Chắc mẹ đã dỗ Tô Triết đi ngủ. Bố mẹ khẳng khẳng cho rằng Tô Triết không nên thức khuya, bằng không sẽ khó lòng trở thành một thanh niên cao ráo đẹp trai. Tôi thì chỉ mong hoàn thành bài tập sớm để có thể chợp mắt đôi chút trước khi đi học.

Tuy nhiên, cơn mệt mỏi vẫn dồn dập ập đến, mắt đã cay se lại càng cay thêm vì khóc. Vật vả mãi mới làm xong bài tập Đại số, tôi buồn ngủ đến mức không ngẩng nổi mặt lên nữa. Để đối phó với đề cuối cùng, tôi phải đi rửa mặt nước lạnh cho tỉnh táo. Tôi rón rén mở cửa, đi qua hành lang vào phòng tắm. Bố chưa ngủ, đang ngồi trên chiếc ghế đẩu nhỏ ở cửa, tay cầm món đồ chơi cố dán cửa xe lại. Thấy tôi, bố hạ giọng hỏi, “Bài tập xong chưa?”

Tôi lắc đầu, cẩn thận vòng qua lọ keo hăng hắc, đi vào phòng tắm rửa mặt. Nước lạnh tê tê và hương xà phòng thoang thoảng khiến tôi tỉnh táo hẳn ra. Tôi lau khô tay và mặt, nhấc đôi giày thể thao màu trắng đang phơi trên bệ cửa sổ xuống, muốn chắc chắn là nó sẽ khô trước bình minh. Giày cũ lắm rồi, nhưng là đôi duy nhất tôi có để đi trong lễ chào cờ ngày mai.

Chỉ tích tắc, đầu tôi như bốc hỏa. Bề mặt giày vốn đã ố vàng giờ lấm tấm nhiều đốm xanh đậm. Vì giày còn ướt nên các đốm này loang hết cả ra. Một mùi quen thuộc xộc thẳng vào mũi.

Mùi mực viết.

Tôi như nhìn thấy cảnh Tô Triết cầm bút nhỏ từng giọt mực lên đôi giày trắng này, trên mặt là điệu cười oán hận hoặc khoái trá. Thật kì lạ, tôi không hề tức giận vì tâm trí còn đang bận tâm với câu hỏi: Ngày mai làm thế nào đây?

Một đại diện nâng cờ, xỏ đôi giày thể thao “màu trắng” lem luốc mực, giữ một góc quốc kì tiến về phía cột cờ trước sự chứng kiến của hàng trăm người trong trường.

Chưa kể trong hàng trăm người ấy có cậu.

Biết làm thế nào đây? Tôi xách đôi giày thể thao đi nhanh về phòng. Thấy tôi băng qua, bố ngẩng đầu lên nhìn, hoặc không. Ở góc ở phòng có một tấm bảng đen nhỏ dùng để dạy Tô Triết làm bài tập về nhà. Dưới bảng là vài mẫu phấn tôi đánh cắp ở trường.

Hi vọng có tác dụng, tôi vừa nghĩ vừa chà phấn lên các đốm mực. Tiếc thay, nền vải dù đã chà phấn vẫn lộ rõ màu xanh đen. Tôi vứt phấn đi, vào phòng tắm lấy kem đánh răng. Bố thắc mắc nhìn tôi nhón nhác chạy qua chạy lại, “Con làm gì đấy?”

Tôi không có lòng dạ nào mà trả lời, vì còn bận cứu đôi giày.

Cuối cùng, khi đôi giày thể thao trắng được bọc kín bằng kem đánh răng và bụi phấn dày đặc, trái tim tôi cũng bình tĩnh lại đôi chút, thậm chí còn nghĩ, có lẽ nhờ vậy đôi giày cũ sẽ trở nên trắng trơn như mới. Tuy nhiên, khi nhận ra tuýp kem đánh răng dẹp lép, tối tăm lo vì không biết sáng ra phải giải thích với

mẹ thế nào. Chưa kịp biên soạn lời lẽ, lại ước giá mai trời mưa thì hay, lễ chào cờ sẽ bị hủy bỏ, tôi không phải lo mình biến thành trò cười trước mặt toàn trường nữa. Vì vậy, tôi mặc kệ tuýp kem và chấp tay cầu nguyện ông trời. Cầu cho sáng mai trời mưa, không cần lâu quá đâu, đến khi bắt đầu buổi tự học sáng là được.

Rồi tôi khóc.

Trên đời có cô gái nào như tôi không, ngồi bên một đôi giày thể thao trắng lố lằng, một tuýp kem đánh răng, vài mẫu phấn và tờ đề tiếng Anh chưa làm xong, tuyệt vọng cầu mưa.

Khóc xong, bình tĩnh hơn nhiều, tôi gạt bài tập sang một bên, lấy nhật kí ra, viết những dòng này và chờ đợi cơn mưa có thể không đến.

Khương Ngọc Thục nhấc vung nồi, mắt kính lập tức phủ hơi mờ. Mặc dù không nhìn rõ món ăn trong nồi, nhưng mùi thơm của sườn, đậu và khoai tây vẫn phả vào mặt. Ngọc Thục cầm thìa lên, nếm thử rồi hài lòng tốt gas.

Chị bước ra ban công và mở cửa sổ. Trời âm u suốt ngày, mãi không thấy mưa. Chập tối có gió nhẹ làm không khí cuối xuân đầu hè mát mẻ hơn. Dưới lầu có vài cụ già đang chơi với cháu, vài bà nội trợ đang bận rộn lấy quần áo khỏi dây phơi. Ngọc Thục nhô người ra, nhìn vào khoảng không ở góc tòa nhà. Hai cậu bé tiểu học, một cao một thấp, đang trao đổi mấy tấm thẻ can. Hai đứa này toàn tan học sớm.

Ngọc Thục lấy một quả cà chua trong tủ lạnh, rửa sạch, cắt thành từng lát nhỏ, rắc đường lên trên. Bữa tối đơn giản đã

xong. Chị cởi tạp dề, rửa tay, gấp một lát cà chua, vừa ăn vừa đi ra phòng khách ngồi xuống sofa, bật ti vi, nhìn đồng hồ treo trong phòng khách. Bây giờ là 5 giờ 10 phút chiều. Lúc này chắc Khương Đình đang tan học cùng các bạn. Có thể sẽ ăn vài xiên đậu phụ hoặc trứng nướng ở mấy sạp quà vặt dọc đường, hi vọng con bé không vì thế mà muốn bỏ bữa tối.

Ngọc Thục uể oải ngã người ra sofa, cầm điều khiển từ xa lên và chuyển kênh vu vơ. Vào thời điểm này, các kênh hầu như đều phát quảng cáo, chỉ có một kênh chiếu phim truyền hình, *Tam Quốc diễn nghĩa*. Ngọc Thục kiên nhẫn xem một hồi, chỉ thấy nhạt toẹt. Nếu là Tôn Vỹ Minh, hẳn anh ta sẽ say sưa xem mãi. Nghĩ đến anh ta, Ngọc Thục hơi bực, lại cầm điều khiển chuyển về kênh địa phương, thấy phát ca nhạc, với một ban nhạc Đài Loan tên là Thích Khách. Ngọc Thục không hề biết ban nhạc, nhưng bài hát này đã được phát liên tục trên ti vi mấy ngày rồi, hẳn chị cũng đã từng nghe.

Ngọc Thục nhìn đồng hồ treo tường, 5 giờ 20 phút. Chỉ vài phút nữa thôi, Khương Đình sẽ về đến nhà.

Ngọc Thục đứng dậy khỏi sofa, xỏ dép loẹt quẹt đến bên cuốn sổ mở trên bàn cạnh tủ tivi. Chị gấp sổ lại, gom cả máy tính điện tử và hộp đựng kính trên bàn cất hết vào túi xách, dọn dẹp bàn gọn gàng để chứa đủ chỗ cho con ngồi học. Xong xuôi lại nhìn đồng hồ treo tường. 5 giờ 35 phút. Chị trở vào bếp, thắt lại tạp dề, mở vung nồi trên bếp gas ra xem. Món sườn heo hầm đậu và khoai tây không còn tỏa hơi, nhưng vẫn ấm ấm. Ngọc Thục do dự, cuối cùng lại bật gas, điều chỉnh cho lửa nhỏ, từ từ hâm nóng. Đĩa cà chua trộn đường đã ứa nước đỏ, lớp vỏ

cũng mềm đi. Ngọc Thục đặt đĩa lên bàn ăn, xới hai bát cơm, lấy thêm hai đôi đũa.

5 giờ 40 phút. Đáng ra Khương Đình phải về nhà được mười phút rồi. Con bé đi đâu không biết? Ngọc Thục nhún vai, thầm cười mình chuyện bé xé ra to. Trẻ con chứ có phải là đồng hồ với cơ cấu tinh xảo đâu, làm sao chính xác từng giây từng phút được. Tuy nhiên, xét theo thói quen thường ngày của Khương Đình, về muộn đúng là không bình thường. Cho dù chỉ muộn mười phút.

Tiếng ục ục trong nồi mỗi lúc một to. Ngọc Thục đứng dậy quay vào bếp, cầm thìa khuấy thử. Nước đã hơi cạn rồi. Chị nhìn ra ngoài, sắc trời u ám hơn, gió to hơn, chị đi tới bên cửa sổ, thò đầu ra. Dưới lầu không còn ai nữa, chỉ có dây phơi tro trọi đung đưa trong gió.

Ngọc Thục đánh mắt về góc tòa nhà một lần nữa, hi vọng cô con gái mặc đồng phục xanh lam sẽ xuất hiện trên con đường phải đi qua để về nhà. Quả nhiên, chị trông thấy đồng phục xanh lam và một cô bé, nói cho đúng là nửa cô bé. Vì nửa kia khuất khỏi tầm mắt chị. Sau một tích tắc, cô bé ngửa người và đập chân phải ra một cách yếu ớt, trông như thể bị túm tóc hoặc cổ áo từ góc khuất tòa nhà, rồi biến mất.

Mắt Ngọc Thục gấn như lời khời tròng. Chị chớp mắt lia lịa, không còn gì ở góc tòa nhà nữa. Dòng suy nghĩ khựng lại trong vài giây, Ngọc Thục bắt đầu tự hỏi liệu cảnh mình vừa trông thấy có phải là sự thật, rồi một cảm giác bất an mạnh mẽ trào lên trong lòng cắt đứt mọi chân chù, chị quay người lao ra khỏi bếp, mở cửa và phóng xuống lầu.

Lúc chạy ra hành lang, Ngọc Thục trượt chân làm dép phải văng đi, ngã nhào xuống nền bê tông thô ráp. Chị không buồn ngó đến khuỷu tay bầm tím, thậm chí không màng xỏ lại dép, chỉ tâm tâm niệm niệm một điều: Con gái tôi bị bắt cóc rồi.

Người phụ nữ đeo tạp dề, tóc tai rối bù, bên má nhem nhuốc, chân chỉ xỏ một chiếc dép lê loạng choạng chạy về phía góc tòa nhà cách đó hơn chục mét. Ngoặt ở đây sẽ thấy một khoảnh sân rộng có vài tòa nhà bao quanh. Chỗ này vẫn nằm trong tầm mắt cư dân mà. Ngọc Thục nhìn chăm chăm vào góc ngoặt của tòa nhà, tim như muốn nhảy ra khỏi họng. Không ngờ vừa ngoặt sang, chị đã va phải một người. Màu xanh lam choán lấy mắt Ngọc Thục, một tiếng hét xối vào tai chị, “Mẹ ơi, mẹ làm gì thế?”

Ngọc Thục ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển, thất thần nhìn Khương Đình đang đứng ôm ngực trước mặt, như thể không nhận ra con gái.

“Mẹ đứng lên.” Khương Đình đỡ Ngọc Thục dậy, “Mẹ hoảng hốt thế này là định đi... Mà dép của mẹ đâu?”

Ngọc Thục run rẩy đứng lên, ánh mắt dán chặt vào mặt con gái, “Con... sao con lại ở đây?”

“Á?” Khương Đình ngớ người. “Con về nhà mà, không thì đi đâu?”

Ngọc Thục đã hoàn hồn, cười méo xệch rồi xua tay, “Trời ạ, mẹ nhìn thấy... Mẹ tưởng... Thôi quên đi, bình an là tốt rồi.”

“Mẹ nói gì thế?” Khương Đình bối rối nhìn mẹ từ đầu xuống chân và kêu lên, “Mẹ bị ngã? Mẹ có sao không?”

“Không sao, không phải lo.” Ngọc Thục chột biến sắc mặt.
“Về nhà mau!”

Khuơng Đình dìu mẹ khắp khiêng ngoặt lại mặt trước tòa nhà, rào chân đi về phía cửa. Vào đến hành lang, Khuơng Đình tìm được chiếc dép. Ngọc Thục xỏ lại, giục con nhanh chóng lên lầu. Mới tới tầng ba đã ngửi thấy mùi khét nồng nặc.

Món sườn hầm với đậu và khoai tây về cơ bản đã nát nhừ. Ngọc Thục tiếc rẻ, muốn lựa phần chưa nát quá ra ăn, nhưng sau vài lần đảo nổi, chị đành bỏ cuộc. Khuơng Đình chạy vào phòng ngủ tìm lọ thuốc đỏ. Ngọc Thục đổ món hầm vào thùng rác, cân nhắc rồi lấy trong tủ lạnh ra vài quả trứng.

Sau khi bôi thuốc, hai mẹ con bắt đầu ăn tối. Khuơng Đình xem chừng đói ngấu, cơm, trứng trắng và cà chua trộn đường mà vẫn háo hức ăn. Ngọc Thục thương quá, liền vỗ vỗ đầu con an ủi. Nào ngờ vừa duỗi tay, chị đã rít lên vì chỗ đau ở cùi chỏ.

Khuơng Đình lập tức đặt bát đĩa xuống, cầm lấy cánh tay mẹ, thổi phù phù vào vết thương, lăm bắm như dỗ trẻ con, “Không đau không đau.”

Ngọc Thục vừa ấm lòng vừa buồn cười, giơ đầu khỏ nhẹ vào đầu Khuơng Đình, “Con nghĩ mẹ bao nhiêu tuổi hả?”

“Nói thì hay lắm!” Khuơng Đình mím môi. “ Bao nhiêu tuổi mà vẫn nhớn nhác hấp tấp như thế.”

“Tại mẹ tưởng...” Ngọc Thục lắc đầu. “Thôi bỏ đi, chắc mẹ nhìn nhầm.”

“Nhìn nhầm ạ?” Khuơng Đình gấp một lát cà chua đưa vào miệng. “Mẹ trông thấy cái gì?”

“Một cô bé, trạc tuổi con, tóc dài, cũng mặc đồ xanh lam.” Ngọc Thục cau mày, vung tay trở ra cửa sổ, “Trông như bị lôi đi.”

“Hả?” Khương Đình kinh ngạc mở to mắt, chăm chăm nhìn mẹ.

“Đáng sợ, đúng không?” Ngọc Thục vẫn chưa nguôi thấp thỏm. “Bấy giờ mẹ nóng lòng muốn chết, cứ tưởng là con...”

“Sau đó?”

“Sau đó mẹ nhìn thấy con.” Ngọc Thục sờ mặt con gái, “Bé con, nếu con bị bắt đi thật, mẹ biết sống sao?”

Khương Đình cúi mặt, chậm rãi nhai lát cà chua, vẻ mặt trầm tư, “Con vẫn ổn đây thôi.”

“Ừ.” Ngọc Thục ngáp dài, “Xem sổ sách suốt buổi chiều, hoa cả mắt. Mẹ già rồi.”

Khương Đình không trả lời, ngậm cơm, nhìn mãi vào một chỗ trên đĩa.

Sau bữa tối, Ngọc Thục xua con gái về phòng làm bài tập. Rửa bát đĩa xong, chị trở lại bàn phòng khách tiếp tục làm việc. Một tiếng sau thì hoàn tất sổ sách quý này của Công ty TNHH Khai thác ngô Đại Hữu, Ngọc Thục đi vào bếp rót một cốc nước, phát hiện trên kính cửa sổ có vệt ướt. Chị mở cửa sổ, làn mưa dày đặc lập tức cuốn theo hơi ẩm lành lạnh vào phòng. Ngọc Thục hít sâu vài hơi hương vị ngọt ngào đặc trưng của mùa xuân. Chị cầm cốc, nhấp một ngụm nước chanh và nhìn mưa tầm tã bên ngoài.

Vào mùa hanh khô thế này, một cơn mưa lớn thật là quý giá. Ngọc Thục thậm chí còn hình dung được hoa lá đang bùng

bùng nảy nổ. Chị ngẩng nhìn bầu trời đen kịt, ở nơi cao mịt mù trên kia, mưa trút liên miên như tơ bạc xem chừng chưa muốn ngừng. Tuy nhiên, tâm trạng dễ chịu không kéo dài lâu, chưa uống xong cốc nước, Ngọc Thục sực nhớ cửa sổ phòng ngủ vẫn mở, liền hấp tấp ra khỏi bếp.

Khuơng Đình ngồi bên bàn học, đang quay đầu nhìn ra ngoài trời. Mưa tạt chí chát vào mặt kính, đọng thành vũng nhỏ trên bề cửa sổ, hắt cả xuống chiếc giường đơn kê ngay bên trong. Ngọc Thục leo vội lên giường đóng cửa sổ, cùng lúc nhận ra ga giường đã ướt đẫm một góc.

“Sao chẳng để ý gì hết cả!” Ngọc Thục quay lại than thở, “Mưa to như vậy mà không biết đường đóng cửa sổ ư?”

“Ồ!” Khuơng Đình như choàng tỉnh. “Con không để ý.”

“Chẳng biết đầu óc con để đâu nữa!” Ngọc Thục lột ga trải giường, cuộn tròn lại ném xuống đất, lấy trong tủ ra một bộ chăn ga gối đệm sạch sẽ. “Khi nào ngủ tự thay nhé!” Đang nói, chị chợt nhìn lướt qua bàn, thấy vở Khuơng Đình mới loe hoe vài dòng thì phát cáu. “Hơn một tiếng qua con làm gì? Sao chỉ viết được chút xíu đây thôi?”

“Con...”

“Đọc truyện hay nghe nhạc hả?” Chị lật giở trên bàn nhưng không thấy sách truyện hay máy Walkman^[*], lại càng khó chịu hơn. “Sao con thù người ra thế?”

Khuơng Đình không đáp, cầm bút viết nhoay nhoáy.

Ngọc Thục không muốn chỉ trích nữa, chỉ khuyên “Học nhanh còn nghỉ” rồi bước ra khỏi phòng ngủ, bỏ ga trải giường

ướt vào máy giặt. Chị xoa xoa thái dương đau nhức, ngồi xuống sofa, không biết tại sao mình lại cáu kỉnh như vậy, lòng mang máng cảm thấy có điều gì đó đang quấy nhiễu tâm tư. Phân tích một lúc, Ngọc Thục cho là tại sự kiện kinh hoàng lúc chiều, nhớ lại khoảnh khắc trông thấy con gái bình an vô sự đứng trước mặt mình, không khác gì báu vật tưởng mất mà tìm về được.

Nhắc mới nhớ, đứa trẻ này đúng là tưởng mất mà tìm về được. Khi Ngọc Thục mang thai, quan hệ với Tôn Vỹ Minh còn nồng thắm. Anh luôn khát con trai nhưng chị lại thầm mong đây là con gái. Lý do rất đơn giản, có thể mặc váy hoa và thắt bím tóc cho bé. Thật thú vị khi phục sức cho con mình như búp bê xinh đẹp. Tuy nhiên, vào tháng thứ bảy của thai kì, Ngọc Thục bị ngã trên đường đi làm về. Các bác sĩ nói rằng khó mà giữ được đứa trẻ, Tôn Vỹ Minh cũng thuyết phục vợ bỏ thai khi biết đó là bé gái. Ngọc Thục dứt khoát không chịu, nhất quyết sinh con ra.

Khương Đình chào đời, chỉ nặng hai cân ba, trông như con mèo con trụi lông, thậm chí không đủ sức để khóc, phải nằm lồng kính nửa tháng trời mới coi như thoát chết.

Đứa trẻ sinh non ốm yếu. Mười mấy năm nay Ngọc Thục không mấy may mắn là trong việc chăm lo cuộc sống hằng ngày cho con. Chị dồn hết tâm sức vào Khương Đình, đến nỗi khi người ta đồn ầm lên là Tôn Vỹ Minh ngoại tình, chị vẫn không hề hay biết.

Tất nhiên kết cục là ly hôn, cả hai đều không muốn hòa giải. Ngọc Thục không chấp nhận nỗi sự phản bội cả về thể xác lẫn tinh thần của chồng, Tôn Vỹ Minh thì còn ngong ngóng đợi cậu

con trai trong bụng người tình. Tuy nhiên, anh vẫn khẳng định đòi quyền nuôi con gái.

Bấy giờ Tôn Vỹ Minh vừa được đề bạt làm bí thư Đoàn Thanh niên Cộng sản ở nhà máy, vượt xa Ngọc Thục cả về điều kiện kinh tế và địa vị xã hội, nhưng Ngọc Thục cương quyết giữ con gái cho bằng được, và không hề nói suông. Trong cuộc thương lượng cuối cùng, chị đặt cây kéo và một chai thuốc trừ sâu trước mặt Tôn Vỹ Minh, không nói gì nhiều ngoài một câu “Tôi muốn Đình Đình”. Tôn Vỹ Minh phát hoảng, đành kí vào thỏa thuận ly hôn, để nhà và con gái lại cho Ngọc Thục.

Thế là, gia đình ba người biến thành hai người, Tôn Đình biến thành Khương Đình. Cũng may, con gái vốn ngoan ngoãn và quen quán quýt với mẹ, sự ra đi của bố không khiến Khương Đình buồn bã lâu, em cũng nhanh chóng thích nghi với cái tên mới. Lễ Tết hoặc sinh nhật của Khương Đình, Tôn Vỹ Minh sẽ ghé qua đưa con gái đi chơi. Về sau anh tái hôn, có con trai, không còn gặp Khương Đình thường xuyên như trước. Có lẽ trong suy nghĩ của anh, việc đưa trẻ đổi họ cũng gây ra xa cách.

Khương Đình không bận tâm lắm. Bố đến thăm, em không tỏ ra phẫn khởi. Bố không đến, em vẫn cười vui như thường. Về điểm này, Ngọc Thục rất cảm kích con gái. Bất kể thái độ của Khương Đình là thật hay giả, tất cả đều giảm bớt gánh nặng cho chị. Ở bên một người luôn lạc quan và thấu hiểu như Khương Đình, chị không còn thấy khó khăn quá nữa dù nỗi đau gia đình sứt mẻ và áp lực tài chính vẫn luôn thường trực.

Nghĩ đến đây, Ngọc Thục nghe lòng dịu xuống. Chị đứng dậy đi vào bếp pha một cốc sữa bột, mang đến bàn cho con gái.

Nhìn Khương Đình ngồi quay lưng ra, cầm cúi làm bài tập, Ngọc Thục bất giác đưa tay vuốt tóc em. Khương Đình ngừng viết, nâng cầm lên, dụi đầu vào lòng bàn tay mẹ, nũng nịu bắt chước tiếng mèo kêu, “Meo.” Ngọc Thục phì cười.

11 giờ đêm, hai mẹ con đúng giờ đi ngủ. Phòng Khương Đình mau chóng chìm vào yên tĩnh. Ngọc Thục vẫn trằn trọc mãi. Một phần vì khuỷu tay trầy xước còn ran rát, phần khác là do nỗi lo lắng chưa nguôi ngoai dù đã làm hòa với con gái. Ngọc Thục nghe lòng nặng trĩu như đá đè, muốn lấy ra lại không biết đá ở chỗ nào. Thêm vào đó, tiếng mưa liên miên tí ta tí tách bên ngoài càng khiến chị bứt rứt. Cứ thế, Ngọc Thục lục đục đến tờ mờ sáng mới chập chờn thiếp đi, chưa được bao lâu đồng hồ báo thức đã reo vang.

Mặc dù đầu nặng nặng, Ngọc Thục vẫn cố gắng dậy chuẩn bị bữa sáng cho con gái. Kì lạ là Khương Đình dường như cũng không ngủ ngon. Gọi hai lần liền em mới miễn cưỡng bò dậy với quàng thâm dưới mắt. Ngọc Thục bung bữa sáng ra bàn, thấy con gái ngậm bàn chải đồ dẫn nhìn ra cửa sổ, tâm hồn như để đâu đâu, liền đặt mạnh đĩa xuống, giục giã, “Nhìn gì thế? Mau lên! Sắp muộn rồi!”

“Vâng.” Khương Đình choàng tỉnh, hốt hoảng đánh răng, “Tạnh rồi.”

Quả thật, cơn mưa xối xả đã ngừng rơi từ bao giờ. Lúc này bầu trời bên ngoài sáng sủa, không khí trong lành, chim hót líu lo vui vẻ trên cành.

Ngọc Thục không rảnh để thưởng thức cảnh đẹp sau mưa. Giục con gái ăn sáng và thu dọn cặp sách xong, chị tranh thủ

tắm rửa, trang điểm nhẹ nhàng rồi hấp tấp kéo Khương Đình ra khỏi nhà.

Xuống tới tầng một, Ngọc Thục nhận ra mang thiếu một cuốn sổ. Không có thời gian để tự trách mình bất cẩn, chị bảo con gái mau bắt xe buýt rồi quay lên lầu. Lấy sổ trở xuống thì Khương Đình đã đi mất, Ngọc Thục rào chân bước ra khỏi chung cư, khi rẽ qua góc tòa nhà, chị chợt nghe mồm miệng khô khốc như bị bóp cổ. Cùng lúc chị tìm ra tảng đá đang đè lên trái tim mình, nỗi lo lắng đeo bám suốt đêm đột nhiên sáng tỏ.

“Chiều qua mình nhìn nhầm, hay là thực sự có một cô bé bị lỗi đi?”

Ngọc Thục bất giác ngoài nhìn về góc tòa nhà. Bên chân tòa nhà có một trảng cỏ, sau một đêm tưới mưa, cỏ đơm cao hơn, ngập nước xanh mơn mớn. Giữa đám cỏ, Ngọc Thục thấy rõ một hộp bút nứt.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

2

Ăn mạng

Cố Hạo đứng lặng, nhìn hai chiếc đĩa sứ úp vào nhau trên bếp. Ông nhấc đĩa trên và thấy hai quả trứng nằm ở đĩa dưới. Trứng ốp la nguội ngắt, lớp dầu thực vật đặc quánh, trông đã không muốn ăn. Tuy nhiên, Cố Hạo vẫn gắp trứng ra khỏi đĩa, nhét vào miệng và từ tốn nhai. Lòng đỏ còn mềm, lòng trắng đã dai ngoách như cao su. Ăn xong hai quả trứng, Cố Hạo thấy trong miệng đầy vụn cháy lạnh ngắt. Ông cúi xuống, ghé miệng vào vòi, hớp một ngụm nước rồi nhổ ra. Lặp lại nhiều lần, miệng đã sạch sẽ dễ chịu hơn. Sáng ra bụng rỗng đi ăn một món ngấy dầu để qua đêm như vậy, chẳng mấy chốc dạ dày ông trỗi lên phản kháng. Hai quả trứng lạnh như băng đường như vẫn giữ nguyên hình dạng, ngang ngược chọc vào bụng, dùng rìu cứng chà lên thành dạ dày ông. Cố Hạo buột miệng rửa khế, đặt chảo lên bếp gas và bắt đầu nấu nướng.

Sau một tô mì thịt lợn nóng hổi, cơn khó chịu ở dạ dày đã được xoa dịu. Cố Hạo hài lòng cầm bát không, chậm rãi mang xuống bếp, rửa sạch lau khô và cất lại vào chạn. Xong xuôi, ông đứng im đến vài phút, rồi bật bếp đun ấm nước. Trong lúc đợi nước sôi, Cố Hạo chuẩn bị trà và ấm pha, lấy báo hôm nay ở cửa, đứng bên bếp tỉ mỉ đọc. Vài phút trôi qua, ấm sắt bắt đầu réo u u. Cố Hạo đặt báo xuống, tắt lửa, pha trà. Sau đó, ông kẹp báo vào nách, cầm một tách trà đi ra cửa. Tới nơi, ông ngoảnh mặt

nhìn sang căn 101 ở bên phải, cửa sắt xám sẫm khóa chặt, bên trong không nghe một tiếng động nào.

Cậu bé thường ngày ồn ào dường như cũng đi vắng. Cố Hạo suy nghĩ một lúc rồi mở cửa bước ra ngoài.

Đã hai ngày cô bé không đến ăn trứng.

Dưới lầu có một đình hóng mát xây bằng gạch, bên trong kê bàn tròn và ghế xi măng. Theo hành lang lát gạch đỏ ẩm ướt, Cố Hạo chậm rãi đi về phía đình, chọn một chiếc ghế tương đối khô ngồi xuống, đặt tách trà và tờ báo lên bàn, lại lần lượt bày thuốc lá và bật lửa trong túi ra.

Đây có phải là đồ lễ tiêu chuẩn cho một lão già hưu trí? Cố Hạo lắc đầu cười chua chát. Ông vẫn chưa thể thích nghi hoàn toàn với cuộc sống sau khi nghỉ việc, tâm trạng không khỏi hụt hẫng vì bỗng chốc thừa ra bao nhiêu là thời gian. Cố Hạo chưa lập gia đình, không con cái, không thể vui vầy với các cháu ở nhà như những ông già khác, cũng không có sở thích nào như thư pháp, khiêu vũ, câu cá, hoạt động duy nhất của ông là uống trà, đọc báo và đi ngủ. Bấm ngón tay tính toán, nhịp sống này đã kéo dài gần nửa năm. Nếu tương lai tiếp tục như thế, chắc ông không chịu đựng được.

Trong khu tập thể, không khí bắt đầu trở nên nhộn nhịp, hầu hết là công nhân viên nhà máy sợi thủy tinh đạp xe đi làm, trông thấy ông cựu đội trưởng bảo vệ thì đều cất tiếng chào.

“Bác Cố đi dạo đây à?”

“Bác Cố ăn sáng chưa?”

“Bác Cố, nghỉ hưu rồi nhàn nhã quá hả?”

..

Cố Hạo vừa chào lại vừa nhìn chăm chăm vào những bánh xe đang tăng tốc và những bóng người bận rộn, bụng bảo dạ nhàn nhã cái con khỉ, ông mày rảnh đến mức sắp mọc rễ ra rồi.

Qua giờ cao điểm buổi sáng, khu tập thể im ắng trở lại, lối đi vắng tanh. Thỉnh thoảng, một vài người đi qua, đều là ông già bà cả dắt theo trẻ nhỏ, ai nấy lặng lẽ và ì trệ. Cố Hạo thở dài, miễn cưỡng thừa nhận rằng mình là một trong số họ, sớm muộn gì cũng sẽ thành ra như thế. Ông châm thuốc, cầm báo lên kiên nhẫn đọc tiếp.

Lãnh đạo nhà nước thăm châu Âu. AC Milan tiếp tục dẫn đầu bảng xếp hạng Serie A. Công đoàn thành phố tổ chức biểu diễn văn nghệ cho đội dân ca cao tuổi. Trận mưa tầm tã đêm qua khiến nước ngập sâu ở bãi cỏ phía Đông Quảng trường Văn hóa, đề nghị người dân phải chú ý đảm bảo an toàn.

Mí mắt Cố Hạo mỗi lúc một nặng. Chữ in trên báo biến thành những chấm đen mơ hồ. Cố Hạo ngáp dài, uống một ngụm trà rồi châm một điếu thuốc nữa. Đêm qua ông trần trọc, vì lại mơ thấy Thai Chí Lượng. Trong mơ, họ còn tại ngũ, tuổi đôi mươi, khí phách hiên ngang, hình như đang dự liên hoan với hàng chục nam nữ khác. Chí Lượng và Cố Hạo mỗi người đưa một cô gái ra sàn khiêu vũ. Chí Lượng và bạn nhảy lả lướt xoay mình, di chuyển điêu luyện và ăn ý. Cố Hạo không rời mắt khỏi họ, lòng thầm buồn cười. Được một lát thì tìm cơ hội nhích lại gần Chí Lượng, hét lên, “Thằng khỉ, liệu hồn về bị Đỗ Thiến bợp tai!” Chí Lượng không thèm để ý, mỉm cười nhìn bạn nhảy trong vòng tay Cố Hạo. Cố Hạo thắc mắc nhìn xuống,

nhận ra cô gái má ửng hồng mình đang dìu đi trong điệu vũ chính là Đỗ Thiến. Cố Hạo xấu hổ, vội buông Đỗ Thiến ra.

Đúng lúc ấy, hội trường liên hoan bỗng biến thành ngọn chính của dãy núi Đầu Đỏ. Nam thanh nữ tú đang khiêu vũ biến thành quân Ấn hung hăng lao đến. Cố Hạo định nhắc Đỗ Thiến tìm chỗ trốn thì phát hiện cô đã biến mất. Ngước mắt lên khỏi vòng tay trống không, Cố Hạo thấy Chí Lượng đang chĩa tiểu liên nhả đạn tới tấp vào quân Ấn, ông bèn nhanh chóng bò đến bên cạnh, rút khẩu súng lục nơi thắt lưng. Vừa mở chốt an toàn thì thấy một quả lựu đạn xì khói trắng bay tới. Không kịp nghĩ ngợi, Cố Hạo hét “Nằm xuống” và đẩy Chí Lượng ra...

Năm 1962 lựu đạn không phát nổ. Năm 1994 Cố Hạo mở bừng mắt trên giường mình, mồ hôi đầm đìa và hơi thở gấp gáp, ông nằm thêm đến mười mấy phút rồi mới gượng dậy, uống nước nguội để định thần, quả tim đập dồn dần dần bình tĩnh lại.

Nên đi thăm cái tên già đầu mà còn trẻ đại này xem sao. Cố Hạo ngồi ở mép giường, miệng ngậm điếu thuốc, lại châm một điếu khác đặt lên bệ cửa sổ, nhìn khói nhạt từ từ tan vào màn mưa đan dệt.

Mặt trời lên cao dần, nước mưa đọng trên đất tỏa hơi lờ mờ. Mặt Cố Hạo bắt đầu nóng, mép tóc lấm tấm mồ hôi, cảm giác mệt mỏi dâng lên, ông cuộn tờ báo, quơ thuốc và bật lửa lại, cầm tách trà còn non nửa, chuẩn bị quay về ngủ tiếp. Mới đi được vài bước đã nghe tiếng gầm rú đặc trưng của xe Jeep Bắc Kinh đằng sau lưng. Không cần ngoái nhìn, Cố Hạo cũng biết lại là Thai Vỹ.

“Anh Cố, anh Cố!”

Cố Hạo phớt lờ, thông thả đi về phía tòa nhà.

“Bác Cố! Bác Cố...!”

Cố Hạo từ từ quay lại, nhìn Thai Vỹ đậu chiếc xe Jeep chình ình bên đường.

“Gọi ai là anh Cố đấy hả?”

“Bác Cố! Được chưa?” Thai Vỹ mồ hôi nhễ nhại nhẩy ra khỏi xe. Anh đi vòng ra đuôi xe, mở cốp lấy một bao gạo và một chai dầu đậu nành.

“Ông già hay chấp nhậ!” Thai Vỹ vác bao gạo lên vai, xách lấy chai dầu. “Sao không ngồi ngoài này lát nữa? Ăn cơm chưa?”

“Lại làm gì đây?” Cố Hạo nghiêm nghị hỏi. “Tháng trước không phải mới tới sao?”

“Mẹ con bảo mang đồ sang cho bác.” Thai Vỹ cười híp mắt, “Quan tâm chăm sóc đồng chí lão thành về hưu.”

“Thừa hơi!” Cố Hạo trừng mắt, đưa tay đón lấy chai dầu.

“Không cần đâu.” Thai Vỹ né người đi qua bên Cố Hạo, “Ở nhà có nước lọc không? Con sắp chết khát rồi.”

Cố Hạo dõi theo thanh niên đang sải những bước dài vững vàng với 25 cân gạo trên vai. Nhìn từ đằng sau, quả thật trong Thai Vỹ khá giống Chí Lượng. Xem ra cảnh sát vẫn có đầu tư luyện rèn. Cố Hạo bất giác mỉm cười khi nhớ lại Thai Vỹ lùn cùn hồi nhỏ.

Mở cửa vào nhà, Thai Vỹ cất gọn gạo và dầu đậu nành rồi đi loanh quanh tìm khăn bông và xà phòng thơm, đầu tiên là rửa mặt cho mát, sau đó rót một cốc lớn nước sôi để nguội rồi uống ừng ực hết sạch cả cốc. Cùng tiếng ợ măn nguyện, anh ngồi

xuống giường, cầm một cuốn tạp chí lên quạt quạt. “Thời tiết thế nào ấy! Mưa tầm tã cả đêm mà cũng chẳng mát hơn.” Thai Vỹ nhìn quanh phòng, “Bác có nóng không, để về rồi con cầm sang cho cái quạt điện?”

“Không.” Cố Hạo cup mắt, kéo một cái ghế ngồi xuống, “Mẹ mà thế nào?”

“Ồn ả.” Thai Vỹ tựa vào đầu giường, lựa thế ngồi cho thoải mái. “Nếu thực sự quan tâm thì sang thăm đi, cứ hỏi qua con là sao.”

“Thôi, đợi khi nào rảnh đã.”

“Nghỉ hưu mà không rảnh?” Thai Vỹ trề môi. “Còn trẻ thì táo tợn, về già lại rụt rè.”

“Mày thì biết cái khỉ gì!” Cố Hạo với lấy điều thuốc. Thấy vậy, Thai Vỹ vội rút thuốc trong túi mình ra, “Hút của con này.”

Cố Hạo ngược mắt chăm chăm nhìn anh, “Ai cho mày đưa đòi hút hít thế hả?”

“Cơ quan con ai chả hút.” Thai Vỹ khéo léo rút một điều thuốc đưa cho Cố Hạo, “Chunghwa, bác thử luôn đi.”

“Khốn kiếp!” Cố Hạo giơ tay cản lại. “Mới nứt mắt đã nghiện ngập?”

“Con hai mươi tư rồi, Bác Cố!” Thai Vỹ không hề khó chịu, châm thuốc rồi rít một hơi. “Tuổi này mà đặt ở thế hệ bác thì có con rồi đấy.”

Cố Hạo không khỏi buồn cười, “Mẹ mày đã nhắm được mối nào cho mày chưa?”

“Chưa, mà con cũng không vội.”

“Lập gia đình sớm cũng tốt. Có người trời mày lại để mày khỏi nhảy chồm chồm lên như khỉ.”

“Bác dạy con mà không biết tự ngó lại mình đi!” Thai Vỹ bật cười. “Ba con 32 tuổi cưới vợ, 36 tuổi có con. Mà bác ngân này vẫn sâu lẻ bóng.”

“Đừng có hỗn!”

“Nhưng, nói đi cũng phải nói lại.” Thai Vỹ nheo mắt, “Ba con qua đời đã mấy năm rồi. Chuyện hồi trẻ của các vị con có biết. Sao, bác thấy mẹ con thế nào? Con không ngại gọi bác là bố đâu.”

“Thằng khỉ này, mày lắm nhảm cái quái gì vậy?” Cố Hạo phát cáu. “Còn khuya môi nữa thì biến khỏi đây!”

“Thấy chưa, cứ nói đến là cuống cà kê.” Thai Vỹ lầm bầm oán trách. “Đôi bên đều quan tâm đến nhau, có cái gì mà sĩ diện...”

Cố Hạo im lìm đứng lên lấy chổi trong góc. Thấy ông giận thật, Thai Vỹ vội bật dậy túm lấy ông, than thở, “Con đã sai bác ời, hạ hỏa hạ hỏa.”

Cố Hạo ném cây chổi xuống, nhưng cơn tức vẫn còn, “Thằng khốn nạn, mày có xứng với ba mày không? Khi nào rảnh thì đi thăm lão đi!” Ông thở hồng hộc một lúc, giọng bỗng trầm xuống, “Đêm qua tao mơ thấy ba mày.”

Thai Vỹ ngẩn người, “Vâng.”

Tức thì, không khí trong phòng thành ra ngột ngạt. Cố Hạo cúi mặt ngồi xuống ghế, Thai Vỹ đứng thông tay bên cạnh, không ai nói gì. Một lúc lâu sau, Cố Hạo mới thở đều trở lại,

ngước nhìn Thai Vỹ đang lúng túng, lơ mơ thấy được đường nét Chí Lượng trên khuôn mặt ấy.

Thai Vỹ dè dặt quan sát ông, “Bác hết giận rồi chứ?”

“Cút!”

“Vây thì con đi đây!” Thai Vỹ ngập ngừng nói, “Con còn việc ở cơ quan. À quên...” Anh lấy sổ tay trong túi, lật loạt soạt đến chỗ trống, viết một dòng chữ rồi xé giấy ra đưa cho Cố Hạo. “Cơ quan mới phát máy nhắn tin.” Anh vén áo khoác lên, để lộ chiếc máy nhỏ màu đen móc ở thắt lưng. “Có việc gì thì nhắn con. 127-2031736. Số con viết rồi đây.”

“Nhắn mày? Phấn mày thì có!” Cố Hạo lườm Thai Vỹ rồi đứng lên. “Đừng đi vội. Trưa rồi, để tao làm cho cái gì mà ăn. Mì được không?”

“Không ăn đâu.” Thai Vỹ xua tay, “Con có việc thật.”

“Việc bằng trời cũng phải ăn.” Cố Hạo chỉ giường mình. “Mày ngoan ngoãn ngồi đó đợi đi.”

“Việc bằng trời thật đấy!” Thai Vỹ nhấc chân đi về phía cửa. “Không trì hoãn được.”

“Việc gì vậy?” Thấy Thai Vỹ quả thật không lòng dạ nào nán lại, Cố Hạo chột nghe tim thắt lại. “Có án mạng sao?”

“Ừm.” Thai Vỹ mở cửa, ngoái lại với vẻ nghiêm túc hiếm thấy, “Đêm qua mưa to, kênh Vệ Hồng có ba cái xác.” Nhìn sắc mặt Cố Hạo đột nhiên nặng nề, anh nói thêm. “Phụ nữ.”

Mã Đồng Thần vừa tra chìa vào khóa thì nghe phòng khách vọng ra tiếng cười của Mã Na. Cơn giận ập đến, anh mở khóa, kéo cửa cái rầm. Cánh cửa sắt nặng nề đập vào tường hành lang

và bật lại, phát ra tiếng ồn lớn. Gần như cùng lúc, anh nhìn thấy Mã Na chồm dậy khỏi sofa, lao vào phòng ngủ như một con thú nhỏ sợ hãi và “Cạch”, khóa trái cửa lại.

Mã Đông Thần đứng ở cửa, thở hồng hộc, kéo cà vạt khỏi cổ và ném mạnh xuống đất. Ti vi đang bật *Shin Cậu bé bút chì*, cái giọng đơn đót và tiếng cười chói tai càng khiến Mã Đông Thần ngứa ngáy. Anh nhặt điều khiển trên bàn nước, tắt ti vi, ngồi phịch xuống sofa, đầu đau như búa bổ.

Hàn Mai hấp tấp bước ra khỏi bếp, cầm theo một cốc nước ấm. Mã Đông Thần nhận lấy cốc, uống một hơi cạn sạch, cơn bứt rứt cũng giảm bớt. Anh cởi cúc cổ sơ mi, nhận ra vợ đang bồn chồn nhìn mình.

“Không sao.” Mã Đông Thần quay đầu nhìn chằm chằm vào màn hình ti vi đen ngòm. “Anh đã nhờ người hỏi thăm, người chết ở kênh Vệ Hồng không phải là cô bé đó.”

Hàn Mai đưa tay vuốt ngực, thở phào nhẹ nhõm, “Ông trời phù hộ!”

“Đừng mừng vội!” Mã Đông Thần vẫn ủ rũ. “Chưa thấy tung tích cô bé. Đẳng em có tin tức gì không?”

“Mẹ Sảng Sảng bảo hôm nay cho con nghỉ. Bố mẹ Linh Linh đang cùng tìm kiếm với nhà họ Tô.” Hàn Mai nhìn chồng, “Chủ nhiệm lớp vừa gọi điện, lại xin nghỉ ốm vài ngày nữa nhé?”

“Xin nghỉ một tuần đi.” Mã Đông Thần mệt mỏi ngả người ra sau, Hàn Mai vội vàng kéo gối sofa lại, chèn vào dưới lưng anh. “Có muốn ngủ một lát không?”

“Không cần, anh đang đợi điện thoại.” Mã Đông Thần nhìn đôi mắt đỏ ngầu và nếp nhăn đột nhiên hằn sâu trên mặt vợ sau

một đêm, “Em đi nghỉ đi.”

“Thôi, em cũng không ngủ được.” Hàn Mai thở dài, “Em đi nấu cơm, đằng nào cũng phải ăn.”

Mã Đông Thần liếc cánh cửa đóng im im, cơn tức lại trào lên, “Khốn nạn! Chúng ta thấy trời sắp sập đến nơi, nó thì hay rồi, cứ như không có chuyện gì ấy, còn tỉnh bơ xem hoạt hình!”

“Đừng nói con nữa.” Hàn Mai ra hiệu cho anh nhỏ tiếng, “Na Na chắc đang rất sợ...”

“Sợ? Nó mới cười khanh khách đây thôi, em không nghe à?” Mã Đông Thần vẫn hăm hăm, “Đều tại em bình thường chiều nó!”

Hàn Mai định phản bác, nhưng nghĩ thế nào lại nuốt xuống, xoay người đi vào bếp.

Mã Đông Thần lại cảm thấy mồm miệng khô đắng, vớ cốc nước trên bàn thì thấy trống không. Anh dốc nốt vài giọt cuối rồi bặm môi, bất lực đặt cốc xuống, định đứng dậy đi vào bếp thì nghe tiếng chuông điện thoại. Mã Đông Thần nháy mắt, nhắc ống nghe đang réo lên chói tai, nuốt nước bọt, run giọng nói, “A lô, anh Lưu à?”

Cuộc gọi kéo dài vài phút. Hàn Mai trong bếp nghe động chạy ra, tay còn cầm xẻng rán, mắt lo lắng nhìn chồng. Mã Đông Thần liên tục cau mày, chỉ đáp “Ừm” và “À” với đầu dây bên kia, mãi mới thốt ra một câu hoàn chỉnh, “Nói cách khác là vẫn còn khả năng này, đúng không?” Sau khi bên kia phản hồi, Mã Đông Thần nói “Cảm ơn anh” và cúp điện thoại. Hàn Mai quan sát chồng, lòng càng lúc càng thấp thỏm.

“Anh Lưu ở Phòng Quản lý Đô thị?”

“Ừ.” Mã Đông Thần yếu ớt dựa vào tường. “Anh ấy đã tìm thấy bản vẽ cống ngầm.”

“Anh ấy nói sao?”

“Cống có rất nhiều lối thoát nước, một lối dẫn ra kênh Vệ Hồng, một lối khác dẫn đến kênh Vệ Đông, kênh Vệ Công.” Chân anh bắt chợt bủn rủn. “Còn một lối nữa dẫn ra sông Lệ Thông.”

Hàn Mai ngẫm nghĩ, đột ngột đưa tay bưng miệng, cái xẻng rơi cách xuống đất.

“Ừ.” Mã Đông Thần cười buồn, “Nếu cô bé thực sự trôi ra sông thì phức tạp rồi.”

“Biết làm sao đây?” Hàn Mai chụp lấy tay áo chồng, giọng khàn khàn, “Na Na biết làm sao đây? Cô bé mà chết, Na Na cũng hết hi vọng!”

“Giờ vẫn chưa đến lúc tối tệ nhất.” Mặc dù cũng phiền não không kém, Mã Đông Thần vẫn lựa lời an ủi vợ. “Cảnh sát chắc chắn sẽ lùng sục kỹ lưỡng trong cống ngầm, rồi sẽ tìm ra cô bé thôi.”

“Nếu không tìm được thì sao? Cảnh sát có ra sông Lệ Thông trực vớt không?” Hàn Mai đã rơi vào dòng tưởng tượng điên cuồng. “Nếu tìm được mà chỉ là cái xác, Na Na sẽ bị bắt mất. Còn nhỏ như thế, làm sao chịu được giày vò trong tù...”

“Bình tĩnh!” Mã Đông Thần đưa tay ôm vợ, nhưng Hàn Mai đã ngồi bệt xuống đất, khóc rống lên.

Nhìn vợ như mất trí, Mã Đông Thần càng rối tinh rối mù, cùng lúc câu nói của Hàn Mai đã thức tỉnh anh. “Vì vậy,” anh kéo vợ lên khỏi sàn. “Chúng ta không được để cảnh sát nhúng tay vào vụ này.”

Hàn Mai nín bật, mặt đầm đìa nước mắt, ngậy người nhìn Mã Đông Thần, “Làm sao có thể...”

“Có thể!” Mã Đông Thần nghiêng rằng, giọng điệu không cho tranh cãi. “Anh sẽ nói chuyện với nhà họ Tô.”

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

3 bí mật

Thứ Hai, 23/5/1994. U ám, sau nhiều mây.

Tôi biết ông trời sẽ không thương xót tôi mà. Cơn mưa không đến. Nhưng chẳng sao, chuyện phải xảy ra đã xảy ra, và tôi đã làm điều luôn muốn làm nhưng chưa lần nào làm được. Bây giờ là buổi chiều, đang tiết Địa lý. Vì môn này tôi học rất tốt, cô Diêu cho rằng tôi sẽ thi qua dễ dàng thôi, nên rộng rãi cho phép tôi làm việc riêng trong tiết của cô, thành ra tôi mới viết được nhật kí này.

Đối với tôi, viết nhật kí không phải là một thói quen, mà chỉ là một cách thổ lộ. Tôi không có bầu bạn để tâm sự, từ nhỏ chỉ có cuốn nhật kí đồng hành. Những chuyện xảy ra trong hôm nay nhất định phải ghi lại.

Buổi sáng thức dậy, nhìn thời tiết ảm đạm và mặt đất tạnh ráo bên ngoài cửa sổ, tôi không thất vọng cũng không quá chán nản. Đây chỉ là một trong vô vàn mong muốn không thành của tôi thôi. Điều tôi lo lắng bây giờ là lớp kem đánh răng khô cong và đôi giày thể thao trắng có tương lai tăm tối.

Ưu điểm là kem đánh răng và vụn phấn tạm thời che đậy được vết mực. Nhược điểm là một lớp vỏ cứng đã hình thành trên bề mặt giày, chạm nhẹ là nứt và bong tróc lả tả. Tôi đang hệt hắt nhìn đôi giày thể thao “màu trắng” đầy sơ hở, thì nghe tiếng mẹ gào rú bên phòng tắm. Chắc là vừa phát hiện ra

tuýp kem đánh răng ngọt đi. Lòng đã đủ phiền muộn, không muốn ăn mắng nữa, tôi xỏ giày lười, bọc giày thể thao vào giấy báo, đeo cặp chạy ra cửa. Khi đi ngang qua bếp chung, tôi trông thấy hai cái đĩa úp vào nhau, nhưng không còn thời gian nữa.

Tôi thay giày thể thao ở văn phòng Đoàn trường. Thầy Chu mở tủ lấy quốc kì và giục chúng tôi khẩn trương ra sân. Tôi không dám đi nhanh, chỉ sợ lớp vỏ cứng tróc mất. Thầy Chu mau chóng nhận ra bộ dạng kì lạ ấy, chưa kịp hỏi thì đã nhìn thấy vụn trắng rụng bên chân tôi.

“Trời ạ!” Thầy trợn tròn mắt. “Em đi gì đấy? Thạch cao à?”

Không kịp giải thích, mà cũng không thể giải thích, tôi đỏ mặt, cúi đầu rón rén đi ra sân trường. Và chẳng mấy chốc đã đối mặt với vấn đề lớn hơn. Tôi cùng ba bạn cầm cờ phải diễu hành dưới cột cờ, trước sự chứng kiến của các thầy cô và học sinh. Khi đi bước đầu tiên, tôi nhắm mắt lại.

Chỉ sau vài giây, tôi đã nghe đám đông xì xào, rồi tiếng xì xào biến thành tiếng cười vang vọng. Tiếng cười chói tai nhất dứt khoát là của Mã Na. Chắc nó đang chỉ tay vào lớp xi trắng rải rác theo bước chân làm đôi giày thể thao lốm đốm của tôi dần dần lộ diện, rồi cùng Tống Sảng và Triệu Linh Linh cười nhạo tôi.

Được thôi, được thôi. Cứ thế, mặt mũi dờ dẩn, tôi bước đi với đồng xi trắng tung bay trước hàng trăm ánh mắt ngạc nhiên, khó chịu và chế giễu. Quốc kì trải ra, che khuất tạm thời khuôn mặt tôi và cho tôi cơ hội để mở mắt. Khuôn mặt cậu đập ngay vào rèm mi tôi. Dương Lạc không cười, cũng không nhìn giày thể thao của tôi, chỉ nghiêm nghị nhìn quốc kì. Tôi biết không

phải cậu đang tưởng niệm bao nhiêu máu đỏ cha ông đã nhuộm thắm lá cờ, mà chỉ không muốn gia nhập hàng ngũ những đôi mắt làm tôi bẽ bàng thôi.

Quốc ca vang lên, quốc kì từ từ bay tới đỉnh cột cờ. Tôi ngẩng mặt nhìn quốc kì, nhìn những đám mây đen đang ngưng tụ trên vòm trời có lá cờ đỏ tung bay.

Sau lễ chào cờ, tôi đổi về giày lười. Tuy nhiên, đôi giày trắng “xịn” vẫn trở thành đề tài bàn tán của đám cùng lớp. Nhiều đứa còn cố tình chạy đến chỗ tôi vào giờ giải lao giữa các tiết chỉ để nhìn đôi giày tróc vảy dưới găm ghế. Tôi muốn vứt giày đi, nhưng không thể. Vì giày mà chưa bung keo hay gãy đế thì bố mẹ sẽ không mua cho đôi mới. Theo quan điểm của họ, giày là để đi thôi mà, còn đi được là được, lổm đổm loang lổ cũng có làm sao. Tất nhiên tôi có thể có tình phá hư đôi giày, nhưng sẽ kéo theo một bài toán khác: Bố phải phá dỡ bao nhiêu kính ô tô mới đủ tậu cho tôi giày mới?

“Hiệu ứng ngôi sao” do đôi giày mang lại không kéo dài lâu. Đến giờ nghỉ trưa, mọi người đã mất hứng thú với nó. Tôi cũng thoải mái hơn, nhưng rắc rối mới lại đang rình rập: Buổi sáng vội vàng đi học, không mang theo đồ ăn trưa. Từ tối qua đến giờ chưa có hạt cơm nào vào bụng, tôi bắt đầu nhớ nhung hai cái đĩa úp vào nhau trong bếp. Khi đám bạn cùng lớp lịch kịch mở hộp cơm, mùi thơm của nhiều món khác nhau thoang thoảng bay qua các bàn, tôi lặng lẽ rời đi.

Tôi vào nhà vệ sinh uống nước lạnh cho căng bụng, tuy không giải quyết được cốt lõi vấn đề, nhưng cơn đói đã ít nhiều thuyên giảm. Tôi lau miệng, chậm rãi đi về phía hội trường.

Hôm nay phải diễn tập vở nhạc kịch tiếng Anh *Nàng tiên cá*, tiết mục bế mạc Festival Tiếng Anh. Đang giờ ăn trưa, chắc không có ai trong phòng tập. Trốn ở đây vừa tránh được sự bối rối khi bị phát hiện là không có cơm trưa, vừa được yên thân một mình trong chốc lát.

Hội trường vắng tanh. Tôi bước dọc lối đi lát đá hoa cương giữa hai hàng dãy ghế, tiến về phía sân khấu. Bước lên sân khấu, băng qua sàn gỗ cọt kẹt, vòng ra cánh gà, đi tiếp một hành lang hẹp thì đến phòng tập.

Tối đen như mực. Tôi lần mò bật đèn. Khi mắt đã thích nghi với ánh sáng mạnh, phòng tập trống trải hiện ra trước mặt. Vì đói nên tim đập rất nhanh, tay chân bải hoải. Tôi phải ngồi trên hòm đạo cụ nghỉ ngơi một lúc. Sau đó, tôi mở tủ quần áo, tìm tấm váy dài đỏ có tên mình giữa đồng váy giống nhau và mặc vào.

Tôi đóng vai một trong các hầu gái của hoàng tử, sau màn thứ tư mới xuất hiện và chỉ có lèo tèo vài câu thoại. Tuy nhiên, tôi vẫn rút kịch bản ra khỏi hòm đạo cụ và cẩn thận xem lại. Vài phút là soát xong những câu thoại đã thuộc lâu lâu. Tôi gấp kịch bản, nhắm mắt lại và bắt đầu tập dượt trong tâm trí.

Cho dù bề bàng ở lễ chào cờ sáng nay, tôi vẫn không muốn sơ suất thêm trước mặt Dương Lạc. Tôi cần một cơ hội để đường hoàng nhìn vào mắt cậu và nói vài câu, không phải với thân phận một đứa con gái nghèo nàn rách rưới nhàu nhĩ phai màu như miếng giẻ, mà với một tư cách khác, dầu chỉ khác ở mức “hầu gái C”. Cậu sẽ đáp lời và mỉm cười với tôi. Mặc dù

quan hệ giữa chúng tôi vẫn là cao sang với hèn mọn, nhưng không phải như quan hệ giữa Dương Lạc và Tô Lâm.

Thật tuyệt!

Tôi bắt đầu mỉm cười, nhưng ngay sau đó lại ủ rũ. Tôi ném kịch bản vào hòm và dừng mắt ở một kịch bản khác có bìa nhựa trong suốt. Khởi xem cũng biết là của Mã Na.Ồ, nhân tiện, nó khẳng khẳng muốn chúng tôi gọi nó là công chúa tiên cá, vì nó sẽ vào vai nàng tiên cá mà. Tôi nhặt kịch bản của công chúa tiên cá, lời thoại của nó nhiều gấp bao nhiêu lần lời thoại của tôi, và đều đã đánh dấu bằng bút bi đỏ. Tuy nhiên, khối lượng tiếng Anh khủng khiếp này sẽ chìm chết Mã Na, vì vậy nó phải chú âm bằng tiếng mẹ đẻ sau mỗi dòng.

“Ai đôn phía ờ[*]!” Tôi thì thầm đọc dòng chú âm, bất giác phì cười, khoái trá tưởng tượng Mã Na diễn đối với Dương Lạc bằng thứ tiếng Anh sứt sọ.

Mã Na thích Dương Lạc, chuyện này cả trường đều biết, nên nó khẳng khẳng đòi đóng vai tiên cá. Không biết ông bố lắm tiền đã can thiệp thế nào, cuối cùng Mã Na giành được vai diễn như ý. Phải, nó rất đẹp, thân hình chuẩn và mái tóc xoăn phơn phớt nâu trông như người nước ngoài. Tuy nhiên, như thế là đủ tiêu chuẩn để làm công chúa tiên cá ư?

Tôi quay đầu lại, nhìn mình trong gương tập. Váy đỏ sẫm viền ren trắng, một tay cầm kịch bản, tay kia chống vào mặt hòm đang ngồi, mặt nhợt nhạt, mắt híp một mí, tóc đen thẳng xõa trên vai.

Trong một lần diễn tập, hoàn thành xong lời thoại của mình, tôi đứng sau hoàng tử, mải mê ngắm chàng. Khi thấy Chu hô dừng, tôi mới đưa mắt đi chỗ khác, cùng lúc nhận ra thầy đang quan sát tôi.

“Lại đây!” Thầy Chu giơ máy quay ra hiệu cho tôi xem đoạn phát lại.

Tôi không dám chạm vào món đồ đắt giá đó, chỉ nấp né một bên nhìn màn hình nho nhỏ. Trong ảnh, tôi đứng lệch sang trái một chút, Mã Na chỉ lộ nửa khuôn mặt.

“Ánh mắt em có vẻ tiên cá hơn.” Thầy Chu cười với tôi, “Thật đáng tiếc.”

Tôi không thấy đáng tiếc. Được cùng cậu hoàn thành một việc, được đường hoàng nhìn cậu, tôi không đòi hỏi gì hơn thế.

Nhưng mà, tôi chỉ có thể là hầu gái C, không thể làm công chúa tiên cá được ư? Tôi đưa mắt về phía chiếc tủ cuối cùng. Và chỉ tích tắc, tôi nhanh nhẹn hẫng lên.

Đó là một chiếc váy sa trắng tinh khôi, kiểu dáng đơn giản. Tuy nhiên, theo lời thầy Chu, nàng tiên cá mặc áo này đứng giữa những người hầu gái, “Trông giống nhụy trắng giữa những cánh hoa đỏ.”

Tôi trút bỏ cánh hoa đỏ, ném xuống đất. Trên người còn mỗi áo lót và quần lót, tôi lấy nhụy trắng khỏi móc treo. Khoảnh khắc đầu ngón tay chạm vào váy, tôi run lên, như thể giữa những canh vải bông bênh có tích điện. Cùng lúc, một cơn choáng váng ập đến, rằng tôi bắt thần va vào nhau.

Cứ thế, sắc mặt tái xanh, hai chân run rẩy, tôi lồng váy trắng vào mình. Khi tôi hất mái tóc dài ra khỏi đường viền cổ áo, một

mùi hương lan tỏa. Rất quen thuộc, đây là mùi nước hoa Mã Na thường dùng. Mặc dù con bé đó đáng ghét, nhưng mùi hương này thì hấp dẫn thật. Nó khiến tôi đắm chìm vào một cảm xúc tuyệt vời.

Tôi là nhụy hoa. Tôi là nàng tiên cá ngân nga trên không. Tôi là nàng tiên cá đã đánh đổi giọng hát để lấy cặp chân người. Tôi là đứa trẻ câm cô cút trong trái tim hoàng tử.

Tôi đứng trước gương tập, lặng lẽ ngắm mình, có cảm giác bản thân đang đứng trong một luồng sáng trên trời rơi xuống. Tôi túm tóc lại, vò nhẹ rồi thả ra. Mái tóc thẳng như bát mì không người lái bỗng hơi quăn lên, tôi xoay nghiêng mặt đi và nhướn mày.

Ôi trời ơi, làm sao đây lại là tôi?

Tôi kiễng chân quay lại. Tà váy tung bay, hương thơm ngào ngạt, quanh chân như có nước đang sủi bọt, rồi vỡ tung. Không khí biến thành đại dương trong vắt, tiếng hát của cá voi vang vọng từ xa vọng lại, mùi rong biển giòn ngọt phảng phất...

“Mày làm gì đấy?”

Tiếng hét kinh hoàng lôi tuột tôi lên mặt biển. Tôi quay phắt lại và thấy cả đồng người đang lơ lửng ở cửa phòng tập, đứng đầu là Mã Na và Dương Lạc, ánh mắt họ đổ dồn lại đây. Tôi chết sững, cảm thấy ánh sáng trên đầu càng lúc càng nóng.

Dương Lạc kinh ngạc nhìn tôi, mắt lướt từ chân trần, váy dài, đến tóc, lên tới mắt tôi, cậu cười, “Sao bạn đến sớm thế?”

Mã Na sấn lại, khuôn mặt vốn tinh xảo méo mó đi vì tức giận, “Cởi ra!”

“Ồ.” Tôi bừng tỉnh, hoảng hốt như tên trộm bị bắt quả tang. “Xin lỗi xin lỗi!” Tôi hấp tấp bước vào phòng thay đồ, và chợt nhận ra chiếc váy đỏ vẫn nằm trên sàn. “Tôi...”

Mã Na khoanh tay, chán ghét nhìn tôi, chiếc váy ở ngay dưới chân nó. Tôi cup mắt tiến đến, cúi xuống nhặt váy. Mã Na hất chân làm váy văng ra chỗ khác, như thể đó là thứ gì bẩn thỉu lắm.

Tôi không nói lời nào, cũng không phản kháng, chỉ nhặt váy chạy nhanh vào phòng thay đồ, đóng cửa, ngồi xuống ghế, toàn thân rệu rã. Tim vẫn đập dữ dội, máu từ tay và chân xối đi khắp nơi.

Tôi siết chặt chiếc váy đỏ, bất động, mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa gỗ nâu sẫm của phòng thay đồ, tự dung thấy ảo não, không phải vì mặc trộm váy của Mã Na, mà vì thái độ hoảng sợ và khuất phục trước mặt nó vừa rồi. Tại sao tôi không thể ngang nhiên nói, “Mặc thử một chút, sao hả?” Tại sao tôi lại bị đánh gục vì sự hèn kém tự ti khi vừa chạm mắt nó?

Tôi ngồi tận năm phút, hoặc lâu hơn, rồi mới từ từ cởi bỏ váy trắng, mặc váy đỏ nhàu nhĩ bụi bặm vào. Khi bước ra khỏi phòng thay đồ, tôi cup mi xuống, không muốn và phải mắt ai. Trong tầm nhìn hạn chế của mình, tôi nhận thấy tất cả đã thay quần áo, dĩ nhiên là trừ Mã Na. Tống Sảng và Triệu Linh Linh đang ở bên nó, nhỏ giọng an ủi.

Tôi cúi đầu đi tới trước mặt Mã Na, chìa chiếc váy trắng ra. Nó quay phắt mặt đi, không nhận.

“Không biết mở mồm xin lỗi hả?” Giọng Tống Sảng vang lên bên tai tôi. “Trơ tráo thật đấy!”

Tôi duỗi thẳng tay, giữ nguyên tư thế.

Dương Lạc đứng dậy khỏi hòm đạo cụ, buông kịch bản xuống, “Mau tập thôi. Chiều còn có tiết.”

Lời cậu đã phát huy tác dụng, Mã Na quay mặt lại. Không cần nhìn, tôi cũng biết nó đang hậm hực lườm tôi, rồi đưa tay túm lấy chiếc váy trắng. Tôi khẽ thở ra, toan tìm một góc để trốn, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt Dương Lạc. Cậu mỉm cười, tôi cố nhếch khóe miệng cười đáp lại.

Mã Na liền văng tục, và một thứ gì đó bắn vào người tôi.

Chính là chiếc váy trắng. Ai nấy sững sờ, kể cả thầy Chu vừa bước vào.

“Sao vậy?” Thầy đặt máy quay xuống bàn, nhặt váy lên, thắc mắc nhìn Mã Na rồi nường theo ánh mắt nó nhìn sang tôi, “Các em...”

“Nó ăn trộm trang phục của em!” Mã Na chỉ vào tôi, “Nó làm hôi váy rồi, em không mặc đâu!”

“Hả?” Thầy Chu kinh ngạc trợn mắt, vô thức định đưa váy lên mũi ngửi, nhưng lập tức dừng lại, khó chịu nói, “Làm gì đến nỗi, mặc một lúc thôi mà. Em mau thay quần áo để tập, rồi hai tuần nữa...”

“Làm gì đến nỗi!” Mã Na quay sang thầy Chu hét lớn, “Nó có thay quần áo hay tắm rửa bao giờ đâu!”

Thật ra cho tới giờ tôi cũng không nhớ mình đã cử động thế nào để lòng bàn tay nặng nề đập lên má Mã Na. Tôi chỉ nhớ về mặt từ sững sốt, sợ hãi đến căm giận sau âm thanh giòn giã đó. Rồi nó lao vào tôi như con sư tử cái, nếu thầy Chu, Dương Lạc và các bạn khác không ngăn lại, có lẽ tôi đã bị nó xé xác, làm gì còn

yên lành để ngồi viết nhật kí trong tiết Địa lý thế này. Nói kể cũng lạ, trong khi viết, tôi biết rõ Mã Na ngồi chếch phía sau đang nhìn mình với ánh mắt hằn học. Tuy nhiên tôi rất vui, mặc dù bàn tay phải vẫn sưng và còn đau nhức. Cuối cùng tôi đã nhận thức được việc mình luôn muốn làm. Dấu tay chình ịch trên mặt nó như rửa sạch mọi tủi nhục của tôi. Sảng khoái cả về thể chất và tinh thần hóa ra là thế này đây. Tôi biết mình sẽ phải trả giá, nhưng vì sự sảng khoái đó, tôi không tiếc nuôi gì.

Vương Hiến Giang cúi mình trên bàn học, hai tay chống xuống. Trước mặt ông là một bản vẽ khổng lồ với những đường nét dày đặc, đan chéo và lộn xộn.

Thời tiết oi bức, mặt Vương nhể nhại mồ hôi, ông thường xuyên phải đưa tay đẩy cặp kính lão tuột xuống trên sống mũi. Trên bản vẽ chỉ có một vòng tròn đỏ, khoanh ở lõi của kênh Vệ Hồng.

Vương cầm bút bi ngẩn ngừ hồi lâu vẫn không biết nên hạ bút tiếp chỗ nào, cuối cùng đâm cẩu, dứt khoát quăng bút bi, cầm tách lên nhấp một ngụm trà hoa nhài đã nguội. Cảm giác bút rút trong ngực vội bốt, ông buông mình xuống ghế, châm một điếu thuốc, cầm cổ áo rung rung cho mát.

Suốt ba mươi năm làm cảnh sát, đây là lần đầu Vương gặp phải trường hợp oái ăm này. Sau trận mưa lớn, cả thành phố ngập lụt. Đến lúc trời quang mây tạnh, ba xác chết nữ nổi lên trên kênh Vệ Hồng. Điều không mảnh vải che thân, chưa xác định được danh tính. Tuổi tác, chiều cao, cân nặng khác nhau.

Nhận định sơ bộ nguyên nhân tử vong là ngạt thở cơ học do bị siết cổ bằng dây thừng hoặc đại loại thế. Còn kĩ càng hơn phải đợi pháp y giải phẫu. Nhìn các vết phù sa và trầy xước trên da thịt, đoán chừng thi thể đã bị nước mưa cuốn trôi từ cống ngầm ra.

Việc Vương phải làm là xác định vị trí cống ngầm nơi ném thi thể ban đầu. Một là triển khai rà soát quanh đây để xem có thu thập được dấu vết chứng cứ nào có giá trị không. Hai là xác định số lượng thi thể, không ai dám đảm bảo tất cả chỉ có ba.

Lúc này, cửa phòng họp đẩy ra, Thai Vỹ bước vào với vài tập tài liệu.

“Thầy ơi, bên thầy thế nào?” Thai Vỹ đặt đồng tài liệu lên bàn vẽ, giơ tay lau mồ hôi. “Có manh mối để xác minh danh tính nạn nhân rồi.”

“Ồ?” Vương đứng thẳng người, dụi tắt thuốc, “Manh mối gì?”

“Con tra cứu các án mất tích trong năm nay và tìm thấy một vài thông tin do người nhà báo, đặc điểm thể chất giống mấy ca trôi kênh này.” Thai Vỹ chỉ vào đồng tài liệu trên bàn, “Đã thu xếp để họ đến xác nhận.”

“Mấy người?”

“Bảy.” Thai Vỹ cong môi. “Thi thể đã rửa nát quá độ, mặt mũi không rõ ràng, cho nên phải gọi nhiều gia đình.”

“Được rồi, triển khai càng sớm càng tốt.” Vương đưa tay sờ gói thuốc lá, “Tìm ra danh tính nạn nhân, các công đoạn sau sẽ dễ tiến hành hơn.”

“Hút của con này.” Thai Vỹ vội lấy thuốc lá trong túi ra, đưa cho Vương, giúp ông châm lửa. “Đây là bản vẽ cống ngầm ạ?”

“Ừ, như bùa trừ ma ấy, nhìn chả hiểu gì cả.” Vương thở dài. “Lại còn phải xem xét lượng mưa, vận tốc và hướng dòng chảy... Đì nhờ ai phân tích hộ cái!”

“Vâng, để con sang Viện Quy hoạch nhờ.”

Thai Vỹ lấy sổ tay ra, mới viết vài chữ, bác sĩ Đỗ bên pháp y đã mở cửa bước vào.

“Anh Vương, khám nghiệm tử thi xong rồi.” Đỗ ngáp to, vẻ mặt mệt mỏi. “Anh qua đây xem đi!”

Phòng giải phẫu nằm ở tầng hầm, nhiệt độ vốn đã thấp hơn bên trên, cộng với máy điều hòa công suất cao găm rú ở các góc tường, làm Vương vừa bước vào cửa, mồ hôi đã bốc hơi một nửa. Thai Vỹ nấp sau lưng ông, rùng mình liên tục. Trong phòng rất sáng, vải trắng phủ thi thể càng thêm lóa mắt dưới ánh đèn huỳnh quang trắng xóa. Vương và Thai Vỹ lần lượt nhận khẩu trang và găng tay bác sĩ đưa, đeo vào.

“Tình hình thế nào?”

“Thi thể số 1 là nữ, tuổi từ 30 đến 35, chiều cao 162 cm, nặng 51 kg. Đã kiểm tra xương mu, phát hiện có sẹo do sinh nở...”

“Nói trọng điểm, anh Đỗ.” Vương xoa xoa mặt. “Tôi không rảnh nghe mấy lời râu ria.”

“Đã từng sinh nở.” Đỗ trừng mắt, “Chắc là phụ nữ có gia đình.”

Thấy Vương liếc sang, Thai Vỹ hiểu ý, liền móc sổ tay ra ghi chép.

“Nguyên nhân tử vong là ngạt thở cơ học, bị siết cổ.” Đỗ lật tấm vải trắng phủ xác chết, chỉ vào vùng da xanh sẫm sưng tấy ở cổ. “Hung khí là dây thép hoặc đại loại thế.”

“Còn gì nữa?”

“Trước khi chết bị xâm hại tình dục. Thủ phạm mang nhóm máu A.” Đỗ cầm tệp tài liệu có gá kim loại trên bàn mổ lật xem. “Kiểm tra dạ dày thì thấy họ bị giết trong vòng mười tiếng đồng hồ sau lần ăn cuối cùng.” Ông đóng tài liệu lại và nói thêm, “Hiếp rồi giết.”

Vương văng tục, ông cúi xuống, giữ khẩu trang và quan sát kĩ tay chân một trong mấy cái xác.

“Đừng nhìn, rửa lăm rồi.” Bác sĩ hiểu ý ông. “Tuy nhiên, không nhiều sâu sát do chống cự đâu.”

“Nói cách khác, người bị hại nhanh chóng bị khống chế?” Thai Vỹ suy nghĩ một lúc, “Tên khốn này rất khỏe.”

Vương liếc Thai Vỹ rồi lại quay sang bác sĩ, “Có dấu hiệu nào cho thấy người chết bị tra tấn không?”

“Không nhìn ra được.” Đỗ lắc đầu, “Mọi vết trầy xước đều là vết thương sau khi chết.” Ông trở thi thể, “Khống chế, hiếp dâm, sát nhân. Thực hiện rất liên mạch, không một chi tiết thừa.”

“Xem ra tên khốn này chỉ muốn thỏa mãn sinh lý nhất thời thôi?” Vương cau mày, “Chắc là người thu nhập thấp, bằng không gọi gái sẽ đơn giản hơn.”

“Con có nên đi kiểm tra các đối tượng bị giám sát^[*] không?” Thai Vỹ ngắt lời, “Đám có tiền án tội phạm tình dục ấy.”

“Nên.” Vương gật đầu, “Kiểm tra cả loại có tiền án gây rối trị an nữa.”

Thai Vỹ vâng dạ và viết vào sổ tay.

Đỗ lại ngáp, “Chỗ anh thì sao?”

“Chưa tiến triển gì.” Vương thở dài thườn thượt. “Chờ xác minh danh tính xong mới thu xếp tiếp được.”

“Không dễ đâu.” Đỗ cau mày. “Chỉ biết là xác bị ném xuống cống ngầm, nhưng cụ thể là chỗ nào cống ngầm đều không rõ. Hệ thống cống ở đây thì nhằng nhịt như mạng nhện, làm sao tìm được?”

Vương cười méo xệch, “Ngày mai sẽ sang nhờ Viện Quy hoạch phân tích giúp. Nếu vẫn không xong, thì buộc phải chui xuống cống tìm từng li từng tí thôi.”

Hai bút chì. Một bút bi hai màu. Một bút bi đen. Một cục tẩy. Một cây thước. Một ê ke. Một thước đo góc.

Khương Ngọc Thục lần lượt lấy các món ra khỏi hộp bút và đặt trên bàn. Sau đó, chị ngắm nghía cái gọi là “hộp bút” này. Thực chất đây là hộp đựng của một thương hiệu dung dịch dinh dưỡng nào đó, làm bằng nhựa, hông hộp có chốt nam châm. Xem chừng sử dụng đã khá lâu, nhãn hiệu và dòng chữ trên nắp hộp bị mài mòn hết, các góc cạnh ban đầu sắc nét giờ cũng nhẵn lì. Một vết nứt dài chạy ngang thân hộp, mạnh tay một chút chắc sẽ làm cái hộp vỡ đôi.

Ngọc Thục cẩn thận đặt hộp sang một bên, tiếp tục thần thờ nhìn nó. Người dùng đến ê ke và thước đo góc, hẳn phải là học sinh cấp hai hoặc cấp ba. Dùng hộp đựng thuốc làm hộp đựng

bút, thước đo góc đã mờ hết vạch chia độ vẫn chưa thay, hiển nhiên điều kiện gia đình không được tốt lắm. Bút bi hai màu dán băng dính hoạt hình, hai bút chì đều chuốt rất cẩn thận (một trong hai đã gãy ngòi).

Chủ nhân hẳn là một nữ sinh cấp hai hoặc cấp ba có gia cảnh trung bình.

Ngọc Thục khẽ thở dài, lần lượt đặt các món trở lại hộp thuốc. Sau khi đóng cái nắp đã lỏng lẻo muốn rụng, Ngọc Thục tìm một tờ báo cẩn thận bọc ngoài hộp, dùng băng keo dán chặt lại. Chị không biết liệu mình có cơ hội trả cái hộp cho chủ nhân, thậm chí còn không biết “cô bé bị lôi đi” có thực sự tồn tại hay không. Tuy nhiên, một hộp bút xuất hiện ở cùng địa điểm khiến Ngọc Thục phải liên kết người và vật lại với nhau.

Có hai khả năng. Đầu tiên, chị thực sự bị hoa mắt vào chiều hôm qua, không có cô bé mặc đồng phục nào cả, chỉ có một hộp bút do ai bất cẩn đánh rơi. Thứ hai, thực sự có một cô bé bị tấn công và kéo đi khỏi góc tòa nhà, cô bé chống cự, làm hộp bút rơi ra khỏi cặp sách.

Compa.

Từ này đột nhiên nảy ra trong đầu Ngọc Thục. Hộp bút không có compa. Học Hình học nhất định phải có compa. Khi nhặt hộp bút lên, chị đã chú ý kiểm tra xung quanh, không thấy thêm món đồ nào khác. Liệu cô bé có lấy compa ra để tự vệ không?

Ngọc Thục bật kêu khẽ. Một cô bé cần lấy compa ra để tự vệ, tức là phải đối mặt với tình thế nguy hiểm cỡ nào? Chị không dám nghĩ tiếp nữa, liên tục tự an ủi. Chắc là mình lo lắng quá

đấy. Có thể là một đứa trẻ sơ ý đánh rơi hộp bút thôi... Xem sổ sách suốt ngày nên mình hoa mắt đấy mà.

Ngọc Thục đứng dậy, nhặt chiếc hộp bọc giấy báo nhét vào ngăn bàn.

Hôm nay Khương Đình về muộn nửa tiếng, mặt mũi tái xanh, nghe mẹ hỏi tại sao thì uể oải đáp là hơi mệt vì phải chạy cả cây số trong giờ thể dục. Buông cặp xuống xong là em trốn biệt vào phòng, mãi đến lúc ăn tối mới ra.

Bên bàn ăn, Khương Đình vẫn không nói nhiều, chỉ cầm cút và cơm. Ngọc Thục muốn trò chuyện với con gái xem hôm nay ở trường thế nào, nhưng Khương Đình chỉ đáp lại bằng “Ừm”, “À” và “Ổn ạ”. Ngọc Thục cũng không dai dẳng truy hỏi, nhắm tính Khương Đình chưa đến kì kinh, thật không hiểu lý do cho tâm trạng ử dột này là gì. Hai mẹ con lặng lẽ ăn cho xong.

Giữa lúc họ dọn dẹp bát đĩa thì Tôn Vỹ Minh xuất hiện.

Anh ta chưa bao giờ đến thăm vào giờ này, càng chưa bao giờ đến mà không báo trước. Ngọc Thục rất lấy làm lạ, nhưng vẫn mời chồng cũ ngồi, kêu Khương Đình pha trà mang qua.

Hai bố con ngồi bên bàn ăn, rời rạc trò chuyện dăm ba câu. Khương Đình vẫn ử rũ, mắt cụp xuống, bố hỏi gì đều chỉ trả lời ngắn gọn, bố không nói em cũng không mở miệng. Ngọc Thục rửa bát đĩa rồi ra phòng khách xem ti vi. Mười mấy phút sau bàn ăn cũng lặng ngắt. Khương Đình đứng dậy cúi đầu đi ra, ngang qua phòng khách chỉ nói “Mẹ, con đi làm bài tập”, sau đó vào phòng riêng đóng cửa lại.

Tôn Vỹ Minh ngồi một mình ở bàn ăn. Ngọc Thục suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy đi tới, châm thêm nước vào tách trà đã cạn

nửa trước mặt anh ta.

Tôn Vỹ Minh hỏi, “Đình Đình hôm nay sao thế?”

“Tôi không biết. Hỏi thì chỉ bảo mệt.” Ngọc Thục để phích nước xuống, “Buổi tối sẽ hỏi lại xem.”

“Ồ.” Tôn Vỹ Minh cũng không định quanh quẩn ở đề tài này. “Em thì sao?”

“Ổn.”

“Bạn không?”

“Tạm.”

“Vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe.”

Ngọc Thục ngược mắt nhìn chồng cũ, thấy anh ta nói chuyện với tư thế và biểu cảm cứng nhắc, cánh tay đặt trên bàn trông rất gò bó. Không muốn tiếp tục cuộc trò chuyện gượng gạo này, chị nói, “Đình Đình không sao đâu, tuổi mới lớn, tính tình thất thường là chuyện bình thường.” Và đứng dậy, “Đừng lo lắng.”

Tôn Vỹ Minh vẫn ngồi im, nụ cười trên mặt càng miễn cưỡng, “Đã nhiều năm rồi, em không tính... đi bước nữa sao?”

Ngọc Thục nhướn mày ngạc nhiên. Suốt mấy năm ly hôn, Tôn Vỹ Minh chưa bao giờ quan tâm đến đời tư của chị, tự nhiên sao lại thăm dò thế này?

“Đồng nghiệp có giới thiệu, điều kiện cũng không tệ.” Chưa hiểu rõ ý định của Tôn Vỹ Minh, nhưng vì tự trọng, Ngọc Thục chỉ nước đôi. “Để từ từ xem sao.”

“Ừm, tuổi không còn trẻ, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn.” Tôn Vỹ Minh cũng không hỏi kỹ hơn. “Một mình em nuôi Đình Đình

thật không dễ dàng.”

“Không sao, không dễ dàng thì cũng đến thế này thôi.” Ngọc Thục cười, “Cảm ơn anh quan tâm.”

“Nếu người ta không tệ thì em nên đi bước nữa.” Tôn Vỹ Minh tỏ ra tích cực. “Cuộc đời chúng ta đã sang trang, đều phải sống cho thật tốt, có khi còn phải sinh thêm con.”

“Tôi đã ngần này tuổi...” Ngọc Thục bất chợt sinh nghi. “Hôm nay anh tới đây, có chuyện gì?”

Tôn Vỹ Minh cười gượng, “Ừm, có chuyện muốn trao đổi với em.”

“Anh nói đi.” Ngọc Thục ngồi thẳng dậy, tay khoanh trước ngực.

“Chắc em cũng biết, mấy năm nay công việc của anh khá ổn.” Tôn Vỹ Minh ghé lại gần. “Cơ quan cũng nhận ra năng lực của anh và có kế hoạch điều anh đến nhà máy chính ở Bắc Kinh.”

“Đây là một việc tốt.” Ngọc Thục nhìn Tôn Vỹ Minh với sự cảnh giác không suy giảm, “Chúc mừng anh.”

“Ừ, cảm ơn.” Tôn Vỹ Minh gật đầu, “Anh đi chuyến này, có lẽ sẽ lại Bắc Kinh luôn.”

“Ồ.” Ngọc Thục đợi Tôn Vỹ Minh nói tiếp, bụng bảo dạ liên quan gì đến mình? Chẳng lẽ anh ta đến đây để khoe mẽ?

“Em biết đấy, hệ thống giáo dục ở Bắc Kinh rất tiên tiến.” Tôn Vỹ Minh cúi đầu, ngón tay di di trên bàn, “Đình Đình học lớp Mười một rồi nhỉ? Anh nghĩ...”

“Nghĩ gì?” Ngọc Thục tái mặt. “Định cướp Đình Đình khỏi tôi?”

“Sao lại bảo là “cướp”?” Tôn Vỹ Minh phân trần. “Anh nghĩ cho con mà.”

“Không cần anh nghĩ.” Ngọc Thục lại đứng dậy. “Con bé hiện giờ mang họ tôi, anh đi được rồi đấy.”

“Ngọc Thục, thử nghĩ mà xem, đây là hộ khẩu Bắc Kinh. Em có biết điểm xét tuyển đầu vào đại học thấp hơn tỉnh chúng ta bao nhiêu không?” Tôn Vỹ Minh thôi cười. “Ví dụ, đối với Đại học Thanh Hoa, học sinh Bắc Kinh chỉ cần...”

“Thi giữa kì Đình Đình bao nhiêu điểm anh biết không? Xếp thứ mấy trong lớp anh biết không?” Ngọc Thục giơ tay kéo anh ta. “Anh đi đi, chúng tôi không cần hộ khẩu Bắc Kinh của anh.”

“Em nói chuyện có lý một chút được không?” Tôn Vỹ Minh cũng nổi nóng. “Hay là để Đình Đình tự quyết định đi.”

“Tôi là mẹ nó, tôi sẽ quyết định thay.” Chẳng biết lấy sức mạnh ở đâu, Ngọc Thục dùng dùng túm Tôn Vỹ Minh lôi ra cửa, “Đi đi. Đừng hòng cướp Đình Đình khỏi tôi.”

“Ngọc Thục, nghĩ lại đi.” Tôn Vỹ Minh đưa tay giữ khung cửa, giọng dẫu dịu. “Anh sẽ liên lạc lại với em.”

Ngọc Thục mở cửa, chỉ ra ngoài, “Cút!”

Sau khi tống cổ chồng cũ, Ngọc Thục đột nhiên rã rời, phải dựa lưng vào cửa thở dốc. Uất ức, tức giận và hoảng sợ tràn lên ngập lòng, chẳng mấy chốc chị trượt xuống đất, gục trán vào đầu gối khóc thút thít. Khóc một hồi, loáng thoáng nghe tiếng của phòng con gái mở ra, chị vội đứng dậy, đi vào bàn ăn, ngồi quay lưng về hướng phòng ngủ. Vài giây sau, chị cảm thấy đôi tay con gái đặt trên vai mình.

“Mẹ, mẹ sao thế?” Hơi thở của Khương Đình phả vào tai Ngọc Thục, âm ỉ ngựa ngựa khiến chị lại muốn òa khóc. Cổ nuốt xuống cơn nghẹn ngào đã dâng đến cổ, chị vỗ vỗ tay con gái, đỡ đỡ nói, “Không sao, nói chuyện với bố con một lúc, không dễ chịu lắm.”

“Phiền phức, sau này đừng cho bố đến nữa.”

“Vớ vẩn, đó là bố của con mà.”

“Con không cần biết, bắt nạt mẹ là không được rồi.” Khương Đình vừa nói vừa vòng tay qua cổ mẹ, má áp má mẹ, cọ cào một hồi.

Ngọc Thục đưa tay lên vuốt tóc con gái. Mái tóc dày dài chờ qua đầu ngón tay, cảm giác tê tê từ tay lan đi toàn thân. Hai tay Ngọc Thục từ từ siết chặt, cuối cùng ôm ghì lấy con gái, như thể sợ ngay giây sau sẽ đánh mất con vậy.

Khoảng 11 giờ tối, hai mẹ con lần lượt đi ngủ. Tâm trạng Khương Đình đã khá lên, nhưng trông vẫn ủ rũ hơn bình thường, em chúc mẹ ngủ ngon rồi quay vào phòng.

Ngọc Thục chuẩn bị trước nguyên liệu cho bữa sáng ngày mai, ngồi ở sofa một lúc rồi trở về phòng ngủ, nhưng trằn trọc mãi mà không chợp mắt được. Chị hiểu rất rõ tính cách của Tôn Vỹ Minh, mặc dù hôm nay tay trắng ra về, nhưng chắc chắn anh ta sẽ không buông xuôi. Vài hôm nữa là quay lại và tìm mọi cách để đạt được mục tiêu của mình thôi.

Nghĩ đến đây, Ngọc Thục bỗng dưng tức ngực và khó thở. Tôn Vỹ Minh đã bỏ rơi vợ con, lập gia đình với người khác, có con trai xong càng thờ ơ với con gái. Bây giờ cuộc sống của chị và Khương Đình mới yên ả hơn một chút, anh ta lại đến gây

sống gió, đòi cướp đứa con quý giá như mạng sống của chị. Quá là chèn ép người ta rồi!

Bất chấp động cơ là gì, Tôn Vỹ Minh cũng đừng hòng mang Khương Đình đi khỏi chị. Ngọc Thục tức giận nghĩ, anh ta biến gia đình từ ba thành hai người, nay lại muốn biến chị thành kẻ lẻ loi, tại sao anh ta cứ hủy hoại cuộc sống của chị hết lần này đến lần khác như thế? Chị chưa bao giờ nghĩ đến chuyện xa Khương Đình, chị không thể mất con. Có Khương Đình ở bên không đơn thuần là thói quen, mà còn là tất cả hi vọng, là chất keo duy nhất hàn gắn cuộc đời đã tan tành, và là chỗ dựa cuối cùng để chị chống lại mọi sợ hãi về tương lai. Tuy nhiên chị càng nghiền ngẫm, một giọng nói càng vang vọng trong tim.

Mình ích kỷ quá phải không? Đình Đình là một con người, không phải là tài sản riêng của mình.

Không! Không được! Ngọc Thục lắc đầu quây quây, như muốn xua đuổi giọng nói nọ. Mình là mẹ nó, Đình Đình chưa đủ lớn, mình có quyền quyết định thay! Hơn nữa, Đình Đình thích ở với mình hơn!

Không thể nằm được nữa, Ngọc Thục rời khỏi giường và đi thẳng sang phòng con gái. Lúc này, chị khát khao nhìn thấy con, thậm chí sẵn sàng đánh thức Khương Đình để yêu cầu con xác nhận những bản khoản của mình. Tuy nhiên khi mở cửa, Ngọc Thục choáng người.

Giường Khương Đình trống không.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

4

hai quả trứng ốp la

Mã Đông Thần chuyển túi xách sang tay trái, dè dặt gõ vào cánh cửa sắt màu xám sẫm. Bên trong liền có tiếng lịch kịch, một người đàn bà hỏi bằng giọng mũi rất nặng, “Ai đấy?” Gần như cùng lúc, cửa sắt mở ra, nửa khuôn mặt sừng húp xuất hiện qua khe hở. Mã Đông Thần nặn ra một nụ cười và ghé lại gần hơn, “Chào chị, tôi...”

Mặt người đàn bà méo mó hẳn đi, cơn giận dữ và buồn bã tràn lên, “Anh cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh!” Dứt lời chuẩn bị đóng cửa. Mã Đông Thần vội lách vai vào khe cửa, nài nỉ, “Chị ơi, đừng như thế, chúng ta hãy nói chuyện...”

“Có gì mà nói!” Giọng người đàn bà đã chan nước mắt. “Anh tìm con gái tôi về rồi nói!”

“Chị ơi, bình tĩnh đi, tôi muốn bàn bạc...” Mã Đông Thần nhét một chân vào giữa cánh cửa và khung cửa, “Tất cả là vì lũ trẻ...”

“Mặc kệ anh!” Người đàn bà hét lên, nhưng một bàn tay giữ lấy vai đã kéo thị sang bên. Một người đàn ông u ám xuất hiện sau lưng thị, nhìn từ đầu xuống chân Mã Đông Thần. “Om sòm gì vậy? Để người ta vào đã.”

Dù miễn cưỡng, người đàn bà vẫn xoay mình nhường chỗ. Mã Đông Thần thở phào nhẹ nhõm, gật đầu đi qua thị. Người

đàn ông chăm chăm nhìn Mã Đông Thần, ánh mắt hơi dừng lại ở chiếc túi trên tay anh, cũng xoay người theo vào.

Đây là một căn hộ hai phòng ngủ hai ban công, ánh sáng trong nhà ảm đạm, đồ đạc lộn xộn khiến không gian nhỏ trông chật chội thêm. Người đàn ông bước đến chỗ chiếc sofa tự chế thô sơ, ngồi xuống, rút một điếu thuốc trên chiếc bàn gỗ nhỏ trước mặt rồi châm hút. Người đàn bà đứng dựa vào máy giặt trong góc, khoanh tay, không nói gì.

Không ai hỏi han Mã Đông Thần, làm anh khá lúng túng. Sau một hồi đứng im với chiếc túi xách, anh thận trọng đặt túi xuống bên chân người đàn ông, kéo một chiếc ghế nhựa ngồi xuống, lấy khăn tay lau mồ hôi đầm đìa trên đầu trên cổ.

Người đàn ông rít đến nửa điếu thuốc, liếc mắt nhìn Mã Đông Thần, “Có tin gì của con gái tôi không?”

“À, tôi đến chính là vì chuyện này,” Mã Đông Thần hơi nhồm dầy, nhích ghế nhựa lại gần sofa. “Hai hôm nay tôi đã vận dụng mọi mối quan hệ và liên lạc với tất cả những người có thể liên lạc được...”

Người đàn ông ngắt lời, “Anh tìm được chưa?”

Mã Đông Thần không đáp, chỉ cúi mặt, luôn tay lau cổ.

“Vậy thì đừng nói gì nữa.” Người đàn ông dập thuốc, đứng dậy bảo người đàn bà, “Đi thôi, ra đồn công an.”

“Đừng, anh Tô, nghe tôi nói đã...” Mã Đông Thần lo lắng nắm cánh tay người đàn ông. “Thì tôi đến chính là để bàn bạc với anh mà.”

“Bàn bạc cái quái gì nữa?” Người đàn ông hất tay Mã Đông Thần. “Nhà họ Tống đến thuyết phục tôi đợi một hôm. Được,

tôi đợi. Nhà họ Triệu đến thuyết phục tôi đợi thêm một hôm nữa. Được, tôi vẫn đợi. Giờ anh định bàn bạc gì với tôi? Bắt tôi đợi tiếp? Con mẹ anh, tôi không đợi được nữa đâu.”

“Không phải tôi bảo anh đợi, mà là muốn cùng anh xem xét phương án giải quyết.”

“Giải quyết thế nào?” Mắt người đàn ông lồi ra, “Gần ba ngày rồi. Con tôi sống không thấy người chết không thấy xác. Anh tìm Lâm Lâm cho tôi đi, muốn bàn gì cũng được. Nếu không tìm ra, tôi chỉ còn cách báo công an.”

“Anh Tô, đừng nghĩ theo hướng xấu.” Mã Đông Thần nuốt nước bọt, “Tôi thừa nhận, con tôi đã đánh Tô Lâm. Nhưng có thể cháu nó không gặp bất trắc gì hết, mà đi đâu đấy cho khuây khỏa thôi...”

“Câm đi!” Người đàn bà vốn vẫn im lặng đột nhiên xông ra, “Con tôi cực kì ngoan, tan học là về nhà, làm gì có chuyện đi đâu đấy cho khuây khỏa!”

“Có thể là không dám về nhà ấy.” Mã Đông Thần vội phân trần. “Tại vì... quần áo rách rồi, biết đâu còn mất cặp sách nữa...”

“Thôi đừng lẻo mép!” Người đàn ông sốt ruột xua tay. “Tôi chỉ biết con anh đánh con tôi, sau đó Lâm Lâm biến mất. Người sống sờ sờ như thế sao lại không thấy tung tích đâu nữa? Nếu anh không đưa ra được lời giải thích thỏa đáng, tôi tự tìm lấy.” Đoạn hấn bảo người đàn bà, “Đi, mặc quần áo và ra đồn công an.”

“Anh Tô, anh Tô ơi, trước hết hãy bình tĩnh lại.” Mã Đông Thần tiến lên giữ chặt người đàn ông. “Chúng ta đều là cha mẹ,

đều vì con cái, anh chịu khó nghe tôi nói xong đã, được không?

“Mày còn biết chúng tao là cha mẹ cơ đấy!” Người đàn ông hét lên, “Nuôi con bé mười bảy năm rồi bị chúng mày thủ tiêu, làm sao tạo bình tĩnh được?”

“Chúng tôi không thủ tiêu con anh, anh dựa vào đâu mà...?”

“Còn già mồm? Được.” Người đàn ông đẩy Mã Đông Thần ra, “Nhà họ Tống đã thú nhận rồi. Bảo con ranh ấy đến đồn công an với tao.”

“Tôi không già mồm...”

Đột ngột, có tiếng lục đục trong một phòng khác, nghe như tiếng giường kéo kẹt và tiếng xỏ giày. Mã Đông Thần sững sốt nhìn chăm chăm vào cửa phòng đến mấy giây, vẻ mặt đột nhiên căng thẳng. “Ai trong phòng đấy?” Anh quay phắt ra nhìn họ. “Tô Lâm về rồi à?”

“Mày huyền thuyên gì vậy?”

Mã Đông Thần phớt lờ hấn ta và sải bước về phía cửa phòng. Người đàn bà đứng dậy để ngăn cản nhưng không kịp, chỉ còn biết trơ mắt nhìn anh mở cửa.

Căn phòng nhỏ hiện ra trước mặt Mã Đông Thần. Trong phòng chỉ có một giường một bàn. Một cậu bé ngái ngủ đang ngồi ở mép giường, xỏ đôi giày đá bóng vào chân.

Mã Đông Thần sững sờ. Người đàn bà đóng cửa lại.

“Anh chị có hai con?” Mã Đông Thần hỏi, “Em trai Tô Lâm?”

“Không.” Vẻ mặt người đàn bà khá mất tự nhiên, “Con của em tôi, đến ở vài ngày.”

Tất cả lặng đi chốc lát. Người đàn bà khoanh tay đứng trước cửa, như thể sợ Mã Đông Thần xông vào lần nữa. Người đàn ông

ngồi trở về sofa và lại cầm hộp thuốc lên. Tuy nhiên thuốc đã hết, hắn cúi kinh bóp bẹp hộp rồi thản nhiên ném bừa xuống đất.

Mã Đông Thần liếc thấy, bèn rút trong túi một gói thuốc thơm Chunghwa và chìa ra. Người đàn ông liếc nhãn hiệu, do dự một lúc rồi nhận lấy. Hắn vừa cầm điếu thuốc vào miệng, Mã Đông Thần đã nhanh chóng bật lửa giúp. Người đàn ông rít một hơi thật sâu, nhìn túi xách dưới chân rồi quăng trả hộp thuốc.

“Anh cứ để mà hút.” Mã Đông Thần đẩy lại.

“Đừng vo ve lấy lòng nữa.” Người đàn ông nhả một vòng khói, “Nhất định phải nói cho ra lẽ.”

“Anh Tô, tôi cũng có con. Nếu là tôi, tôi cũng phải làm rõ sự việc.” Mã Đông Thần ngồi xuống, cởi cúc cổ sơ mi. “Anh phải báo công an, tôi không phản đối. Nhưng trưa rồi. Công an cũng phải nghỉ trưa, đúng không? Bây giờ có đi cũng vô dụng.”

Người đàn ông nhìn lên chiếc đồng hồ báo thức vỏ sắt trên bàn, “Chiều tối đi.”

“Được rồi.” Mã Đông Thần xắn tay áo, “Việc thì phải làm, mà cơm vẫn phải ăn. Chi bằng anh em mình cùng ăn một bữa?” Mã Đông Thần mở túi xách đặt bên chân người đàn ông, lấy ra hai chai rượu trắng Tú Xuyên và bốn cây thuốc Chunghwa bao mềm. Mắt người đàn ông sáng lên khi nhìn thấy rượu, nhưng lại mau chóng đảo đi chỗ khác, tuy nhiên giọng điệu đã dịu hơn.

“Không uống đâu. Tâm trạng nào mà chè chén. Hơn nữa nhà tôi cũng chẳng có gì.”

“Dễ xử mà.” Mã Đông Thần tự tay mở chai rượu, quay sang người đàn bà bảo. “Chị làm chút đồ nhắm đi, dưa chuột muối hoặc đậu phộng đều được.”

Người đàn bà trừng mắt nhìn anh rồi quay phắt mặt đi.

“Đã bảo là không uống mà!” Người đàn ông đột nhiên phát cáu, “Anh tưởng tôi chưa uống rượu bao giờ hả?”

“Ý tôi không phải thế.” Mã Đông Thần vẫn thoải mái, “Chắc anh phải biết uống rượu chứ. Trong cái bụng bệ vệ thế này, anh tộc Mông Cổ phải không?”

Nghe câu hỏi lảng nhách, người đàn ông vô thức đáp, “Không, tôi dân tộc Hán.”

“Chị nhà cũng là người Hán?”

“Ừ Hán, rốt cuộc anh muốn nói gì vậy?”

“Không gì cả, chuyện phiếm thôi.” Mã Đông Thần mỉm cười, lấy trong túi ra một xấp giấy bạc, đưa cho người đàn bà, “Khỏi nấu nướng cách rách, chị chạy đi mua cho nhanh. Mua vài món mặn...”

“Không đi!” Người đàn bà không thèm nhìn anh, “Tôi sẽ không tiêu tiền của anh!”

“Chị đừng gay gắt thế. Máy nay chúng ta đều ăn không ngon ngủ không yên rồi.” Mã Đông Thần hất mặt về phía cửa phòng sau lưng thị. “Cho dù người lớn không cần ăn, thì cũng đừng làm tình làm tội trẻ nhỏ.”

Người đàn bà do dự, quay sang nhìn người đàn ông. Hắn ta bập bập điều thuốc đã sắp cháy hết, gạt đầu. Người đàn bà bất lực giậm chân tại chỗ rồi chìa tay nhận tiền.

Nửa giờ sau, chiếc bàn gỗ nhỏ đã đầy ắp các món thịt nướng, gà quay, đậu phộng chiên... Người đàn bà sốt bớt thức ăn ra một đĩa lớn rồi mang vào phòng nhỏ. Loáng thoáng có tiếng reo vui, rồi người đàn bà quay ra, khép cửa và kéo ghế ngồi ở ngưỡng cửa.

Mã Đông Thần vốn vả mời thị vào cùng ăn nhưng người đàn bà từ chối, về sau dứt khoát không để ý đến anh nữa, cứ thất thần ngồi đó, đôi khi giấu mặt khóc thút thít.

Người đàn ông không ăn nhiều, chỉ uống rượu ừng ực. Chẳng mấy chốc, mặt hần tái đi như gan lợn, mắt lơ đãng. Mã Đông Thần liên tục tiếp rượu cho hần, còn bản thân chỉ nhấp miệng cho có. Chai rượu trắng Tứ Xuyên gần như chảy cả vào bụng người đàn ông. Thấy chén hần sắp cạn, Mã Đông Thần đưa tay vặn nắp mở chai thứ hai.

Mí mắt gần như đã sụp xuống, người đàn ông đưa tay ngăn anh, “Đừng mở.” Hần lắc cái đầu hình như nặng thêm mấy kí, nói líu cả lưỡi. “Tôi không uống được nữa.”

“Không sao, tôi thấy anh uống được mà.” Mã Đông Thần rót đầy cho người đàn ông, bản thân cũng nâng chén, “Nào, trăm phần trăm!”

Anh đưa chén chạm môi. Người đàn ông vẫn bất động, mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào anh.

“Anh Tô...”

“Đừng làm như thân thiết lắm. Ai anh em với mày?” Người đàn ông đột nhiên hất chén. Mùi rượu nồng nặc lập tức tràn ngập căn phòng.

Người đàn bà bật dậy khỏi ghế, nhón nhác nhìn người đàn ông. Gần hết chén rượu tạt vào quần Mã Đông Thần. Anh không nói lời nào, chỉ để chén xuống, lấy khăn tay ra lặng lẽ lau.

“Mày tưởng tao không biết mày nghĩ gì sao?” Người đàn ông cười nhạt nhìn Mã Đông Thần. “Muốn chuốc rượu đánh gục tao, để tao không đi nổi đến đồn công an hả?”

“Không. Tôi không có ý đó.” Mã Đông Thần đặt khăn tay xuống, nặn ra một nụ cười. “Đơn thuần là ăn bữa cơm với nhau, anh cả nghĩ rồi.”

“Hôm nay đã đành, mai thì sao?” Người đàn ông gõ bàn, “Ngày nào cũng chuốc rượu được chắc?”

“Được, tôi có thể tiếp rượu anh hằng ngày.” Vẻ mặt Mã Đông Thần trở nên nghiêm túc, “Miễn là giải quyết được chuyện này.”

“Xi! Tao biết, mày có tiền.” Người đàn ông dẩu môi, thái độ pha trộn khinh thường lẫn oán hận. “Chúng mày giàu sang con cái là người, chúng tao nghèo hèn thì con cái không phải là người sao? Một đứa con gái nuôi đến mười bảy mười tám năm chỉ đáng tiền một bữa rượu?”

“Tôi nói chung chung thôi.” Mã Đông Thần nhào người tới trước, “Tôi chân thành muốn giải quyết vấn đề.”

“Chân thành cái mẹ gì!” Người đàn ông khạc đờm xuống sàn, “Ba nhà các người nói dối như cuội, bắt tôi đợi đợi đợi! Được, thích lừa dân đen chứ gì, để xem có dám lừa công an không!”

Mã Đông Thần đang định phân trần thì cửa phòng nhỏ mở ra. Anh bắt giắc ngoái lại, thấy cậu bé thò đầu nhìn, tay cầm cái

đĩa trống trơn nhoe nhoét dầu mỡ.

“Mẹ, con muốn ăn thêm thịt thủ lợn,” cậu chìa đĩa cho người đàn bà. “Vớ thịt gà.”

Người đàn bà bồn chồn liếc Mã Đông Thần, bước tới cầm lấy đĩa, “Được rồi, vào trước đi, thịt mang vào sau.”

Mã Đông Thần chộp lấy gà nửa con gà quay còn lại trên bàn, “Này, chị đem cho con hết đi.”

Người đàn bà nhận lấy với vẻ ngượng ngùng, lại trở chiếc bàn lộn xộn, “Hai người cũng ăn đi, uống suông mãi không tốt, mà đừng chuốc rượu ông ấy nữa.” Đoạn kéo cậu bé vào phòng nhỏ.

Thấy cửa đã khép kín, Mã Đông Thần lại quay ra, rút một điếu trong hộp thuốc đưa cho người đàn ông, và tự châm cho mình một điếu khác. “Anh cũng cơ cực quá!” Mã Đông Thần cẩn thận quan sát sắc mặt người đàn ông. “Hai đứa con, bao nhiêu là áp lực, nhỉ?”

Người đàn ông dựa hẳn ra sofa, mắt khép hờ, “Con mẹ nó, vì muốn có cái thằng chống gậy này mà tôi phải bỏ công việc kĩ thuật viên, đi làm công nhân bốc vác. Vì sao? Vì kiếm khá hơn đấy!” Hẳn thở hổn hển, đưa tay gãi ngực. “Thằng nhỏ không có hộ khẩu^[*], không được đi học, đành để chị nó dạy kèm ở nhà.” Dứt lời, người đàn ông đột nhiên ngồi thẳng dậy, hung hăng nhìn Mã Đông Thần, “Giờ không tìm thấy chị nó đâu, tôi biết làm gì? Tôi từng có đủ nếp tẻ, giờ thì, sao đây?”

Mã Đông Thần gẩy tàn thuốc, “Ừm, chúng ta bàn bạc cụ thể đi.”

“Bàn cái gì?” Người đàn ông vỗ mạnh vào sofa. “Tôi chỉ muốn biết con gái tôi đang ở đâu thôi.”

“Chuyện đã đến nước này, thì chỉ có hai kết quả.” Mã Đông Thần giơ ngón tay. “Một, Tô Lâm không dám về nhà vì lý do gì đó, vài ngày nữa nguôi ngoai sẽ về.”

“Hai?”

“Hai,” Mã Đông Thần giơ thêm một ngón tay, ngừng một lúc mới nói tiếp. “Tô Lâm sẽ không trở về.”

Người đàn ông sững sờ nhìn Mã Đông Thần, như thể não bộ đã tê liệt vì rượu, không sao nắm bắt được ý nghĩa của những lời này. Sau một vài giây, hắn đột ngột bật dậy và túm lấy cổ áo Mã Đông Thần.

“Chó đẻ!” Người đàn ông hét lên cuống loạn. “Con gái mày đã làm gì Tô Lâm?”

“Cứ tranh cãi mãi chi tiết này có ích lợi gì không?” Mã Đông Thần thô bạo xô người đàn ông ra. “Bất kể kết quả thế nào, tôi cũng sẽ cho anh một lời giải thích!”

“Giải thích cút!” Người đàn ông lão đảo đứng dậy. “Giờ tao đến đồn công an. Sóng phải thấy người. Chết, phải thấy xác!”

“Anh Tô!” Mã Đông Thần túm lấy hắn. “Chỉ cần anh không báo công an, tôi sẽ trả lại anh một đứa con!”

Người đàn ông mở to mắt, “Mày nói cái quái gì vậy?”

“Anh không nghe nhầm đâu!” Mã Đông Thần nhìn thẳng vào đôi mắt đục ngầu của người đàn ông. “Một đứa con! Tôi sẽ trả lại cho anh.”

Mới sáng sớm Cố Hạo đã đến Tích Viên. Đây là một trong các nghĩa trang thương mại đầu tiên của thành phố, nằm ở ngoại ô, đi lại không thuận tiện, chỉ có hai chuyến buýt, một sáng một tối. Xuống xe còn phải cuốc bộ nửa tiếng đồng hồ mới đến được.

Thai Chí Lượng nằm ở ngôi mộ thứ năm dãy thứ hai khu C. Tới nơi an nghỉ của người bạn cũ, Cố Hạo đã mệt đứt hơi, tay trái bị quai túi nghiêng phát đau. Ông ngồi xuống trước bia mộ, nhìn Chí Lượng đang cười toe toét trong ảnh rồi ngoác mồm chửi rủa. “Thằng bạn già, mày hành tao quá!”

Mặt trời đã lên cao, hơi nóng hầm hập tỏa lên từ bia mộ, cỏ xanh và từng bách. Cố Hạo cầm cổ áo quạt quạt, khi đã thở đều hơn, người lại toát mồ hôi. Ông chạt vạt đứng dậy, lấy rượu trắng, tiền vàng, thuốc lá, hoa quả, gà quay và các đồ cúng khác trong chiếc túi xách nặng trĩu, đặt từng thứ một trước bia mộ.

Khoảnh đất quanh mộ sạch sẽ, đủ thấy mới được quét tước. Một bó hoa hơi héo đặt trước kia. Cố Hạo mím cười tự nhủ, thằng khỉ Thai Vỹ quả là rất biết nghe lời. Ông bóc bao thuốc, châm một điếu đặt trên mộ, điếu khác cho mình, ngồi xuống đối diện bia, cúi đầu im lặng rít một hơi.

Không có gì để nói. Những gì nên nói đã nói trong hàng chục năm, chỉ cần ngồi với bạn già là đủ. Cố Hạo chợt nghĩ nếu ông là người đi trước, Chí Lượng sẽ nói tía lia trước mộ ông, chưa biết chừng còn đứng dậy, hứng chí đấm bốc lia lịa ngay tại chỗ. Hai người họ, một kiệm lời, một hay nói; một chậm chạp, một hoạt bát, một người già dặn từ nhỏ, còn một người luôn luôn tràn đầy hăng hái và tò mò về thế giới. Thế mà họ lại trở

thành bạn thân. Thân đến độ nào hả? Đến độ cùng yêu một cô gái.

Vào đầu những năm 1960, Cố Hạo và Chí Lượng công tác ở một đơn vị thuộc Lực lượng Biên phòng Tân Cương. Hai người bằng tuổi, cùng quê, là đồng hương nên qua lại gần bó hơn đồng đội bình thường. Kì nghỉ năm ấy, Cố Hạo và Chí Lượng cùng về quê, cùng được mời đến một trường tiểu học để phát biểu. Cố Hạo không muốn đi, nhưng Chí Lượng cứ khẳng khẳng kéo bạn theo. Tại buổi gặp mặt với trường, Chí Lượng và một giáo viên chuyên trách tên là Đỗ Thiến đã trò chuyện vui vẻ, trao đổi phương thức liên lạc. Không ngờ, sau khi cả hai trở về đơn vị, Đỗ Thiến thực sự viết thư cho Chí Lượng, làm anh nháy mắt lên phần khích, và ngay lập tức hồi âm. Tuy nhiên, sau một hồi cầm bút trên trần nhìn giấy mà chỉ viết được vồn vồn bốn chữ “Kính gửi cô Đỗ”, anh tuyệt vọng tìm đến người bạn đã tốt nghiệp trung học. Cố Hạo thoát tiên từ chối, nhưng đây là việc liên quan đến “hạnh phúc cả đời” của đồng đội, lại thêm Chí Lượng dỗ dành bã bọt mép, Cố Hạo buộc phải nhận lời viết hộ. Cứ thư đến là Chí Lượng lại dai dẳng sang vùi vùi, Cố Hạo đành “cùng bạn” thư từ tán tỉnh Đỗ Thiến. Sợi dây liên lạc vô lý này kéo dài hơn nửa năm thì Cố Hạo phát hiện ra cách viết của mình chứa đựng quá nhiều tâm tư với bạn gái người ta, và cũng phát hiện bản thân mình xiêu lòng mất rồi. Tội tệ hơn là, Chí Lượng cũng cảm nhận được. Hai người gượng gạo mất một thời gian, đến khi họ quyết định trao đổi thẳng thắn thì nổ ra xung đột biên giới Trung-Ấn. Đơn vị của họ phải ra trận, chuyện trai gái xếp lại sau, mối quan hệ dù khó xử đến đâu cũng phải sống

chết có nhau trên chiến tuyến. Trong trận giằng co ở núi Đầu Đỏ, một quả lựu đạn rơi bên chân Cố Hạo mà ông không hay biết do đang mải mê ngắm bắn. Chí Lượng tung mình tới xô ông ngã xuống. Cố Hạo thoát nạn, và Chí Lượng có thêm sáu mảnh đạn trong người. May mắn là được cấp cứu kịp thời và giành lại mạng sống.

Sau chiến tranh, mâu thuẫn giữa hai người tự động hóa giải. Mạng sống là Chí Lượng cho, Cố Hạo còn vương vấn gì một mối tình vốn chẳng thuộc về mình. Ông dứt khoát rút lui. Cả hai xuất ngũ ngay sau đó. Trên mảnh đất quê hương, Chí Lượng và Đỗ Thiên không cần thư từ qua lại nữa, bí mật thư từ cũng tạm thời được giữ kín. Chí Lượng chuyển ngành công an, cưới Đỗ Thiên và sinh Thai Vỹ. Cố Hạo đi làm bảo vệ cho nhà máy sản xuất sợi thủy tinh, sống độc thân cho đến khi nghỉ hưu.

Độc thân, nhưng không đơn độc. Cố Hạo thường xuyên đến chơi nhà Chí Lượng, Thai Vỹ coi ông là cha đỡ đầu. Nếu không phải tại Chí Lượng rệu vào lời ra, kể lại chuyện Cố Hạo viết thư tình hộ mình năm ấy, có lẽ mối quan hệ gắn bó giữa họ sẽ được duy trì mãi mãi. Kể từ đó, Cố Hạo giảm hẳn tần suất đến nhà Chí Lượng. Vợ chồng Chí Lượng có lẽ đoán biết tại sao Cố Hạo vẫn độc thân nên bắt đầu mai mối cho ông. Tiếc rằng Cố Hạo cứng đầu cứng cổ, bất kể là người có điều kiện thế nào, ông đều từ chối xem mắt. Kết quả là Chí Lượng chưa bao giờ nguôi đau đầu chuyện hôn nhân của ông, cho đến khi tận khi qua đời vì bệnh tật.

Đến trưa, Cố Hạo rời nghĩa trang. Xe buýt phải chiều tối mới có, đợi mãi không được nên ông thuê xe ba gác chở rau lên phố

của một nông dân, vào nội thành thì chuyển sang xe buýt.

Tới nhà thì đã sang chiều. Vừa bước vào hành lang râm mát, Cố Hạo đang nằng suốt dọc đường bỗng thấy khoan khoái hẳn ra. Ông lấy chìa khóa, vừa mở cửa thì thấy một người đàn ông trung niên mặc sơ mi trắng đi ra khỏi căn 101 ở đối diện.

“Không phải tiễn đâu!” Người đàn ông còn mãi vẫy tay vào nhà, không trông thấy Cố Hạo. “Anh Tô, thỏa thuận thế nhé, về đến nhà tôi sẽ...” Đột nhiên nhận ra có người ở đằng sau, anh ta nuốt câu còn lại xuống, khẽ gật đầu rồi vội vã đi khỏi hành lang.

Vẫn cầm chìa khóa, Cố Hạo liếc nhìn cánh cửa đang mở hé của căn 101, đúng lúc bắt gặp nửa khuôn mặt đầm nước mắt của người vợ. Chưa đầy một giây, cánh cửa đóng kín.

Hành lang nhỏ yên tĩnh trở lại, thoang thoảng mùi rượu thịt. Cố Hạo vốn đã đói ngấu, bắt đầu hít hít mũi và tính toán xem nên ăn gì để lấp bụng. Cắm chìa vào lỗ khóa, mới xoay đi nửa vòng thì sực nhớ điều gì, vào đến nhà, ông ném túi xuống giường rồi lập tức quay mình đi xuống bếp chung.

Hai cái đĩa úp vào nhau vẫn nằm nguyên ở đấy, Cố Hạo nhấc đĩa trên, nhìn hai quả trứng ốp la nguội ngắt nằm trong lòng đĩa dưới, suy nghĩ một lúc rồi bật bếp gas, dùng chảo đáy bằng chiên lại hai quả trứng và đứng ăn ngay trong bếp, cảm giác ngon hơn hôm qua một chút. Cố Hạo rửa đĩa, cất vào chạn rồi quay về nhà.

Khi đi ngang cửa căn 101, ông bất giác liếc nhìn lần nữa. Cửa sắt xám sẫm vẫn đóng chặt, bên trong vọng ra tiếng đàn bà

khóc rưng rức. Cố Hạo muốn ghé vào nghe, nhưng nghĩ lại không hay. Do dự một lúc, ông quyết định về nhà.

Pha trà châm thuốc xong, Cố Hạo ngồi ở mép giường, cầm quạt lơ đãng phe phẩy. Thần thờ mất một lúc, ông mới sực tỉnh, nhận ra mình vẫn đang băn khoăn về nhà đối diện, đã ba ngày cô bé nhà ấy không đến ăn trứng rồi.

Sự việc bắt đầu từ một tháng trước.

Sáng hôm ấy, Cố Hạo choàng tỉnh vì đau bụng dữ dội. Cứ nghĩ một lát sẽ ổn nhưng càng lúc càng đau, đành chọt vật đi bệnh viện. Trong lúc chờ khám còn ngất đi. Khi ông tỉnh lại, bác sĩ bảo gọi người nhà. Cố Hạo hết cách, phải liên lạc với Thai Vỹ. Thằng khỉ con hốt hải chạy đến, đưa ông đi làm một đồng xét nghiệm, cuối cùng chẩn đoán là sỏi thận. Bác sĩ đề nghị phẫu thuật. Cố Hạo cân nhắc rồi từ chối. Không con không cái, giờ nhập viện thì nhất định sẽ làm phiền Thai Vỹ. Cuối cùng, ông chọn cách điều trị duy trì, chỉ kê vài hộp thuốc rồi về nhà.

Mấy hôm sau, Thai Vỹ không biết lấy đâu ra phương thuốc chữa sỏi thận, dặn ông mỗi ngày ăn hai quả trứng ốp la.

Cố Hạo chẳng biết phương thuốc dân gian này hiệu quả đến đâu, nhưng chí ít nó cũng đơn giản. Thai Vỹ còn gửi sang hơn hai cân trứng gà, không ăn bỏ uổng mất. Thế là mỗi tối Cố Hạo làm hai quả, coi như ăn khuya.

Một ngày nọ đang xem đá bóng thì đói, ông xuống bếp chiên trứng. Đang chiên thì nghe tiếng bình luận viên vọng ra, “Vào! Đội Trung Quốc đã san bằng tỉ số...” Cố Hạo vội tắt lửa chạy vào phòng xem đoạn quay chậm. Lúc quay lại bếp chung, hai quả trứng đã không cánh mà bay.

Tất nhiên trứng ốp la không tự đi được. Cố Hạo biết rõ, và đưa mắt liếc cửa căn 101.

Nhà họ Tô chuyển đến đây khoảng hai năm trước. Thời gian đầu hai nhà không tiếp xúc nhiều. Cố Hạo hầu như ở lì chỗ làm, ít khi về. Bốn người bên ấy thì thường ru rú trong nhà, ít khi ló ra. Hai bên có giáp mặt cũng chỉ gật đầu thay cho lời chào. Từ lúc nghỉ hưu ở nhà suốt, Cố Hạo mới dần dần làm quen với họ.

Chồng làm ở đội bốc xếp nhà máy sợi thủy tinh. Vợ họ Dương, không nghề ngỗng, lo việc nội trợ. Họ có hai con, con gái đầu lòng đang học cấp ba, tên ở nhà là Lâm Lâm, con trai út chừng mười hai mười ba tuổi, không đi học, cứ nhong nhóng chơi dài.

Làm hàng xóm lâu ngày, Cố Hạo không khỏi khó chịu về tác phong của nhà bên ấy. Đây là khu tập thể kiểu cũ, hai hộ dùng chung một bếp, tiền điện nước chia đều, bình gas dùng riêng. Nhà họ Tô có bốn người, Cố Hạo một thân một mình, trông qua là thấy điện nước bên nào nhiều bên nào ít. Cố Hạo không phải người chi li nên châm chước hết. Bực một nỗi vợ chồng họ Tô đều thuộc loại thích ăn người, thường nhè lúc Cố Hạo đi vắng lấy trộm bình gas của ông. Đã hai lần Cố Hạo bắt quả tang, bọn họ đều phân trần gas hết nên mượn tạm.

Nếu chỉ có thế, Cố Hạo còn hiểu được. Suy cho cùng họ thuộc thành phần lao động bình thường, thu nhập eo hẹp, cuộc sống nhiều áp lực. Nhưng thái độ của họ đối với hai đứa con mới thực sự khiến Cố Hạo bất bình.

Cậu bé rõ ràng thuộc diện ngoài chính sách, không được đăng kí hộ khẩu, có thể khiến bố mất việc bất cứ lúc nào, nhưng

lại cũng là đứa con kế thừa hương hỏa nhà họ Tô. Hai vợ chồng yêu con thắm thiết không thể tả, cậu bé về cơ bản là muốn gì được nấy, con nhà công nhân mà được nuông chiều thành thói.

Ngược lại, địa vị của con gái lớn trong nhà thấp hơn nhiều. Cô bé cao và gầy, khuôn mặt xanh xao, có dấu hiệu thiếu dinh dưỡng. Về nhà, ngoài làm bài còn làm việc nhà, rất ít khi nói chuyện. Em trai luôn có giày mới quần áo mới, cô thì mặc đồng phục cũ kĩ quanh năm. Cô rất lễ phép, hễ chạm mặt là cúi đầu chào “Bác Cố”. Ông thấy cô lau nước mắt trong bếp mấy lần, không biết là giận bố mẹ hay bị em trai bắt nạt.

Vụ mất trứng lần này, khỏi phải nói, nhất định là do thằng nhóc coi trời bằng vung kia gây ra. Cố Hạo bề ngoài bình tĩnh, nhưng thâm tâm quyết định dạy cho đứa trẻ một bài học. Đêm hôm sau, ông chiên hai quả trứng, cố tình khua nôi cho ồn. Chiên xong, ông tắt gas và đèn bếp, đi ra cửa, cao giọng nói, “Ông Trương, chờ chút nhé, tôi vào ngay đây.” Đoạn mở cửa bếp và đóng lại, lặng lẽ chuồn về nhà, áp sát người vào cửa, nghe ngóng động tĩnh của căn 101.

Vài phút sau, cánh cửa sắt phía đối diện kêu ken két. Tiếng bước chân rón rén. Tiếng nhấc vung nôi. Tiếng nhai nhóp nhép...

Liên đó là tiếng “Úi chà” và “Phì phì phì”. Cố Hạo như mở cờ trong bụng. Thằng khốn nạn, tạo cho thêm ba thìa muối đấy, mặn đứt lưỡi mày ra. Ông mở cửa, đi sang bếp chung, giơ tay lần công tắc. Ánh đèn màu cam bật sáng. Điệu cười khoái chí vì đùa ác thành công lập tức đóng băng ở khóe miệng Cố Hạo.

Y như con thỏ nhỏ sợ hãi, cô cả nhà họ Tô một tay che mắt, tay kia cầm miếng trứng cần đỡ.

Cố Hạo sững sờ, lắp bắp hỏi, “Sao lại là cháu?”

Cô gái không trả lời, cũng không cần trả lời. Cô nhích tới gần bếp, đặt miếng trứng trở lại chảo, bàn tay che mắt vẫn chưa buông xuống. Vai cô run lên, những giọt nước mắt long lanh bắt đầu rỉ ra khỏi kẽ tay.

Cố Hạo phát hoảng, luống cuống bước tới an ủi, “Đừng khóc... Tôi không trách cháu.”

“Xin lỗi, bác Cố.” Cô gái òa khóc. “Cháu vừa hết giờ tự học buổi tối... Chưa ăn cơm...”

Cố Hạo nhíu mày, “Bố mẹ cháu đâu?”

“Đưa em cháu đi tảo mộ ông bà.” Cô gái khóc nức. “Cháu đói... Cháu xin lỗi.”

“Hôm qua cũng là cháu?”

“Vâng.” Cô gái cúi gục mặt xuống. “Cháu tưởng là phần ăn thừa của bác.”

Im lặng một hồi, Cố Hạo cầm chảo hất trứng vào thùng rác.

“Rửa tay đi.” Ông bật bếp gas. “Rửa mặt nữa, ngoa nguếch cả ra.”

Cô gái bật cười, ngoan ngoãn quay vào nhà. Lúc trở lại, trên bếp đã để sẵn một cái đĩa, bên trong là hai quả trứng ốp la nóng hôi hổi. Cố Hạo kéo ghế, giơ tay bảo cô gái ngồi xuống.

“Chiến thêm vài cái màn thầu nhé?”

“Không cần ạ.” Cô gái nóng lòng cầm đũa lên. “Cháu cảm ơn bác.”

“Có gì đâu, đáng ra tôi không nên trêu chọc cháu.” Cố Hạo ngồi xuống châm thuốc. “Tôi còn tưởng là em cháu cơ.”

“Em cháu thì không đâu.” Cô gái mim cười. “Nó muốn thì mẹ sẽ nấu cho ngay.”

Cố Hạo khịt mũi, không nói gì.

Cô gái cẩn thận nhìn vào mặt ông, “Bố mẹ đối với cháu rất tốt, chỉ là, em cháu đang tuổi ăn tuổi lớn thôi.”

“Cháu thì không ư?” Cố Hạo búng tàn thuốc. “Cháu mới tí tuổi đầu, không phải vẫn tuổi ăn tuổi lớn ư?”

“Cháu là chị mà.” Cô gái nghiêm túc trả lời. “Chị thì nên nhường em, phải không ạ?”

“Mau ăn đi!” Cố Hạo không trả lời cô, chỉ cái đĩa giục. “Để nguội mất ngon.”

Căn bếp nhỏ nửa đêm, ánh đèn mờ ảo. Ông già lặng lẽ hút thuốc, cô gái ngấu nghiến ăn trứng. Cảnh sinh hoạt bình yên điển hình.

Chẳng mấy chốc, hai quả trứng ốp la đã nằm gọn trong bụng cô gái. Cô nhanh nhẩu dọn dẹp bát đĩa đĩa chảo rồi cúi đầu chào Cố Hạo, “Cảm ơn Bác Cố.”

“Có hai quả trứng, đáng gì mà cảm ơn.” Cố Hạo cân nhắc một lát. “Mấy giờ thì xong tự học buổi tối?”

“9 giờ ạ.” Cô gái nghi hoặc. “Sao bác?”

“Học về thì sang đây.” Cố Hạo trở lên bếp. “Tôi chiên trứng cho cháu ăn.”

“Không được, không được ạ. Phiền phức cho bác.” Cô gái xua tay. “Hơn nữa, bố mẹ mà biết sẽ mắng cháu.”

“Cháu không xoay xở để họ khỏi biết được à?” Cố Hạo cau mày. “Thế này nhé, tôi để trứng trên bếp, ăn xong cháu cứ đi đi, không cần rửa đĩa, trật tự thôi.”

“Vâng thì...” Cô gái cắn môi, vẻ mặt vừa xấu hổ vừa mong đợi. “Cháu có thể giúp gì cho bác không?”

“Tạm thời thì không.” Cố Hạo mỉm cười. “Khi nào nghĩ ra tôi sẽ cho cháu biết.”

“Vâng.” Có lẽ nhờ ăn no, khuôn mặt xanh xao của cô gái đã hồng hào. Cô vẫy tay với Cố Hạo, quay người chạy về căn 101.

Cứ thế, một già một trẻ đã có chung một bí mật là trứng ốp la. Âm thầm quan tâm, không lời trò chuyện. Mỗi tối cứ đúng giờ Cố Hạo lại chiên bốn quả trứng, ăn hai quả, lấy đĩa úp lên hai quả còn lại và đặt trên bếp. Sáng dậy, đĩa đã rửa sạch sẽ, xếp vào chạn. Không biết cô gái thận trọng rửa lau cách nào để khỏi đánh động bố mẹ.

Thỉnh thoảng, Cố Hạo sẽ thấy những bó hoa dại tươi treo ở tay nắm cửa. Khỏi nói cũng biết đây là tấm lòng của cô gái. Giao ước ngầm giữa họ kéo dài cả tháng trời, cho đến đêm mưa dữ dội ấy.

Cố Hạo miên man nghĩ ngợi, thuốc cháy cả vào tay mới giật mình bừng tỉnh. Ông rút thuốc đi, lắc đầu cười gượng. Phải, có liên quan gì đến mình? Không thích ăn trứng nữa, bị bố mẹ mắng... Đủ mọi lý do để ngăn cô bé xuống bếp chung. Làm sao một ông già hiểu được suy nghĩ của thiếu nữ tuổi này. Tốt thôi, cũng chẳng phải họ hàng thân thích, lại còn tiết kiệm được hai quả trứng.

Cố Hạo nằm ngửa ra, thoải mái duỗi mình trên giường, bắt đầu tính xem bữa tối ăn gì và làm sao cho qua ngày dài đằng đẳng. Tâm trí mông lung, lơ đãng và biếng nhác. Tuy nhiên, ông không nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào vỏ chai rượu trên bàn làm việc.

Chai cắm một bó hoa đại bắt đầu úa tàn.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

5

lời nói dối của người cha

Không khí sáng hôm đó có chút gì khó xử. Suốt bữa ăn Ngọc Thục và Khương Đình không nói một lời. Lúc chị rửa bát, con gái đã mặc quần áo chinh tể và cách lấy hộp cơm trưa. Ra đến cửa, em lăm bầm “Con đi học” rồi mở cửa bước đi mà không đợi mẹ đáp lại.

Ngọc Thục đứng trước bồn rửa một lúc, cố gắng giữ bình tĩnh mà rửa cho xong đồng bát đĩa. Tâm trạng của Khương Đình đã gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến nếp sống và việc học hành. Tệ hơn là, em không chịu chia sẻ với mẹ.

Khi phát hiện giường con gái trống không, Ngọc Thục lập tức lục tung mọi góc ngách trong nhà. Tuyệt nhiên không tìm thấy Khương Đình, chị cầm đèn pin lao ra cửa. Tình hình này rõ ràng là bất thường. Khương Đình chưa bao giờ lén ra ngoài một mình lúc nửa đêm. Ngọc Thục không có thời gian tìm hiểu lý do, hốt hải chạy thẳng xuống lầu, gọi tên Khương Đình và tìm kiếm em khắp khu nhà.

Đêm đã khuya, nhân gian chìm trong say ngủ. Ngọc Thục đi sang sân tòa bên cạnh, rồi lại tòa bên cạnh nữa, giọng khàn cả đi, chân mỏi nhừ. Chị không biết con gái đã đi bao lâu và bao xa. Tìm kiếm mông lung ở đây rất có thể chi phí công vô ích, nhưng Ngọc Thục quá rối ren, không còn khả năng phân tích nữa. Chẳng mấy chốc, chị đã đi hết các sân trong khu chung cư,

nhưng vẫn không thấy Khương Đình. Ngọc Thục nhìn đường cái sáng đèn cách đó không xa, định đi ra tìm, nếu còn không tìm thấy, chỉ còn nước báo công an. Chị bèn rời chung cư, bắt đầu tiến ra con đường thỉnh thoảng có xe tải âm âm chạy qua. Đột nhiên, chị liếc thấy một bóng đen từ từ đi ra khỏi bồn hoa trước một tòa nhà.

Ngọc Thục vô thức rọi đèn pin sang, “Đình Đình?”

Quả nhiên, cô con gái trong bộ đồ ngủ hiện rõ trong luồng sáng. Tóc tai lòa xòa, mặt mũi nhợt nhạt, em sững sờ nhìn mẹ, gần như không có phản xạ tránh ánh đèn chói mắt.

Ngọc Thục rào chân chạy tới, xem xét từ đầu đến chân con để chắc chắn không sây sát chỗ nào, bấy giờ cơn giận mới trào lên trong lòng. “Con đi đâu vậy?” Chị vỗ vai Khương Đình. “Muộn thế này rồi, con muốn làm mẹ chết vì sợ hay sao?”

Cô con gái loạng choạng. Tuy nhiên, em không giải thích cũng không cự cãi, chỉ nghiêng đầu đứng lặng.

“Nói, con vừa đi đâu?”

Cô con gái giữ nguyên tư thế ban đầu, không động đậy, không lên tiếng.

Lúc này, những người dân ở tầng trệt tòa nhà ngay đấy đã bật đèn, một người đàn ông cởi trần vừa gỡ ngực vừa đi tới cửa sổ, nghi ngờ nhìn họ.

Ngọc Thục nghiêng răng nghiêng lợi nắm lấy tay con gái, “Về!” Vào tới nhà mới nhìn rõ bộ đồ ngủ của con dính đầy bụi bặm, mạng nhện và vết bẩn, dép dưới chân bê bết bùn, bốc mùi hăng hắc. Quá ngạc nhiên, Ngọc Thục luôn miệng chất vấn con gái

mới ở đâu về. Khương Đình vẫn không hé môi, lẳng lẳng cúi quần áo và dép bẩn, xoay người đi vào phòng ngủ, chốt cửa lại.

Lòng đầy cău kính và nghi ngờ mà không trút ra được, Ngọc Thục đành mang quần áo và đôi dép bẩn của con gái vào phòng tắm, ngâm trong chậu rồi vò cọ thật mạnh. Xong xuôi thì đã 3 giờ sáng. Ngọc Thục mệt không tả được, định ngồi trên sofa nghỉ ngơi một lát, nhưng thiếp đi lúc nào không hay.

Con gái dậy đúng giờ như mọi ngày, không hé một lời về chuyện đêm qua. Khương Đình đi học rồi, Ngọc Thục bút rút bồn chồn suốt, sổ sách bày ra bàn mà xem không vào, bèn gạt hết sang một bên, trầm tư suy nghĩ. Con gái ra ngoài ban đêm, hoặc để thư giãn hoặc để gặp ai đấy. Nếu khó chịu vì cuộc trao đổi của bố mẹ thì chắc em đã sẵn sàng nói thẳng ra. Nếu để gặp ai đó thì thật khó tin. Bởi vì, dựa trên sự hiểu biết của Ngọc Thục về con gái mình, hiện tại Khương Đình không yêu đương gì cả, chưa kể bộ dạng lúc quay về cho thấy em đã đi đến một nơi chật chội, bẩn thỉu... Ai lại hẹn hò ở một nơi như thế?

Suy nghĩ chán chê, Ngọc Thục vẫn không tìm ra lý do cho hành vi bất thường của Khương Đình. Điều này khiến chị càng thêm bất an. Con gái là da là thịt của chị, kết nối với chị bằng huyết mạch và linh hồn. Giờ đây, có một bàn tay đang ngăn chặn mối kết nối này. Điều khủng khiếp là bàn tay ấy không hình không dạng không cảm giác được và cũng chẳng biết nó xuất hiện từ nơi nào. Chị chỉ biết mọi sự bắt đầu vào đêm mưa lớn ấy.

Ngọc Thục mở ngăn kéo, cau mày nhìn hộp bút bọc giấy báo.

Ngày dài cuối cùng cũng qua. Hôm nay Khương Đình có buổi tự học tối, 9 giờ mới tan. Ngọc Thục đến cổng trường lúc 8 giờ 30 phút, vươn cổ nhìn vào khuôn viên sáng đèn. Chị không phải là người đến sớm nhất. Ở cổng trường còn có một ông già, vừa kiên nhẫn chờ vừa hút thuốc. Tàn thuốc bên chân cho thấy ông đã có mặt ở đây ít nhất nửa giờ. Ông già gầy gò, người tầm thước, quần áo bình thường, trông không khác gì công nhân nghỉ hưu. Nhận ra Ngọc Thục quan sát mình, ông quay sang nhìn, ánh mắt sắc như chim ưng không hề phù hợp với ngoại hình hiền lành. Ngọc Thục rùng mình, vội nặn ra một nụ cười rồi ngoảnh mặt đi. Ông già cũng cười, ung dung hút thuốc tiếp.

Sau 8 giờ 45 phút, cổng trường bắt đầu đông phụ huynh hơn, họ túm tụm trò chuyện theo từng nhóm quen biết. Khương Đình rất nề nếp nên Ngọc Thục hiếm khi phải đến tận trường đón con, vì vậy chị chẳng quen ai cả, cứ đứng trơ trọi một mình. Ông già hút thuốc cũng thế thì phải.

Chuông tan học réo vang, cổng trường bắt đầu nhộn nhạo. Vài phút sau, khuôn viên trường cũng trở nên ồn ào. Học sinh đổ ra từ các lớp, tốp năm tốp ba đồng phục xanh trắng giống hệt nhau tràn về cổng trường như sóng xô. Ra tới bên ngoài thì bắn tung thành từng giọt tỏa lan tứ phía. Ngọc Thục không dễ gì nhận ra giọt nước của mình trong làn sóng này. Chị kiễng chân, loay hoay tìm con gái giữa đám đông.

Mãi cho đến khi sóng lớn qua đi và chỉ còn lác đác học sinh trong khuôn viên trường, Khương Đình mới chậm rãi bước ra khỏi khu phòng học, mặt cúi gằm, người khòm xuống. Ngọc Thục vẫy tay lia lịa. Khương Đình vẫn nhìn chăm chăm xuống

đất, dáng vẻ thất thần, và chỉ nhận ra khi Ngọc Thục rào chân chạy đến trước mặt.

“Mẹ?” Khương Đình kinh ngạc mở to mắt. “Sao mẹ lại ở đây?”

“Hả, không muốn mẹ tới à?” Ngọc Thục cố ý ra vẻ dữ tợn. “Đói chưa?”

“Chưa đói lắm ạ.” Khương Đình bỗng nhiên lại nhõng nhẽo như bình thường. “Có gì ngon hả mẹ?”

“Đi, về nhà.” Ngọc Thục phấn khởi khi thấy con gái hào hứng. “Mẹ hầm thịt bò rồi đấy.”

Khương Đình khoác tay mẹ, đang định cất bước thì một giọng nam già nua đột nhiên vang lên gần đó, “Xin lỗi cháu!”

Hai mẹ con cùng lúc quay lại nhìn. Ngọc Thục nhận ra người cất tiếng chính là ông già hút thuốc ở cổng trường.

“Cháu ơi, còn học sinh nào trong trường không?” Ông già chỉ vào khu phòng học. “Về hết rồi à?”

“Chắc thế ạ.” Khương Đình nhìn theo tay chỉ, bảo vệ đã bắt đầu đóng cửa kính và cài chốt. “Sắp đóng cửa rồi mà.”

“Ồ.” Ông già tư lự gật đầu, đoạn cười nói. “Cảm ơn cháu.”

Ánh mắt và giọng điệu ôn tồn, nhưng nét sắc sảo trong mắt vẫn không hề giảm bớt. Ngọc Thục cảm thấy khó chịu, muốn kéo con đi thật nhanh, Khương Đình bỗng lại tỏ ra nhiệt tình.

“Bác tới đây đón cháu ạ?” Em hỏi. “Cấp hai hay cấp ba? Lớp nào?”

“Hả? Cấp ba.” Ông già do dự. “Không sao, chắc nó đi vệ sinh. Tôi đợi một lúc xem sao, cảm ơn cháu.”

Nói đoạn, ông già khẽ gật đầu với Ngọc Thục. Chị luống cuống gật đầu lại rồi chộp lấy tay Khương Đình, hấp tấp rời đi.

Dọc đường về nhà, Khương Đình vẫn ít nói, nhưng so với tôi hôm qua đã hoạt bát hơn. Hai mẹ con ăn cơm rồi tắm rửa giặt giũ. Ngọc Thục ngồi cùng cho đến khi con gái làm bài tập xong. Lúc chuẩn bị đi ngủ, chị kéo con ra sofa, nhẹ nhàng hỏi. “Gần đây con làm sao vậy, có thể cho mẹ biết được không?”

Khương Đình lập tức ỉu xiu, đầu gục xuống, ngón tay và nghịch, giọng lí nhí đến mức gần như không nghe ra, “Không có gì.”

Ngọc Thục xoa đầu con gái, “Dù là chuyện gì, con cũng có thể nói với mẹ. Đừng làm mẹ lo lắng, được chứ?”

Khương Đình không đáp, từ từ ngả mình xuống lòng mẹ. Trái tim mềm nhũn đi, Ngọc Thục đưa tay vuốt ve suốt từ tóc xuống sau lưng con gái. Bình thường, Khương Đình sẽ thoải mái chìm vào giấc ngủ như mèo con. Tuy nhiên hôm nay em có vẻ không thư thái. Cho dù không nhìn được mặt con, Ngọc Thục vẫn biết Khương Đình đang trân trối nhìn vào một góc phòng khách.

Một lát sau, Khương Đình khẽ gọi, “Mẹ?”

“Ừ?”

“Nếu tự dưng con biến mất, mẹ có tìm con không?”

“Còn phải nói!” Ngọc Thục buột miệng, và lập tức nhận ra có điều khác lạ, chị liền ngồi thẳng dậy, cố gắng kéo con gái lên. “Rốt cuộc có chuyện gì thế?”

Khương Đình không nhúc nhích, chỉ duỗi hai tay ra, ôm chặt lấy mẹ.

Sau khi giám định những người có đặc điểm thể chất giống các nạn nhân, danh tính của ba thi thể đã được xác định.

1. Đỗ Viện, nữ, 33 tuổi, nhân viên Phòng Hậu cần Viện Nghiên cứu Dệt may. Đã kết hôn, có một con trai. Cư trú tại căn 202 tòa 3, số 168 đường Thái Sơn quận Hòa Bình. Ngày 17 tháng Ba chồng cô đã đến trình báo ở công an quận về việc vợ mất tích.

2. Dương Tấn Thiến, nữ, 27 tuổi, y tá khoa Nhi thuộc Bệnh viện Nhân dân Số 4. Đã kết hôn, chưa có con. Cư trú tại căn 501, tòa 1, số 87 đường Liễu Điều Hồ, quận Khoan Bình. Ngày 6 tháng Tư, mẹ cô đã đến trình báo ở công an quận về việc con gái mất tích.

3. Tôn Huệ, nữ, 31 tuổi, giáo viên mầm non thuộc trường Mẫu giáo Số 1 trực thuộc một cơ quan thành phố. Đã ly hôn, chưa có con. Cư trú tại căn 709, tòa 4, số 22 đường Tiểu Nam Nhất, quận Bắc Quan. Ngày 10 tháng Năm, mẹ cô đến trình báo với công an quận về việc con gái mất tích.

Theo kết quả khám nghiệm, ba tử thi đã rửa nát nặng, hiện tượng tử thi^[*] đều không còn. Phân tích quá trình tiêu hóa của dạ dày thì cho ra kết luận, các nạn nhân đều bị giết trong vòng mười giờ sau lần ăn cuối cùng. Kết hợp với thời điểm người nhà trình báo mất tích, có thể xác định được thứ tự thiệt mạng của họ. Nguyên nhân tử vong của cả ba là do ngạt cơ học, hung khí nghi là dây thép, hung thủ là một người đàn ông có nhóm máu A, trước khi giết chết đã xâm hại họ. Kết hợp các tình tiết trên, công an thành phố xếp án mạng này vào dạng giết người hàng

loạt, và quyết định thành lập ban chuyên án để điều tra toàn diện.

“Tôn Huệ mất tích vào ngày thường trong tuần, giờ tan trể là 5 giờ 30 phút. Theo thông tin của mẹ và các đồng nghiệp cô, Tôn Huệ đi làm bằng xe đạp, lộ trình bình thường là từ cổng trường Mẫu giáo Số 1 rẽ trái ra đường Huệ Dân, đến phố Phong Thu thì rẽ phải, đến đường Tiểu Nam Nhất thì rẽ trái, rồi cứ thế đi thẳng về phía Nam...”

Trong phòng họp, Thai Vỹ đứng bên máy chiếu slide, vạch qua vạch lại trên bản đồ quận Bắc Quan. Đường kẻ đậm màu đỏ hiển thị lộ trình thông thường của Tôn Huệ, trông khá đơn giản.

“Chúng tôi đã đi thực địa. Lộ trình về nhà của Tôn Huệ dài bốn mươi phút, cô ấy biến mất trong khoảng thời gian này.”

Sau cuộc họp, Thai Vỹ thu dọn tài liệu, bốn chồn nhìn các thành viên ban chuyên án ngồi bên dưới. Phó giám đốc Hồ chuyên trách hình sự thở dài đi tắt thuốc trong gạt tàn, rồi xoa xoa mặt vẻ mệt mỏi.

“Tìm thấy xe đạp của Tôn Huệ chưa?”

“Chưa ạ.” Thai Vỹ mở sổ tay. “Cô ấy đi một chiếc xe đạp nữ rất bình thường. Chúng cháu đã đến một số chợ buôn bán xe đạp cũ ở thành phố mình nhưng chưa tìm thấy.”

“Nạn nhân số 1 biến mất trên đường đi dự tiệc tối về. Nạn nhân số 2 biến mất trên đường đi chợ về. Nạn nhân số 3 biến mất trên đường đi làm về. Đúng chưa?”

Phó ban chuyên án Vương Hiến Giang gật đầu. “Vâng.”

“Thời điểm phạm tội khác nhau, lộ trình khác nhau. Một người đi xe buýt, một người đi xe đạp, một người không rõ...” Phó giám đốc lẩm bẩm. “Không có điểm giao cắt nào sao?”

Vương nhìn sang, Thai Vỹ hiểu ý, lập tức xếp chồng ba tờ slide lên nhau. Đường kẻ đậm màu đỏ trở nên phức tạp hơn. Phó giám đốc nhìn kỹ một lúc, nhíu mày. “Không có?”

“Hiện tại chưa tìm được.” Vương cân nhắc từng câu từng chữ. “Manh mối còn rất ít.”

“Rất ít cái gì, chưa có một tí nào luôn ấy.” Phó giám đốc khiển trách. “Tiếp theo định làm gì?”

“Chúng tôi ngờ rằng thi thể bị ném xuống cống ngầm và theo mưa lớn trôi ra kênh Vệ Hồng.” Vương ngập ngừng. “Chưa chắc nạn nhân chỉ giới hạn ở ba người này.”

“Các anh định xuống cống à?” Phó giám đốc mở to mắt. “Anh có biết hệ thống cống ngầm lớn nhường nào không?”

“Biết. Chúng tôi có trao đổi với bên Viện Quy hoạch thành phố, cũng đã xét đến các yếu tố như lượng mưa, tốc độ dòng chảy, nhưng vẫn không thể xác định vị trí ban đầu của thi thể trước khi trôi ra kênh.” Vương nhăn nhó. “Vì vậy, chúng tôi dự định xuống xem.”

Nghe chẳng khác nào mò kim đáy bể. Trước hết, chưa chắc đã xác định được vị trí ban đầu của tử thi. Thứ hai, cho dù xác định được, cũng chưa chắc tìm ra dấu vết gì đủ làm bằng chứng. Tuy nhiên, đây là hướng điều tra duy nhất hiện giờ, không có mà cây kim này thì cũng chẳng còn cách nào hơn. Phó giám đốc Hồ cân nhắc hồi lâu, nhưng không nghĩ ra ý tưởng gì khác. “Vậy thì làm đi. Tuy nhiên, đừng đặt hết trứng vào một giỏ, vẫn nên

đi dò hỏi người dân xem sao. Có tin báo ngay.” Dứt lời, ông vẫy tay ra hiệu kết thúc cuộc họp. Các thành viên ban chuyên án lần lượt giải tán, ai lo việc nấy. Vương vẫn ngồi yên chỗ cũ hút thuốc.

Thai Vỹ tắt máy chiếu, đi đến gần, quan sát sắc mặt ông, “Thầy, chúng ta...”

“Chuẩn bị mặt nạ phòng độc.” Vương cup mắt. “Ngày mai xuống.”

Cố Hạo ngồi ở mép giường, ngáy người nhìn màn hình đang phát giải vô địch bóng bàn thế giới, nhưng tâm trí đã bay đi đâu. Cô bé không đi học. Qua âm thanh vọng ra từ căn 101 những ngày này, hình như cô bé cũng không ở nhà. Vậy thì đi đâu? Bỏ học? Ít khả năng. Nhà họ Tô chưa đến mức không lo nỗi học phí. Hơn nữa, cô bé xem chừng học rất khá. Đã đến lớp Mười một rồi, bây giờ bỏ học thì đáng tiếc quá không phải sao? Bị ốm, hay bị thương nhập viện chẳng? Nếu thật thế thì hẳn tình trạng rất nghiêm trọng, dù là đau ốm hay chấn thương. Không thì, phải chăng còn nguyên nhân khủng khiếp hơn nữa? Cố Hạo sức nhớ đến ba xác chết nữ trôi ra kênh Vệ Hồng. Nhưng ông lại lắc đầu quây quây. Không không. Nếu đứa trẻ bị giết, hiện tại căn 101 đã phải làm đám ma, đã phải có cảnh sát vào ra.

Ti vi bỗng rộ lên tiếng reo hò của bình luận viên. Cố Hạo định thần, trông thấy Khổng Lệnh Huy đặt vợt lên bàn, một tay siết chặt, hét lên thâm lặng.

Chắc là thắng rồi. Cố Hạo chậm rãi dậy, cầm tách nhấp một ngụm trà đã nguội, châm một điếu thuốc khác rồi lúc lắc phích. Ông rót chút nước nóng còn lại vào tách và bước ra cửa.

Đang đặt ấm sắt đầy nước lên bếp và bật gas, Cố Hạo đột nhiên nghe loáng thoáng tiếng trò chuyện trong căn 101. Ông liên tắt bếp, nghiêng tai lắng nghe. Tuy nhiên, không có tiếng cô bé, giọng nữ duy nhất là giọng của mẹ cô. Cố Hạo suy nghĩ một chút, bật lại bếp gas rồi đi tới căn 101, gõ cửa. Tiếng xì xào bên trong lặng tắt, rồi tiếng bước chân vang lên, “Ai đấy?”

“Tôi.” Cố Hạo hắng giọng. “Nhà đối diện.”

Cửa mở, hai vợ chồng họ Tô xuất hiện. Khuôn mặt người đàn bà lộ vẻ mong đợi rõ rệt, nhưng sự xuất hiện của người hàng xóm hiển nhiên khiến thị thất vọng. Gật đầu với Cố Hạo xong, thị quay vào phòng khách.

Tô tỏ ra ngạc nhiên về cuộc viếng thăm đột ngột này, “Bác Cố ạ, có chuyện gì vậy?”

“À...” Cố Hạo mỉm cười. “Cháu gái có nhà không?”

“Không.” Tô nhìn lảng đi. “Chuyện gì thế bác?”

“Chà!” Cố Hạo hơi quay đi. “Thế thì đợi cô bé về rồi tính.”

“Khoan đã.” Tô cau mày. “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Chắc, thằng con đỡ đầu vừa mua một cái máy ảnh, viết toàn tiếng nước ngoài cả.” Cố Hạo bắt lực bữu môi. “Nghĩ là cháu gái bên này kiểu gì cũng có học tiếng Anh, nên định nhờ dịch giúp.”

Đột nhiên, một cậu bé từ trong nhà lao ra, háo hức thốt lên, “Cháu có học, cháu biết tiếng Anh, Bác Cố, để cháu dịch giúp cho.”

Đó là con trai út nhà họ, lưng đang đeo cặp sách màu sắc sặc sỡ trông hơi quái đản, nhưng nét mặt rất phần khích.

“Biết cái gì mà biết!” Tô quắc mắt đẩy vai con trai. “Vào!”

Cố Hạo cúi xuống vuốt tóc cậu bé, “Cháu còn nhỏ quá. Chị đâu?”

“Cháu được đi học rồi!” Cậu bé nắm lấy dây đeo cặp sách, ưỡn ngực. “Chị cháu không có ở nhà.”

Cố Hạo liền hỏi, “Chị đi đâu?”

“Đến nhà họ hàng.” Cậu bé nói nhanh, Tô muốn vươn tay che miệng con, nhưng đã quá muộn.

“Vào đi!” Hắn đẩy cậu bé vào phòng. “Cởi cặp sách ra!” Rồi quay lại đối diện với Cố Hạo một lần nữa, vẻ mặt như muốn hỏi “Còn gì nữa không”.

Cố Hạo không đợi hắn lên tiếng, hỏi ngay, “Đến nhà họ hàng, khi nào về?”

“Tạm thời sẽ không về đâu.” Tô ngập ngừng. Để thi đại học xong tính tiếp.”

“Tại sao?”

Tô đã bắt đầu sốt ruột, “Ở bên ấy xét tuyển đại học thấp hơn.”

Cố Hạo bèn hỏi, “Bên nào mà thuận tiện như vậy?”

“Miền Nam.” Tô nắm tay nắm cửa. “Bác Cố, tôi phải đi nấu cơm.”

“À vâng, chú làm đi, quấy rầy chú rồi!”

Tô gạt đầu, đóng ngay cửa lại. Cố Hạo nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng chặt đến vài giây, sau đó chậm rãi đi về nhà, ngồi

xuống giường, châm một liều thuốc khác và xem một trận đấu khác trên tivi.

Chuyến viếng thăm đây phiêu lưu vừa rồi không làm giảm bớt nghi ngờ, ngược lại dấu chấm hỏi trong lòng ông càng lúc càng lớn. Hành vi của nhà họ Tô không bình thường. Dường như họ đang chờ đợi gì đó, đang lo lắng gì đó. Đồng thời, lại có gì đó khiến họ, đặc biệt là cậu con trai, phấn khích. Tất cả hẳn là liên quan đến cô gái đã biến mất. Mặc dù không biết liên quan thế nào, Cố Hạo khẳng định được là Tô đang nói dối.

Suốt buổi chiều, ông đặt ra nhiều giả thuyết khác nhau rồi lần lượt xô đổ hết. Nghĩ ngợi đến nỗi tâm trạng phiền muộn, ông không khỏi phì cười, làm bảo vệ suốt nửa đời người nên không khỏi sinh nghi về mọi thứ. Bố mẹ người ta đều bình chân như vại, hàng xóm ông đây sốt sắng cái gì kia chứ. Suy đến cùng là tại rảnh quá đấy thôi.

Cố Hạo hậm hực bước đến tủ lạnh. Tối rồi, bụng đói rồi. Thay vì lo lắng những chuyện ngoài tầm tay với, nên tự thưởng mình một món ngon. Ông lấy một miếng thịt ba chỉ và một ít khoai tây, nấu một nồi cơm trắng, lạng xăng bận rộn trong nhà bếp. Ba chỉ thái nhỏ, đun đường cho thấm màu lại rồi thả thịt vào kho, mùi thơm mỗi lúc một tỏa lan. Cố Hạo ngâm nga hát, nhanh tay cho hành lá, gừng, hoa hồi, hạt tiêu, thêm bột canh rồi đập vung. Trong lúc chảo kêu ục ục, ông nhặt khoai tây và từ tốn gọt vỏ.

Lúc này, căn 101 mở cửa. Tô đi ra, khịt mũi nhìn Cố Hạo đang đứng trong bếp.

“Nấu cơm hả, Bác Cố?”

“Ừ.” Cố Hạo chỉ con dao lên bếp. “Thịt kho tàu hầm khoai tây, muốn thử không?”

“Không không.” Tô vội xua tay. “Bác cứ làm đi.”

Cậu bé xuất hiện sau lưng bố với vẻ mặt phẫn khích và giọng nói lạnh lạnh, “Hôm nay nhà cháu đi ăn hàng.”

“Ồ.” Cố Hạo nhướn mày. “Có chuyện gì vui à?”

“Có gì vui đâu!” Tô cười bất lực. “Tại nó vùi vĩnh thôi.”

Người đàn bà bước ra khỏi nhà và khóa cửa cẩn thận. Vẻ mặt phảng phất nỗi buồn khó giấu, thị gượng cười với Cố Hạo.

“Được rồi, đi thôi.”

Cậu bé ríu rít hối thúc, cả nhà nhanh chóng đi khuất khỏi hành lang. Cố Hạo ném củ khoai tây gọt dở vào chậu nước, tựa lưng vào thành bếp, cầm dao nhìn thịt kho lục bục trong chảo, tâm trạng bỗng lại ỉu rĩ.

Hạt cơm trong và mềm, thịt kho tàu xôm xộp, khoai tây quện nước thịt tan nhuyễn trong miệng. Thế mà Cố Hạo không thấy ngon. Ông ngồi vào bàn, tay cầm bát, ăn vài miếng lại ngừng, ngực nặng như đá đeo. Giữa chừng bữa cơm lê thê, mưa ập đến ngoài cửa sổ.

Thoạt tiên chỉ là mưa rào nhẹ, vài phút sau hạt mưa mau hơn, quất lộp bộp trên mặt kính cửa. Cố Hạo nghe mà buồn bực, bèn buông bát đũa, châm một điếu thuốc, ngồi vào bàn ăn, thẩn thờ nhìn ra cửa sổ. Không phải ông không thích mưa, chỉ hiềm mỗi trận mưa gần đây đều đi kèm một tin không vui. Ông nghĩ đến vụ án mà Thai Vỹ đang xử lý. Không biết ba người phụ nữ tội nghiệp đã được đưa về cho gia đình hay chưa. Người thân

chờ đợi đã lâu, chuẩn bị tâm lý đến đâu hân cũng suy sụp khi nhìn những thi thể thối rữa ấy.

Không rõ tung tích và biết rõ là đã bị giết, đối với họ khả năng nào dễ chấp nhận hơn?

Cố Hạo dụi tắt thuốc.

Khả năng đầu nhi, bởi vì ít nhất vẫn còn một tia hi vọng. Hi vọng, như trong tâm với, cũng thật xa xôi. Liệu ông còn được gặp lại cô bé đó không? Cơn mưa hôm nay đã cuốn đi tin tức của cô, cuốn đi hai chiếc đĩa úp vào nhau, cuốn đi hai quả trứng ốp la, cuốn đi cả những bông hoa dại trên tay nắm cửa. Cố Hạo không biết những chi tiết này có ý nghĩa gì với cuộc sống của mình. Ông đã sống hơn sáu mươi năm, từng đánh trận, từng điều tra, từng gặp vô số người, băng qua muôn vàn gió bụi. Sự xuất hiện và biến mất của một cô gái thực sự không đáng gì cả. Ki niệm trong bếp cũng chưa đủ xếp vào dạng khó quên, nhưng Cố Hạo vẫn nhớ rất rõ dáng vẻ cô khi vừa che mắt vừa khóc.

Tao ngộ giữa người với người, có lẽ chính là như thế. Không dấu hiệu, không điểm báo, đôi khi không cả tạm biệt. Cố Hạo thở dài. Cho dù cô bé ở đâu, cũng mong có được học hành, cơm no áo ấm... dầu cho miền Nam mà bố cô bé nói, có tồn tại hay không.

Tiếng mưa ngoài cửa sổ thưa thớt dần. Làn gió đêm lùa tới mang theo hơi ẩm. Mí mắt từ từ sụp xuống, Cố Hạo nhìn đồng bát đĩa rạch trên bàn, do dự một lát rồi đứng dậy, bước lại giường và ngả mình ra. Gần như cùng lúc, cơn buồn ngủ nặng nề ập đến, ông cứ thế thiếp đi, quên cả cởi giày.

Khi Cố Hạo thức dậy, chân trời đã nhuộm màu xanh sáng. Tình trạng co cứng cơ khiến ông phải vật lộn một lúc trên giường mới bò dậy được. Đôi chân xỏ giày cả đêm bắt đầu sưng tấy. Ông ngồi nơi mép giường, xoa xoa chân và lắc đầu.

Giấc ngủ không ngon, mộng mị triền miên. Nội dung rất mơ hồ, Cố Hạo chỉ nhớ có người khắc khoải gọi mình. Khi tỉnh táo lại, từ các mảnh vỡ của mộng mị vẫn còn loáng thoáng tiếng gọi ấy.

Đó là giọng cô gái nhà đối diện. Chân trần, người lấm lem bùn đất, cô đứng ở cửa gọi ông.

“Bác Cố!”

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

6

dưới lòng thành phố

Vương Hiến Giang cúi xuống, nhìn kênh Vệ Hồng bên dưới. Túi ni lông, cành cây, lá rụng, vỏ lon bia và đủ thứ vụn vặt khác nổi lềnh bềnh trên mặt nước đen xám. Sáng ngày ra, dù mới mưa to, nước vẫn bốc mùi hôi thối. Vương nhìn về phía trước, kênh Vệ Hồng ngoằn ngoèo trôi mãi ra xa. Cây cối đôi bờ rủ mình che mát, nhưng không tạo ra bóng phản chiếu đẹp mắt nào trên mặt nước. Con kênh giống dải vải xám rách nát, rũ rượi lết lê trong bụi trần.

Wương nhìn lại dưới chân mình, cảnh tượng thảm thương của ba xác chết trôi trong nước thải lại loáng qua tâm trí.

Hôm ấy, ông nằm trong nhóm cảnh sát đầu tiên đến hiện trường, nghe xong lời chứng của người công nhân vệ sinh mặt xám như tro mà vẫn không sao tin được. Trong ánh ban mai mờ, ông giơ đèn pin rọi mãi vào cửa xả trên thành kênh. Thật vậy, vật thể màu xanh đen sừng vù thò ra từ lưới thép ở cửa xả có hình dạng giống tay người. Giữa dòng chảy cuộn cuộn, bàn tay khế đung đưa như tiếng gọi lặng thầm.

Wương còn đang lưỡng lự, Thai Vỹ đã cởi sạch đồ, mặc độc quần lót nhảy tùm xuống kênh Vệ Hồng. Nhờ mực nước dâng cao, anh mau chóng bơi đến cửa xả, bám lưới thép, mới liếc vào

trong đã vắng tục. Vương nghe tim mình thất lại, “Người chết sao?”

Thai Vỹ bơi vào bờ, mặt tái xanh. Dù còn cách nhau đến mấy mét, Vương vẫn nghe rõ tiếng nghiêng răng ken két, “Vâng, và không chỉ một.”

Wương sững người một thoáng, “Mang ra được không?” Thai Vỹ đứng trong nước, ngó lại cửa xả, nghiêng răng nghiêng lợi, “Đưa con cái cờ lê đi.”

Cờ lê mau chóng được mang tới. Thai Vỹ bơi lại chỗ cũ, cẩn thận tránh bàn tay đang thò ra, chập vật đối phó với cái lưới thép cố định quanh cửa xả bằng bốn miếng sắt. Anh dùng cờ lê hết vặn lại đập, lần lượt loại bỏ ba miếng, gạt cái lưới quay xuống.

Một cảnh tượng ám ảnh lập tức hiện ra trước mắt Vương. Cái xác đàn bà cứng đờ, sưng tấy và sứt sẹo trượt khỏi cửa xả, rơi ùm xuống bên Thai Vỹ làm nước mắt tung lên người anh, rồi trôi lên lật ngửa và cứ bập bênh ở đó.

Tiếp theo là cái xác thứ hai... cái xác thứ ba... Thai Vỹ bám lưới thép, cánh tay nổi gân xanh, nhìn chăm chăm vào ba cái xác lênh phênh xung quanh...

Wương nhắm mắt, bất thần lão đảo, lập tức có người đỡ lấy tay ông. “Thầy thấy khó chịu trong người ạ?” Thai Vỹ xuất hiện. “Để con đưa thầy về.”

“Không cần.” Vương đẩy anh ra. “Chuẩn bị xong cả chưa?”

Thai Vỹ gạt đầu, gỡ chiếc túi vải bạt to tướng trên vai, lần lượt lấy ra mặt nạ phòng độc, găng tay nhựa và ủng. Vương cau

mày, dùng ngón chân chọc chọc vào một thứ trông giống bình lặn, “Đây là cái gì?”

“Bình dưỡng khí.” Thai Vỹ nhặt cái bình ướm nó lên người. “Bên Phòng Xây dựng Đô thị nói là sẽ cần đến.”

“Chúng ta cũng chẳng...”

“Cậu ấy nói đúng, cần đấy.” Một người đàn ông mảnh khảnh đeo kính bước xuống từ chiếc xe van vừa dừng bên cạnh. “Không khí dưới cống loãng lăm, hàm lượng oxy rất thấp.”

Vương nhìn cửa xả với tấm lưới thép lủng lảng, “Trông thoáng hơn rồi còn gì?”

“Thành phố chúng ta có tới 47 kilomet cống ngầm, nằm sâu 5 mét dưới lòng đất.” Người đàn ông mảnh khảnh cau mày. “Không đeo bình dưỡng khí không đi xa được đâu.”

Vương nhìn từ đầu đến chân anh ta. Thai Vỹ nhanh chóng giới thiệu, “Đây là anh Trần bên Viện Quy hoạch.”

Hai người gật đầu làm quen. Vương nhìn mấy cảnh sát trẻ đang chui ra khỏi xe van, sắc mặt càng thêm u ám, “Lèo tèo vài người thế thôi?”

“Công việc xui xẻo này, ai muốn tới chứ?” Thai Vỹ đeo bịch cái bình lên lưng. “Thầy đừng lo, còn có con mà.”

Vương không muốn nói lan man nữa, bèn lấy bản thiết kế trong túi xách, trải ra, quay đầu lại hỏi Trần, “Cậu nghĩ bắt đầu từ đâu là tốt nhất?”

Trần nhìn lướt qua bản vẽ, cười gượng, “Trông thế này thì đúng là mò kim đáy bể.”

Vương đang định hỏi thì Trần lấy ra một bản vẽ khác, có vẻ là thiết kế hệ thống cống. Mặc dù các đường nét trên bản vẽ

chằng chịt và rất phức tạp, các ghi chú đều bằng tiếng Nhật, nhưng trong mạch lạc hơn nhiều so với bản vẽ của ông.

“Gì đây?”

“Về mặt lý thuyết, hệ thống cống đô thị bao gồm hai loại, một là cống nước mưa, hai là cống nước thải. Tuy nhiên, hầu hết các thành phố Trung Quốc, đặc biệt là thành phố cũ thường kết hợp hai loại này làm một. Chỗ chúng ta thì đặc biệt hơn. Thời Nhật chiếm đóng, hệ cống ngầm được thiết kế để tách nước mưa và nước thải.” Trần chỉ vào cửa xả trên thành kênh Vệ Hồng. “Đây là cống nước mưa.” Anh gõ gõ xuống mặt giấy. “Nếu ba thi thể trôi ra từ cửa xả này, tức là đã đi theo cống nước mưa. Nói cách khác, bản vẽ của tôi là đủ.”

Vương thở phào nhẹ nhõm, “Như vậy dễ dàng hơn nhiều.”

“Chưa hẳn.” Trần vẫn cau mày. “Cống ban đầu đã không ngắn, người Nhật lại còn kéo dài thêm đến 20 kilomet. Được cái bề ngang cống nước mưa khá rộng rãi nên việc đi vào tìm kiếm không có vấn đề gì.” Anh ta đột nhiên bật cười. “Còn may là không phải cống nước thải, các anh sẽ không muốn chui vào đấy đâu, tin tôi đi.”

Trang bị Thai Vỹ mang theo có hạn, lại thêm hầu hết mọi người đều ngại chui cống, thành ra về sau chỉ có Thai Vỹ, Vương và Trần xuống kênh Vệ Hồng.

Đứng trên bờ kênh mà nhìn thì có cảm giác cống nước mưa không vừa người chui. Tuy nhiên khi bơi đến gần họ nhận ra cửa xả đủ rộng. Thai Vỹ đu mình lên trước, kéo Vương và Trần theo. Vương đã có tuổi, lại đeo cả bộ thiết bị nặng trĩu, cử động rất chật vật, vừa vào tới nơi đã nằm bẹp xuống, thở hổn hển.

Đợi ông thở đều trở lại, Thai Vỹ đỡ ông lên rồi bước đi trước, Trần ở giữa, Vương bọc hậu, cùng tiến sâu vào trong.

Cổng ngầm có hình bán nguyệt với đường kính trong khoảng 2 mét. Cả ba đi thành hàng dọc, di chuyển rất suôn sẻ. Đêm qua lại mưa to, trong cổng vẫn còn nước mưa chưa chảy hết, độ sâu khoảng 15 centimet. Có thể cảm nhận được lớp bùn trơn trượt dưới đáy qua đế ủng chống hóa chất. Đi được hơn chục mét, tầm nhìn giảm hẳn. Thai Vỹ bật đèn pha trên mặt nạ phòng độc, bước thấp bước cao tiến lên. Ba người lặng lẽ đi được vài phút, Trần bỗng cất tiếng, “Các anh đang tìm cái gì?”

Vương ngẩn ngừ. Sau hai trận mưa lớn liên tiếp, rất ít khả năng tìm được vật chứng đáng kể dưới cổng. Tuy nhiên ngoài tìm kiếm hủ hóa, họ không còn hướng nào khác để khai thác manh mối nữa.

“Trước tiên cứ xem xem còn cái xác nào khác trong cổng nước mưa không.” Vương nặng nhọc thở ra. “Nếu không thấy, thì thử xác định điểm ném ban đầu của ba cái xác vừa trôi ra.”

Trần hơi rùng mình, dừng chân để Vương đi qua, “Hai người đi trước thì tốt hơn.”

Ban đầu, Thai Vỹ còn rọi đèn pin cực mạnh để soi khắp xung quanh, tìm kiếm những manh mối may ra có giá trị. Tuy nhiên nhìn đến đâu cũng chỉ thấy nước đọng và thành cổng xanh rêu ẩm thấp. Khung cảnh gần như giống hệt nhau mau chóng làm thị giác anh mệt mỏi, chân bước một cách máy móc. Tình trạng của Vương cũng không khá hơn là bao, người ông lão đảo, chân gần như lết đi. Trần thì luôn trong trạng thái lo lắng tột độ, chỉ sợ một xác chết gớm ghiếc thành linh nhẩy ra trước mặt mình.

Đi không biết bao lâu, đột nhiên đèn pin rọi ra một khoảng trống không. Thai Vỹ định thần, lập tức giảm tốc độ. Vương đang ủ rũ theo sau liền húc đầu vào lưng anh, bực bội kêu “Ồi”. Trần thẳng thốt giật lùi hai bước. “Làm sao, có chuyện gì?” Anh ta ngó qua vai Vương. “Cậu tìm thấy gì thế?”

“Phía trước hơi lạ.” Thai Vỹ rọi đèn pin vào khoảng không. “Hình như hết đường rồi.”

Trần ngẩn cổ nhìn, lại thở phào nhẹ nhõm, “Không sao đâu, khớp nối cống đấy. Đằng trước có bậc thang, cậu chú ý dưới chân nhé.”

Thai Vỹ chìa đèn xuống, và quả thật nhìn thấy gờ cống cách đó vài mét. Anh thận trọng tiến tới, và mau chóng trông thấy hai hàng bậc thang bằng đá granit hướng xuống dưới. Các bậc thang đều ướt, có lẽ là do nước xối rửa lâu ngày nên bề mặt nhẵn bóng.

Thai Vỹ quay người lại, từ tốn đỡ Vương và Trần bước xuống từng bậc một. Lúc này họ đang ở trong một không gian bê tông cao khoảng 5 mét, rộng 3 mét và chiều dài chưa biết. Nóc hình vòm, mỗi bên tường vòm có một ô cửa, rộng bằng bề ngang đoạn đường họ vừa đi qua. Thai Vỹ rọi đèn pin ra xa và nhận thấy cứ cách một quãng thì trên vách tường vòm lại trở một ô cửa tương tự.

“Chỗ này là gì?”

“Khớp nối các ống cống.”

“Các ô cửa kia là gì?”

“Chỗ chúng ta đang đứng là ống cống chính dẫn ra kênh Vệ Hồng.” Trần chỉ tay về phía trước. “Ô cửa hai bên là cửa thoát.

Nước mưa đổ vào ống cống chính xong sẽ theo cửa này xả ra các kênh đào khác nhau.” Anh bước đến dưới một cửa thoát và nhìn dòng nước đục đang đều đều rỉ ra từ đó. “Quân Nhật chẳng ra gì, nhưng cơ sở hạ tầng xây dựng rất kiên cố. Hồi đó, thành phố chúng ta được kiến thiết như thủ phủ của thuộc địa đấy.” Trần chỉ về một hướng. “Chúng còn xây mấy bể chứa nước mưa để ứng phó với dạng lũ lớn trăm năm một lần nữa. Nhưng nơi đây thuộc đồng bằng nên cũng ít lũ lụt...”

Trần cứ giảng giải mãi, Vương và Thai Vỹ ghé vào gần để nghe, nhưng tâm trí hoàn toàn không đặt ở lũ lụt. Các cửa thoát hai bên tường vòm đủ lớn cho xác chết đi qua. Có vẻ như ba cái xác bị xối từ đó ra khớp nối đây, trôi theo ống cống chính ra kênh Vệ Hồng, nhưng bị lưới thép chặn lại ở cửa xả. Có thể họ bị xối ra từ cùng một cống, hoặc mỗi người một cống.

Vương và Thai Vỹ đưa mắt nhìn nhau, dù cùng đang đeo mặt nạ thở, họ vẫn cảm nhận được sắc mặt nhau rất u ám.

Thai Vỹ hỏi, “Hai bên ống cống chính có bao nhiêu cửa thoát?”

Trần uể oải đáp, “Hơn trăm.”

Vương vắng tục.

Thai Vỹ không nản lòng, lại hỏi, “Cửa thoát bên kia thì trở ra đâu?”

Trần dang tay với điệu bộ đầy kịch tính, “Toàn thành phố.”

Thai Vỹ dăm chiêu một lúc rồi theo bậc thang đi đến một trong các cửa thoát, nhìn vào chiều sâu của ống cống đen ngòm, “Thầy ơi, chúng ta có nên...”

“Bỏ ý định đó đi.” Trần giờ ống thở trên mặt nạ phòng độc lên. “Dưỡng khí không đủ. Việc này hai ba người không thể làm được.”

Thai Vỹ lùi lại mấy bước, hai tay chống nạnh, đột nhiên giờ chân đá vào thành cống, “Mẹ kiếp!”

Vương trầm giọng nói, “Cứ về đã, rồi nghĩ cách khác.”

Như thoát nạn, Trần quay ngay lại và rảo chân bước tới bậc thang lát đá granit. Thai Vỹ đứng yên, nhìn cửa thoát, thỉnh thoảng chân đá hắt nước lên. Trong dòng nước đục ngầu, một vật thể sáng bay lên không trung, va vào tường vòm rồi lại rơi xuống nước. Thai Vỹ giật mình, liền bước nhanh tới, cúi người mò mẫm dưới đáy nước đọng. Mười giây sau, anh đứng thẳng dậy, khẽ tay kẹp một chiếc huy hiệu trường.

Trường Trung học Số 4.

Trong thang máy vách thép sáng loáng đến soi gương được, Mã Đông Thần nhìn cửa trượt dần dần đóng lại, nhìn khuôn mặt mình bị khe cửa chẻ làm đôi. Khi thang máy đi xuống, cảm giác không trọng lượng đột ngột khiến bụng anh ậm ạch. Não bộ mụ mẫm vì hơi men cố gắng chỉ huy cơ thể hoàn thành chặng cuối của đêm nay một cách đàng hoàng.

Một cánh tay nặng nề choàng lấy cổ anh, và một cái miệng phun hơi rượu nồng vào tai anh.

“Cậu Mã, cậu khách sáo thế.” Cái đầu nặng trĩu ngã nốt vào vai anh. “Có gì đáng kể đâu mà cậu bày biện ghê thế.”

“Đáng kể chứ.” Mã Đông Thần cúi đầu, choàng tay qua bờ eo bè bè của đối phương. “May mà có dịp này để anh em xa cách

lâu ngày gặp nhau.”

Cửa thang máy mở ra, hai người bá vai ôm eo ngắt ngưỡng bước ra khỏi sảnh khách sạn. Chiếc Audi 80 đã đợi sẵn ở cửa, tài xế nhảy ra khỏi xe và nhanh nhẹn đỡ lấy họ. Mã Đông Thần rảo tài xế ra và nhấn mạnh từng chữ, “Cậu phải đưa hiệu trưởng Đồng về tới nhà an toàn. Nghe chưa?” Đoạn hất mặt vào băng ghế sau.

Tài xế hiểu ý, gạt đầu lia lịa, “Nhất định ạ, sếp Mã đừng lo.”

Hiệu trưởng Đồng từ băng ghế sau thò đầu ra, nắm lấy tay Mã Đông Thần, “Cậu Mã, cậu Mã, cảm ơn nhé, lần sau tôi đãi, được không?”

“Cứ để tôi lo.” Mã Đông Thần ra chiều chân thành. “Nhất định sẽ tìm dịp để gặp mặt nhau.”

Anh vẫy tay, ra hiệu cho tài xế lái xe. Chiếc Audi 80 màu đen nhanh chóng rời đi, gió đưa lại câu lầm bầm “Cậu khách sáo quá” của hiệu trưởng Đồng.

Mã Đông Thần cổ đứng vững, nhìn đèn hậu của chiếc Audi tan biến ở nơi xa. Đúng lúc này, một chiếc Mercedes-Benz S60 lạng lẽ lái đến bên cạnh anh. Vở kịch đã hạ màn tốt đẹp. Mã Đông Thần mở cửa xe, ngã vào ghế sau, vỗ vỗ ghế lái, “Về nhà.”

Thế là ổn thỏa. Cửa ải hôm nay đã vượt qua. Mã Đông Thần thả lòng người, cứ nằm sõng soài trên ghế da êm ái, không buồn nhúc nhích. Đã nửa đêm, đường phố thưa người ít xe, chiếc Mercedes Benz phóng vun vút. Mười phút sau, Mã Đông Thần tự dưng khó thở, bèn tháo cà vạt, cởi hai cúc trên cùng, hạ cửa kính xe xuống. Gió mát ùa vào xe. Mã Đông Thần nhắm mắt lại, để đôi má tê dại tiếp xúc với gió, thoải mái hít thở. Tài

xế lập tức giảm tốc độ, “Sếp à, để tôi bật điều hòa, gió lùa như thế không tốt đâu.”

“Không sao.” Giọng Mã Đông Thần như nói mớ. “Cứ để thế này đi, dễ chịu quá.” Cảm giác sảng khoái không kéo dài lâu. Gió lạnh lập vào mặt làm hơi rượu trong bụng cuộn ngược, dạ dày sôi lên. Mã Đông Thần cố gắng ngồi thẳng dậy, vừa đập đập ngực vừa nhìn ra cửa sổ. Chiếc Mercedes-Benz đang đi qua một cây cầu. Nhìn lên, ánh trăng trải bạc xuống mặt nước dài lấp lóa. “Cầu Lệ Thông?”

“Vâng.” Tài xế dè dặt nhìn Mã Đông Thần qua kính chiếu hậu. “Sếp muốn nôn à?”

“Dừng xe.”

“Ở đây á?”

“Dừng xe.”

Tài xế liền cho xe đỗ lại. Mã Đông Thần kéo cửa bước xuống, loạng choạng đi ra thành cầu. Anh nắm lấy lan can, nhìn xuống dòng sông chảy qua thành phố theo chiều từ Bắc xuống Nam. Sông Lệ Thông về đêm trở nên bình lặng, như dải lụa trắng sáng nhấp nhô yên ả kéo dài ra xa. Mã Đông Thần thậm chí còn nghĩ lúc này mà nhảy xuống, chắc anh sẽ không chìm mà được dải lụa kia đỡ lấy, bập bênh trôi theo dòng chảy.

Có tiếng bước chân phía sau. Rồi một chai nước suối chưa mở nắp đưa tới. “Nôn được ra sẽ dễ chịu hơn đấy ạ.”

Mã Đông Thần nhận chai nước, ngửa cổ uống rồi chùi miệng, tập tễnh đi dọc theo cầu về hướng Tây. Tài xế vội vàng chạy theo, “Sếp đi đâu vậy?”

“Cậu quay lại xe đợi tôi.” Mã Đông Thần không ngoái lại, chỉ khoát tay. “Tôi muốn tản bộ một mình.”

“Để tôi đi cùng.”

“Quay lại xe đi!”

Không còn cách nào khác, tài xế đành dừng chân, bất lực nhìn Mã Đông Thần dần bước ra khỏi quang sáng đèn đường và đi vào bóng tối u ám.

Mã Đông Thần vịn lan can, thở hổn hển, nhưng bước chân càng lúc càng nhanh, như thể đang lao tới nơi anh khao khát. Vài phút sau, lối xuống cầu xuất hiện. Anh băng qua các bậc thang lát đá, đặt chân xuống nền đất mềm ẩm ướt, trước mặt là lau sậy cao ngang thắt lưng. Tiếng nước vỗ ì oạp, tiếng rả rích của côn trùng cùng tiếng gió xào xạc thổi qua lau sậy khiến sông Lệ Thông không yên lặng nữa mà bắt đầu chuyển động.

Mã Đông Thần đứng im, lắng nghe âm thanh từ mọi hướng. Một lúc lâu sau, anh tiến bước, gạt đám lau sậy sang một bên rồi đi ra bờ sông, đi mãi cho tới khi nền đất dưới chân lún hẳn xuống một cách nguy hiểm, anh mới dừng lại. Qua vài khóm lau sậy đung đưa, anh nhìn sông Lệ Thông trước mặt. Dòng sông mất đi màu trắng sáng, trông xám xịt, giống như lưng một con trăn.

Con trăn lớn đến mức không trông rõ đầu đuôi găm gù khe khẽ, ngoằn ngoèo trườn đi cùng mùi tanh tưởi, tàn nhẫn nuốt chửng bất cứ thứ gì xuất hiện trước mõm nó.

Mã Đông Thần rùng mình, đưa mắt về phía vòm cầu^[*], đèn điện hắt sáng mờ ảo xuống mặt sông, trông như điểm vẩy vàng

lên lưng trần. Mã Đông Thần ngậy người nhìn, miệng mím chặt như thể đang chờ, lại như đang sợ một thứ gì xuất hiện. Đột nhiên, cổ họng nghẹn lại, cảm giác uất ức và sợ hãi trào dâng, anh rên rỉ bùng miệng, người lắc lư nghiêng ngả.

Vòm cầu trước mặt sầm sập lao vào anh.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

7

chuyện nhà

Thứ Tư, 25/5/1994. Mưa to.

Tôi nghĩ nên nhắc nhở mình của tương lai một chút. Cơn mưa hôm nay bắt đầu khi nào, tôi không biết. Nó tạnh bao giờ, tôi cũng không hay. Tôi đang ngồi trong một đoạn cống ngầm, dòng nước đục ùng ục chảy qua bên dưới cửa thoát. Tốc độ chảy cho thấy mưa đang ngớt hoặc đã tạnh, không chắc nữa. Vì rốt cuộc mưa ở cách đầu tôi đến vài mét kia.

Đây là một phần nhật kí rất đặc biệt. Tôi không hiểu hết ý nghĩa của việc ghi chép. Tuy nhiên, nếu ai đấy mai sau đọc được phần này, họ sẽ biết điều gì đã xảy ra với tôi. Bây giờ tôi còn sống hay đã chết, đều không quan trọng. Thậm chí tôi ngạc nhiên vì mình vẫn còn tâm trạng để viết nhật kí. Nhưng biết làm sao được? Từ hôm nay, có lẽ mọi sự sẽ đổi khác, riêng thói quen chết tiệt này vẫn không rời bỏ tôi.

Sự việc bắt đầu từ ba ngày trước.

Tôi biết Mã Na sẽ không bỏ qua cho mình. Trước mặt bao nhiêu người, đặc biệt là Dương Lạc, tôi đã tát nó. Dù sao thì nó cũng không nuốt trôi được cục tức này đâu. Khi viết nhật kí trong giờ Địa lý, tôi có nói không tiếc nuối gì vì khoảnh khắc ấy quá sảng khoái. Trên thực tế, tay phải vẫn chưa tiêu sưng và tôi đã lo là có thể mình không về được đến nhà. Vì vậy, tôi khẩn

trương dọn sẵn cặp sách, chuông vừa báo tan học là tôi lao ra khỏi lớp, mang theo đôi giày khiến mình nổi bần bật cả ngày.

Khi băng qua khuôn viên trường, tôi thấy trạm xe buýt bên kia đường đã đông nghìn nghịt. Cùng lúc giọng the thé của Tống Sảng vang lên sau lưng, “Dám chạy à! Dừng lại!”

Tôi vờ như không nghe thấy, vờ như mình chỉ vội về nhà. Điều này cho phép tôi tự lừa dối bản thân một chút, rằng mình không sợ chúng nó. Thực tế thì chân tôi run lẩy bẩy. Do dự một lúc, tôi quyết định không bắt xe buýt nữa. Suy đến cùng, bị ba đứa vây đánh ở trạm xe buýt cũng không hay.

Tôi len qua đám đông và chạy dọc vỉa hè. Giá như bình thường, tôi đã dễ dàng chạy thoát. Khổ nỗi tôi không ăn gì suốt một ngày, lại thêm cả chiều không dám đi vệ sinh. Giờ thì bụng dưới như treo một bịch nước to, sẵn sàng bực ra bất cứ lúc nào. Mới chạy được vài chục mét, tôi đã chóng mặt, bụng đau tức. Tuy nhiên tôi không dám dừng lại. Vì sợ đau, sợ bẽ mặt... Cơ khoái chí lúc chiều đã tan biến.

Tôi cầm đầu chạy học tốc. Băng qua phố, băng qua ray tàu, băng qua chợ đông, băng qua hẻm vắng. Tiếng la ó sau lưng càng lúc càng gần. Tôi ngó nghiêng tìm đường, và nhận ra một khu chung cư cách đó không xa. Ngay cả lúc này, tôi vẫn tỉnh táo nhận thức được rằng mình không thể về nhà. Về nhà thì ích gì? Về nhà cũng không đủ khiến chúng nó ngừng săn đuổi. Chưa biết chừng tôi còn bị bố mẹ cho ăn đòn. Bắn súng không nên thì phải đền đạn thôi.

Khu chung cư trông khá vắng lặng, điều này khiến tôi yên dạ. Khi chạy đến một tòa nhà, tôi đã kiệt sức, phải cúi gập mình

xuống, vịn vào tường thở hổn hển. Mấy đứa kia cũng không khá hơn là bao, chúng dừng lại cách tôi vài mét, thở dốc và chửi từng hồi ngắt quãng. Đánh thì không đánh lại rồi, chỉ đua sức bền thôi. Tôi nhét đôi giày thể thao trắng vào cặp, hít một hơi thật sâu và chuẩn bị chạy lần nữa. Tuy nhiên, đúng lúc sắp ngoặt qua góc tòa nhà, tôi bị nắm tóc kéo giật lại, mất đà ngã ngửa ra đất và gần như cùng lúc, hứng liên mấy cái đá chí chát vào người. Tôi co mình lại giữa những tiếng chửi mắng, gỡ cặp ra vung lên cố sức quất trả. Cốp một tiếng, hộp bút văng vào tường nứt đôi, bút thước văng rải rác trên cỏ. Tôi nhồm dậy trườn tới, nhặt compa đâm ngay ra sau.

Triệu Linh Linh rú lên, ngồi xổm xuống vén gấu quần đồng phục xem thử. Một vết rạch bắt đầu rịn máu trên bắp chân nó. Lôi thôi rồi đây! Nhưng tôi không còn lo nghĩ được nhiều như vậy. Tôi đứng dậy, bẻ rộng compa và siết chặt lấy nó, “Tránh ra!”

Tôi biết mình lúc này đầu bù tóc rối, người ngòm lem luốc, nhưng quan trọng gì. Miễn là khiến chúng nó phải gồm sợ, hình tượng có đáng chi?

Mặt Mã Na méo mó hằn đi, đáng vẽ công chúa tao nhã biến mất, “Con chó này, mày còn dám đánh trả!” Nó mở banh cặp, lấy con dao rọc giấy và đẩy một đoạn lưỡi ra.

“Na Na!” Tống Sảng tóm lấy nó và dẫu môi về cổng khu chung cư.

Tôi vô thức nhìn sang, một cô bạn mặc đồng phục học sinh giống tôi, vai đeo cặp chậm rãi bước tới. Tôi muốn cầu cứu, nhưng giọng nghẹn lại. Cô bạn cũng đã nhìn thấy chúng tôi, bước chân khựng lại, nét mặt vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi.

Mã Na vẫy con dao với tôi, “Mày ra đằng kia với tao một lát, tao muốn nói chuyện với mày.”

Triệu Linh Linh hét vào mặt cô bạn nọ, “Không liên quan gì đến cậu!”

Cô bạn cúi đầu rảo chân bước nhanh.

Nhưng từ “nói chuyện” đã cho tôi hi vọng. Vẫn cầm compa, tôi lùi từng bước về phía bên kia khu chung cư. Bầu trời u ám. Mây đen rủ thấp như với tới được. Tôi dần dần bình tĩnh lại, lui vào góc tường, thủ thế thật vững.

“Chuyện hôm nay...”

Chưa dứt lời, tôi đã biết “nói chuyện” chỉ là bốc phét. Cả ba đứa lao ập tới, con dao trên tay Mã Na lạnh lùng lóe sáng.

“Khoan đã!” Tôi khua khoắc compa. “Chuyện hôm nay...”

Tôi đeo cặp lên vai, giơ tay trái tự tát vào mặt hai cái thật mạnh. Nhân lúc đầu óc còn choáng váng, tôi cúi ngay xuống, kéo ống quần mình và dùng compa đâm phập vào bắp chân. Máu chảy ra.

“Bỏ qua đi, được không?”

Triệu Linh Linh và Tống Sảng sững sờ, cùng đổ dồn ánh mắt vào Mã Na.

Tôi đứng thẳng dậy, im lặng nhìn chúng nó. Khổ nhục kế là cách cuối cùng để giữ gìn phẩm giá. Cho dù hôm nay có trốn thoát được, mai tôi vẫn phải đi học, vẫn phải đối mặt với chúng. Chỉ khi chúng hài lòng, tôi mới được yên thân mà học. Tuy nhiên, tôi không muốn chúng hài lòng theo cách chúng muốn.

“Mày bảo bỏ qua?” Mã Na sấn lại. “Trong khi mày tát vào mặt tao?”

Tôi cắn môi, “Tao trả gấp đôi cho mày còn gì nữa.”

“Cút! Mặt mày mà so được với mặt tao hả?”

Triệu Linh Linh và Tống Sáng lại háo hức, “Na Na, nên làm thế nào mới được đây?”

Mã Na nheo mắt nhìn tôi từ đầu xuống chân, miệng mím chặt. Thình lình, nó tung chân đập vào bụng tôi. So với những đấm đá ban nãy, cú đập này không hề nặng. Nhưng tôi mau chóng nhận ra, hỏng rồi.

Một dòng chảy nóng từ bụng dưới trào xuống đùi.

Tống Sáng ngạc nhiên nhìn quần tôi từ màu xanh nhạt chuyển sang xanh đậm, bất thần cười ré lên, “Nó vĩ đại, ha ha ha ha!”

Tôi ôm bụng ngồi xổm xuống, cảm nhận hơi nóng từ thân dưới bốc lên. Tôi cố sức kìm lại, nhưng cái van này, một khi đã mở ra...

Chúng cười lăn lộn.

Được thôi. Được thôi. Giờ chúng mày bằng lòng rồi chứ?

Tiếc rằng, chưa.

Mã Na nhin cười, lại chỉ vào tôi, “Lột quần áo nó ra!”

Những bàn tay túm ngay lấy quần áo tôi, đưa giằng đưa kéo. Đầu óc tôi trống rỗng. Tôi chỉ biết rằng, sau khi mất tự chủ để sồn ra ở nơi công cộng, mình sắp phải đối mặt với một nỗi ô nhục lớn hơn. Tôi vùng vẫy theo bản năng. Cứ đứng lên lại bị xô ngã, ăn đấm ăn đập, lăn lộn giữa đất cát và nước tiểu của chính mình. Tôi cố chống tay nhôm dậy, nhưng hẫng một cái.

Bên đường có cái cống mở nắp, không ai để ý. Tôi ngã nhào xuống đấy. Sau vài lần va đập vào thành cống, tôi rơi tuốt

xuống đáy. Trong thoáng chốc, tôi tưởng mình đã chết, vừa mừng vừa tủi. Chết là được rồi. Tuy nhiên tôi không chết, lại mụ mẫm bò dậy, bùn đất khắp người.

Trên miệng cống, chúng cúi nhìn xuống tôi.

Tôi ngó quanh, thấy có thang sắt trên thành cống liền bám lấy. Đủ chưa nhỉ? Tôi muốn về nhà. Dù bị đánh vì về muộn và bẩn thiu, tôi cũng phải về. Đúng lúc này, một đồng tướng cỏ xanh còn nguyên đất nện vào đầu.

Giọng Mã Na chói lói, “Còn dám lên? Cứ chui lủi dưới cống đi, con rác rưởi!”

Cứ như không biết đau, tôi phải cõ đất đi và đặt chân lên thang sắt.

Một đồng bùn đất lại trút xuống.

Thôi được. Kiểu gì chẳng còn lối ra khác. Tôi rời khỏi thang sắt, quay mình bước vào cống, lòng chỉ định ninh một niêm. Phải về nhà.

Nhật kí thân mến, chắc mình không viết tiếp được nữa, vì nến sắp tàn rồi. Chẳng bao lâu nữa nơi đây sẽ chìm vào bóng tối, thứ bóng tối khiến người ta xòe tay trước mặt nhìn không thấy ngón ấy.

Nhưng có một điều tôi chưa hiểu.

Tại sao dưới cống lại có nến?

Ngọc Thục điền xong số cuối cùng, gấp bộ quyển sổ bìa cứng lại, đứng dậy đi sang phòng tài vụ, “Chưa soát, em xem giúp chị với.” Dứt lời, chị đi lấy áo khoác trên mắc, túi xách thì đã ngoắc sẵn ở tay.

Cô Hàn thủ quỹ cầm lấy số, “Chị có việc gấp à?”

Ngọc Thục mặc áo vào, “Đón con.”

Hàn trố mắt, “Đình Đình học cấp ba rồi, còn cần đi đón?”

Ngọc Thục không đáp, cứ thể chạy ào ra khỏi văn phòng. Sau chuyến thăm đột ngột của chồng cũ, chị đâm ra khủng hoảng, nhất là khi con gái hỏi một câu kì quặc như “Nếu tự dưng con biến mất, mẹ có tìm con không?”. Cuộc sống bình yên của hai mẹ con đang bị khuấy đảo. Trừ khi đến trường, Ngọc Thục cố tìm cách đảm bảo cho con luôn hiện hữu trong tầm mắt mình, như muốn ngăn ngừa bất cứ thể lực vô hình nào rình rập cướp con khỏi chị.

Xuống khỏi xe buýt, Ngọc Thục biết mình lo lắng chẳng thừa. Chiếc Santana màu đen của Tôn Vỹ Minh đỗ ở cổng trường, trông nổi bật giữa đám đông phụ huynh đang đợi con. Bản thân anh ta thì đứng dựa đầu xe, khoanh tay phì phèo điếu thuốc, vẻ mặt vẫn tự mãn đến đáng ghét.

Ngọc Thục nghe tim mình đập thành thịch. Sau khi ly hôn, Tôn Vỹ Minh chưa bao giờ đến đón Khương Đình tan học. Tự dưng ân cần, hiển nhiên không có ý tốt.

Xa xa trong khuôn viên trường vọng ra tiếng chuông tan học. Ngọc Thục cuống lên, ba chân bốn cẳng lao nhanh tới cổng. Do sơ ý, chị vấp phải một hòn đá và mất thăng bằng, ngã nghiêng sang vệ đường, túi xách văng ra xa. Ngọc Thục lúng túng bò dậy, phủi bụi đất trên người, ngó quanh tìm túi. Đúng lúc này, một bàn tay đưa túi đến trước mặt. Ngọc Thục vội nhận lấy, ngẩng đầu nói, “Cảm ơn.” Dứt lời liền nhận ra ông già này

trông quen quá, nhưng chưa kịp nghĩ kĩ, chị đã bước qua ông rồi rảo chân về phía cổng trường.

Học sinh lũ lượt đi ra. Ngọc Thục cố tránh tầm nhìn của Tôn Vỹ Minh, chen vào cổng trường, lướt mắt quanh sân. Khương Đình vốn lẽ mề quả thật lại nấn ná đến phút cuối cùng. Em bấu dây đeo cặp sách, cúi đầu xuống, trông vẫn như đang lo lắng. Ngọc Thục không dám gọi to mà chỉ khẽ vẫy tay. Gần ra đến cổng trường Khương Đình mới nhìn thấy mẹ, liền đổi nét mặt tươi tỉnh, chạy nhanh đến. “Sao mẹ lại tới đón con nữa?” Em ôm lấy cánh tay mẹ, ngả đầu vào vai mẹ. “Muốn đưa con đi đâu ăn đồ ngon à?”

Ngọc Thục không lòng dạ nào đùa cợt, nắm lấy con gái kéo đi, “Về nhà!”

Khương Đình thấy mặt mẹ sa sầm, rất thắc mắc mà không dám hỏi tại sao, đành cun cút chạy theo. Đúng lúc ấy, đằng sau vang lên tiếng gọi, “Đình Đình!” Khương Đình vô thức ngoái đầu lại, trông thấy bố đang sải bước đuổi tới. Em thắc mắc, vừa định cất tiếng chào đã thấy tay mẹ siết cứng hơn, gần như kéo tuột mình đi.

Chỉ vài bước chân, Tôn Vỹ Minh đã bắt kịp bọn họ, giả lả cười hỏi, “Hai mẹ con đi đâu mà vội vàng thế?”

Ngọc Thục không nhìn lại, khăng khăng dõng dõng ra trước, bướng bỉnh kéo tay con gái.

Khương Đình càng thêm thắc mắc. Em nhìn bố, rồi nhìn mẹ, cuối cùng đáp gọn, “Mẹ con con... về nhà.”

“Ăn cơm chưa?”

“Chưa ạ.”

“Đi nào!” Tôn Vỹ Minh với lấy cặp sách của Khương Đình.
“Bố đưa hai mẹ con đi nhà hàng.”

Ngọc Thục đột nhiên nổi nóng, chị xoay phắt lại, xô vào ngực Tôn Vỹ Minh, “Không ai đi với anh hết!” Đoạn lại kéo Khương Đình. “Đi, về nhà!”

Tôn Vỹ Minh cuống lên, bước tới chặn đường họ, “Em đừng vô lý như thế, được không? Tuy chúng ta đã ly hôn, nhưng anh vẫn là cha Đình Đình mà?”

Ngọc Thục lầm lì nói, “Cút, tôi không có gì để nói với anh.”

“Một người cha, dùng bữa với con gái mình, là chuyện rất bình thường, phải không?” Tôn Vỹ Minh trừng mắt. “Em coi con gái là tài sản riêng của em sao?”

“Anh đừng tưởng tôi không biết anh đang rắp tâm những gì?”

“Anh đang rắp tâm những gì? Em nói xem, nói xem!”

Bố mẹ cãi nhau ngoài đường. Khương Đình kẹt ở giữa, bối rối và xấu hổ. Lúc này, một ông già chậm rãi đi tới, im lìm dừng lại bên cạnh họ. Tôn Vỹ Minh đang la lối, chợt thấy người ngoài đến đứng lù lù bên cạnh thì không khỏi sao nhãng, vừa xấu hổ vừa khó chịu.

“Bác có sao không?” Tôn Vỹ Minh xua tay với ông. “Không sao thì đừng hóng.”

“Tôi không sao.” Ông già chậm rãi hút thuốc. “Chú thì sao?”

“Liên quan đến bác à?” Tôn Vỹ Minh nổi khùng. “Tôi quen bác chắc?”

“Không liên quan đến tôi.” Ông già giơ bàn tay kẹp điếu thuốc về phía mẹ con Ngọc Thục. “Cũng không liên quan đến

họ thì phải. Rõ ràng người ta không muốn dây dưa với chú mà.”

“Đây là con gái tôi, đây là...” Tôn Vỹ Minh trở Ngọc Thục, lấp bắp vài câu rồi sốt ruột xua tay. “Bác đi đi, đây là việc nhà tôi!”

“Có phải việc nhà chú thật không, tôi không biết, nhưng công an chắc là biết đấy.” Ông già vẫn bình tĩnh. “Hay là gọi công an đi.”

“Gọi thì gọi!” Tôn Vỹ Minh nổi xung. “Tôi sợ à?”

Ngọc Thục đã im lặng khá lâu, lúc này chợt xen vào, “Tôn Vỹ Minh, anh vẫn phải giữ ghế cho chắc chứ, đúng không?”

Tôn Vỹ Minh sững sờ, ngơ ngác nhìn Ngọc Thục vài giây rồi tiu nghỉu. “Thôi được, hai người về nhà đi.” Anh quay sang Khương Đình, “Hôm khác bỏ lại đến thăm con,” và bỏ đi thẳng mà không đợi con trả lời.

Nhìn theo cho đến khi chồng cũ khuất dạng, Ngọc Thục mới đưa mắt ngó ông già chen ngang. Chị nhận ra ông là người vừa nhặt túi giúp, mặt rất quen là do bữa trước chị đã trông thấy ở cổng trường. Chạm mặt nhiều lần thế này, Ngọc Thục không cho là tình cờ. Tự dưng nảy sinh tâm lý cảnh giác, chị chặn ngay khi ông già định cất tiếng, “Cảm ơn bác. Tuy nhiên, đây đúng là chuyện nhà tôi.”

“Tôi biết.” Ông già mim cười trở Khương Đình. “Tôi muốn hỏi thăm cháu đây một chút thôi, được không?”

Ngọc Thục ngạc nhiên, bất giác liếc con. Khương Đình cũng thắc mắc, “Bác muốn hỏi gì ạ?”

“Cháu học lớp mấy?”

“Lớp Mười một ạ.”

“Ồ.” Ông già trầm ngâm gật đầu. “Khối cháu có mấy lớp?”

“Năm ạ.”

“Trong số các bạn học mà cháu biết,” ông già chùng như cân nhắc từng từ. “Vài ngày gần đây, có ai chuyển trường, bỏ học, hay... biến mất không rõ lý do không?”

Khuơng Đình sững người trong chốc lát, rồi lắc đầu, “Không có. Cháu không biết.”

Ngọc Thục nhìn con gái, cảm thấy bàn tay đang nắm tay mình đột ngột siết chặt.

Khuơng Đình hơi cúi đầu chào ông già và kéo mẹ quay đi, “Về nhà thôi ạ.”

Hệ thống cống nước mưa của thành phố dài 27 kilomet, nhánh rẽ phức tạp, việc tìm kiếm từng nhánh một là vô cùng khó khăn. Công an thành phố đề nghị Phòng Xây dựng Đô thị và Phòng Quản lý Đô thị cùng phối hợp kiểm tra, như chưa nhận được phản hồi từ hai đơn vị.

“Khốn thật!” Phó giám đốc Hồ xoa xoa mặt. “Thôi đừng đợi họ. Đám vênh vào đó sẽ không giúp chúng ta đâu.”

“Vấn đề là, không xuống cống thì không thể xác định còn người chết hay không.” Thức đêm vài hôm, hai má Vương đã tóp lại. “Không còn cách nào để thu thập thêm manh mối.”

“Ba người chết sờ sờ ra đấy còn chưa đủ để anh làm án sao?” Phó giám đốc trừng mắt. “Hơn nữa, nước chảy xiết như vậy, mọi dấu vết đều trôi sạch, xuống cống còn tìm được khi gì!”

Vương cup mắt, không nói nữa.

“Đấy, quên hỏi, lần trước các anh xuống cống có phát hiện gì không?”

Vương lắc đầu. Thai Vỹ gật đầu. Phó giám đốc trông mà rồi, lại càng khó chịu, “Thế là sao?”

Thai Vỹ dè dặt nhìn thầy, rồi đáp, “Cũng không thể nói là không có phát hiện gì...”

Vương thở dài, “Lại nữa, thầy đã bảo anh rồi.”

Phó giám đốc cau mày, “úp mở mãi, tìm thấy gì hả?”

“Huy hiệu trường.” Thai Vỹ càng dè dặt. “Trung học Số 4..”

Phó giám đốc sững người, “Cậu hoài nghi cái gì? Có học sinh rơi xuống cống?”

Thai Vỹ lắp bắp, “Cháu nghĩ...”

“Nghĩ nghĩ cái con khỉ!” Phó giám đốc nổi giận. “Con mất tích thì người ta phải báo công an chứ? Cậu đã kiểm tra hồ sơ chưa?”

“Kiểm tra rồi.” Thai Vỹ lí nhí đáp. “Không có gì hết...”

“Và thế là các người lấy một cái huy hiệu trường rác rưởi ra phỉnh phờ tôi?” Phó giám đốc Hồ vỗ bàn. “Anh Vương, đầu óc đồ đệ anh có vấn đề hả? Không làm được việc thì đổi người đi!”

“Để tôi dạy.” Vương vội giơ tay xoa dịu. “Nó còn trẻ và thiếu kinh nghiệm.”

Phó giám đốc khịt mũi, đứng dậy đi ra khỏi phòng họp.

Bên bàn dài chỉ còn lại Vương và Thai Vỹ. Vương khoanh tay rụt cổ, im lìm nhìn mặt bàn.

Thai Vỹ rụt rè đánh tiếng, “Thầy ơi, con...”

“Camera phủ khắp thành phố, không ai có thể thoát khỏi tầm mắt chúng ta.” Vương bận theo đuổi dòng suy tưởng nào đó, không lộ vẻ gì là trách móc. “Theo anh, mai sau liệu có được công nghệ như thế không?”

Thai Vỹ ngẩn người, “Có ạ.”

Trở lại văn phòng, thấy Cố Hạo đang ngồi ở bàn làm việc của mình, Thai Vỹ rất ngạc nhiên, “Sao bác lại ở đây?” Anh đặt ngay tài liệu trên tay xuống, rồi rít pha trà lấy thuốc.

Cố Hạo giơ tay ngăn lại, “Đừng bận tâm, tao tìm mày có việc.”

Thai Vỹ ngồi xuống, “Việc gì ạ?”

Cố Hạo nhún nhả hỏi, “Gần đây bận không?”

“Nói sao ta?” Thai Vỹ cười khở. “Bảo bận thì rất bận, bảo không bận thì kể cũng không có việc gì.” Anh nói rất thật. Vụ ba xác chết vẫn nằm đợi trên bàn, không giải quyết không xong. Nhưng xét những manh mối hiện có, anh thực sự không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cố Hạo cau mày, “Nói thế là sao?”

“Không sao ạ.” Thai Vỹ vỗ nhẹ vào đầu gối ông, gượng cười. “Có việc gì bác nói đi ạ.”

“Mày giúp tao...” Cố Hạo lưỡng lự. “Tìm một đứa trẻ được không?”

“Đứa trẻ?” Thai Vỹ tò mò. “Đứa trẻ bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu mười bảy, con gái.” Cố Hạo cân nhắc. “Chắc đang học lớp Mười một.”

Thai Vỹ suy tư một lúc, bỗng nhếch mép cười, “Già rồi nhưng vẫn hăng say!”

Cố Hạo sững sốt giờ chân đạp một phát, “Thằng này, mày làm nhằm gì vậy?”

Thai Vỹ chưa thôi cười cợt, “Con rơi con vãi của bác hả?”

Cố Hạo với tập tài liệu trên bàn, “Còn nói bậy tạo cho một trận.”

“Thôi thôi, con không nói nữa.” Thai Vỹ lấy sổ tay và bút bi ra. “Em ấy tên gì?”

“Không biết.” Cố Hạo do dự. “Tô Lâm hoặc Tô-gì-đó-Lâm.”

Thai Vỹ ngẩng đầu nhìn ông, “Tên cũng không biết?”

Cố Hạo thở dài, “Nó là hàng xóm của tao. Bố nó họ Tô, hay gọi nó là Lâm Lâm, nên tao đoán thế.”

Thai Vỹ càng ngạc nhiên hơn, “Không dây mơ rễ má, sao bác phải bận tâm?” Anh nháy mắt. “Hàng xóm cơ đấy... He he he.”

Cố Hạo vừa bực vừa rối, liền kể sơ qua về mối quen biết giữa mình và cô gái, tránh cho thằng ranh này liên tưởng méo mó.

“Quan hệ bản đại bác không tới, sao bác phải bận tâm?” Thai Vỹ bĩu môi. “Người ta giải thích là đưa con đi nơi khác để thi đại học cho dễ cũng hợp lý quá còn gì.”

Không đơn giản thế. Cô gái vô cớ biến mất. Em trai suốt ngày ở nhà tự đứng được đi học. Thái độ lấp liếm của nhà họ Tô. Hơn nữa, ông chắc chắn rằng cô học sinh ông gặp ở cổng trường không nói sự thật.

“Chắc mày nghĩ tao nghĩ hưu ăn no rủng mỡ.” Cố Hạo cụp mắt. “Tóm lại mày có giúp không, dứt khoát một lời cho xong?”

“Giúp.” Thấy ông già sa sầm nét mặt, Thai Vỹ vội đồng ý. “Bác muốn con giúp thế nào?”

“Nếu đứa trẻ chuyển trường, dứt khoát phải làm thủ tục rời trường cũ.” Cố Hạo ngập ngừng. “Viện lý do gì đó đến trường cũ điều tra xem có thủ tục này không.”

Thai Vỹ nhìn ông, “Sau đó thì sao?”

“Nếu có thủ tục chuyển trường thật, coi như tao quá nhạy cảm. Nếu không phải...” Cố Hạo ngừng lời, lặng lẽ nhìn Thai Vỹ.

“Được rồi.” Thai Vỹ nhún vai, cầm bút lên lần nữa. “Trường nào?”

“Số 4.”

Bút bi dừng lại trên trang giấy đến mấy giây. Thai Vỹ ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Cố Hạo, Trung học Số 4?”

“Ừ.” Cố Hạo thắc mắc. “Làm sao?”

Thai Vỹ mở ngăn kéo, lấy ra một túi vật chứng nhỏ, đặt trước mặt Cố Hạo. Bên trong là huy hiệu trường Trung học Số 4.

“Gì đây?”

“Bác Cố, con nghĩ chúng ta đều bị điên rồi.” Thai Vỹ đặt một tay lên vai Cố Hạo, vẻ mặt nghiêm nghị. “Nhưng mà, hai kẻ điên với nhau, nói chuyện cũng dễ dàng hơn.”

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

8

ánh sáng

Ngày X tháng Năm năm 1994. Thời tiết không rõ.

Nhật kí không ghi rõ ngày có được coi là nhật kí không? Câu hỏi này hiển nhiên khá buồn cười. Một đứa đang bị mắc kẹt dưới lòng đất, không buồn tìm cách thoát ra, lại đi bần khoăn xem nhật kí của mình đã viết đúng thể thức chưa. Điều này cũng có nghĩa là, tôi bớt hoảng sợ hơn rồi.

Quả thật, khi trốn đám Mã Na và cố tìm một lối thoát khác, đầu óc tôi vẫn mụ mẫm. Tôi không biết mình đi bao xa, vòng bao nhiêu lối, hồi lâu mới tỉnh táo lại. Một ý nghĩ kinh hoàng hơn xuất hiện trong đầu: Tôi đã bị lạc. Bóng tối chặn ánh sáng, dường như chặn cả chút lý trí còn sót lại. Tôi chắc mẫm có lối lên khác không xa miệng cống tôi rơi xuống ban đầu. Tuy nhiên, bóng tối lại dẫn tôi vào bóng tối thăm thẳm hơn.

Tôi phát điên mất. Tôi cứ lần tay lên thành cống ẩm ướt trơn trượt mà di chuyển, dò dẫm như con chuột mù. Cuối cùng, không đi nổi nữa, tôi đành chui vào một ống cống nào đó, phải thú nhận rằng mình không tìm thấy đường ra. Cái cống chết tiệt rối rắm như mạng nhện. Hơn nữa vì tối quá, tôi thậm chí không có cách nào đánh dấu đường.

Tôi muốn về nhà. Tôi muốn rời khỏi đây. Cho dù bị bố mẹ đánh, dù mai không được đi học, cũng phải về nhà.

Cuối cùng tôi bật khóc, khóc xé ruột xé gan. Trận khóc đánh tan chút sức lực sau cuối. Khóc một thôi một hồi, tôi thiếp đi.

Và mơ.

Tôi đang ở nhà, ngủ trên chiếc giường gỗ cứng chân kê gạch đỏ, trong lòng là em tôi, vẫn đáng vẻ bé con. Mập mập, bé bỏng, hàng mi dài và khuôn mặt tròn. Thật lòng mà nói, bấy giờ tôi còn yêu nó lắm. Nhất là ban đêm ôm nó ngủ, chạm vào cánh tay chắc lắn, ngửi mùi sữa thơm, tôi dễ dàng chìm trong mộng mị ngọt ngào. Chỉ tội em tôi phiền phức quá, đã bốn năm tuổi mà vẫn tè dầm. Tự dưng thấy lạnh và ẩm ướt dưới người, tôi lơ mơ tỉnh dậy thì mùi khai xộc lên mũi. Tôi quất vào mông em tôi và lôi ra khỏi giường. Tất nhiên nó không vui, vùng vẫy một lúc thì ngoác mồm khóc.

Bố mẹ nhanh chóng bị đánh thức và cùng ập vào phòng chúng tôi. Mẹ lại la lối, “Sao sao? Có chuyện gì?”

Em trai tủi thân khóc, “Chị đánh con!”

Tôi vừa cáu vừa buồn ngủ, “Nó lại tè ra giường.”

Em trai một tay dụi mắt, tay kia trở vào tôi, “Không phải con tè, chị đấy.”

Mẹ liếc sang, đập vào vai tôi, “Lớn tướng mà còn đái dầm!?”

Tôi trở mặt, “Làm sao có thể?”

“Nhìn quần mày kia!” Mẹ lộ vẻ kinh tởm. “Còn dám đổ cho em!”

Tôi cúi đầu xuống, kinh ngạc khi thấy quần mình ướt sũng, ống quần nhỏ giọt khai mù, đọng lại thành vũng quanh chân rồi từ từ loang rộng. Đầu ong ong, tôi ngẩng lên, nhìn khuôn

mặt cau có của mẹ và vẻ nghiêm túc của bố, thanh minh, “Không phải con thật mà!”

Bố mẹ không đáp, chỉ im lìm nhìn lại, tôi lo lắng tiến tới lay họ, nhưng giẫm phải chất lỏng gớm ghiếc nọ, trượt chân ngã bệt xuống.

Cảnh vật trước mắt tiêu tan.

Tôi vẫn ở trong bóng tối, bên dưới mặt đất vài mét, chỉ khác lúc trước là nửa người đang ngập nước lạnh. Chẳng biết nước từ đâu ra, nhưng cứ xét cái mùi khắm khá lộng óc này thì hẳn là rất bẩn. Tôi vội đứng dậy và nhận ra hai chân chìm gần hết trong nước. Nước chảy xiết đến nỗi vịn tay vào thành cống mà đứng vẫn liêu xiêu.

Tôi đã tỉnh hẳn.

Nhất định bố mẹ sẽ đi tìm tôi. Nhưng cứ đà này có khi tôi lại chết đuối trước khi bố mẹ tìm thấy. Tôi hấp tấp đi theo hướng dòng chảy. Được hơn chục bước, tôi lại đổi hướng, cố sức lội ngược dòng. Vì nếu bên ngoài đang mưa to, thì đầu nguồn cho dòng nước ngập ở đây hẳn là cửa ra.

Nước rất dữ, mỗi bước cướp đi khỏi tôi rất nhiều sức lực. Tối quá không phân biệt được phương hướng, tôi chỉ còn cách bám tay vào thành cống, nghiêng răng mà đi. Trong dòng nước thải lạnh lẽo, đủ thứ linh tinh quét qua người tôi. Một vài lần sờ phải con chuột rơi xuống nước kèm tiếng chít chít, tôi vừa sốc vừa sợ. Điều khiến tôi lo lắng hơn là càng tiến bước, mực nước càng dâng cao, gần như đã tới bụng dưới. Tôi đang lưỡng lự đi tiếp hay thôi, bàn tay bỗng bám hệt vào khoảng không. Một dòng

nước dữ dội hơn trào dậy từ bên trái, làm tôi mất thăng bằng và ngã nhào xuống lòng nước bắn.

Tôi chợt nhận ra rằng có lẽ mình đang ở chỗ giao nhau của hai ống cống. Tuy nhiên không có thời gian để suy nghĩ quá nhiều, vì nước thải đã tràn vào miệng. Tôi cố gượng dậy nhưng không tìm được chỗ nào để bầu víu. Lớp bùn dưới chân trơn trượt làm tôi không thể đứng vững, chỉ còn cách khua khoảng tay trong vô vọng, rồi bị nước cuốn đi. Đúng là dòng đời xô đẩy mà. Tôi cố ngoi đầu lên hít thở dù sặc nước. Liên tục tìm cách đứng dậy, rồi lại liên tục lão đảo khuyu xuống vì dòng nước thải ào ạt. Chẳng mấy chốc, tôi đã mất sức. Một ý nghĩ rõ ràng xuất hiện trong đầu: Tôi đang chết.

Điểm cuối dòng nước, có lẽ cũng là điểm cuối đời tôi. Không biết tôi sẽ trôi nổi bao lâu nữa, chỉ biết tôi khó lòng giữ đầu ngoi mãi trên mặt nước. Trước cái chết sắp đến, tôi hoảng loạn, sợ hãi và ít nhiều mong đợi. Tôi thực sự không gắng gỏi được nữa, thôi thì để tất cả kết thúc đi.

Đột nhiên, mặt nước rút mạnh, người tôi cũng tụt xuống theo, sau vài lần va húc liên tiếp, tôi ngã đánh uỳnh xuống nền đất rắn. Lực đẩy của nước đột nhiên tan biến, bản năng lập tức được đánh thức, tôi thấy mình nằm nghiêng trong vũng nước đọng, tiếng nước chảy âm âm qua tai. Tôi đưa tay sờ soạng, ngoài dòng chảy ào ào từ trên xuống, tôi còn cảm nhận được hình khối như bậc thang.

Tôi ho một lúc, dần dần tỉnh táo lại, bèn cố sức nhích xa hơn khỏi các bậc thang. Mặc dù trước mặt vẫn tối om, bên dưới người vẫn lờng bóng nước, nhưng mực nước cao chưa đến bắp

chân tôi. Tiếng vọng cho thấy không gian chỗ này rộng hơn ban nãy. Tôi run rẩy đứng dậy, đưa tay ra, mò ngang qua dòng nước. Quả nhiên vài bước sau, tôi đã chạm được vào thành cống, bèn dựa lưng vào đấy và trượt người xuống. Tạm thời không phải lo cho tính mạng nữa, lòng tôi thanh thản hơn, nghỉ đôi chút lấy lại tinh thần, tôi đi sâu vào trong cống, đặt toàn bộ niềm tin vào phán đoán là đầu nguồn có lối ra. Trước mắt vẫn là bóng tối xòe tay không thấy ngón, chỗ dựa duy nhất của tôi hiện giờ là thành cống và đôi chân đã mỏi nhừ đến mức mất sạch cảm giác.

Đi nào, đi nào! Giờ chỉ có một lựa chọn là tiến bước. Từ hai chân, cảm giác tê liệt do giá lạnh và mệt mỏi gây ra tỏa đi khắp người. Dần dần, não bộ ngừng hoạt động. Đến nỗi khi tay lướt qua cửa sắt, tôi còn đi quá vài bước mới nhận ra, bèn ngập ngừng lùi lại, chạm vào cửa sắt một lần nữa. Đúng, là sắt, hình tròn. Sờ soạng một lúc, tôi mò thấy một thứ giống vô lăng, gọi là van đóng mở thì phải. Tôi giữ lấy nó, hít thở một lúc rồi xoay thật mạnh.

Cửa sắt phát ra tiếng kêu ken két rất khó chịu. Tôi cố gắng đẩy vào, nhưng cửa không di chuyển. Tôi bèn kéo ra, cửa mở, và một luồng không khí ập thẳng vào mặt, cảm giác cực kì sảng khoái. Xem ra không phải lo ngạt thở nữa. Tôi hớp hơi và nóng lòng chui qua cửa. Không ngờ mới được vài bước, tôi đã hụt chân ngã lộn nhào.

Vào khoảnh khắc ngã xuống, tôi còn tưởng mình lăn xuống vực sâu. Tuy nhiên, vai tôi mau chóng chạm nền cứng, cả người lăn lông lốc qua các bậc thang. Chỉ tích tắc sau, tôi thấy mình

nằm nghiêng trên mặt đất lạnh giá, lưng, xương sườn, khuỷu tay và má đều đau điếng. Một cú ngã choáng váng mặt mày. Tuy nhiên, tôi mau chóng nhận ra rằng mặt đất dưới má mình khá khô, bèn lồm cồm bò dậy và sờ soạng xung quanh. Một bất ngờ lớn hơn xuất hiện, tôi chạm vào một thứ tương tự tấm nệm! Tôi lao đến nằm soài ra, mặc sức dang rộng chân tay. Mặc dù mùi nệm rất tởm lợm, nhưng sau một đêm dầm mình trong nước thải, tôi thấy thế này là quá thoải mái rồi. Tôi khua tay trên nệm, cảm nhận mặt vải mịn nát và ruột bông vón cục cứng quèo. Thành linh chạm vào một thứ nhỏ bằng nhựa, tôi sờ sờ mất một lúc, tim đập loạn xạ. Mặc dù khó tin, nhưng đây chắc chắn là bật lửa.

Tôi cầm bật lửa, trấn tĩnh, rồi bật bánh răng. Ngọn lửa nhỏ bùng lên, mang theo ánh sáng ấm áp. Tôi nhắm mắt lại. Nguồn sáng đột ngột khiến mắt tôi nhoi nhoi, lệ ứa ra.

Và rồi, tôi òa khóc.

Cố Hạo kiểng chân nhìn qua thành tường thấp cạnh cổng trường, thấy Thai Vỹ nhảy xuống bậc thềm khu phòng học đi nhanh ra, quăng đầu mẫu thuốc và vẫy tay với ông.

Thai Vỹ bước qua cổng sắt, Cố Hạo liền hỏi, “Thế nào?”

“Không khả quan lắm.” Thai Vỹ bĩu môi. “Con đến phòng Giáo vụ, họ nói gần đây không ai chuyển trường. Toàn trường có 1214 học sinh cả cấp hai lẫn cấp ba, không thiếu em nào.”

Cố Hạo im lặng một hồi rồi tặc lưỡi, “Thế là...”

“Họ Tô bác nhi? Họ này không phổ biến ở trường, cả thầy chỉ có bốn em, một cấp ba và ba cấp hai.” Thai Vỹ lắc đầu. “Con đã

xem từng học bạ một. Người học cấp ba là con trai.”

Cố Hạo ậm ừ, không nói nữa, lấy một điếu thuốc im lặng hút.

“Hay là bác nhớ nhầm? Phải chăng em ấy học trường khác?” Thai Vỹ quan sát ông. “Thông tin không khớp với trường này mà.”

“Không. Đứa trẻ đó mặc đồng phục học sinh ở đây.” Cố Hạo cau mày. “Ngoài ra, tao từng nhìn thấy huy hiệu trường của nó, trường Số 4.”

“Huy hiệu huy hiếc...” Thai Vỹ thở dài. “Cứ tưởng sẽ có phát hiện đáng kể, ai ngờ trường chẳng thiếu học sinh nào hết.”

“Mày mới là quá nhạy cảm đấy.” Cố Hạo khịt mũi. “Mấy thằng choai choai đánh rơi, rồi trôi xuống cống thôi. Quá là bình thường.”

“Vâng.” Thai Vỹ tiu nghỉu. “Thấy con cũng nói thế.”

“Mày bận gì thì đi đi.” Cố Hạo khoát tay. “Tao về nhà.”

Thấy sắc mặt ông xám xịt, Thai Vỹ khuyên nhủ, “Bác đừng cả nghĩ nữa. Lo cho cuộc sống của mình thôi, chẳng dây mơ rễ má, tự chuốc việc vào thân làm gì.”

Cố Hạo như không nghe vào tai, “Chuyện dị thường ắt có uẩn khúc. Mọi người đều nói dối. Vụ này nhất định có điều kì quái.”

“Hay là, để con tranh thủ thời gian lên Phòng Giáo dục hỏi?” Thai Vỹ suy nghĩ một lúc. “Ít nhất cũng xác định được cô bé họ Tô học trường nào.”

“Không cần.” Cố Hạo quay đầu nhìn vào khuôn viên trường. “Dứt khoát là nó học ở đây.”

Từ chỗ ngồi bên cửa sổ tầng hai khu phòng học, Khương Đình ngơ ngác nhìn hai người đàn ông đang nói chuyện ở cổng trường. Cô nhận ra người lớn tuổi hơn, cũng biết họ đang trao đổi điều gì. Thầy dạy Hình học trên bục giảng đột ngột nâng tông giọng, đồng thời cầm mút lau gỗ đánh cặp lên bảng.

“Tập trung nào!”

Khương Đình quay ngay vào và bắt gặp ánh nhìn bực bội của thầy. Em hốt hoảng cúi mặt xuống, mắt bất thần dừng ở chiếc compa trên bàn.

Mặt trời rạng rỡ, nhiệt độ tăng dần, không khí trở nên khô ráo. Con đường bụi mù bụi mịt, không còn dấu vết gì là vừa được mưa to gột rửa. Chiếc Jeep Bắc Kinh lái lên phố Phong Thu, sang đường Tiểu Nam Nhất thì rẽ trái, chạy vài chục mét thì giảm tốc, cuối cùng từ từ tấp vào lề đường. Thai Vỹ nháy ra khỏi xe, nhìn quanh rồi đi bộ đến hết đường Tiểu Nam Nhất.

Bây giờ là khoảng 10 giờ sáng, khách bộ hành thưa thớt. Hàng dương bên đường xòa tán xum xuê, cành lá xào xạc trong gió nhẹ. Thai Vỹ chậm rãi thả bước, mắt chăm chú nhìn xuống đất như muốn lũng tìm dấu vết khả nghi, dù anh biết khả năng này là không thể.

Đến ngã tư giữa phố Phong Thu và đường Tiểu Nam Nhất, Thai Vỹ dừng chân, vợ vẫn nhìn quanh. Ở đây người xe nhộn nhịp hơn bên Tiểu Nam Nhất, ai nấy thông dong bước đi, trông thật thanh bình yên ả. Không ai để tâm đến người thanh niên đang đứng ở ngã tư, càng không ai biết đoạn đường này từng xảy ra chuyện gì.

Thai Vỹ ngược nhìn các tòa nhà xung quanh, ánh mắt băng khuâng. Thầy nói đúng, giá có đôi mắt luôn mở to quan sát trên cao kia, thì mọi hành vi tội lỗi sẽ không giấu vào đâu được. Thai Vỹ lại nhìn xuống đất. Có một cái nắp cống bên đường, bụi bặm và tầm thường. Anh bước tới, ngồi xổm xuống, móc ngón tay vào lỗ thoát nước rồi nhấc mạnh lên. Tuy nhiên, cái nắp nặng trĩu không buồn nhúc nhích. Thai Vỹ đứng dậy ngó nghiêng rồi đi đến cạnh tường. Một kẻ vô gia cư ăn bận rách rưới đang ngồi dựa tường phơi nắng, vừa uể oải gãi người vừa ngắm con rận bắt được trên tay. Thấy Thai Vỹ đến gần, gã căng thẳng ngồi thẳng lưng lên, đôi mắt khuất dưới mái tóc bù xù cảnh giác nhìn người thanh niên cao lớn, tay vươn sang cái móc bên cạnh.

Thai Vỹ nhìn cái móc gỉ lốm đốm, do dự một thoáng rồi xua tay với gã, nhặt một cành cây cạnh tường, quay trở lại nắp cống. Anh cắm cành cây vào lỗ thoát nước, gồng nghiêng sang để bẩy nắp lên. Cùng tiếng kêu ken két, nắp cống bị kéo ra khỏi vị trí ban đầu, để lộ một miệng cống có đường kính khoảng nửa mét. Thai Vỹ bịt mũi và miệng, cúi sát xuống nhìn. Chất thải lâu năm trên thành cống đã vón cục và bốc mùi hôi thối. Dù đang ban ngày ban mặt, ánh sáng vẫn không rọi được đến đáy cống. Nước thải lổn nhổn rác rưởi chảy ùng ục, đổ dồn về chỗ nào không rõ rồi thoát ra các kênh mương quanh thành phố.

Thai Vỹ nghiêng răng, thả nắp cống lại như cũ rồi ném cành cây sang một bên. Ở dưới cống vài giờ là không chịu nổi rồi.

Mười mấy ngày trước, Tôn Huệ đã biến mất ở đây.

Hắn dựa vào cửa sắt, lặng lẽ nhìn cô gái đang nằm trên nệm. Cô cuộn mình, bất động. Nếu không để ý đến bờ vai nhấp nhô và tiếng rên rĩ đứt quãng, hắn gần như cho rằng cô đã chết. Hắn giờ nấn nhìn quanh. Trừ việc xuất hiện thêm một người, “căn phòng” không có gì thay đổi. Chỉ là, ngọn nến cắm ở chai bia dùng làm “giá nển” đã cháy tàn, hai bánh bao và một bánh mì biến mất, chai nước máy lưng lửng cũng cạn sạch. Hắn cầm “giá nển” lên nhìn kĩ, đoạn cầm ngọn nến trên tay vào miệng chai rồi đặt cạnh cô gái.

Dưới lòng đất tối tăm, ánh nến nho nhỏ cũng là luồng sáng mạnh. Vì ánh sáng quá đột ngột, cô gái bỗng thở gấp, hé mắt, uể oải nhìn quanh. Dường như cô muốn cất tiếng hoặc nhòe dậy, nhưng rốt cuộc cô chỉ nhúc nhích ngón tay và nhắm mắt. Trông cô chừng mười bảy mười tám tuổi, mặc bộ quần áo thể thao bẩn đến mức không còn nhìn ra màu sắc. Tóc nửa ướt nửa khô dính bết vào khuôn mặt nhem nhuốc.

Hắn ngồi xuống bên cô gái, ngắm nghía cô một lúc thì nhận ra gần đây có chiếc cặp sách. Hắn nhặt cặp lên dốc ngược... Đồ đạc bên trong a lô xô rơi xuống nệm. Sách giáo khoa. Vở bài tập. Một đôi giày thể thao màu trắng lốm đốm xanh. Một cuốn sổ bìa cứng.

Hắn cầm sổ lên, lật bừa vài trang, mép giấy còn loang nước chưa khô, chữ viết chi chít. Chẳng mấy chốc hắn mất hứng, quẳng nó xuống và lại chuyển sự chú ý về cô gái đang ngủ. Tóc cô xõa gần hết mặt, và dù mặt mũi nhem nhuốc, vẫn lơ mờ thấy được đường nét thanh tú xinh xinh.

Ngần ngừ một thoáng, hắn duỗi tay ra, chạm vào mặt cô gái. Cô hơi co mình, né tránh theo bản năng, nhưng ngón tay hắn vẫn kịp bắt được hơi nóng.

Cô đang sốt.

Hắn đứng dậy, từ trên cao chăm chăm nhìn xuống cô. Hắn có thể làm gì đó cho cô gái yếu ớt và chỉ biết mù mẫm lảo bầm này, nhưng hắn không muốn.

Đứng một lúc, hắn rút nển khỏi “giá nển” và bước ra cửa sắt. Van kêu ken két.

“Căn phòng” nhỏ lại chìm vào bóng tối.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

con gái nhà người ta

Chuông hết tiết vang lên.

Gần như cùng lúc, hành lang tĩnh mịch trở nên hối hả. Học sinh rời lớp, đi vệ sinh, lấy nước nóng, hoặc tận dụng mười phút ngắn ngủi để ra sân đi vài đường bóng. Khương Đình chậm chạp thu dọn bàn và lấy sách cho tiết học tiếp theo. Cô bạn hay chơi cùng từ phía sau đi tới, khoác tay em, “Đi vệ sinh với tớ đi.”

Khương Đình nở nụ cười, “Được.”

Hai nữ sinh khoác tay sủng bước trên hành lang. Cô bạn nhìn vào mặt Khương Đình, “Gần đây cậu làm sao vậy? Lúc nào cũng có vẻ u ám.”

Khương Đình lắc đầu, “Đâu có.”

Cô bạn ghé sát lại, đổi giọng bí hiểm, “Bập vào yêu đương hả?”

Khương Đình vừa bực vừa buồn cười, vỗ vỗ vai bạn, “Đừng nói nhảm.”

Ngang qua lớp 11D, Khương Đình chậm bước, nhìn vào qua kính cửa sổ. Hầu hết các bàn đang bỏ trống, nhưng chiếc bàn trống trơn đó vẫn rất nổi bật đối với em. Khương Đình dừng chân, nhìn nó chằm chằm. Cô bạn thắc mắc thúc giục, “Đi thôi, cậu nhìn gì đấy?”

Khuơng Đình không biết trả lời thế nào, nhẹ nhàng đẩy bạn ra, “Cậu đi trước đi. Lát nữa tớ chạy theo.”

Cô bạn lẩm bẩm, “Kì cục!” Và xụ mặt bỏ đi.

Đúng lúc này, một nam sinh cầm cốc nước đi tới, tò mò nhìn Khuơng Đình, “Bạn tìm ai à?”

Khuơng Đình giật mình, “Ồ, tôi... Tôi không tìm ai cả.”

Nam sinh lộ vẻ khó hiểu, quay người bước vào lớp, tự dưng nghe tiếng thở dài sau lưng, cậu bất giác ngoái lại nhìn. Khuơng Đình cắn môi, ngập ngừng chỉ vào chiếc bàn trống, “Đó là... chỗ của ai?”

“Một bạn nữ...” Nam sinh hơi ngạc nhiên. “Lớp tôi.”

“Bạn ấy đâu rồi?”

“Chuyển trường, hoặc bỏ học... Tôi không biết. Đã nhiều ngày rồi không thấy đến.” Cậu nhìn từ đầu xuống chân Khuơng Đình. “Bạn biết bạn ấy à?”

Mặt Khuơng Đình tái đi, “Bạn ấy tên gì?”

“Tô Lâm.” Nam sinh ngẫm nghĩ, rồi ngập ngừng hỏi. “Sao thế?”

Khuơng Đình lắc đầu.

Chẳng mấy chốc, cuộc nói chuyện của họ khiến học sinh trong lớp chú ý. Một vài ánh mắt đảo qua. Bản năng mách bảo Khuơng Đình rằng trong số đó có ánh mắt không hề thân thiện, ánh mắt của cô nàng xinh đẹp với mái tóc xoăn phơn phớt nâu cùng hai cô bạn bên cạnh. Cô nàng xinh đẹp chăm soi hết Khuơng Đình đến nam sinh, thái độ trở nên cảnh giác, thù địch, và ít nhiều thấp thỏm.

Khuơng Đình đâm ra mất tự nhiên, bèn gật đầu cảm ơn nam sinh nọ, quay người trở về lớp mình. Đến cửa lớp, cô bạn đã đuổi kịp và vỗ vai em, cười toe toét.

“Ghê chưa ghê chưa! Dám chối không yêu đương.” Cô bạn bĩu môi. “Còn giấu cả tớ.”

Khuơng Đình ngơ ngác, “Gì cơ?”

Cô bạn dùng ngón tay cái chỉ ra sau, “Trông kia, người ta vẫn nhìn theo cậu đấy.”

Khuơng Đình vô thức ngoái lại, bắt gặp nam sinh nọ đang vịn tay vào khung cửa, đắm chiêu đôi nhìn mình.

Khuơng Đình bồn chồn suốt buổi chiều. Lúc tan học, ba cô nàng lớp D tập trung ở cửa lớp A, chỉ trỏ em qua cửa kính. Cô nàng xinh đẹp tóc xoăn phớt nâu đánh mặt, ánh mắt bắn thẳng vào Khuơng Đình như mũi tên sắc bén. Dù không cùng lớp, Khuơng Đình vẫn biết tiếng cô ta, có bố giàu sụ, bản thân thì ngang ngược, thuộc loại không nên trêu vào ở trường. Sau khi tận mắt chứng kiến cảnh họ hành hung cô bạn tên Tô Lâm kia, Khuơng Đình càng thêm sợ hãi. Vì vậy vừa hết giờ, em đã thay đổi thói quen rề rà thường ngày, cầm cặp sách lao ngay ra khỏi lớp.

Tuy nhiên mới đến đầu cầu thang, Khuơng Đình đã bị hai cô nàng chặn lại. Một trong hai thô bạo nắm lấy cánh tay em, “Đi theo tôi, có người muốn nói chuyện với cậu.”

“Tôi không quen các cậu.” Khuơng Đình cuống cuống giằng ra. “Tôi không đi...”

“Câm!” Cô còn lại cũng nắm lấy Khương Đình. “Đừng buộc chúng tôi đánh cậu ngay tại hành lang!”

“Các cậu muốn gì?” Khương Đình đã bắt đầu nghẹn ngào. “Tôi sẽ báo với thầy cô...”

Phản kháng và cảnh cáo vô hiệu, Khương Đình bị họ kéo đẩy đi dọc hành lang, từ khu phòng học sang hội trường.

Hội trường vắng tanh. Khương Đình lặng lẽ khóc trong lúc bị họ điệu đi qua các hàng ghế, lên sân khấu, rồi ra phòng tập phía sau. Phòng tập chỉ bật một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng ảm đạm, đồ đạc nằm khuất trong chỗ tối, đường nét mờ mờ. Cô nàng tóc xoăn phớt nâu đang ngồi trên một cái hòm gỗ, tay khoanh trước ngực, ánh mắt sắc lạnh.

Khương Đình bị đẩy tới trước mặt cô ta. Em không dám ngẩng đầu lên, chỉ xoa xoa cánh tay tê đau, khẽ hỏi, “Các cậu muốn gì? Tôi không quen các cậu.”

Cô nàng tóc nâu chăm chăm nhìn em, “Tôi tên là Mã Na, cậu học lớp A phải không?”

Khương Đình gật đầu.

“Hôm nay cậu nói gì với Dương Lạc?”

“Dương Lạc?” Khương Đình ngơ ngác. “Dương Lạc là ai?”

Câu hỏi chưa dứt, cô gái đứng sau đã đập vào khuỷu chân em, kèm theo giọng the thé, “Còn giả ngu!”

Mã Na lừ lừ nhìn Khương Đình, “Cậu hỏi dò cậu ấy về ai?”

Khương Đình cúi đầu không đáp.

“Thứ Tư tuần trước, ở khu chung cư đó...” Mã Na đứng dậy, bước lại gần Khương Đình. “Là cậu phải không?”

Mùi nước hoa ngào ngạt ập đến, thái độ thù địch cũng rõ rệt hơn, Khương Đình lùi lại một bước, quay mặt đi.

“Tại sao cậu lại dò hỏi về Tô Lâm?” Mã Na gườm gườm nhìn Khương Đình. “Nó là bạn cậu sao?”

Một chữ “Không” buột ra khỏi kẽ răng Khương Đình.

“Đã bảo mà.” Mã Na cười khúc khích. “Cái con khổ rách áo ôm đó, ai chơi?”

“Hết chuyện chưa?” Khương Đình nhắm chặt mắt, rồi lại mở ra. “Tôi phải về.”

“Tao bảo là cho mày về hả?”

Khương Đình chưa kịp lên tiếng đã bị Mã Na tóm tóc, da đầu đau tê đi, rồi một cái tát đánh giòn vào má.

“Vụ này không dính dáng đến mày.” Mã Na kéo lắc đầu em, gần từng tiếng. “Đừng có tọc mạch, mày hiểu chứ?”

Khương Đình bấu lấy tay Mã Na, thân trên rung giật theo cử động của cô ta.

“Hiểu chưa? Nói!”

Mã Na vung tay định tát tiếp, thỉnh linh một giọng nam vang lên cửa phòng tập.

“Bạn làm gì đấy?”

Mã Na nhìn ra thì thấy Dương Lạc mặt đầy kinh ngạc rảo bước đi vào, bèn buông tóc Khương Đình, chỉnh lại quần áo, “Sao cậu lại đây?”

Khương Đình ôm đầu rên rỉ. Dương Lạc nhìn em, nhú mày hỏi, “Các bạn đang làm gì vậy?”

“Không làm gì.” Mã Na chống nạnh nghiêng đầu. “Ân oán cá nhân thôi.”

“Điên à? Lắm *Người trong giang hồ*^[*] hả?” Dương Lạc quay sang Khương Đình. “Bạn không sao chứ?”

Khương Đình im lìm trở người đi ra.

“Tao chưa xong chuyện với mày!” Mã Na gào lên. “Mày dám bước qua cánh cửa đó xem?”

Khương Đình rùng mình, bước chân chậm lại. Dương Lạc trừng mắt nhìn Mã Na rồi nắm tay Khương Đình, xăm xăm đi về phía cửa.

Mã Na chạm nọc, liền hét lên điên dại, “Dương Lạc!”

Nam sinh mở cửa, dừng chân ngoái nhìn, “Sao hả? Bạn gọi quân đến đánh tôi đi.” Dứt lời, cậu dắt Khương Đình ra khỏi phòng tập.

Tới cửa hội trường, Khương Đình nắm tay Dương Lạc, mãi miết đi dọc hành lang.

Dương Lạc vội đuổi theo, “Bạn gì ời, khoan đã!” Khương Đình bèn co giò chạy. Rời khu phòng học ra tới sân, Dương Lạc mới bắt kịp em. Khương Đình cầm cúi rào bước, Dương Lạc gọi mấy lần đầu không thấy hồi đáp, bất đắc dĩ phải chặn đường. “Bạn ời, chờ một lát!” Hơi thở gấp gáp vì chạy. “Tôi có chuyện muốn hỏi.”

Khương Đình không nói một lời, đi vòng qua cậu tiến thẳng ra cổng trường.

Dương Lạc dứt khoát túm lấy em, “Cho tôi vài phút thôi.”

Khương Đình vùng mạnh ra, bươn bả bỏ đi.

“Sao bạn lại hỏi về Tô Lâm?” Dương Lạc hét vọng theo. “Bạn biết được gì à?”

Khuơng Đình khựng lại, rồi rảo chân chạy. Lúc này có ồn ào ở cổng trường, em ngược nhìn thì thấy mẹ đang xô bác Lý thường trực ra, chạy bổ về phía mình.

Chỉ vài bước, Ngọc Thục đã đến bên con gái, kéo em ra sau lưng, “Có chuyện gì vậy?” Không đợi Khuơng Đình trả lời, chị lại nhìn Dương Lạc, “Cậu là ai, định làm gì?”

Dương Lạc lúng túng dừng chân, “Cháu...”

“Lôi lôi kéo kéo gì thế?” Ngọc Thục bực tức hỏi. “Cậu học lớp nào?”

“Mẹ, không sao đâu.” Khuơng Đình giật tay áo mẹ. “Về thôi.”

“Cậu ta là bạn cùng lớp con à?” Ngọc Thục nhìn từ đầu xuống chân con gái. “Cậu ta đã làm gì con?”

“Không làm gì ạ.” Khuơng Đình quay mặt đi. “Về nhà thôi.” Nói xong em buông tay, tự đi về phía cổng trường.

Suốt tối, Khuơng Đình nhốt mình trong phòng, bỏ cả ăn. Cho dù Ngọc Thục gõ cửa, ra lệnh hay nài nỉ thế nào, em cũng không mở cửa. Ngọc Thục bất lực, đành ngồi canh ở sofa phòng khách. Đến nửa đêm, Khuơng Đình khẽ khàng mở cửa, rón rén đi thẳng vào phòng tắm.

Đang gà gât, Ngọc Thục choàng tỉnh, gọi giật con lại. Khuơng Đình cúi đầu thông tay lí nhí nói, “Con đi vệ sinh.” Ngọc Thục đành xua tay.

Giải quyết nỗi buồn xong, Khuơng Đình ra khỏi phòng tắm, đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức. Em xoa cái bụng lép kẹp rồi ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn. CƠM nước đơn giản nhưng Khuơng Đình ăn lấy ăn để. Ngọc Thục ngồi xuống đối diện, kiên

nhấn chờ con gái xong bữa. Và nốt miếng cuối cùng, Khương Đình đẩy bát đĩa ra, đứng dậy định đi.

Ngọc Thục gắt, “Ngồi xuống!”

Khương Đình giật mình, miễn cưỡng ngồi lại.

Ngọc Thục mau chóng điều chỉnh cảm xúc, cố gắng hỏi bằng giọng ôn tồn, “Hôm nay làm sao vậy?”

Khương Đình cúi đầu vắn vẹo ngón tay, “Không sao ạ.”

“Cậu ta là ai?”

“Học lớp khác, con không quen.”

“Thế tại sao cậu ta quấy rầy con?”

“Con không biết.”

“Con yêu sớm à?”

“Không ạ.” Khương Đình ngẩng đầu lên, dở khóc dở cười.

“Làm sao thế được?”

“Đang yên đang lành sao người ta lại đi quấy rầy con?”

“Làm sao con biết được?”

Ngọc Thục ngập ngừng, “Đừng nói dối mẹ.”

“Không hề ạ.” Khương Đình đứng dậy đi thẳng về phòng.
“Con ngủ đây, mai còn phải đi học.”

“Con mà không nói thật, mẹ chỉ còn cách đi hỏi chủ nhiệm lớp.”

Khương Đình dừng chân, quay người lại, cau mày, “Tại sao?”

“Tại vì mẹ muốn biết có chuyện gì xảy ra với con!” Ngọc Thục nhìn con gái chăm chăm. “Con không thấy gần đây con không bình thường ư?”

“Con không bình thường chỗ nào chứ?”

“Cả ngày rầu rĩ. Nửa đêm thì lén ra ngoài.” Ngọc Thục gấp ngón tay đếm. “Rồi một cậu trai đột nhiên xuất hiện...”

Thình lình chị há hốc miệng, bàng hoàng nhìn con gái. Đèn trần phòng khách soi xuống mấy vệt hồng đậm trên khuôn mặt trắng trẻo của Khương Đình.

“Mặt con sao vậy?” Ngọc Thục vùng ra khỏi chỗ ngồi, lao tới chỗ con gái. “Con đánh nhau với ai à?”

Chị xoay mặt Khương Đình lại, định xem cho kỹ, nhưng con gái đã giơ tay ngăn, “Không sao đâu. Con vô tình va chạm trong giờ thể dục thôi.”

“Ai tát con?” Ngọc Thục lo lắng. “Cậu ta hả?”

“Không ạ, con nói rồi mà!” Khương Đình nắm lấy tay mẹ. “Mẹ, con cam đoan, thực sự không có việc gì.”

Ngọc Thục cắn môi, vài giây sau, giọng chị dịu đi. “Mẹ chỉ lo lắng cho con thôi.” Chị dang tay ôm Khương Đình. “Con là châu báu của mẹ, mẹ không thể để con gặp phải bất trắc nào cả.”

Khương Đình nép vào lòng mẹ, khép mắt lại, tâm trí vẫn quần quanh ở con gái nhà người ta.

Hắn xoay van, mở cửa sắt, và ngẩn người.

Nệm trống không.

Nhưng cặp sách vẫn còn đó, sổ bìa cứng và sách giáo khoa cũng vậy. Hắn bước vào, giơ đèn soi và nhanh chóng nhìn thấy đôi chân bắt vào nhau xuất hiện ở rìa vùng sáng. Cô gái nằm yên trong tư thế bò sấp, trên nền bê tông cách đó vài mét. Hắn bước tới, ngồi xổm xuống, nhìn tay phải cô, lòng bàn tay nắm chiếc compa đang mở. Ngẫm nghĩ một hồi, hắn quay lại cầm

nén vào “giá nén” cạnh nệm rồi lại đến chỗ cô gái, ẵm lên đặt trở về nệm. Cô gái nhẹ bồng, không như họ.

Chuyển động của hắn khiến cô gái mơ hồ hồi tỉnh, âm thanh như nói mớ rời rạc phát ra, nhưng chẳng mấy chốc lại tắt lịm.

Hắn hạ chiếc túi vải bạt xanh lục đang đeo xuống, lục lấy một lọ thuốc nhỏ màu trắng, dốc ra vài viên, lại rút cái chai nhựa kẹp dưới nách. Nước nóng trong chai vốn làm hắn bỏng lợi tê răng, đến giờ đã nguội bớt. Hắn nâng đầu cô gái, bóp má cho miệng mở ra, nhét thuốc vào, rồi kê miệng chai vào miệng cô, từ từ dốc lên.

Nước nóng tràn vào họng, cô gái nuốt theo bản năng, chẳng mấy chốc hé mắt, từ bản năng chuyển sang có ý thức, cô ngậm lấy miệng chai mà tu cho thỏa cơn khát. Chai nước nóng mau chóng cạn sạch.

Hắn ngả cô gái ra nệm, cảm thấy hơi thở cô đã nhẹ nhàng hơn. Trên trời nhìn một lúc, hắn nhồm dậy ghé sát lại, kéo khóa áo thể thao. Lăn vải ẩm ướt, loay hoay một lúc lâu mới lột ra được, tiếp đến là chiếc áo thu mỏng dài tay bên trong. Khi hai cánh tay tuột khỏi chiếc áo thu, cô rên rĩ rõ to, compa yếu ớt khua khoảng, cuối cùng cũng chọc được vào tay hắn. Hắn giật lấy compa, để sang một bên. Tiếp theo là quần. Cuộc vật lộn vừa rồi đã làm tiêu hao gần hết sức lực của cô gái, cởi quần dễ dàng hơn rất nhiều.

Bây giờ, thân hình chỉ còn đồ lót nằm sõng soài trên nệm, trông càng thêm gầy gò.

Hắn cầm giá nến lên, quan sát cô gái. Thân mình cô không lấm lem như bàn tay, bàn chân và khuôn mặt, thành ra những vết thương cùi chỏ, sườn, hông và bắp chân nổi lên rất rõ. Đặc biệt là bắp chân phải, da thịt đã sưng tấy, bóng lưỡng.

Hắn đứng dậy đi đến góc tường, chọn một chai từ dãy chai rượu, lắc lắc, ném đi, nhặt một chai khác, lắc lắc rồi quay lại bên cô gái. Hắn dốc chất lỏng trong chai ra lòng bàn tay và xoa lên các vết bầm tím trên người cô. Mùi rượu hăng hắc tràn ngập khắp “căn phòng”. Cơn đau nhói ở các vết thương khiến cô gái tỉnh lại, ú ớ rồi họ sặc sụa.

Hắn thoăn thoắt lau bắp chân phải của cô. Lau sạch mới thấy rõ một cục sưng đỏ nóng bừng. Hắn đặt chai rượu xuống và bóp mạnh cục sưng. Từ vết thủng chỉ nhỏ bằng trôn kim, máu chảy ra đỏ thẫm. Cô gái đau đớn giãy chân, rên rĩ liên hồi. Hắn giữ bắp chân cô và tiếp tục bóp cho đến khi máu chảy chuyển màu đỏ tươi thì lấy rượu trắng chà đi chà lại vết thương. Cô gái run bần bật, nhưng không còn sức vùng vẫy nữa.

Sát trùng xong xuôi, hắn cởi chiếc áo khoác quân đội đang mặc, đắp cho cô gái. Đoạn tợp nốt chút rượu trắng còn sót trong chai, thổi tắt nến, đuổi dài mình cạnh cô, lặng lẽ lắng nghe. Lâu lắm rồi hắn mới được nghe tiếng thở của một người khác.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

giả thuyết hình tròn

Cố Hạo ngồi trên băng ghế hành lang của Phòng Giáo dục và Đào tạo quận, một lần nữa đưa tay mò lấy điều thuốc trong túi.

Tám biển “Cấm hút thuốc” dán trên tường đập vào mắt, ông đang băn khoăn không biết có nên vào nhà vệ sinh để hút không thì cửa văn phòng bật mở, một người đàn ông đứng tuổi đeo kính ló đầu ra, vẫy tay, “Bác Cố?”

Cố Hạo vội đáp vâng và mau chóng theo vào. Người đeo kính tự giới thiệu mình họ Từ, phó ban Đức dục, “Nghe bên hành chính cho biết, bác đang tìm một học sinh?”

“Vâng.” Cố Hạo thở dài. “Tôi là cán bộ hưu trí. Mấy hôm trước trời mưa to ấy, tôi bị ngã trên đường về, một cô bé học cấp ba đã đưa tôi tới tận nhà. Tôi hỏi cháu nó tên tuổi, trường sở để viết thư cảm ơn và gửi quà khen ngợi tinh thần người tốt việc tốt. Nhưng cháu nó không chịu đưa, chớp mắt đã đi mất.”

Phó ban Từ đẩy gọng kính, “Ừm, giúp người không cần ai ghi nhận. Đúng là một học sinh ngoan. Rồi ý bác là gì?”

“Tôi nghĩ một đứa trẻ như thế nên được biểu dương làm tấm gương cho cộng đồng, đúng không?”

“Nhưng bác lại không biết đó là ai.” Phó ban Từ xòe tay. “Tôi cũng không thể giúp bác tìm được.”

“Cô bé mặc đồng phục kiểu dáng thể thao tông xanh lam.” Cố Hạo dùng tay mô tả trên người mình. “Loại xanh trắng đan xen, cạnh ngoài ống quần có sọc trắng.”

Phó ban Từ suy nghĩ chốc lát rồi lấy trong ngăn kéo ra một xấp ảnh, chọn một tấm đưa cho Cố Hạo, “Giống thế này phải không ạ?”

Phông nền tấm ảnh là một sân khấu với biểu ngữ giăng ngang “Liên hoan ca múa nhạc các trường tiểu học và trung học quận Hồng Viên kỉ niệm ngày Quốc tế Lao động 1/5”. Đằng trước là ba hàng học sinh đứng từ cao xuống thấp đang biểu diễn đồng ca. Tất cả đều mặc đồ thể thao xanh trắng đan xen.

“Vâng, chính nó.”

“Trung học Số 4.” Phó ban Từ cất tấm ảnh. “Bác đến trường hỏi xem.”

“Ở chỗ thầy thì không tra được sao?”

“Cũng không phải là... không tra được...” Phó ban Từ do dự. “Nhưng đến tận trường tìm thì dễ dàng hơn chứ?”

“Thầy phó ban ạ, chuyện là thế này.” Cố Hạo khẩn khoản nói. “Tôi là một ông già cô đơn, không gia đình không con cái. Đứa trẻ đó đã xuất hiện giữa lúc tôi cần được giúp đỡ nhất. Tôi nghĩ rằng tinh thần người tốt việc tốt này một mặt xuất phát từ cách dạy dỗ của nhà trường, mặt khác cũng không thể tách rời sự quan tâm thường xuyên về mặt đạo đức của Phòng Giáo dục chúng ta. Nếu phòng đứng ra biểu dương cháu nó, thì chẳng phải càng nêu cao được thành quả tốt đẹp của công cuộc xây dựng văn minh tinh thần xã hội chủ nghĩa ư?”

Phó ban Từ bật cười vui vẻ, “Bác Cố, trước khi nghỉ hưu bác công tác ở đâu? Phát biểu nghe hùng hồn quá.”

“Lời cảm ơn của tôi là chân thành đấy. Tôi muốn cảm ơn học sinh đó, cảm ơn nhà trường và Phòng Giáo dục.” Cố Hạo nghiêm túc nói. “Thầy tốt mới có trò ngoan, điều này tôi rất hiểu.”

“Được.” Phó ban Từ đứng Dãy tủ đựng hồ sơ bằng kim loại sơn xám xếp dọc các bức tường của kho lưu trữ. Phó ban Từ ra hiệu cho Cố Hạo ngồi xuống bàn làm việc, vừa đếm tủ vừa lẩm bẩm, “Trường Kỹ thuật Công nghiệp Chế tạo Thiết bị... Trường Trung học Số 2... Trường Trung học Số 4...” Cuối cùng mở một trong các tủ. “Chính sách nhân sự... Quản lý biên chế... Đánh giá chức danh... Quản lý học sinh... Năm 1992... Đây rồi.”

lên. “Bác đi với tôi sang kho lưu trữ đi.”

Phó ban Từ rút ra một tập hồ sơ dày cộp bìa cứng và lật xem, “Ừm, bác có nhớ mặt học sinh đó không?”

Cố Hạo quả quyết đáp, “Tôi nhớ. Tóc dài, mắt một mí, mặt trái Xoan.”

“Vâng bác tự tìm đi.” Phó ban Từ chìa tập tài liệu cho Cố Hạo. “Mười lăm lớp, tổng cộng hơn 600 học sinh, mất công đấy!”

Cố Hạo đáp vâng và cầm lấy tập tài liệu bìa cứng. Đây là hồ sơ học sinh, sắp xếp theo thứ tự khối và lớp. Cố Hạo lật từng trang, không nhanh không chậm. Phó ban Từ mau chóng mất hứng, quay sang nói chuyện phiếm với cô văn thư trẻ tuổi trong phòng lưu trữ.

Cố Hạo bắt đầu tăng tốc, nhảy thẳng lên khối Mười một của trường, bỏ qua các nữ sinh không phải họ Tô và các nam sinh.

Mười mấy phút sau, ông nhìn thấy tên Tô Lâm ở danh sách lớp 11D. Tim đập dữ dội, ông đưa mắt sang ảnh dán trên hồ sơ, và lập tức cau mày. Có một dấu vuông đỏ đóng choán gần hết khuôn mặt cô bé, trông như bôi máu. Trong con dấu là chữ “Thôi học” rất rõ ràng, đồng thời đường nét khuôn mặt lại bị làm nhòe đi rất khó nhận diện.

Cố Hạo nhìn sang cột “Địa chỉ nhà” và thở dài. Đúng vậy, là cô bé. Ông gấp mạnh tài liệu lại.

Âm thanh khiến phó ban Từ ngoái đầu nhìn sang, “Sao hả bác, có tìm được không ạ?”

Cố Hạo bối rối nói, “Không, chẳng thấy ai giống cả.”

Phó ban Từ hơi kinh ngạc, “Hay là học sinh cấp hai? Trẻ con ngày nay lớn sớm lắm.”

“Thầy nói vậy...” Cố Hạo vò đầu bứt tóc. “Tôi thực sự không xác định được nữa.”

“Thế thì làm sao đây?” Phó ban Từ nhìn lại tủ đựng hồ sơ bằng sắt. “Xem tiếp trường cấp hai nhé? Khối lượng tìm kiếm sẽ đồ sộ đấy.”

Cố Hạo lộ vẻ xấu hổ, “Vâng.”

“Bác Cố ạ, chỗ chúng tôi đây bạn lắm.” Phó ban Từ cân nhắc một lát. “Để tôi liên lạc với trường Số 4, họ tìm hộ sẽ dễ dàng hơn. Bác nghĩ sao?”

Cố Hạo gật đầu, “Vâng, phiền thầy.”

Phó ban Từ ghi lại tên, số điện thoại và địa chỉ của Cố Hạo, lịch sự đưa ông đến tận cổng tòa nhà Phòng Giáo dục. Vừa ra tới bên ngoài, nụ cười vẫn đeo trên mặt Cố Hạo biến mất. Trường Số 4 không có tài liệu về Tô Lâm, hồ sơ học sinh ở Phòng Giáo

dục quận thì ghi nhận cô bé bỏ học. Sự việc càng lúc càng khó hiểu.

Con trai út nhà họ Tô tự đứng được đi học, rõ ràng là đã có hộ khẩu. Tô đăng kí bằng cách nào? Hay là, có ai giúp hẳn? Tô Lâm mất tích, em cô bé bất thần được hợp thức hóa, liệu có mối liên hệ nào giữa hai sự kiện này không?

Thắc mắc đầy một bụng, khi định thần lại, Cố Hạo thấy mình đã về tới khu tập thể. Ông dừng ở sân, nhìn ngó xung quanh. Trưa tròn đứng bóng, nắng gay nắng gắt. Cố Hạo quét mắt qua các dãy nhà, kho chứa, cột điện thoại, đình hóng mát và những con đường lóa nắng. Ông không biết mình đang tìm kiếm cái gì, trong lòng chỉ ấp ủ một mong đợi nhỏ nhoi: cô bé xanh xao yếu ớt bỗng từ đâu đó đi ra, cúi đầu chào “Bác Cố”.

Ông sẽ phản ứng thế nào? Có thể chỉ ậm ừ, bắt tay sau lưng đi thẳng về nhà. Có thể là hất cằm ra hiệu cho cô bé đi vào bếp chung tìm hai chiếc đĩa úp vào nhau.

Tuy nhiên, nhìn đến đâu cũng chỉ thấy trống vắng. Cố Hạo khẽ thở dài, thẳng người dậy đi về phía lối lên hành lang.

Trong phòng mát hơn hẳn bên ngoài. Cố Hạo lau mồ hôi trên mặt, uống một cốc to nước trắng, châm điều thuốc, nằm trên giường thẫn thờ nhìn ra cửa sổ.

Phía sau khu nhà ở là một dãy phòng thấp xây bằng gạch và gỗ, dùng làm kho chứa cho các hộ dân trong khu tập thể. Ngăn cách giữa khu nhà và dãy kho là vài bồn hoa bằng xi măng. Một số bồn trồng hành lá, rau diếp và cải dầu, trông qua là thấy chăm sóc rất cẩn thận. Bồn hoa ngay dưới cửa sổ nhà Cố Hạo không ai trông coi, đủ thứ hoa dại không tên mọc sức mọc lên.

Nhìn qua lộn xộn, nhưng cũng phảng phất ít nhiều sức sống. Cố Hạo ngẩng khóm hoa đại to tướng la đà trong gió, chợt nghĩ những bó hoa gài ở tay nắm cửa có lẽ từ đây mà ra. Ông không giỏi về hoa cỏ, cũng không thể nhận biết được chúng có cùng loài hay không, nhưng vẫn lơ mờ nhớ được những bông hoa đỏ, vàng, trắng và xanh lá cắm trong lọ hôm nào. Ông nhìn vỏ chai rượu trên bàn, đáy chai chỉ còn vệt nước khô và vài chiếc lá héo cuộn tròn. Cố Hạo tưởng tượng ra cảnh cô bé cúi mình trên bồn hoa, kiên nhẫn hái từng bông bó lại. Cứ thế, ông ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Thức dậy trời đã tối. Cố Hạo nằm yên trên giường một lúc, đợi cho đầu óc tỉnh táo hẳn, cũng là lúc thấy đói. Ông ra khỏi giường, tay xoa xoa bụng. Từ khe cửa bay vào mùi chiên rán thơm lừng. Cố Hạo hít hà, càng thấy đói thêm. Ông mở tủ lạnh lấy hai quả trứng, đẩy cửa bước ra bếp.

Tô đang lúi húi rán thịt và khoai tây. Cố Hạo chào hỏi rồi đập trứng vào bát, xới một bát cơm nguội trong nồi cơm điện, đặt chảo lên bếp, bật gas. Ông với tìm chai dầu và chỉ thấy tay khua vào khoảng không, đang ngẩn người thì Tô lúng túng chìa chai dầu sang, “Nhà hết dầu, tôi mượn tạm bác một chút.”

Cố Hạo nhìn ra sau lưng hẳn, thấy cái tô đầy nắp đựng đầy dầu. Ông cụp mắt xuống, “Chuyện nhỏ.”

Đun nóng dầu, đổ trứng vào xào, thêm cơm rồi đảo lên xuống. Cố Hạo dùng xẻng dầm thật mạnh xuống những chỗ cơm vón cục, cảm giác vô cùng tức ngực khó thở.

Đúng lúc này, cửa căn 101 bất ngờ bật mở, cậu bé nức nở lao sang với Tô.

“Cẩn thận kéo bỏng.” Tô thắc mắc nhìn con trai. “Làm sao thế?”

“Mẹ đánh con.” Cậu bé núp sau lưng Tô. “Bố, cứu con.”

Liền đó, vợ Tô cũng lao sang, mặt mày đỏ gay, mồm còn chửi bới. Thấy trong bếp có cả Cố Hạo, thị hơi sững sốt, gặt đầu với ông rồi đưa tay chộp lấy cậu bé.

“Sao lại đánh con?” Tô buông xẻng, giơ tay ngăn vợ. “Có gì thông thả nói!”

“Thông thả với nó ích gì?” Người đàn bà nóng nảy. “Về đến nhà là chơi. Bài tập không làm một chữ! Ngày mai giải thích với cô giáo thế nào?”

Tô ngoái hỏi con trai đằng sau, “Sao không làm bài tập?”

Cậu bé thút thít, ngậm chặt miệng, âm ỨC nhìn mẹ.

“Tao nói cho mày biết, hôm nay không làm xong bài thì nhịn, cũng đừng hòng rớ tới đồng đồ chơi!” Dứt lời, người đàn bà trừng mắt nhìn con trai rồi trở vào phòng.

Cậu bé túm lấy tay áo bố lắc qua lắc lại, “Bố... xem đây...”

“Không sao, ăn cơm đã.” Tô xoa đầu con. “Nhưng ăn xong phải làm bài tập.”

“Không.” Cậu bé lại nức nở. “Chẳng giống chị giảng gì cả.”

“Là sao?” Tô trố mắt. “Chị con cũng học như thế mà.”

“Chú Tô.” Cố Hạo ngắt lời hăn, trở cái chảo sắt phía sau.

Tô ngoái đầu nhìn, đáy chảo đã cháy sém. Hăn vội tắt gas, cầm xẻng cố lật lên, nhưng mùi khét càng lúc càng nồng nặc. Tô văng tục, xúc món thịt rán khoai màu sắc lộn nhận ra đĩa rồi đưa cho con, “Bưng vào đi.” Đoạn hăn dùng xẻng cào đáy chảo, âm thanh chói cả tai.

Cố Hạo trút cơm rang trứng ra, châm một điếu thuốc, lại lấy một điếu khác đưa cho hẳn, “Ngâm nước cho mềm ra đã. Cào mạnh quá hỏng chảo.”

Tô nhận điếu thuốc, ném chảo vào bồn rửa, ghé vào gần Cố Hạo châm thuốc, rít một hơi dài.

“Cháu nhà chú đi học rồi đấy à?”

“Ừ.” Tô buồn bực dựa vào thành bếp. “Trước đây không bận tâm chuyện này, nhưng giờ cứ rối rít títt mù cả lên.”

“Trước đây chị nó dạy ở nhà phải không?”

“Phải.” Tô khẽ búng tàn thuốc. “Bài nó học tôi với mẹ nó đều chả hiểu, lo sốt cả vó.”

Cố Hạo nhìn hẳn qua làn khói, “Cháu lớn đâu?”

“Đến nhà họ hàng ở miền Nam.” Tô cúi đầu. “Tôi nhớ có kể với bác rồi mà nhỉ.”

“Hộ khẩu cũng chuyển đi luôn hả?” Cố Hạo ra vẻ lơ đãng. “Nếu không thì cháu nhỏ cũng không nhập hộ khẩu được.”

“Ừ.” Tô bóp điếu thuốc, xem chừng không muốn tiếp tục câu chuyện. “Bác Cố, tôi về ăn cơm đây.”

“Làm sao nhập hộ khẩu được vậy?”

Tô ngẩng lên, “Bác hỏi làm gì?”

“Tôi là lão già neo đơn mà.” Cố Hạo xòe hai tay. “Tôi định xem họ hàng có đứa trẻ nào thì nhận nuôi, làm chỗ nương tựa sau này.”

Tô chớp mắt, “Hay đấy!”

“Nhưng vẫn vướng mắc vụ hộ khẩu, chẳng biết đường đi lối lại thế nào, nên mới muốn học hỏi kinh nghiệm của chú.”

“Tôi cũng là có người giúp thôi.” Tô do dự. “Để rồi tôi hỏi thăm hộ.”

“Được.” Cố Hạo chấp tay. “Không gấp, tiện thì hỏi hộ tôi. Lo lót cần bao nhiêu cứ bảo.”

Tô gật đầu quay vào phòng. Cố Hạo vứt tàn thuốc đi, mang cơm rang trứng về, ngồi xuống mép giường, bật tivi, xúc một miếng cơm rồi lập tức buông thìa.

Quên thêm muối, chán chưa!

Vương Hiến Giang bước vào văn phòng tạm thời của ban chuyên án. Trong phòng chỉ có Thai Vỹ, đang đứng trên ghế đẩu, cầm bút đỏ chấm vạch trên tấm bản đồ thành phố khổ lớn. Vương lặng lẽ bước tới, nhìn một lúc mà không nói lời nào, và nhận ra Thai Vỹ đang phác lại phán đoán hành trình của ba nạn nhân vào ngày họ mất tích.

“Có cả trên máy chiếu rồi còn gì?”

Tiếng nói vang lên sau lưng làm Thai Vỹ giật thót suýt ngã khỏi ghế. Mất một lúc xoay trở lấy lại thăng bằng, anh ngoái đầu nhìn, lập tức thở phào nhẹ nhõm, “Hết cả hồn!”

Vương vẫn tỉnh như không, “Đang hỏi anh đấy.”

“À, tại xem không tiện lắm.” Thai Vỹ gỡ đầu. “Bản đồ dễ nắm bắt hơn.”

Vương khịt mũi ngó quanh, “Những người khác đâu?”

“Buổi sáng có mấy người đến, rồi lại lục tục đi cả.” Thai Vỹ nháy ra khỏi ghế. “Con đoán là còn bận việc khác. Ai chả đang theo vài vụ.”

“Mẹ nó!” Vương đập mạnh tập tài liệu đang cầm xuống bàn.
“Thế vụ này thì không cần giải quyết nữa hả?”

Thai Vỹ thông tay, không đáp.

Vương chợt hiểu “nắm bắt” nghĩa là gì. Tuy nhiên, dễ nắm bắt đến đâu cũng vẫn có thể chọn cách phớt lờ. Hơn nữa, về tình về lý đều không thể chỉ trích các đồng nghiệp vì chênh mảng ở đây. Thay vì lãng phí thời gian cho một vụ án không đầu không cuối, tốt hơn hết nên tham gia vào các vụ án có manh mối phong phú và căn cơ vững vàng hơn. Ông đứng yên một lúc, rồi xua tay, “Hai chúng ta cũng làm được, đi thôi.”

Thai Vỹ chớp mắt, “Đi đâu?”

“Đi hỏi thăm.” Vương lại cầm tập tài liệu lên. “Hôm nay đi kiểm tra quan hệ xã hội của nạn nhân, hãy bắt đầu với nạn nhân đầu tiên... Tên gì nhỉ?”

“Đỗ Viện.”

“Ừ, bắt đầu từ cô ta đi.” Vương quay người đi ra cửa. Được vài bước, ông nhận ra đồ đệ không đi theo mình, bèn quay lại nhìn anh. “Sao lại thất thần thế?”

“Thầy ơi,” Thai Vỹ lộ vẻ khó xử. “Con nghĩ...”

“Nói thẳng ra đi!”

“Điều tra theo hướng đó, con nghĩ không tác dụng đâu.”

Vương nhìn đồ đệ một lúc, “Tại sao?”

“Mấy nạn nhân này không liên quan gì đến nhau.” Thai Vỹ như thể phải thu hết can đảm. “Cho dù có làm rõ được quan hệ xã hội của họ, cũng rất ít khả năng tìm được điểm giao...”

“Thế theo anh phải làm sao?” Vương trừng mắt rống lên.
“Cứ mớ mớ đợi?” Ông tung chân đá đổ một chiếc ghế trước

mặt. “Cứ ru rú hợp ở đây thì phá án được hả?”

Thai Vỹ cuống lên, “Thầy đừng giận, con chỉ nghĩ... chúng ta nên đổi hướng tư duy.”

Đứng trước tấm bản đồ khổng lồ, Thai Vỹ vốn cao to mà trông cũng nhỏ bé hẳn đi. Vương lướt mắt qua vai anh, dừng lại ở những đường cong màu đỏ. Ông thành linh cúi mình dựng ghế dậy, và ngồi xuống, “Được rồi, nói đi.”

Thai Vỹ gãi gáy, ấp úng mất một lúc.

Vương lại nổi cáu, “úp mở mãi, có gì nói đi!”

“Không phải úp mở,” Thai Vỹ đỏ mặt. “Vụ án này khác với các vụ chúng ta từng làm, ngoài lai lịch ba nạn nhân thì không còn manh mối nào khác, không có nhân chứng, thậm chí địa điểm gây án ở đâu chúng ta cũng không biết, chỉ biết xác bị ném xuống cống ngầm. Do đó, các phương pháp cũ chưa chắc đã hữu hiệu.”

Vương chăm chăm nhìn đồ đệ, “Cứ nói tiếp đi.”

“Hôm qua con đến Đại học J, ở đây có một giáo sư tên là Kiều Doãn Bình, dạy môn tâm lý tội phạm.”

“Thầy biết người này.” Vương gật đầu, lấy một điều thuốc chấm lửa. “Anh ta từng giúp bên mình phân tích tâm lý tội phạm.”

“Vâng. Người này giỏi lắm luôn ấy.” Mắt Thai Vỹ sáng lên. “Nghe xong tình hình vụ án, thầy ấy đề xuất một phương pháp mới gọi là *Định hình Địa lý*^[*].”

“Định hình...” Vương cau mày. “Địa lý?”

“Vâng. Nghe nói là nghiên cứu của người Mỹ.” Thai Vỹ thoáng suy tư, rồi lấy sổ tay trong túi ra. “Học bài nào xào bài ấy, để con trình bày cho thầy nghe luôn.” Anh đi đến chỗ bản đồ. “Bất kể là giải quyết vụ án nào, mục tiêu cuối cùng vẫn là tìm ra thủ phạm, đúng không?”

Vương lạnh lùng nói, “Rườm lời!”

“Hiện tại chúng ta đều biết một điều, nghi phạm dứt khoát phải sống ở thành phố này.” Thai Vỹ trở bản đồ sau lưng. “Nói cách khác, hẳn ở trong phạm vi của tấm bản đồ này.”

“Đừng lan man nữa!”

“Theo như con hiểu, tác dụng của Định hình Địa lý là tìm người. Nói thế nào nhỉ?” Thai Vỹ giở sổ tay. “Phát hiện ra không gian sinh hoạt và quy luật hành vi của tên tội phạm thì sẽ xác định được vị trí của hắn.”

“Cụ thể hơn đi?”

“Có vài tiền đề cơ bản, con xin giới thiệu với thầy trước.” Thai Vỹ cầm sổ tay, đọc tuần tự. “Thứ nhất, đa số tội phạm không chủ động lựa chọn địa điểm gây án, nhưng lựa chọn ngẫu nhiên ấy dường như đều gắn liền với nhận thức của hắn về không gian. Ví dụ, tội phạm sẽ chọn một địa điểm khiến hắn cảm thấy an toàn và có thể kiểm soát diễn biến của tình hình. Ví dụ, khu vực gần nơi ở và nơi làm việc, tuyến đường qua lại giữa hai điểm này hoặc một nơi chốn và địa hạt hắn quen thuộc.”

Vương xoa cằm, “Có lý.”

“Thầy cũng nghĩ thế à?” Được khích lệ, Thai Vỹ nói đồng dục hơn. “Thứ hai, nếu là gây án hàng loạt, vụ đầu tiên thường xảy

ra ở nơi làm việc hoặc nơi ở của thủ phạm. Hơn nữa, khi bắt đầu phạm tội, hắn sẽ khá lúng túng, ý thức phản điều tra không cao và sẽ để lại nhiều manh mối, tang vật hơn. Khi tiếp tục gây án, các ngón nghề của hắn trở nên thành thạo, lòng tự tin ngày một mạnh mẽ. Hắn sẽ dám thử sức ở những địa điểm mới lạ.”

Vương châm điều thuốc khác, “Ví như đi xa hơn để gây án?”

“Đúng ạ. Mở rộng phạm vi thủ ác.” Thai Vỹ hơi khoái chí, nhưng trông vẻ mặt nghiêm túc của thầy, anh liền ngay ngắn lại. “Một nhà tâm lý học tội phạm người Mỹ tên là Canter đề xuất Giả thuyết Hình tròn^[*]. Ông ta nối hai địa điểm gây án xa nhất trong một chuỗi các vụ án tương tự, dùng đường nối này làm đường kính, từ đó vẽ một vòng tròn có thể bao gồm tất cả các vị trí gây án.”

Thai Vỹ cố ý dừng lại để gây tò mò. Vương chỉ giương mắt nhìn, không buồn hé môi. Thai Vỹ tên tò, tiếp tục trình bày, “Tội phạm sống ở trong vòng tròn này, chưa biết chừng còn ở sát tâm luôn ấy.”

Vương nhướn mày, “Tại sao?”

“Lần đầu tiên gây án không nhiều khả năng chọn nơi gần nhà, vì rủi ro bại lộ rất lớn. Vì thế khoảng cách từ nơi ở hoặc nơi làm việc đến địa điểm gây án có thể được coi là khoảng cách vừa phải nhất. Khi hắn phạm tội lần thứ hai, địa điểm gây án lần đầu đã không còn an toàn nữa, nên hắn sẽ...”

“... chọn hướng đi khác mà vẫn giữ khoảng cách vừa phải.” Vương lẩm bẩm.

Thai Vỹ búng tay, “Khoảng cách tương đương, phương hướng khác nhau. Rõ ràng là tạo thành một đường tròn mà. Thầy Kiều còn đề cập đến một khái niệm khác là ‘vùng đệm’...”

“Rồi để làm cái quỷ gì?” Vương đột ngột ngắt lời. “Có tác dụng gì với chúng ta không?”

Thai Vỹ sửng sốt, “Con... Ban nãy thầy cũng...”

“Tiền đề phân tích của Định hình địa lý là phải có địa điểm phạm tội rõ ràng.” Vương thẳng thừng nói. “Chúng ta chỉ biết nơi vứt xác là cống ngầm. Còn thằng khốn đó tiếp xúc với nạn nhân thế nào, khống chế nạn nhân rồi hiếp dâm và sát hại con người ta ở đâu... Chúng ta hoàn toàn không biết.”

“Đừng vội thầy.” Thai Vỹ trở bản đồ. “Con đang phân tích đây thôi.”

Vương trừng mắt, “Đang phân tích?”

“Đúng.” Thai Vỹ gập ngón tay đếm. “Hiện tại chúng ta đã nắm được sơ bộ về ba nạn nhân: nơi cư trú, nơi công tác, sinh hoạt hằng ngày, địa điểm xuất phát hôm mất tích... Ví dụ, Tôn Huệ, đường Huệ Dân, phố Phong Thu, đường Tiểu Nam Nhất... Cô ấy gặp nạn trong khoảng ba con đường này thôi.”

“Rồi sao?”

“Chúng ta có thể xác định địa điểm gây án tiềm năng nhất thông qua việc kiểm tra thực địa ba đường này.”

“Đấy là phân tích hử? Đấy là đoán mò!”

“Thì còn cách nào nữa?” Thai Vỹ xòe hai tay. “Có cách nào tốt hơn chẳng?”

Vương suy nghĩ một lát, xoa mặt thở dài. “Đi thôi.” Ông đứng dậy. “Đi một vòng xem sao.”

Thai Vỹ lập tức tươi tỉnh, “Ra đó phải trông vào kinh nghiệm phong phú của thầy rồi.”

Vương vẫn cau có, “Đẹp!”

Đường gần trụ sở công an thành phố nhất là đường Huệ Dân. Sau khi thảo luận với Thai Vỹ, Vương quyết định xem xét vị trí mất tích của Tôn Huệ trước.

Điểm đầu: Trường Mẫu giáo Số 1 cơ quan trực thuộc thành phố.

Điểm cuối: Tòa 4 số 22 đường Tiểu Nam Nhất, quận Bắc Quan.

Ngồi ở ghế phụ lái, Vương nhìn về phía cửa trường Mẫu giáo Số 1, rồi nhìn sang đường Huệ Dân cách đó vài chục mét. “Bình thường cô ấy về nhà thế nào?”

“Đồng nghiệp của Tôn Huệ cho biết, phương tiện đi lại thường ngày của cô ấy là xe đạp, nhìn chung là đi một mình. Hôm mất tích, cô ấy vẫn tan làm bình thường và rời trường vào khoảng 5 giờ 30 phút chiều.” Thai Vỹ trở ra giao lộ phía trước. “Lộ trình quen thuộc là rẽ trái ở đây và đi sang đường Huệ Dân.”

“Đi xem.” Vương nói. “Đi sát vào lề, lái chậm thôi.” Chiếc Jeep Bắc Kinh từ từ chạy vào đường Huệ Dân. Thai Vỹ lái xe, Vương nhìn chăm chăm sang lề đường, ánh mắt lần lượt quét qua hàng rào, sạp báo, quầy hoa quả, chung cư. Thỉnh thoảng ông bảo Thai Vỹ dừng lại, giở bản đồ xem xét hướng đi của một hẻm nhỏ, và tiếp tục đi sau khi loại trừ khả năng Tôn Huệ rẽ vào đây.

Mười mấy phút sau, chiếc Jeep ra đến ngã tư đường Huệ Dân và phố Phong Thu. Đây là một trong các trục chính của thành phố, đường sá rộng rãi, tấp nập xe cộ và khách bộ hành.

“Thầy ạ, Tôn Huệ biến mất trên đường đi làm về.” Thai Vỹ tấp xe vào lề. “Thời gian có lẽ là từ 5 giờ 30 phút đến 6 giờ, cao điểm buổi tối, đường này rất nhộn nhịp, không phù hợp làm địa điểm gây án.”

“Bắt cóc là không thể rồi.” Vương xoa xoa cằm. “Tự nguyện đi theo thì sao?”

“Không hợp lý ạ.” Thai Vỹ suy nghĩ một lúc. “Lúc trước chúng ta đã từng phân tích, tên khốn đó hẳn phải là thu nhập thấp, ăn mặc nói năng đều chẳng ra sao. Tôn Huệ sẽ cun cút đi theo người ta ư?”

“Quả là tắc ở chỗ này, không chỉ với cô ấy, mà với cả hai nạn nhân còn lại nữa.” Vương như đang nói với chính mình. “Hung thủ tiếp xúc với họ bằng cách nào?”

Thai Vỹ không nói gì, kiên nhẫn chờ chỉ thị tiếp theo.

Sau nghĩ hồi lâu, Vương xua tay, “Trước tiên, theo ý tưởng bắt cóc, tìm xem có nơi nào hẻo lánh không.”

Thai Vỹ đáp vâng, nổ máy chạy nhanh dọc phố Phong Thu, sau đó rẽ sang đường Tiểu Nam Nhất. Vương chỉ liếc qua là biết không cần thiết phải từ tốn xem xét nữa, ven đường toàn tường bao khá cao, chỉ có hai chỗ rẽ, và nhà Tôn Huệ còn cách đó không xa.

Chẳng mấy chốc chiếc Jeep chạy đến điểm cuối, số 22 đường Tiểu Nam Nhất quận Bắc Quan. Đây là khu tập thể của xưởng chế tạo máy thử nghiệm vật liệu, căn hộ nhà họ Tôn đang ở là

do xưởng phân cho cha Tôn Huệ hồi ông còn sống. Khu tập thể xây dựng khép kín và có tường bao quanh sân. Rời khỏi đường Tiểu Nam Nhất, còn phải đi thêm khoảng 1,2 kilomet đường đất mới đến cổng nhỏ của khu tập thể ở bên trái. Bên phải đường đất có một khoảnh đất trống tạm thời khoanh lại bằng hàng rào tôn màu xanh lam.

Vương trở hàng rào, “Đây là đất gì?”

Thai Vỹ nhìn bản đồ, “Ban đầu là nhà máy biến áp, đã bị phá bỏ để chuẩn bị xây nhà ở thương mại.”

Vương suy nghĩ một chút, “Xuống xe.”

Hai người đi bộ dọc hàng rào tôn chừng vài chục mét thì thấy có đoạn bị xé toạc, khe hở vừa đủ một người lách qua. Vương chui vào, bên trong cỏ dại mọc đầy, chơ vơ mấy dãy tường thấp đổ nát, dăm ba người nhặt đồng nát đang lui cui moi móc, chắc là tìm xem có gì bán được.

Vương chui ra, nhìn bức tường bên trái và liếc sang đồ đệ. Thai Vỹ biết ý, mở bản đồ xem kỹ rồi trở về phía trước. “Xưởng chế tạo máy thử nghiệm vật liệu ở phía Tây, cổng khu tập thể cũng ở phía Tây. Công nhân viên tan làm đa phần đều thẳng cổng mà về, chắc rất ít người lai vãng trên đoạn đường này.”

Vương gật đầu, “Như vậy, nơi này có điều kiện để phạm tội.”

Thai Vỹ ngậm ngùi, “Tôn Huệ chỉ còn cách nhà chưa đầy 500 mét theo đường thẳng.” Anh lấy bút kim mực đỏ, dùng miệng bút nắp, khoanh một vòng đỏ trên bản đồ.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

khách không mời

Lần nào nến cháy tàn, hắn cũng tiếp tục nhìn chăm chăm vào nó một lúc nữa. Nhìn ngọn lửa mảnh mai lay lắt lụi dần, yếu ớt, như người đàn bà mẫn mà đắm thắm một thời giờ quần quai, chùng chình và teo tóp vì sự tàn phá của năm tháng. Tuy nhiên, trước khi tắt lịm, dường như nến luôn dồn toàn bộ sinh lực để rực cháy một lần nữa. Sau khi ngời lên lần cuối, nó sẽ có nhỏ bằng hạt đậu, hạt gạo, rồi mũi kim cho đến khi từ từ biến mất.

Tách! Tiếng nổ nhỏ trước khi bóng tối bao trùm nghe như tiếng rít.

Mỗi lần đến khoảnh khắc đó, hắn lại thở ra một hơi dài. Hắn cho rằng hiện tượng này chứa đựng ý nghĩa nhất định. Trên mặt đất, ánh sáng lụi tàn báo hiệu thời điểm luân phiên của ngày và đêm. Dưới lòng đất, ánh sáng lụi tàn có nghĩa là hắn đã hòa làm một với nơi đây. Hắn không thích cống rãnh. Chọn ở cống chẳng qua vì không có lựa chọn nào khác. Khi vẫn còn ánh sáng, hắn có thể làm chúa tể lòng đất. Khi nến tắt lịm, hắn chỉ còn là một viên gạch, một đoạn thành cống, một vũng nước thải... thậm chí còn không bằng chuột và các loại bò sát.

Vì vậy, hắn không thể trách cô gái nhỏ đã lãng phí nhiều nến như vậy. Mỗi ngày nay, trừ những lúc đi lấy thuốc và thức ăn, hắn đều ngồi trong “căn phòng”, lặng lẽ nhìn cô. Lắm lúc

hắn cảm thấy cô sẽ giống ngọn nến, tiêu hao đi chút sinh mệnh cuối cùng. Khi cô vật mình vật mảy, rên rĩ, khóc lóc, hắn tưởng sắp phải thấy ánh sáng rực lên lần cuối. Tuy nhiên, ngọn lửa chập chờn vẫn cứ còn đó, yếu đuối nhưng kiên cường, giống như mũi kim, hạt gạo, hạt đậu. Hắn nghĩ, sợi bắc trong tấm thân nhỏ bé kia hẳn là rất dài.

Dù sao thì, cô đang hồi phục từng ngày. Mặc dù phần lớn thời gian vẫn ngủ li bì, nhưng không sốt cao nữa, nhiều lúc tỉnh táo hơn. Đặc biệt khi được bón ăn, cố tích cực nhai và nuốt, xem chừng đã lấy lại cảm giác thèm ăn, cô thường mút hộp sữa đến lúc nó kêu rít rột vẫn không chịu nhả ra. Thỉnh thoảng, cô mở mắt nhìn hắn, tuy cảnh giác ra mặt nhưng không phản kháng. Kể cả khi cõn xúc vào vết thương, cô vẫn cố gắng không cựa quậy. Điều này khiến hắn nhớ đến một con mèo từng nuôi. Con mèo ba màu vàng-trắng-đen, bộ dạng đúng như thế này khi hắn băng bó chân sau bị gãy cho nó.

Con mèo đó, là một kí ức ít ỏi còn sót lại trong cái đầu thường xuyên hỗn loạn của hắn. Bây giờ, nó từ lòng đường lết vào lề đường, xòe vuốt nhe nanh khè bất cứ ai lại gần. Hắn không sợ, chẳng hiểu những người khác sợ cái gì. Vì vậy, hắn nhẹ nhàng túm gáy mèo, nhắc nó vào chân tường.

Hai nhánh cây và một sợi dây giày đã giải quyết được vấn đề. Con mèo liên tục liếm cái chân gãy, cuối cùng bình tĩnh lại, nằm phơi nắng cạnh hắn. Khi hắn đứng dậy rời đi, nó cũng đứng dậy, tập tễnh đi theo. Vì vậy, không cần suy nghĩ, hắn nhặt con mèo lên, cho vào túi vải bạt của mình.

Con mèo ở với hần chừng hai tháng. Hần vẫn nhớ hơi ấm khi nó cuộn tròn như quả bóng ngủ sát bên chân mình. Một đêm mùa đông, nó ra đi và không bao giờ trở lại. Hần không hằng hụt, càng không xót xa, như thể nó chưa xuất hiện bao giờ. Khi mang thức ăn về và thấy nệm trống không, hần cũng chỉ ngồi im một lúc, rồi từ tốn ăn cái bánh bao nhân thịt lợn rau cần đã nguội tanh.

Cố Hạo gác ống nghe. Cả sáng gọi điện cho Thai Vỹ mà không thấy tăm hơi. Liên lạc mấy lần đều không được. Đi đi lại lại vài vòng trong nhà, Cố Hạo quyết định đến công an thành phố.

Tô giải thích nghe cũng hợp lý. Nhưng xét chỗ đứng trong xã hội của hần thì khó mà kiếm đâu ra “người bạn” đủ quyền lực lo được hộ khẩu. Lại thêm kiểu nói năng lấp liếm úp mở, Cố Hạo nghi rằng có điều dối trá ở đây. Chưa kể, Tô Lâm mà xuống miền Nam ở nhà họ hàng để thi đại học cho tiện thật thì phải làm thủ tục chuyển trường chứ, sao lại thôi học.

Để làm rõ những điều này, cần có sự hỗ trợ của Thai Vỹ. Cố Hạo xỏ giày, với áo khoác trên giá, vừa mặc vừa đến đầu giường lấy gói thuốc lá và bật lửa. Đúng lúc này có tiếng gõ cốc cốc. Cố Hạo đáp “Ra ngay đây!” và bước tới mở cửa, bỗng chốc ngăn người.

Đỗ Thiên nở một nụ cười gượng gạo, gật đầu với ông, “Ở nhà hả!”

Còn một ống tay áo đang mặc dở, Cố Hạo đứng sững ở tư thế ấy mất vài giây rồi mới giật mình, “Ừ.”

“Anh định đi đâu à?” Đỗ Thiến quay đi. “Hôm khác em đến vậy.”

“Không... chưa...” Cố Hạo vội tránh ra nhường đường. “Vào đi.”

Đỗ Thiến nhẹ nhàng bước vào, đứng giữa phòng nhìn quanh, “Thì ra nhà giai già độc thân là thế này đây.”

“Cô ngồi đi.”

Đỗ Thiến ngồi xuống chiếc ghế bên giường, nhìn Cố Hạo rồi trở quần áo của ông. Lúc này Cố Hạo mới nhận ra mình vẫn đang mặc đồ áo khoác. Ông cởi áo và treo lại lên giá. Treo xong không biết phải làm gì, hai tay hết đút túi quần lại rút ra, mắt nhìn mũi giày.

Đỗ Thiến cười, “Anh cũng ngồi đi.”

“Ừ.” Cố Hạo bước đến bên giường, nhưng vừa ngồi mớm đã đứng bật dậy. “Cô khát không? Tôi đi đun nước.”

“Đừng bận tâm.” Đỗ Thiến cầm tờ báo trên đầu giường, lật lật rồi đặt xuống. “Em chỉ tiện đường ghé qua thôi, ngồi một lát sẽ đi.”

Cố Hạo lại ngồi xuống mép giường, dầm dúi nhét một chiếc tất vào dưới ga trải giường.

“Nghỉ hưu thế nào?” Đỗ Thiến mim cười nhìn ông. “Thoải mái hơn không?”

Cố Hạo gãi đầu, “Rảnh đến ngứa ngứa.”

“Ban đầu thì đúng như thế. Hồi mới nghỉ hưu em định ngày nào cũng ngủ nướng, nhưng không hiểu sao cứ đúng giờ là thức. Nấu ăn và tiễn thẳng Vỹ đi làm xong là không biết phải làm gì nữa.”

“Ít nhiều cô vẫn còn việc để bận rộn.” Cố Hạo cười. “Tôi một thân một mình, ăn no rồi là cả nhà đều nọ, chẳng ai cần tôi chăm sóc cả.”

“Anh tìm cái gì để làm đi vậy.”

“Tôi thì làm gì được nữa.” Cố Hạo trở ra cửa. “Tổ chức một đội bảo vệ già?”

“Ha ha.” Đỗ Thiến cười ngặt nghẽo. “Đúng là bộ óc lão hóa! Anh không nghĩ được chuyện gì khác à?”

Cố Hạo chớp mắt, “Ví dụ?”

“Có sở thích hay lĩnh vực nào mà anh luôn muốn học hỏi không?”

Cố Hạo cân nhắc một lúc rồi thành thật thú nhận, “Không.”

“Anh đúng là một ông già nhàm chán!” Đỗ Thiến vung tay như muốn đánh. “Vậy thì phát triển sở thích đi.”

Cố Hạo cười cười né tránh. Bầu không khí trong phòng đột nhiên trở nên khó tả.

“Nói chuyện nghiêm túc đi.” Đỗ Thiến dường như nhận ra cử chỉ vừa rồi không ổn, hai má đỏ bừng. “Em đang học khiêu vũ và organ ở trường đại học cho người cao tuổi, anh muốn học gì không? Coi như giết thời gian.”

“Có cái gì hợp với tôi?”

“Thanh nhạc, cờ vây, tranh thủy mặc... Đều được mà.”

“Tôi mù tịt cả.”

“Mù tịt mới phải học.” Đỗ Thiến lườm ông, lấy trong túi xách ra một tập tờ rơi. “Anh nghiên cứu xem.”

Cố Hạo cầm lấy thì thấy trên tờ rơi in hình hai người lớn tuổi, một nam một nữ, đều hồng hào tươi tỉnh. Nữ mặc váy rực

rõ và cầm micro. Nam đội mũ xô, tay cầm cọ vẽ và bảng màu.

“Tuần nào cũng có lớp mới. Chỉ cần đăng kí trước một tuần.” Đỗ Thiến ghé sát lại, chỉ vào tờ rơi. “À quên, còn có thư pháp, giúp tu tâm dưỡng tính.”

Mùi thơm thanh mát trên người Đỗ Thiến ủa sang, làm tim Cố Hạo đập nhanh, hơi thở gấp gáp.

“Đá cầu, bóng bàn... đều được.” Đỗ Thiến lẩm bẩm. “Nhưng em cảm thấy anh giống Chí Lượng, sóng gió cả đời rồi, có tuổi nên chọn hoạt động nhẹ nhàng có lợi cho sức khỏe thôi.”

“Ừ.” Cái tên vang lên như nhắc nhở, Cố Hạo liền ngồi thẳng dậy, ném xấp tờ rơi xuống giường. “Tôi sẽ suy nghĩ.”

“Được.” Đỗ Thiến nhận ra thái độ ông thay đổi. “Chọn xong thì gọi theo số bên dưới, nói là Đỗ Thiến giới thiệu, có thể giảm học phí.”

“Ừ.”

“Thế em về đây.” Đỗ Thiến đứng dậy, cái túi xách, chỉnh lại quần áo. Cố Hạo cũng đứng dậy, không nói gì. Đỗ Thiến bước ra, mở cửa xong lại quay người trở bát đĩa chưa dọn trên bàn. “Anh thường ăn uống thế này à?”

Cố Hạo nhìn nửa cái bánh bao và miếng đậu phụ như còn lại trên đĩa, “Ừ. Dù sao tôi cũng chỉ có một mình, qua quýt vài miếng là được rồi.”

“Không có chất gì cả.” Đỗ Thiến nghiêm nghị nói. “Hôm nào sang nhà em đi, em làm cho ít thịt kho tàu.”

Cố Hạo gật đầu, “Được.”

“Nhất định anh phải sang đấy.”

“Nhất định.”

Đỗ Thiến lại nở nụ cười, “Không cần tiền đâu. Toàn những người không thể yên tâm được.”

Cửa đóng lại rồi, Cố Hạo vẫn băn khoăn Đỗ Thiến ám chỉ ai không yên tâm ở đây, Chí Lượng, Thai Vỹ hay ông. Đột nhiên, ông không muốn động tay động chân gì nữa.

Nằm lại trên giường, Cố Hạo cầm một tờ rơi xem lướt qua, tâm trí chợt vẩn vương một bát thịt kho tàu nóng hổi với thịt và trứng loang loáng mỡ.

Kương Đình cẩn thận vặn chặt nắp cốc, chậm rãi đi dọc hành lang về lớp A. Khi sắp băng qua lớp D, em do dự một lúc rồi tăng tốc. Bên trong ồn ào đúng như không khí thường thấy vào giờ nghỉ trưa. Kương Đình đều chân bước, mắt nhìn thẳng ra trước, song không thể không chú ý đến cô nàng đứng ở cửa lớp. Kương Đình liếc qua rồi mau chóng nhìn đi chỗ khác.

Mã Na khoanh tay tựa cửa, cười nhạt nhìn em. Kương Đình cup mi xuống, đi thẳng qua. Mùi thơm nồng xộc vào mũi khiến em dựng tóc gáy. Đi thêm vài bước, Kương Đình mới thở bình thường lại được, đúng lúc Mã Na gọi với theo, “Đừng lo chuyện bao đồng. Chúng ta chưa xong việc với nhau đâu.”

Kương Đình siết chặt cốc, sỏi chân dài hơn, cố giữ thân trên không lắc đảo, tiến tới cửa lớp A, rẽ trái vào phòng học. Ngồi về chỗ rồi, em mới biết bắp thịt ở vai và cổ mình đã tê nhức, bàn tay cầm cốc cứng đờ, đầu ngón tay trắng bệch gần như co quắp. Em thở ra và vẩy vẩy tay, tâm trạng lại sa sút.

Cậu bạn trực nhật đẩy thùng cơm đã hấp nóng về lớp. Ai nấy ùa lên tìm hộp cơm của mình.

Khuơng Đình không muốn chen chúc, đợi các bạn tản ra hết, em mới bước về phía bục giảng lấy hộp cơm inox mẹ chuẩn bị cho. Vừa đứng thẳng dậy, mắt liền bắt gặp hai cặp chân. Nhìn cao lên thì thấy bố đang đứng ở cửa lớp, tươi cười vẫy tay với mình.

“Sao bố lại đến đây?” Khuơng Đình cầm hộp cơm còn nóng, thất thần mất một lúc.

“Đến gặp con.” Tôn Vỹ Minh vuốt tóc em. “Đi, bố đưa con ra ngoài ăn.”

“Mẹ có làm cơm đây rồi.”

“Cơm này thì ngon lành gì.” Tôn Vỹ Minh trả hộp cơm vào thùng. “Bố dẫn đi ăn vịt quay.”

Không còn cách nào khác, Khuơng Đình theo bố ra khỏi khu phòng học. Xuống đến sân, Tôn Vỹ Minh lảo liên nhìn quanh. Biết bố đang lo lắng điều gì, Khuơng Đình không khỏi cười thầm, “Buổi trưa mẹ không đến đâu.”

“Hả? Bố sợ mẹ con chắc?” Tôn Vỹ Minh cười khan. “Trường con trông khá đấy.”

Qua cổng trường, Tôn Vỹ Minh đưa Khuơng Đình đến bên chiếc Santana, mở cửa cho em, để em ngồi vững rồi mới chạy vòng qua đầu xe lên ghế lái. Sự ân cần đột ngột này khiến Khuơng Đình hơi kinh hãi, lòng càng thêm nghi ngờ. Đến khi vào quán, cầm trên tay nào vịt cuốn, xốt ngọt và bánh tráng dưa leo, em vẫn chưa hiểu được tình hình là thế nào.

“Ăn đi!” Tôn Vỹ Minh múc cho Khuơng Đình một bát súp vịt. “Buổi chiều mấy giờ vào học?”

“1 rưỡi ạ.”

“Thế thì tranh thủ ăn đi.” Tôn Vỹ Minh nhìn đồng hồ, thúc giục. “Đừng thần người ra nữa.”

Khuơng Đình cắn một miếng nhỏ, mắt vẫn xoáy vào bố.

“Ăn thêm đi.” Tôn Vỹ Minh cuốn hai miếng vịt nữa đưa sang. “Bố đã đến quán này vài lần rồi. Vịt rất ngon. Con muốn gọi tim vịt chiên cay nữa không?”

“Không cần ạ, ăn không hết đâu.” Khuơng Đình ngẫm nghĩ một lát. “Bố có chuyện gì sao?”

“Phải có chuyện bố mới dẫn con đi ăn được à?” Tôn Vỹ Minh trừng mắt. “Chắc mẹ con ở nhà toàn nói xấu bố nhỉ?”

Khuơng Đình cúi đầu ăn xúp, “Không hề ạ.”

“Bố không ở với mẹ nữa, nhưng vẫn yêu thương con như trước, hiểu không?”

“Vâng.” Khuơng Đình không nhìn lên, nhón lấy miếng vịt cuốn. “Con hiểu.”

“Bố đôi khi bận việc và không thường xuyên đến thăm con được, nhưng bố chưa bao giờ quên con.”

Khuơng Đình không đáp, tập trung ăn nhanh hơn. Tôn Vỹ Minh hình như không định ăn, luôn tay cuốn vịt, gắp rau, múc xúp cho Khuơng Đình. Sau đó, anh ta châm điếu thuốc và lặng lẽ nhìn con gái. Cái nhìn khiến Khuơng Đình ngứa ngứa, em ngẩng lên, “Bố cũng ăn đi.”

Tôn Vỹ Minh mỉm cười, dăm dăm ngắm con, “Thật ra còn có nhiều nét giống bố đấy.”

“Ừm, từ miệng trở xuống giống mẹ.”

Tôn Vỹ Minh gõ tàn thuốc, hít sâu một hơi, “Đình Đình, bố sắp đi công tác ở Bắc Kinh.”

“Ồ?” Khương Đình hơi kinh ngạc. “Đi bao lâu ạ?”

“Chuyển đến nhà máy chính.” Tôn Vỹ Minh mím môi. “Sau này sẽ ở Bắc Kinh luôn.”

Khương Đình im lặng một lúc, “Được nghỉ con sẽ lên thăm bố.”

“Ừm.” Tôn Vỹ Minh mím cười, lại nhìn Khương Đình. “Con có nghĩ đến việc thay đổi môi trường sống không?”

Khương Đình đưa miếng vệt cuốn cuối cùng vào miệng và lấy khăn giấy lau các ngón tay, “Tới Bắc Kinh?”

“Ừ.” Tôn Vỹ Minh trở nên phấn khích, vội nói. “Con nghĩ mà xem, đó là thủ đô. So với Bắc Kinh, chúng ta ở đây chỉ như một huyện lỵ. Thiên An Môn, Tử Cấm Thành, Di Hòa Viên, Vạn Lý Trường Thành, Bắc Kinh còn có tàu điện ngầm, con biết đấy, nhanh hơn xe buýt nhiều...”

Tôn Vỹ Minh đang thao thao thì Khương Đình ngắt lời, “Mẹ cũng đi chứ?”

“Mẹ...” Tôn Vỹ Minh thay đổi sắc mặt. “Mẹ con không đi đâu.”

“Vậy thì con cũng không đi.”

“Đình Đình, con còn nhỏ, chuyện người lớn con không hiểu.” Tôn Vỹ Minh cười buồn. “Mẹ con sẽ không tha thứ cho bố đâu.”

“Con muốn ở với mẹ, mẹ đi đâu con đi đấy.”

“Sớm muộn gì cũng có ngày con phải xa mẹ.” Tôn Vỹ Minh cố thuyết phục, “Bắc Kinh có bao nhiêu tiềm năng, nghĩ mà xem. Đó là trung tâm chính trị, kinh tế và văn hóa của cả nước. Quan trọng nhất là thi đại học ở Bắc Kinh, điểm sàn thấp hơn ở

đây nhiều. Với sức học hiện tại của con, thi Đại học Thanh Hoa hay Đại học Bắc Kinh đều ngon lành.”

Khương Đình chớp mắt, “Làm gì đến mức ấy?”

“Bố mà lại lừa con à?” Tôn Vỹ Minh xòe tay. “Nếu con ở lại đây, lên lớp Mười hai áp lực học hành sẽ nặng gấp mấy lần, nhưng đến Bắc Kinh thì cứ ung dung đổ vào Thanh Hoa với Bắc Đại thôi. Chẳng lợi quá ư?”

Khương Đình cắn môi cúi đầu, im lặng trong giây lát, “Con không muốn đi.”

“Tại sao?” Tôn Vỹ Minh lộ vẻ không tin nổi. “Việc này đối với con chỉ có lợi chứ không có hại chút nào cả.”

“Con sẽ gắng sức học hành, chưa chắc đã không thể thi đỗ Bắc Đại.” Khương Đình khẽ nói. “Con không cần hộ khẩu Bắc Kinh.”

“Con bé này! Bạn bè con mà có cơ hội ở Bắc Kinh thi đại học thì nhảy cẫng lên ấy chứ!”

“Con không thể bỏ mẹ.”

“Tức là con nhẫn tâm bỏ ông bố này rồi?”

“Bố còn có con trai, và người đàn bà đó.” Khương Đình ngẩng lên, ánh mắt kiên định. “Nếu con đi theo bố, mẹ sẽ lẻ loi một mình. Như thế là không công bằng.”

Tôn Vỹ Minh choáng váng, sững sờ nhìn Khương Đình một lúc rồi sụm vai xuống, “Thế giới người lớn làm gì có công bằng.”

Khương Đình còn đang phân vân, không biết câu này bố tự nhủ hay là nói với mình, thì Tôn Vỹ Minh đã lấy lại tinh thần, gượng cười bảo, “Được rồi, tạm thời không bàn chuyện đi Bắc Kinh nữa.” Anh trở nửa con vịt quay còn lại. “Ăn thêm đi.”

“Con no rồi.” Khương Đình đứng lên. “Đưa con về trường đi.”

Vương Hiến Giang và Thai Vỹ giữ nguyên tư thế giống nhau: hai tay chống xuống bàn họp, người cúi về trước, nhìn xuống tấm bản đồ khoanh đầy những vòng tròn lớn nhỏ màu đỏ. Bên cạnh bản đồ là cái gạt tàn đầy đầu mẩu thuốc và vài vỏ bao thuốc lá bẹp dúm nằm rải rác.

Thai Vỹ nheo mắt, rút mẩu thuốc đang ngậm dúi vào hộp cơm trưa ăn dở, “Rà lại từ đầu nào. Hôm đó y tá nhi Dương Tân Thiến nghỉ làm, 11 giờ sáng ra khỏi nhà đi mua sắm. Điểm đến là trung tâm thương mại Xuân Thành, cũng có thể cả chợ bán buôn nhỏ bên cạnh đấy. Cô ấy loanh quanh ở đây khoảng năm tiếng đồng hồ, tầm 4 rưỡi chiều thì gọi điện về nhà hỏi quần cho chồng nên mua màu đen hay kaki, cũng nói là sắp về.”

“Ừ.” Vương gãi mái tóc bù xù. “Giả sử cô ấy định tầm 5 đến 6 giờ về...”

“Sắp về không phải 4 rưỡi hả?” Thai Vỹ chớp mắt.

Vương thở dài, “Phụ nữ mà đi mua sắm thì không có ý thức về thời gian đâu. Anh độc thân vui vẻ chưa hiểu được.”

Thai Vỹ bật cười, “Thầy tiếp tục đi ạ.”

“Tầm 5, 6 giờ chiều định về, phương tiện di chuyển tiện nhất là bắt xe buýt tuyến 6.” Vương chỉ vào một điểm trên bản đồ. “Cách Xuân Thành khoảng 150 mét.”

“Vào giờ đó điểm dừng xe buýt rất đông đúc.” Thai Vỹ cau mày, rê ngón tay trên bản đồ. “Mười một điểm, mất tầm bốn mươi phút, xuống ở điểm dừng Trung học Số 73 rồi đi bộ chừng 400 mét...”

“Đoạn này ở đường Liễu Điều Hồ, là khu dân cư hoặc chợ đêm. Không tiện ra tay ở đây.” Vương ngẫm nghĩ một lúc. “Tạm chốt địa điểm gây án là trung tâm thương mại Xuân Thành đi.”

Thai Vỹ đáp vâng, cầm bút kim đánh dấu lên bản đồ, rồi xoa tay, “Ca còn lại là khó nhất.”

Vương châm điều thuốc khác, thù người ra một lát như thể đang hồi sức.

“Đỗ Viện, tối hôm mất tích đi xe điện tuyến 54 đến khách sạn Phong Nguyên để dự tiệc lại mặt của một đồng nghiệp.” Vương nhìn chăm chăm vào bản đồ. “Tiệc kết thúc vào khoảng 9 giờ. Đỗ Viện tạm biệt các đồng nghiệp ở cửa khách sạn rồi về một mình. Bảy giờ xe điện tuyến 54 đã ngừng hoạt động.”

“Từ khách sạn về nhà là 3,6 kilomet.” Thai Vỹ lắc đầu. “Đoạn đường này lại thuộc khu vực không mấy sầm uất.”

“Một phụ nữ sau 9 giờ tối không thể đi phương tiện công cộng thì sẽ chọn về nhà bằng cách nào?”

“Đi taxi.” Thai Vỹ buột miệng. “Không thì đi bộ.”

“3,6 kilomet, không xa không gần.” Vương như đang tự nói với chính mình. “Đồng nghiệp của Đỗ Viện nhớ lại là cô ấy có uống một ít rượu, chưa đến nổi say.”

Thai Vỹ suy nghĩ, “Hay hung thủ là tài xế taxi?”

“Không thể nào. Bằng không thì giải thích ra sao về trường hợp Tôn Huệ, cô ấy đi xe đạp, cần gì tiếp xúc với tài xế taxi.”

“Nếu đi bộ thì trong khoảng cách 3,6 kilomet này, bất kì đoạn đường nào cũng có thể là địa điểm gây án.”

Vương do dự, “Đã không nghĩ ra được thì cứ gác lại. Lấy tâm điểm đi.”

Thai Vỹ vâng dạ, đánh dấu trên bản đồ rồi háo hức đi lấy compa.

Vương lạnh nhạt hỏi, “Anh định làm gì?”

“Tìm hai điểm cách xa nhau nhất và vẽ một vòng tròn.” Thai Vỹ ngạc nhiên. “Không phải thầy muốn tìm tâm hình tròn sao?”

“Đừng vội.” Vương lắc đầu. “Còn nơi vút xác nữa.”

Thai Vỹ vỗ trán, đi thẳng đến đồng lộn xộn ở góc tường, rút lấy một ống giấy dài chừng nửa mét. Đến lượt Vương ngạc nhiên, “Cái gì đấy?”

“Thầy nhớ anh Trần không?” Thai Vỹ rút trong ống ra một tấm giấy can trong suốt. “Con đã nhờ anh ấy lập bản vẽ cống nước mưa với tỉ lệ tương tự bản đồ này.” Anh đặt bản vẽ trong suốt lên bản đồ, các khu vực thành phố lập tức trở thành không gian ba chiều, hiển thị cả đường phố trên mặt đất lẫn ống cống dưới lòng đất.

Vương cười nói, “Anh được đó, suy tính rất chu đáo.”

“Nhờ sự lãnh đạo sáng suốt của thầy cả...” Thai Vỹ trở hệ thống cống ngầm. “Anh Trần đã đánh dấu giúp vị trí miệng cống nước mưa.”

Vương cúi mình nhìn chăm chăm vào hai bản vẽ xếp chồng lên nhau, trầm ngâm một lúc lâu, “Trước tiên hãy làm rõ vài điểm đã.”

“Thầy nói đi ạ.”

“Thứ nhất, hiện trường tấn công tình dục và giết người là ở cống ngầm hay một nơi nào khác bên ngoài?”

“Con nghĩ là bên ngoài.” Thai Vỹ chớp mắt. “Có một điều khẳng định được, là hai trong ba người bị hại tiếp xúc với kẻ sát nhân vào buổi tối. Không người bình thường nào lại ngoan ngoãn đi theo ai xuống cống cả.”

“Ừ.” Vương gật đầu. “Thứ hai, tại sao hung thủ lại chọn cống nước mưa làm nơi ném xác?”

“Tất nhiên là để che đậy tội ác.” Thai Vỹ nói ngay. “Nếu không phải tại mưa lớn xối ba cái xác ra, ai mà phát hiện được là có người bị ném xuống cống...” Thành linh anh ngừng bắt, kinh ngạc nhìn Vương. “Thầy, ba cái xác này trôi ra từ một cống, rất có thể bị ném xuống cùng một chỗ.”

“Điều này cho thấy hung thủ rất quen thuộc với một miệng cống nào đấy.” Vương gõ ngón tay xuống bản đồ. “Nói cách khác, miệng cống này liên quan đến quỹ đạo sinh hoạt thường ngày của hắn. Đây cũng là đáp án cho câu hỏi thứ ba.”

Mắt Thai Vỹ sáng lên, “Hung thủ đã tiếp xúc với nạn nhân ở những nơi khác nhau, đưa nạn nhân đến một địa điểm nào đó, cưỡng hiếp rồi giết chết. Sau đó, hắn chuyển xác ra ngoài và ném xuống miệng cống quen thuộc.”

“Thời điểm ném xác phải là đêm khuya vắng người. Vị trí miệng cống phải tương đối hẻo lánh và ít bị chú ý.” Vương sờ cằm. “Quan trọng nhất là không cách quá xa địa điểm nào đó.” Ông ném compa cho Thai Vỹ. “Bây giờ vẽ vòng tròn được rồi.”

Thai Vỹ nhắc bản vẽ cống nước mưa ra, xem xét bản đồ thành phố, “Hai điểm xa nhau nhất là nơi mất tích của Dương Tân Thiên và Tôn Huệ. Nếu chúng ta đặt nơi mất tích của Đỗ Viện vào giữa khoảng đó...”

Vương khoát tay. Thai Vỹ đo khoảng cách trên bản đồ, đánh dấu tâm và vẽ một vòng tròn, rồi lại vẽ thêm một vòng tròn trên đường nối giữa tâm vòng tròn vừa rồi với nơi mất tích của Đỗ Viện. Hai vòng tròn đồng tâm xuất hiện trên bản đồ.

Vương cau mày, “Lại cái gì đây?”

“Thầy Kiều nói lấy nơi ở của hung thủ làm tâm, xung quanh sẽ có một vùng đệm.” Thai Vỹ ra chiều tự tin. “Vùng đệm quá gần nơi rất dễ gặp người quen, vì vậy hẳn sẽ không phạm tội ở vùng đệm.”

“Chà, cũng có lý.” Vương trầm ngâm. “Nếu là án mạng hàng loạt, địa điểm vụ án đầu tiên thường gần nơi ở của hung thủ hơn cả.”

“Đúng.” Thai Vỹ vẽ một vòng tròn nhỏ hơn. “Đây là vùng đệm.”

Vương lại đặt bản vẽ cống nước mưa lên trên bản đồ. Các miệng cống trong vùng đệm dần dần hiện ra, số lượng khá là nhiều.

“Đi thôi, chạy thêm cuộc nữa.” Vương nói. “Xem miệng cống nào đủ điều kiện để ném xác, bắt đầu từ tâm vùng đệm.”

“Đấy thấy chưa, rõ ràng là tư duy được khai thông rồi đó!” Thai Vỹ phấn khởi, vội vàng thu dọn bản vẽ. “Đúng là thầy tốt có trò giỏi...”

“Đừng lắm nhảm nữa!” Mặc dù giọng vẫn nghiêm nghị, nhưng Vương không kìm được nụ cười.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

12

thế thân

Vừa mở cánh cửa sắt tròn ra, hắn cảm nhận được ngay sự thay đổi của “căn phòng”. Cuộn thùng nhỏ vút lung tung trên nệm. Không khí bẩn thỉu còn vương mùi sáp cháy, chú ý lắng nghe, trong góc tối có tiếng nhai bánh quy rôm rốp.

Hắn đóng cửa sắt, đứng im một hồi rồi mới chậm rãi tới gần góc tối.

Đôi chân trần nhem nhuốc vừa hiện ra trong vùng ánh nến đã lập tức rút lại như hai con chuột sợ hãi. Cùng lúc, hai con mắt sáng quắc từ bóng tối nhìn như xoáy vào hắn. Mặc dù không trông rõ mặt nhưng căn cứ vào tiếng rôm rốp không ngừng, cô gái vẫn đang liên tục nhét bánh quy vào miệng.

Hắn tiến thêm một bước.

“Cút ra xa!”

Tiếng cảnh báo ghèn ghèn vang ra từ cái mồm đầy ổ bánh quy. Cùng lúc, một tia sáng lạnh lẽo lên trước mắt, hắn giờ nhìn qua và thấy cô gái cầm chiếc compa trên tay phải khua khoắng vào mình. Hắn lui lại nệm, thản nhiên cầm vỏ chai bia lên, cắm ngọn nến vào miệng chai. Ánh nến tạo thành một quầng sáng ấm áp quanh hắn, rõ ràng ở giữa và nhạt dần ra rìa. Hắn mở túi vải bạt, lấy ra một ổ bánh mì dài và một chai nước. Ngẫm nghĩ một lát, hắn bẻ ổ bánh mì dài làm đôi, nhấc mình

lên, ngồi nhích đến rìa quầng sáng, đặt bánh mì và chai nước xuống sàn.

Bóng tối lặn đi một lát. Vài giây sau, tiếng quần áo sột soạt cọ qua sàn, lờ mờ có bóng cô gái đang bò tới. Ngay sau đó, bánh mì và chai nước bị kéo tuột vào bóng tối bằng bàn tay cũng lem luốc.

Hắn ngồi xuống nệm, cầm nửa ổ bánh mì cắn từng miếng to. Từ phía đối diện cũng vọng ra tiếng nhai nuốt, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng uống nước ọc ọc.

Người trong ánh nến người trong bóng tối, không nói năng gì với nhau. Vùng sáng nhỏ hẹp của ngọn nến tạo thành một bức tường, hắn không nhìn rõ cô, chỉ cảm nhận được cơn đói khát và sức ăn hùng hổ của cô. Rõ ràng là cô đã thất bại trong kế hoạch đào tẩu. Dù mang theo cả cuộn thùng dài, cô vẫn không thoát khỏi hệ cổng ngầm rồi như mạng nhện này. Nhắm tính thời gian thì cô đã mắc kẹt dưới lòng đất một ngày một đêm. Lần mò quay lại được đây kể cũng là may mắn đấy.

Dù có ánh nến lung linh, nhưng bữa tối không lãng mạn cũng chỉ kéo dài vài phút. Nửa ổ bánh mì nhanh chóng nằm gọn trong bụng. Hắn chưa no, và còn khát nữa. Khẽ nhếch môi, hắn đứng dậy khỏi nệm, nhặt vài vỏ chai bia rỗng trong góc lên lắc lắc, cuối cùng chỉ rót ra được vài giọt bia đã thiu. Lúc này, hắn nghe sột soạt đằng sau, rồi chai nước ban nãy lăn lộc cộc ra khỏi bóng tối, đập vào chân hắn và dừng lại. Hắn cúi xuống nhặt chai nước lên, lắc lắc, vặn nắp và uống hết nửa chai còn lại. Thấy đã lưng lửng dạ, hắn ném chai sang một bên và để nguyên quần áo nằm xuống nệm, với tay vớ “giá nến” và thổi

đánh phụt. “Căn phòng” chìm vào bóng tối. Khoảnh khắc ánh nến vụt tắt, cô gái hét lên một tiếng ngắn, rồi lại nín bật. Hấn biết cô đang co ro trong bóng tối sau lưng mình, mắt long sòng sọc, tay có lẽ vẫn lăm lăm chiếc compa. Tuy nhiên, điều này không ngăn nổi hấn mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ kéo dài không biết bao lâu. Dưới lòng đất u ám, ngày hay đêm đều vô nghĩa, thời gian chảy trôi với tốc độ nào cũng vô nghĩa. Chính xác mà nói, hấn tỉnh dậy vì đói. Nửa ổ bánh mì đêm qua đã được tiêu hóa chóng vánh. Hấn đứng dậy, lấy bật lửa trong túi thắp nến lên.

“Căn phòng” được rọi sáng, dường như cũng ấm áp hơn nhờ ngọn nến nhỏ. Hấn dụi mắt, vô thức nhìn ra sau. Trong ánh sáng lờ mờ, đôi mắt cô gái vẫn sáng quắc, tư thế ngồi chồm hồm không thay đổi, hình như chưa hề ngủ.

Hấn không quan tâm. Đã dậy rồi thì phải đi làm thôi. Tiền kiếm được lần trước đều đã biến thành những chai bia trong góc. Nếu không nhặt nhanh gì đấy để bán lấy tiền thì đói mất. Hấn moi trong túi một gói thuốc lá nhàu nát, rút ra một điếu thuốc bẹp dí châm vào nến. Châm xong hấn rút nến, nhặt chiếc túi vải bạt trên sàn khoác lên vai, đứng dậy đi ra cửa. Bàng qua lòng cống, kéo mở cánh cửa sắt tròn, hấn đi men theo lề phải cống chính, nước vẫn còn xăm xấp, lộp bộp theo bước chân. Đi được mười mấy bước thì nghe tiếng lội bì bõm đằng sau, hấn ngoái lại. Ánh nến soi ra cô gái đeo cặp hoảng sợ giương mắt nhìn. Hấn quay đi, tiếp tục bước trong yên lặng. Tiếng nước bì bõm lại vang lên, cô gái bám theo, cách hấn vài mét.

Hắn lại dừng bước, im lặng nhìn cô gái. Cô cũng nhìn hắn, lặng lẽ rút tay về như để giấu compa. Nhìn nhau vài giây, cô như thu hết can đảm, lắp bắp hỏi, “Anh... anh có thể dẫn em ra khỏi đây không?”

Sau bữa trưa, Khương Đình cầm một chai nước rửa nhỏ, bung hộp cơm vào phòng trà nước. Rửa sạch hộp cơm rồi, em chậm rãi quay ra hành lang. Tới cửa lớp thì thấy thầy Chu ở ban chấp hành Đoàn trường đứng nói chuyện với chủ nhiệm lớp cạnh bục giảng. Thấy Khương Đình đi vào, chủ nhiệm vẫy tay gọi, “Khương Đình, em chờ một lát.”

Khương Đình không hiểu ra sao, lại thấy thầy Chu nhìn từ đầu xuống chân mình thì càng thêm ngứa ngáy.

“Được rồi, tôi sẽ dẫn em ấy đi thử xem.” Thầy Chu cầm máy quay đang đặt trên bục giảng, vẫy tay gọi Khương Đình. “Đi với tôi nào.”

Khương Đình nhìn lại, chủ nhiệm lớp cười bảo. “Đi đi, thầy Chu muốn giao cho em một nhiệm vụ quan trọng.” Chẳng hiểu “nhiệm vụ quan trọng” là gì. Thầy Chu cứ mãi miết đi, xem ra không định giải thích. Khương Đình đành cun cút theo thầy. Một trước một sau đi đến cuối hành lang, xuống tầng một khu phòng học, lại băng qua một hành lang dài. Đột nhiên nhận ra điểm đến là chỗ nào, Khương Đình bất thần chậm bước.

Thầy Chu mở cửa hội trường, ngoái đầu nhìn thì thấy Khương Đình dùng cách mình mười mấy mét, khuôn mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ. “Sao lại thù người ra đây, mau vào đây!”

Khuơng Đình tiến lên hai bước rồi lại dừng, “Thầy tìm em có chuyện gì?”

“Chữa cháy.” Thầy Chu lộ vẻ sốt ruột. “Nhanh nào!”

Đi qua các hàng ghế, lên sân khấu, vòng ra cánh gà, phòng tập đã xuất hiện trước mắt. Lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, cảm giác kinh hoàng mỗi lúc một xâm chiếm tâm can.

Thầy Chu đẩy cửa phòng tập, đập vào mắt Khuơng Đình là Mã Na mặc váy trắng đang cười rúc rích với hai cô bạn. Mã Na cũng ngạc nhiên không kém, liền đó là vẻ thù địch rõ rệt. Nam sinh tên Dương Lạc không hề tỏ ra ngạc nhiên, lại còn nở nụ cười thân thiện với Khuơng Đình.

“Đừng dông dài nữa, thay trang phục đi.” Thầy Chu nhìn đồng hồ đeo tay. “Chúng ta chỉ còn chưa đầy một giờ để diễn tập.” Thầy mở chiếc tủ cạnh tường và lục tung dây váy treo, miệng lẩm bả lẩm bảm. “Tìm được rồi.” Thầy gỡ một chiếc, ném cho Khuơng Đình. “Vào phòng thay đồ đi. Hai phút nữa tập hợp.”

Các nữ sinh khác cũng rào rào đi đến tủ lấy trang phục rồi đua giỡn chạy vào phòng thay đồ.

Khuơng Đình biết vở kịch tiếng Anh *Nàng tiên cá* là tiết mục bế mạc Festival Tiếng Anh năm nay. Thành phần tham gia được chọn từ nhiều lớp cấp ba trong trường. Một vài bạn có quen Khuơng Đình, thấy em ngơ ngác bèn ủa lại giúp đỡ.

“Sau lưng có khóa kéo đấy, kéo xuống đến thắt lưng.”

“Nếu thấy phiền quá thì không cần cởi quần đâu.”

“Không, thầy Chu rất khắt khe, lần nào cũng yêu cầu thay đồ thật chuẩn xác, thầy bảo như thế mới cảm nhận được trọn

ven vai mình diễn.”

“Sao cậu ngốc thế? Xắn gấu quần là được mà, có váy che đầy thôi, không trông thấy đâu.”

Các bạn bàn ra tán vào, Khương Đình chưa biết nghe ai, cứ thẫn thờ nhìn chiếc váy đỏ sẫm viền ren trắng trên tay, bất chợt nhận ra nhãn cổ áo có hai kí tự xinh xắn: Tô Lâm.

Khương Đình là người cuối cùng rời phòng thay đồ. Các bạn khác, kể cả Dương Lạc và Mã Na, đã đứng quây thành một vòng tròn trong phòng tập.

Thầy Chu thò đầu ra từ phía sau máy quay, đưa cho Khương Đình một xấp giấy in đã dập ghim. “Kịch bản.” Mắt thầy tập trung vào màn hình nhỏ trên máy quay. “Nhân vật của em là hầu gái C. Lời thoại không nhiều đâu, dễ nhớ lắm. Em xõa tóc ra đi.”

Khương Đình kẹp kịch bản dưới cánh tay, tháo chun khỏi túm tóc đuôi ngựa, rồi đưa tay gom gọn làn tóc vừa đổ xõa xuống vai. “Được rồi.” Thầy Chu rời mắt khỏi máy quay. “Em đứng ở vị trí thứ ba bên tay phải hoàng tử, chếch trước mặt cậu ấy.”

Khương Đình làm theo chỉ dẫn, vào chỗ rồi ngẩng đầu lên, vừa vặn bắt gặp ánh mắt sắc lạnh của Mã Na. Em rùng mình, nhanh chóng cụp mi xuống.

“Được rồi, hôm nay chúng ta tổng duyệt từ màn thứ tư.” Thầy Chu vỗ tay. “Khương Đình có thể cầm kịch bản mà đọc, các bạn khác thì không nhé.”

Mọi người lấy lại tập trung, riêng Mã Na cứ khoanh tay, nghiêng đầu, hần học nhìn Khương Đình.

“Mã... Công chúa, bắt đầu!”

Ai nấy đều nhìn Mã Na. Nhưng Mã Na không nói một lời, tư thế cũng không đổi.

“Sao vậy?” Thầy Chu cau mày. “Lại quên lời?”

“Không hề.” Mã Na quay mặt đi. “Nhìn người mới không quen, không có hứng.”

“Có một chút là quen.” Thầy Chu nhần nhần môi. “Em định sau này làm diễn viên cơ mà? Chuyện nhỏ như vậy cũng không vượt qua được?”

“Thiếu một vai thì cứ để thiếu đi, tự nhiên chấp vá.” Mã Na lườm thầy. “Đúng là ăn no rửng mỡ.”

“Tô Lâm thôi học rồi, cần phải có người đóng thay vai của em ấy.” Thầy Chu bắt đầu mất kiên nhẫn. “Nếu không đội hình sẽ thiếu cân đối, lên sân khấu rất xộc xệch.”

“Thay thì cũng phải tìm ai ra hồn chứ!” Mã Na vẫn lải nhải. “Tìm cái con xấu điên này.”

Khương Đình ngẩng phắt đầu lên, mặt đỏ như tôm luộc, kịch bản trong tay bị siết chặt lại, giấy kêu sột soạt.

Một nữ sinh bên cạnh lẩm bẩm, “Chưa thành ngôi sao đã lên mặt rồi.”

“Còn mười mấy ngày nữa là công diễn, đừng gây cản trở tổng duyệt!” Hiển nhiên thầy Chu đang cố kiềm chế. “Bỏ cái thói đóng đánh ấy đi!”

“Quát tháo chi trở học sinh tưởng hay lắm!” Mã Na lộ vẻ khinh thường. “Về mà uống nước rửa chân của vợ đi!”

Tổng Sảng và Triệu Linh Linh bật cười hí hí.

Mặt tái nhợt, thầy Chu đứng phắt dậy sau mấy quay, nhìn chăm chăm vào Mã Na, “Nói lại lần nữa!”

Mã Na hơi cuống, nhưng vẫn ngang ngạnh, “Chó chui gầm chạn, vênh váo cái gì!”

“Mã Na!” Dương Lạc can thiệp. “Bạn không đóng được thì mời rút lui. Đừng gây ảnh hưởng mọi người!”

“Công chúa” sôi sục nhìn “hoàng tử”, vài giây sau thành linh khoát tay, “Thôi được, bắt đầu đi!”

Tuy nhiên, không ai cử động, không ai lên tiếng. Thầy Chu vẫn nhìn Mã Na, khuôn mặt rúm ró, trông như thể sắp nhảy chồm tới.

Đúng lúc này, một giọng nói bình tĩnh vang lên, “Thầy Chu, bắt đầu thôi ạ.” Hầu gái C đưa tay vuốt phẳng tập kịch bản nhăn nhúm. “Em đã sẵn sàng.”

Núi lửa ngầm thường phân bố ở những nơi có vỏ đại dương lớp bazan, bề mặt dung nham phun trào sẽ nguội nhanh nhờ nước ở đáy biển, nhưng trong lòng nó vẫn còn sôi sục. Khương Đình nghĩ, ô, mình chính là một ngọn núi lửa ngầm đây.

Trừ cái khúc khiến ai nấy khó chịu, buổi tập đầu tiên diễn ra suôn sẻ, đặc biệt là cách phát âm trong sáng của Khương Đình đã khiến thầy Chu (sau khi bình tĩnh lại) phải khen ngợi vài lời.

Thay đồng phục học sinh, cầm theo kịch bản, Khương Đình điềm nhiên rời khỏi hội trường, cùng các bạn quay về lớp, không nhìn Mã Na thêm lần nào. Buổi chiều có giờ Ngữ văn, Đại số, Tiếng Anh và Chính trị. Trông bề ngoài Khương Đình không khác gì bình thường, yên tĩnh, ngoan ngoãn, chăm chú nghe

giảng và ghi chép cẩn thận. Thật ra suốt buổi chiều tâm trạng em vô cùng phấn khích, đầu óc tua đi tua lại khuôn mặt méo mó vì xấu hổ, oán hờn và căm tức của Mã Na. Em đã phản công bằng thái độ đúng mực, lời thoại lưu loát... Điều này khiến tay chân em nóng ran, các lỗ chân lông khắp người như nở ra, khuôn mặt ửng hồng. Đúng vậy, chính là khiến mày không được như ý, khiến mày ngứa ngáy khó chịu!

Tâm trạng này tiếp tục kéo dài đến tối. Ngọc Thục cũng nhận thấy sự khác lạ của con gái. Khương Đình gần đây thường tỏ ra trầm uất, tối nay bỗng hoạt bát lạ lùng. Không chỉ nói cười với mẹ mà còn bật nhạc sôi động khi học bài. Mặc dù thắc mắc, Ngọc Thục vẫn bị cuốn theo cảm xúc của con gái. Chị cắt một đĩa hoa quả đem vào phòng Khương Đình, nhìn con vừa làm Toán vừa lắc vai theo giai điệu thì không khỏi buồn cười.

“Như khi ấy!” Chị vỗ vai Khương Đình. “Ngồi ngay ngắn vào.”

Khương Đình xiên một miếng táo nhét vào miệng, tiện thể nhăn mặt trêu mẹ.

“Nhóc con, hôm nay làm sao thế?” Ngọc Thục ngồi ghé vào mép giường. “Có gì vui ư?”

“Không ạ.” Khương Đình lắc đầu. “Con khi ăn trái cây thì vui thôi.”

“Quỷ sứ!” Ngọc Thục ấn ngón tay vào trán con gái. “Cứ như biến thành người khác ấy. Thôi làm bài đi.” Dứt lời, chị xoay người bước ra khỏi phòng ngủ, kéo cửa lại sau lưng. Chị không trông thấy con mình ngừng viết, cứ để yên tay trên vở bài tập,

càng không biết con gái đang miên man nghĩ đến một hấu gái khác. Vì không biết gì hết, chị cứ đắm chìm trong tâm trạng vui vẻ do con gái mang lại, và quyết định cũng để bản thân thư giãn tối nay, tạm thời gạt đồng hồ sách một chỗ sang một bên. Chị rửa một quả táo đỏ to tướng, thoải mái rúc vào sofa và bật tivi lên. Đài truyền hình địa phương đang chiếu phim *Thỏa nghiệm*^[*], đúng lúc mới phát nhạc đầu phim. *Sống sao cho thỏa, nói ra tiếng lòng. Trời cao vun đắp, gửi trao tình nồng...*

Tuy nhiên, bài hát chưa kết thúc thì chuông cửa đã cắt ngang. Ngọc Thục tiếp tục gặm táo, vừa ậm ừ theo nhạc phim “Yêu là yêu người cười mây vượt gió” vừa bước nhanh ra cửa, không hề tự hỏi ai lại đến thăm lúc đêm hôm thế này.

Cửa vừa hé ra, tâm trạng phơi phới bay biến hết, Ngọc Thục theo bản năng muốn đóng cửa lại. Tôn Vỹ Minh với thò tay vào, sốt sắng nói, “Mười phút, chỉ mười phút thôi, được không?”

Ngọc Thục ngoái đầu liếc về phía phòng ngủ của Khương Đình, do dự một thoáng rồi lạnh lùng đứng tránh ra. Tôn Vỹ Minh vội vã bước vào, cởi giày. Thấy Ngọc Thục ngồi xuống bên bàn ăn, anh ta đi theo, chọn chỗ đối diện chị.

“Cho anh mười phút.” Nhận ra mình vẫn cầm nửa quả táo, Ngọc Thục đặt mạnh nó xuống bàn. “Có gì nói mau.”

“Được, anh cũng chẳng muốn dây dưa với em làm gì.” Tôn Vỹ Minh nhanh chóng sắp xếp lời lẽ. “Anh muốn đưa Đình Đình đến Bắc Kinh. Em không đồng ý, đúng không?”

Ngọc Thục lạnh nhạt gạt đầu, “Đúng.”

“Phải làm rõ một điều. Chúng ta mâu thuẫn, nhưng con trẻ vô tội, đúng không?”

“Đúng.”

“Là cha là mẹ, cả đời phải nghĩ cho con cái. Anh nói vậy đúng không?”

“Rốt cuộc ý anh là sao?”

“Vì tiền đồ và tương lai của con cái, cha mẹ có phải chịu đựng chút ít thì cũng đáng thôi. Em thấy đúng không?”

Ngọc Thục không trả lời nữa, chỉ cau mày nhìn chồng cũ.

“Anh có hai phương án cho con, muốn thảo luận với em.” Tôn Vỹ Minh dừng lại, thấy Ngọc Thục không định trả lời, bèn nói tiếp. “Phương án thứ nhất, em cũng đi với anh, cùng đưa con đến Bắc Kinh. Anh sẽ chịu trách nhiệm về cuộc sống của hai mẹ con.”

“Ha!” Ngọc Thục cười lớn, y như thể lời Tôn Vỹ Minh vừa nói quá hài hước. “Nhảy luôn sang phương án thứ hai đi.”

“Hiểu rồi.” Tôn Vỹ Minh không hề tỏ ra thất vọng, xem chừng đã lường trước phản ứng của Ngọc Thục. “Phương án thứ hai là Đình Đình theo anh đến Bắc Kinh. Thi đại học xong, muốn về hay ở để nó quyết định. Em thấy sao?”

Ngọc Thục ngẩn người, rồi sững cổ, “Tôn Vỹ Minh, đừng tưởng tôi không nhìn ra anh lừa lẹo!” Chị đứng phắt dậy. “Anh muốn để mọi sự đã rồi, được đà lần tới phải không?”

“Anh không có ý đó.” Tôn Vỹ Minh xò tay ra với vẻ vô tội. “Hay là, cho Đình Đình lấy hộ khẩu thường trú Bắc Kinh để thi đại học, cứ nghỉ hè nghỉ đông thì về với em. Thế là được chứ gì?”

“Đừng hòng!”

“Em úng não hả?” Tôn Vỹ Minh mất kiên nhẫn. “Em có thể trói con bên mình bao lâu? Nhiều nhất là một năm nữa. Nếu nó thi đỗ một trường tỉnh ngoài, chẳng phải cũng vẫn xa em đó sao?”

“Chuyện đó khác!”

“Khác chỗ nào? Rõ ràng có cơ hội tốt để Đình Đình nhẹ nhàng đặt chân vào Bắc Đại với Thanh Hoa. Em thật ngoan cố, vì ích kỉ mà phá hỏng tương lai tươi sáng của con mình.”

“Đúng đấy, tôi thật ngoan cố!” Ngọc Thục nổi điên, quên bằng con mình đang ở trong phòng ngay đấy, hét toáng lên. “Bởi vì đó là con tôi! Không phải con anh! Cái mặt anh không đáng làm cha nó!”

Mặt Tôn Vỹ Minh thoát nhiên tái đi, môi mấp máy nhưng không nói được lời nào.

“Anh muốn đi Bắc Kinh thì đi! Đừng có nấp nom con tôi!” Ngọc Thục đã mất tỉnh táo. “Cuốn xéo cùng con vợ nhỏ và thằng quỷ con anh ấy! Đi mà thu xếp cho nó vào Bắc Đại!”

“Đấy không phải là con anh.”

Tôn Vỹ Minh không cao giọng, nhưng cũng đủ khiến Ngọc Thục nín bặt trong tích tắc. Chị nhìn chăm chăm vào anh ta hồi lâu mới thốt qua kẽ răng, “Anh bảo sao?”

Tôn Vỹ Minh thở dài, sắc mặt tối sầm đi, da mặt chảy dài, vai sụp xuống, thoát cái như già đi cả chục tuổi.

“Đứa trẻ đó không phải là của anh.” Anh ta bưng mặt. “Mà là của giám đốc nhà máy anh.”

Ngọc Thục ngồi lại vào bàn, “Đầu đuôi thế nào?”

“Cô ta nói mình là cháu gái xa của giám đốc nhà máy, anh tin. Cô ta nói đứa trẻ sinh non, anh cũng tin.” Giọng nói nghèn nghèn lọt qua kẽ tay Tôn Vỹ Minh. “Đứa trẻ càng lớn càng giống giám đốc, cô ta nói vì là họ hàng, có nét nhang nhác cũng không lạ, anh vẫn tin.”

“Làm sao anh phát hiện ra?”

“Tình cờ thôi. Một lần giữa giờ làm anh về nhà lấy tài liệu. Vào tới nơi thì bắt gặp cô ta và giám đốc...”

Ngọc Thục ngó lại cửa phòng con gái đóng chặt, không biết nên nói gì.

“Chắc em đang cười thầm, quả báo, quả báo. Đúng không?”

Ngọc Thục im lặng một hồi, rồi lắc đầu, “Không.”

“Anh thấy mình ngu không để đâu cho hết.” Tôn Vỹ Minh nhấc tay khỏi mặt. “Nhưng cũng không quá thiệt thòi. Trước thì kiếm được cái ghế bí thư Đoàn, giờ lại có hộ khẩu Bắc Kinh.” Anh ta đột nhiên cười đắc ý. “Hắn dám từ chối sao? Từ chối thì anh phanh phui ra, xem ai thê thảm hơn cho biết.”

“Sau này tính thế nào?”

“Sang tháng anh sẽ lên Bắc Kinh nhậm chức, phó chánh văn phòng trụ sở chính. Chánh văn phòng sắp nghỉ hưu. Chịu đựng thêm vài năm là thăng chức.” Tôn Vỹ Minh xoa mặt thật mạnh. “Sang năm anh sẽ ly hôn, lý do là ở xa nhau, tình cảm phai nhạt.”

“Mẹ con cô ta làm thế nào?”

“Chú họ cô ta sẽ thu xếp cho căn nhà.” Tôn Vỹ Minh cay độc nói. “Nói chung không liên quan đến anh.”

Ngọc Thục bỗng cười toét miệng, “Anh thức thời thật.”

“Em đừng cười anh.” Tôn Vỹ Minh nghe ra ngụ ý chế giễu.
“Đàn ông làm việc không chấp nhận tiểu tiết.”

Ngọc Thục khịt mũi, “Giờ tôi hiểu rồi. Anh muốn đưa Đình Đình đến Bắc Kinh, vốn dĩ không phải vì tương lai của con bé, mà vì anh không còn con cái gì cả, nên muốn dùng nó lấp vào chỗ trống, phải không?”

Tôn Vỹ Minh cup mắt, “Cũng không thể nói thế...”

“Nếu anh không phát hiện ra mình nuôi con tu hú, thì Đình Đình với anh chỉ là đứa con có cũng được không thì thôi.”

“Em đừng nói năng chướng tai như vậy...”

“Suy đến cùng, Đình Đình chỉ là thể thân cho đứa trẻ đó thôi nhỉ?”

“Ai bảo!” Tôn Vỹ Minh cãi phăng. “Đình Đình là giọt máu của anh.”

“Đây chính là điều khiến tôi lo lắng.”

Tôn Vỹ Minh sững sờ, “Ý em là gì?”

“Con gái tôi phải là người đàn ông, không bắt nạt ai, nhưng nếu bị ai bắt nạt, nó nhất thiết phải đánh trả.” Ngọc Thục nhìn chăm chăm vào Tôn Vỹ Minh. “Chứ không phải nuốt giận vào trong, trơ trẽn tìm cách vớt vát lại chút gì đó.”

Tôn Vỹ Minh đột nhiên lúng túng, “Tôi...”

“Vừa rồi trong bộ dạng anh tội nghiệp, tôi thực sự thấy hơi cảm thông, thậm chí còn hơi dao động.” Ngọc Thục gằn từng chữ. “Nhưng mà, tôi không thể để Đình Đình ở với anh, biến thành loại như anh. Dù nó kế thừa huyết thống của anh thật, nhưng tôi sẽ cố gắng loại bỏ phần gien nào đáng khinh để nó nên người tử tế.”

Tôn Vỹ Minh nhắm chặt mắt, rồi mở ra ngay lập tức, “Ngọc Thục, cho anh một cơ hội nữa, anh có thể thay đổi.”

“Anh không thay đổi được đâu.” Ngọc Thục trở vào nửa quả táo trên bàn, phần thịt quả đã thâm sì vì oxy hóa, trông không còn ngon miệng nữa. “Hổng là hổng. Cứu vãn cách mấy cũng không giống ban đầu.” Chị nhặt táo lên, ném vào thùng rác bên chân. “Ngừng quấy rầy tôi và Đình Đình đi. Tôi đã nói rất rõ ràng rồi đấy.”

Tôn Vỹ Minh dựa lưng vào ghế, bất động nhìn Ngọc Thục. Dần dần, vẻ lạnh lùng giăng lên mặt anh ta. “Được, vậy thì không còn gì để nói nữa.” Tôn Vỹ Minh quay người đi về phía cửa, thay giày, kéo cửa ra, ngoái nhìn Ngọc Thục vẫn ngồi ở bàn ăn. “Tôi sẽ không từ bỏ Đình Đình, chúng ta hãy chờ xem.”

Ngồi ở ghế phụ lái, Vương Hiến Giang vừa nhần nhần điều thuốc đã cháy gần hết vừa xem bản đồ trên tay. Hơn chục vòng tròn nhỏ màu đỏ đã được đánh dấu trên vùng đệm, tương ứng với các miệng cống nước mưa trên bản vẽ giấy can. Ông xem chăm chú đến nỗi khi môi bỗng rất mới bừng tỉnh, vội rút đầu mẫu thuốc ném ra ngoài qua cửa sổ. Đúng lúc này Thai Vỹ xách hai túi ni lông hấp tấp chạy về.

“Phía trước là ngõ cụt. Ở đây buổi tối rất ít người.” Thai Vỹ lên xe và chỉ ra trước. “Bên này đường là tường bao, bên kia là cửa hàng quay mặt ra đường. Con đã xem qua, chủ yếu là quán ăn nhanh và tạp hóa, có một vài tiệm bán khung nhôm kính cửa sổ và khóa cửa.”

“Quán xá kiểu này không kinh doanh khuya.”

“Vâng, đêm xuống chẳng có ai cả.” Thai Vỹ ghé lại nhìn bản đồ. “Thầy ạ, con nghĩ cống nước mưa này có thể đánh dấu được.”

Vương ậm ừ, lấy bút kim khoanh vào một vị trí trên bản đồ.

“Thế là đánh dấu xong!” Thai Vỹ khua nắm tay, mở túi ni lông, mùi thơm lập tức tràn ngập trong xe. “Thầy, chúng ta ăn mừng nào!”

“Mấy cái bánh bao rách mà cũng rêu rao.” Vương cười mắng. “Không có tâm chút nào.”

“Điều kiện còn gian khổ, cần phải khắc phục.” Thai Vỹ cười híp mắt. “Đợi phá án xong, chúng ta nhậu ba ngày ba đêm luôn.”

Vương cũng đói thật, nên cầm bánh bao lên. Cả hai im lặng ngồi ăn, nhưng bốn mắt vẫn nhìn tấm bản đồ khoanh các vòng tròn đỏ.

Ăn xong bốn cái bánh, Vương cầm cốc sữa đậu nành, cầm ống hút vào hút rồn rột. “Khu vực này tập trung các cống nước mưa phù hợp điều kiện nhất.” Ông trở bản đồ. “Tiếp theo là ở đây.”

“Gần bệnh viện Long Giang.” Thai Vỹ nói ngay. “Quanh các đường Huệ Sơn và Nam Kinh nữa.”

“Sắp xếp thứ tự đi, bắt đầu điều tra từ khu lân cận bệnh viện Long Giang.”

“Vấn đề là,” Thai Vỹ cầm bút kim, lại gãi đầu. “Chúng ta đang tìm người như thế nào?”

“Tâm ba mươi đến bốn mươi tuổi, sống một mình, thất nghiệp hoặc lao động tự do.”

“Nam giới nữa.”

Vương trừng mắt nhìn Thai Vỹ, “Còn phải nói!”

Thai Vỹ cười khì khì, liền đó nghiêm túc trở lại. “Tuy nhiên, con nghĩ các hình dung trước đây về hung thủ nên được thay đổi.”

“Ví dụ?”

“Trước đây chúng ta suy đoán rằng hung thủ là người có thu nhập thấp. Bây giờ, suy nghĩ này có thể hơi thành kiến.”

“Tại sao?”

“Các nạn nhân đều trần truồng. Không tìm thấy quần áo và đồ dùng cá nhân trong kênh Vệ Hồng.” Thai Vỹ ngẫm nghĩ. “Cho dù hung thủ sống gần nơi vớt xác, nửa đêm muốn phi tang cũng không thể đem xe đạp chở cái xác lỏa lồ đi rong trên đường được.”

“Vậy là hẳn phải có ô tô.” Vương suy tư một hồi. “Thế thì giải thích được việc Dương Tân Thiển và Đỗ Viện biến mất rồi.”

“Vâng.” Thai Vỹ bắt chước thầy, cũng xoa xoa cằm. “Đặc biệt là Đỗ Viện. Thầy nghĩ mà xem, uống rượu xong, không bắt được taxi. Đúng lúc này có một chiếc xe chạy tới...”

“Nếu họ tiếp xúc với nhau bằng cách đó,” Vương gật đầu. “Hung thủ hẳn phải là một anh chàng có vẻ ngoài hiền lành, ít nhất là không gây ác cảm.”

“Đúng, phải là hình mẫu khiến người ta mất cảnh giác.”

“Tuy nhiên,” Vương cau mày. “Đàn ông như vậy hẳn phải được người khác phái ưa thích, việc gì phải đi cưỡng hiếp, giết người?”

Thai Vỹ chớp mắt, “Tại tâm lý bệnh hoạn.” Dứt lời, anh cho rằng thầy sẽ đập vào gáy mình, nhưng không thấy ông già tỏ ý phản bác nhận định đó.

“Nếu vậy...” Vương suy tư một hồi. “Anh bảo giáo sư Kiều công tác ở trường nào ấy nhỉ?”

Sáng sớm, Cố Hạo đã dậy dọn nhà. Giặt quần áo, thay ga giường vỏ chăn, rửa gạt tàn, vệ sinh tủ lạnh, bày ra các nguyên liệu và gia vị mua hôm qua, lau sạch mọi góc ngách trong nhà.

Công việc mất khá nhiều thời gian. Xong xuôi, Cố Hạo vừa lau mồ hôi vừa ngồi ở mép giường hút thuốc. Ông cứ ngỡ ngơ trong nhà thiếu thiếu một thứ gì, sau khi xem xét xung quanh, ông nhìn chằm chằm vào vỏ chai rượu rồi đứng dậy đi ra ngoài, vòng ra sau khu nhà ở, đi thẳng đến chỗ bồn hoa. Ông nhìn rau diếp, hẹ tây và cải cúc mọc trong bồn hoa đầu tiên, rồi đi đến bồn hoa dưới cửa sổ nhà mình.

Dù không ai chăm sóc nhưng hoa dại và cỏ dại vẫn tươi tốt, đã mọc cao ngang bầu cửa sổ. Cố Hạo nhìn những bông hoa đỏ, hồng, tím, xanh đung đưa trong gió, đang phân vân không biết nên hái loại nào, đột nhiên trong đám hoa hiện ra khuôn mặt sợ hãi của một cậu bé. Cố Hạo giật mình. Cậu bé thở phào nhẹ nhõm rồi bơ phờ chào, “Bác Cố ạ.”

Con út của nhà họ Tô. Cố Hạo kinh ngạc, “Sao cháu lại ở đây?” Ngay lập tức, ông nhận ra rằng có điều không ổn. “Hôm nay cháu không phải đi học sao?”

“Cháu... Cháu không đi.” Cậu bé nhếch miệng, giọng hơi ghen ngào. “Cháu ra quán điện tử cả buổi sáng, chơi hết tiền

rồi thì chẳng biết đi đâu nữa cả...”

Cố Hạo vươn tay đỡ cậu bé khỏi bụi hoa, phủi bụi đất giúp rồi kéo cậu ra ngồi cùng ở mép bồn, “Cháu không có chìa khóa nhà à?”

“Có ạ.”

“Sao cháu không về?”

“Cháu không dám.” Cậu bé meo máo. “Mẹ mà biết cháu trốn học thì sẽ cho ăn đòn.”

“Hình như mẹ cháu không có nhà.” Cố Hạo suy nghĩ một lát. “Lúc đi phơi quần áo, tôi thấy cô ấy đã ra ngoài rồi.”

“Kể cả thế cháu cũng không dám về.” Cậu bé lắc đầu. “Nếu mẹ về nhà sớm thì cháu sẽ lộ mất.”

Cố Hạo thở dài, “Tại sao lại trốn học?”

Cậu bé cúi đầu, vắn vẹo các ngón tay, “Cháu chẳng hiểu cô giảng cái gì, bài tập cũng không làm được.” Cậu bé bật khóc. “Cô cứ phê bình cháu suốt, bạn cùng lớp thì cười cợt.”

Thấy cậu bé khóc thảm thiết quá, Cố Hạo đưa tay vuốt lưng cậu, “Chị đã từng dạy cháu học rồi mà?”

“Vâng, nhưng cháu vẫn không theo kịp.” Cậu bé vừa khóc vừa dụi mắt. “Chị cháu giảng theo sách giáo khoa. Cô thì giảng trước sách giáo khoa, giảng tới tận năm lớp Tám rồi... Bọn nó hiểu tất, cháu thì không.”

“Cùng lắm thì bàn bạc với bố mẹ, rồi chuyển xuống lớp dưới học.”

“Cháu không muốn đi học.” Cậu bé khóc ré lên. “Không vui chút nào. Cô giáo thật dữ tợn. Không giống chị, lúc dạy cháu chị kiên nhẫn lắm... Cháu nhớ chị quá. Hu hu...”

Cố Hạo chầm thuốc, lặng lẽ nghe cậu bé khóc.

“Tại sao lại bắt cháu đi học? Cứ để cháu ở nhà không được sao? Chẳng ai chơi với cháu, ngày ngày chỉ biết bắt cháu làm bài...”

“Chị cháu đi đâu rồi?”

“Đến nhà cậu họ cháu, học xong đại học mới về.”

“Cậu họ nào, cháu gặp bao giờ chưa?”

“Chưa ạ.”

“Cậu họ sống ở đâu?”

“Giang... Giang Tô.”

“Chỗ nào Giang Tô?”

“Không biết.”

“Thế mà còn nói là nhớ chị.” Cố Hạo cười. “Hỏi đến cái gì cũng mù tịt.”

“Tại bố mẹ không cho cháu biết mà.” Cậu bé mở to đôi mắt ầng ậng nước. “Chính chị cũng không nói với cháu. Một hôm cháu thức dậy không thấy chị đâu, và không thấy chị về nhà nữa.”

Cố Hạo trầm ngâm một lúc, “Thực sự nhớ chị lắm sao?”

“Ừm.” Nước mắt cậu bé lại trào ra. “Mẹ bảo chị sẽ viết thư cho cháu.”

“Nhận được chưa?”

“Chưa ạ.” Cậu bé vừa khóc vừa lắc đầu. “Chả thấy thư từ gì hết.”

“Hỏi bố mẹ số điện thoại nhà cậu họ, rồi gọi cho chị.”

“Nhà cháu không có điện thoại.”

“Cháu cứ hỏi số đi, rồi sang nhà tôi gọi cũng được.”

“Thật không bác Cố?” Cậu bé nắm lấy tay Cố Hạo, cuống quýt nhìn ông. “Có thật không?”

“Thật chứ.” Cố Hạo ném đầu mẫu thuốc đi. “Ăn cơm trưa chưa?”

“Chưa ạ.” Cậu bé cúi đầu. “Tiền cơm trưa cháu mua xèng chơi game hết rồi.”

“Đi thôi.” Cố Hạo tiện tay bứt một ít hoa rồi kéo cậu bé lên. “Tạm sơ tán ở nhà tôi.”

Sau khi cậu bé đánh bay một tô mì trứng lớn, Cố Hạo dặn phải im lặng, bảo cứ ngồi lên giường mà đọc sách, rồi xuống bếp chung thái thịt lợn. Lúc ông quay vào nhà, cậu bé đã dựa đầu giường ngủ gật, sách giáo khoa rơi xuống sàn. Cố Hạo cởi giày giúp, đặt cậu nằm trên giường, đắp chăn cẩn thận. Xong xuôi, ông rửa sạch vỏ chai rượu, cắm những bông hoa dại vào, nhìn đồng hồ trên tường, yên lặng chờ đợi.

4 giờ chiều, Đỗ Thiến xuất hiện như đã hẹn. Bà bước vào, vừa mỉm cười chào Cố Hạo thì đã trở mặt vì cậu bé đang ngủ trên giường.

“Đây là...”

“Con nhà hàng xóm.” Cố Hạo ra hiệu cho bà nhỏ tiếng. “Trốn học không dám về nhà. Tạm nương náu ở đây.”

Đỗ Thiến lè lưỡi, “Em còn tưởng ông già này có gì mới.”

“Tôi thì có gì mới được?” Cố Hạo phì cười. “Thằng Vỹ lát nữa mới tới à?”

“Nó không tới đâu.” Đỗ Thiến ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, lấy khăn tay ra quạt quạt. “Mất mặt mấy ngày rồi, chẳng biết đang theo vụ gì nữa.”

Hương thơm tràn ngập. Tim Cố Hạo đập bình bịch.

Đỗ Thiến nhìn thấy hoa dại trong chai thì vui vẻ ra mặt, với tay mân mê một lúc, “Chuẩn bị vì em hả?”

“Hái bữa ở bồn hoa sau nhà.” Cố Hạo gãi đầu. “Tôi nghĩ may ra cô thích hoa cỏ.”

“Đẹp lắm.” Đỗ Thiến ghé lại gần ngửi. “Thơm quá! Chỉ tiếc cắm vào vỏ chai hơi... Để về em biếu anh cái lọ.” Bà xắn tay áo, lấy trong túi ra một chai vang đỏ, đặt ngay ngắn trên bàn. “Lấy tạp dề hộ em cái.” Bà vỗ vai Cố Hạo. “Em làm gì ngon ngon cho anh ăn.”

Họ xuống bếp chung. Đỗ Thiến khen Cố Hạo dùng dao khéo, rồi bắt đầu bận tít tít. Chưng đường. Cho thịt lợn vào. Thêm sốt. Thêm gia vị. Đỗ Thiến luôn tay làm bếp. Cố Hạo nghiêm túc đứng bên, hỗ trợ theo yêu cầu. Hai người đi qua đi lại trong căn bếp nhỏ, trao đổi dăm câu chuyện bình dị. Thi thoảng có va phải nhau, Cố Hạo né tránh theo bản năng, nhưng Đỗ Thiến bình thản như không. Dần dần, Cố Hạo cũng không né tránh nữa. Ông chưa gặp cảnh này bao giờ. Đặc biệt khi Đỗ Thiến đảo tay xào, Cố Hạo đứng thái hành lá bên cạnh, vai họ chạm nhau, da thịt đàn bà mềm mại khiến Cố Hạo “dùng dao khéo” bỗng dưng thao tác một cách lơ đãng, suýt nữa thái phải ngón tay.

Thịt kho trong nồi phát ra tiếng ùng ục. Mùi thơm chẳng mấy chốc đã tỏa đầy nhà bếp. Đỗ Thiến lấy muối nếm thử và chép miệng hài lòng, “Được rồi. Lấy cho em bốn quả trứng sống.” Tóc bà hơi rối, chớp mũi rịn những hạt mồ hôi nhỏ. Có lẽ là tại hơi nước, má bà ứng hồng, cặp mắt long lanh.

Cố Hạo ngơ ngẩn nhìn, cho đến khi Đỗ Thiến đẩy ông và trách “Sao lại ngẩn ra thế?”, ông mới sực tỉnh, quay lên nhà. Đẩy cửa bước vào thì thấy cậu bé đang ngồi xỏ giày ở mép giường ngẩng phắt lên nhìn ông, hốt hải hải, “Mẹ cháu về rồi à?”

“Chưa, đừng sợ.” Cố Hạo buồn cười. “Tôi đang nấu ăn thôi, thấy mẹ cháu về tôi sẽ báo.”

Cậu bé yên tâm, liền thoải mái hít hà, “Thơm quá.”

“Thịt kho tàu trứng.” Cố Hạo mở tủ lạnh. “Nấu xong sẽ cho nhà cháu một bát.”

Cậu bé tươi mặt nhoẻn cười, “Cảm ơn Bác Cố.”

Cố Hạo tự nhủ, thằng nhóc này hồn nhiên ghê, nguy cơ hết dít còn treo sờ sờ kia kìa. Ông lấy tám quả trứng, bắt chọt sừng người, đặt trả vào tủ một quả.

“Bình thường mấy giờ cháu tan học?”

“5 giờ.” Cậu bé chớp mắt. “5 rưỡi về tới nhà.”

Cố Hạo nhìn đồng hồ treo tường, “Cháu cứ ở yên đây, đừng làm ồn, cũng đừng ra ngoài.”

Cậu bé gật đầu lia lịa.

Cố Hạo quay xuống bếp, hai tay mang theo bảy quả trứng. Đỗ Thiến trố mắt, “Sao lại lấy nhiều thế?”

“Cho nhà đối diện một bát.” Cố Hạo hất mặt sang bên kia. “Nhà ba người.”

“Được rồi, bán anh em xa mua láng giềng gần cũng tốt.” Đỗ Thiến đón mấy quả trứng. “Đằng nào nồi cũng đủ chỗ. Anh lấy cái xoong luộc trứng đi.”

Cố Hạo ậm ừ, cúi xuống mở tủ bếp tìm xoong, vừa đứng thẳng dậy thì nghe tiếng cửa mở. Vợ Tô đi vào, khuôn mặt mệt

mỏi, người ngợm bụi bặm. Gặp Đỗ Thiến mặc tạp dề, thị hơi sững sốt, rồi lập tức chào hỏi Cố Hạo, “Bác Cố.”

“Cô về đây à?” Cố Hạo đặt xoong nước lên bếp gas. “Đây là bạn tôi, đến nhà dùng bữa.”

Đỗ Thiến giơ tay vẫy, “Xin chào.”

Vợ Tô cố nở nụ cười, “Chào chị.” Rồi khuất dạng vào căn 101.

Đỗ Thiến quay sang thì thào với Cố Hạo, “Hàng xóm nhà anh xem ra không dễ hòa thuận đâu.”

“Kệ người ta.” Cố Hạo lắc đầu. “Nhà họ gần đây có chút chuyện.”

Đỗ Thiến tò mò hỏi, “Chuyện gì?”

Cố Hạo định trả lời thì lại nghe tiếng của căn 101 mở ra. Vợ Tô cầm một quả cà tím và hai củ khoai tây lột sệt đi sang. Thị gật đầu với Cố Hạo và Đỗ Thiến, bắt đầu nấu ăn mà không nói một lời.

“Em gái ơi, hôm nay đừng làm quá nhiều món.” Đỗ Thiến trở cái nồi đang tỏa khói. “Thịt kho tàu trứng đây, lát nữa biểu em một bát.”

Vợ Tô buông con dao bài xuống, quay sang cười, “Ai lại thế, ngại chết!”

“Không sao.” Đỗ Thiến xua tay. “Chúng tôi chỉ có hai người, ăn không hết được.”

“Ngủi đã thấy ngon rồi, vậy tôi không từ chối nữa.” Vợ Tô khịt mũi. “Đúng hôm tôi mệt quá, cũng đỡ công.” Trông thị quả là kiệt sức thật. Sau khi cho khoai tây cà tím vào nồi, thị bơ phờ khuấy, như thể chiếc muôi sắt cán dài trên tay nặng cả chục kí.

“Em gái ơi, nếu khó ở thì vào nhà nghỉ đi.” Đỗ Thiến trông mà mặt giùm. “Đằng nào tôi cũng đang ở đây, tôi trông nôi cho.”

Vợ Tô thoáng ngần ngừ, rồi đặt cái muôi xuống, “Vâng. Muối mắt tôi cho hết rồi, đợi sôi chị tắt bếp giùm tôi nhé.” Thị cúi tạp dề, vò vò trong tay. “Chị ơi, làm phiền chị nhiều.”

“Không sao đâu, đừng lo.”

Cảm ơn xong, vợ Tô bỏ vào căn 101.

Cố Hạo nhìn đồng hồ, “Đến lúc rồi, phải đưa thằng nhóc về thôi.” Ông quay lên nhà, mở cửa, huýt sáo với cậu bé và hất đầu sang bên kia hành lang.

Cậu bé hiểu ngay, lẳng lặng đeo cặp sách lên lưng rồi rón rén linh ra, “Cảm ơn Bác Cố.”

“Không phải cảm ơn.” Cố Hạo nghiêm mặt. “Chỉ lần này thôi. Đừng giở trò trốn học, cũng đừng mong tôi bao che cho cháu nữa.”

Cậu bé nhăn mặt cười, “Vâng.” Và mở cửa, đóng cửa lại rồi bước sang căn 101, “Mẹ ơi, con về rồi đây.”

Thịt kho tàu trứng. Cá hồ rán giòn. Đậu phộng chiên. Rau xà lách xào. Bữa tối thịnh soạn đã sẵn sàng. Đỗ Thiến tắt bếp gas nhà Tô, đẩy vung nôi lại, đặt lên bếp một bát thịt kho tàu kèm ba quả trứng om.

Cố Hạo lần lượt đem bốn món ăn vào phòng, bày bát đĩa ra. Chiếc bàn ăn nhỏ thường chỉ bày một cơm một món giờ chật ních. Đỗ Thiến cúi tạp dề, rửa mặt, theo Cố Hạo lên nhà, đóng cửa lại. Bà cầm chai rượu, bảo Cố Hạo tìm thêm hai cái ly. Cố

Hạo lục lợi hồi lâu, chỉ moi ra hai chiếc cốc uống nước bình thường.

“Không có loại ly chân cao, cái này được không?”

“Đành vậy.” Đỗ Thiến chìa chai cho ông. “Nào, đến lúc anh phát huy khả năng rồi.”

Hai cốc rót đầy chất lỏng màu đỏ sẫm. Hai người ngồi đối diện nhau. Đỗ Thiến cầm cốc lên, cười hỏi, “Không phát biểu mấy câu à?”

Cố Hạo cũng cầm cốc lên, suy nghĩ một lúc, “Hay cô nói đi?”

Đỗ Thiến lại cười, “Anh là chủ nhà mà, sao lại để khách nói chứ?”

“Tôi thực sự không giỏi mấy khoản này.” Cố Hạo vò đầu bứt tóc. “Vậy thì chúc cho tuổi già chúng ta hạnh phúc bình an.”

“Anh đó!” Đỗ Thiến chạm cốc với ông rồi nhấp một hớp rượu. Vẫn là ăn không nên đợi nói chẳng nên lời.”

Cơm ngon rượu ngọt. Hai người thong thả ăn uống và khẽ khàng chuyện phiếm. Đề tài xoay quanh ngày tháng đã qua, Thai Vỹ bây giờ. Đỗ Thiến xem chừng rất hào hứng, bà nói phần nhiều, Cố Hạo chủ yếu là im lặng lắng nghe. Chai rượu với nửa từ lúc nào chẳng biết. Cố Hạo dần dần lâng lâng, có cảm giác cảnh quay quần này chẳng phải lần đầu, mà là thường nhật. Ông và Đỗ Thiến chén thù chén tạc không phải như đôi bạn lâu ngày xa cách, mà vẫn sớm tối bên nhau. Tưởng đâu họ đã chung sống suốt kiếp ở đây, trong căn 102, Lý trí nhắc nhở ông cảnh giác với ý nghĩ này, nhưng ông không muốn bứt mình ra vội. Một giọng nhắc nhở ông rằng không được, một giọng khác lại uể oải lôi kéo để ông đắm chìm.

Đỗ Thiến rót đầy cốc nữa, nhấp một ngụm rồi đưa tay chống má nghiêng đầu nhìn Cố Hạo, “Sao anh không nói chuyện?”

Cố Hạo châm thuốc, cười bảo, “Không ngờ cô uống khá quá!”

“Chà, còn nhiều chuyện anh không ngờ lắm.” Đỗ Thiến xua tay. “Ngày xưa tới nhà em, toàn anh và Chí Lượng chén chú chén ăn rồi khoác lác, làm gì có chỗ cho em thể hiện.”

Tên người bạn cũ xen vào, khiến một trong hai giọng kia trội hẳn lên bên tai Cố Hạo.

“Đó là người bạn thân duy nhất của đời tôi...” Ông hít một hơi thật sâu. “Chỉ khi ở bên hắn ta, tôi mới có nhiều chuyện để nói.”

“Ừ.” Đỗ Thiến mỉm cười, mắt rơm rớm lệ. “Nếu anh ấy không lỡ miệng, đánh chết em cũng không tin nổi thư toàn do anh viết.” Mặt bà chợt lạnh đi. “Tính ra anh đúng là tên lừa bịp, phải không?”

Cố Hạo cười toét miệng, “Cô say rồi đấy.”

“Có đúng lừa không?”

“Đúng, đúng.” Cố Hạo giơ hai tay đầu hàng. “Tôi là tên lừa bịp, được chưa?”

Đỗ Thiến đưa cốc rượu đang cầm cho ông, “Vây anh uống đi.”

Cố Hạo chịu thua, đành nhận cốc, uống một hơi cạn sạch.

Đỗ Thiến cười ha hả trước bộ dạng nhăn nhó của ông, “Cần tìm lấy một người đưa anh vào khuôn phép.”

“Tìm làm sao được mà tìm?” Cố Hạo gắp một hạt đậu phộng đưa vào miệng. “Ngần này tuổi rồi.”

“Trở hết ngón nghề lừa bịp của anh đi.” Đỗ Thiến ngả người tới trước, chăm chú nhìn ông. “Cô nào cũng cần câu thôi.”

Cố Hạo nghe tim nóng ran lên, vội vàng lấp liếm, “Linh tinh! Uống rượu, uống rượu nào.”

Ông nhặt chai rượu lên nhưng Đỗ Thiến đã giằng lấy, “Nói thật đi, tại sao anh không lập gia đình?”

Cố Hạo ngó lại. Đỗ Thiến nhìn ông chăm chăm, ánh mắt chất chứa hơi nóng thiêu đốt, y như mắt chim ưng thu mình rình rập.

“Tôi... không gặp được người phù hợp.”

“Em muốn nghe lời nói thật!”

Cố Hạo phát hoảng, gần như muốn vùng dậy bỏ chạy. Lúc này, cửa sắt bên ngoài phát ra âm thanh chát chúa, liền đó là tiếng bước chân nặng nề.

“Hàng xóm về rồi.” Cuối cùng Cố Hạo cũng tìm được lý do thỏa đáng. “Tôi đem thịt kho tàu cho họ.”

Đỗ Thiến hí mắt, khiến Cố Hạo càng hoang mang tợn. Ông bật dậy, không dám nhìn bà nữa, vội lao xuống bếp. Quay ra thấy Tô mặt mũi nhem nhuốc, người đầy muội tro trong bộ đồ bảo hộ lao động, ông bèn gọi, “Chú Tô, tôi biếu nhà mình một bát thịt kho tàu trứng đấy.”

Tô chỉ ờ một tiếng rồi hùng hổ đẩy cửa căn 101, “Triết về chưa?”

“Về rồi.” Giọng vợ hằn vọng ra. “Đang làm bài tập trong phòng. Tôi đi hâm lại thức ăn nhé... Ờ, ông làm sao vậy?”

Tiếng bình bóp vang lên. Ngay lập tức, tiếng khóc inh ỏi của cậu bé vọng ra hành lang, xen lẫn tiếng mắng mỏ của Tô,

“Thằng chó chết dám giở trò trốn học! Cô giáo mà không gọi, tao còn tưởng mày đang ngoan ngoãn ở trường!”

“Chuyện gì vậy? Ông đừng đánh con... Triết ơi, hôm nay con không đi học sao?”

Tiếng lục vắn. Tiếng khuyên giải. Tiếng bàu chữa rời rạc của cậu bé. Cố Hạo bưng bát thịt kho tàu đứng ở cửa căn 101, lúng túng một lúc, ông quay mình trở vào căn 102. Đỗ Thiến hiển nhiên đã nghe hết những tiếng ồn ào, thấy ông đi vào thì ngược mắt dò hỏi.

“Thằng nhỏ trốn học bị lộ.” Cố Hạo cười buồn lắc đầu. “Bố mẹ nó đang xử nó.”

Đỗ Thiến cũng cười, “Cái đồ bao che nhà anh, không sợ mua dây buộc mình hả?”

“Biết làm sao được, chẳng lẽ để nó vất vưởng đói bụng.” Cố Hạo đặt bát thịt kho tàu lên bàn. “Đợi bên ấy êm xuôi hãy hay.” Ông ngồi về chỗ, mắt cụp xuống, thừa biết Đỗ Thiến vẫn đang chòng chọc nhìn mình với quyết tâm làm cho ra nhẽ.

Quả nhiên, sau vài giây im lặng, Đỗ Thiến lại lên tiếng, “Anh chưa trả lời...”

“Đồ ăn hơi nguội mất rồi nhỉ?” Cố Hạo vội cướp lời. “Tôi xuống bếp hâm lại.” Đoạn chìa tay về đĩa thức ăn.

Đỗ Thiến thành linh quát lên, “Anh ngồi xuống đi!”

Cố Hạo giật mình, rút tay về.

Sau một lúc im lặng đầy khó xử, Đỗ Thiến khẽ thở dài, “Anh Cố, em là đàn bà. Có một số việc chỉ làm được một lần. Có một số điều chỉ hỏi được một lần.”

Cố Hạo cúi đầu, không nói gì.

“Anh có gốc đầu, dứt khoát đã nhìn rõ lòng em.” Giọng Đỗ Thiến trầm thấp, nhưng rất mạch lạc. “Rốt cuộc anh nghĩ thế nào, cứ nói ra đi!”

“Tôi...”

“Đàn ông thì cương quyết vào!” Đỗ Thiến ngồi thẳng dậy. “Chẳng gì cũng từng từ hố xác bò lên. Đừng để đàn bà như em xem thường chứ.”

Cố Hạo vuốt tóc, lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng lấy hết can đảm, “Đỗ Thiến, ngay từ đầu, tôi...”

Đột ngột có tiếng xô đánh thành vọng sang, nghe như cửa căn 101 bị đẩy ra. Sau đó là tiếng trẻ khóc, “Con đi tìm chị đây, hu hu... Con không ở với bố mẹ nữa.”

Tô rống lên, “Còn dám đòi tìm chị, không phải nhờ chị mày thì mày có hộ khẩu không? Đi học được không?”

Đỗ Thiến vỗ vỗ tay Cố Hạo, “Anh tiếp tục đi...”

Cố Hạo đẩy tay bà đi, ra dấu im miệng, và nghiêm mặt nhìn về phía cửa.

“Con không muốn đi học! Hu hu hu... Con muốn tìm chị về!”

“Mày quay vào nhà ngay! Chị mày ấy à, mày chả tìm được đâu!”

Cố Hạo đứng bật dậy, mở cửa lao ra ngoài.

Cậu bé gào khóc, bám cả người vào cửa sắt, mặt in hằn dấu tay. Tô thì túm cổ áo con, cố lôi về căn 101.

“Mày xứng với chị mày sao? Nó hi sinh bản thân để đổi lấy hộ khẩu cho mày, mà mày còn trốn học? Mày...” Thấy Cố Hạo bước ra, Tô ngừng mắng mỏ, nhưng tay siết cứng hơn nữa. “Mày về ngay! Còn cãi láo tao đập chết!”

Cố Hạo tiến lên tách hẳn ra, “Chú Tô, chú làm gì đây?”

Cậu bé lĩnh luôn ra sau lưng Cố Hạo. Tô vẫn còn điên giận, lồng ngực phập phồng, “Thằng ôn này trốn học! Cô giáo gọi điện đến xưởng. Tôi thì nai lưng bốc dỡ suốt một ngày, tiên sư nó, tan làm tình cờ gặp quản đốc mới biết được!”

“Trẻ em phải uốn nắn từ từ. Đánh đập chi tổ làm hỏng con thôi.”

“Tôi đã mất bao nhiêu công sức mới có được hộ khẩu thường trú cho nó.” Tô vươn tay tóm lấy con. “Biết trước mà không ra gì thì đã nạo mày đi!”

Cậu bé cố núp sau lưng Cố Hạo một cách tuyệt vọng. Cố Hạo một tay cản Tô, tay kia che chắn cho cậu bé, luôn miệng khuyên can. Lúc này vợ Tô lao ra, chạy đến chỗ Cố Hạo, không nói một lời túm cổ áo con lối về. Động tác của thị mau lẹ và kiên quyết, cậu bé chỉ kịp giãy giụa vài cái là đã biến mất sau cửa căn 101. Tô đứng sững, chống nạnh thở phì phò, cố rặn cười với Cố Hạo, “Bác Cố, thật xấu hổ quá!”

“Không sao, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh.” Cố Hạo xua tay. “Cứ về từ tốn nói chuyện với cháu.”

“Vâng, tôi về đây.” Tô quay vào căn 101, đóng cửa lại.

Cố Hạo nhón gót tới gần, dỏng tai lắng nghe động tĩnh bên trong. Thi thoảng thấy vọng ra tiếng quát mắng, tiếng vỗ về, và cả tiếng nức nở của cậu bé. Chẳng mấy chốc, cậu bé thể sống thì chết không bao giờ trốn học nữa, sẽ chuyên cần đến trường, và bị đuổi về phòng.

“Tối nay khỏi hốc, treo mồm đi.”

Ồn ào xem ra đã khép lại. Tiếp đó là cuộc nói chuyện giữa hai vợ chồng Tô.

“Bà đừng lang thang suốt ngày nữa. Từ mai sáng đưa con đến trường chiều đón nó về.”

Vợ Tô nói rất nhỏ, nghe không rõ, hình như đang phân trần.

“Tìm kiếm gì cơ? Nếu còn sống, nó đã về nhà từ lâu. Đừng làm những việc vô bổ.”

Vợ Tô nức nở.

“Bà cứ nghe tôi! Bảo gì làm nấy!” Tô lại quát lên. “Để mọi chuyện trôi qua như thế đi, đừng nhắc tới nữa, coi như chưa có đứa con này bao giờ.”

Giọng vợ Tô đã rõ ràng hơn, “... khúc ruột của tôi mà.”

“Con trai thì không à? Cứ cho là bà tìm được con bé đi, bây giờ nhà chúng ta còn nắm đằng chuôi không? Nhà họ Mã có để yên không? Hộ khẩu của con trai thì sao? Khoản tiền kia nữa?”

Giọng vợ Tô lại chìm đi, nhưng hình như đang chỉ trích chồng. Liền đó là tiếng đập đồ ghế.

“Tôi làm gì được nào? Bà nói xem, tôi làm gì được? Đừng nằm mơ nữa. Con mất rồi, găng lên với nhà người ta có ích gì không? Bà không nghĩ đến tương lai của con trai hả?”

Vợ Tô khóc to hơn.

“Đừng om sòm nữa, đến giờ ăn thì ăn đi. Mẹ kiếp... cả ngày chẳng hiểu trong đầu nghĩ gì!”

Cố Hạo thấy người lạnh toát, hai tay siết chặt thành nắm đấm, gần như muốn đập cửa xông vào. Đúng lúc này, cửa căn 102 phía sau mở ra. Đỗ Thiến xuất hiện, đã mặc áo ngoài, tay khoác túi da.

Cố Hạo sững sờ, “Cô...”

“Em về đây!” Bà đẩy lớp cửa sắt, không thềm nhìn Cố Hạo.
“Trông anh bận quá! Em không quấy rầy nữa.”

“Tôi không...” Cố Hạo vội kéo Đỗ Thiến lại. “Không phải...”

Đỗ Thiến hất tay, đi thẳng ra ngoài, xô cửa sắt đánh rầm. Cố Hạo đứng bên cánh cửa đã khép một lúc rồi chậm rãi quay vào. Các món trên bàn đều còn già nửa. Cố Hạo cầm chai rượu lên, ngửa mặt uống cạn, châm một điếu thuốc khác. Lòng rối như tơ vò, hút liên mấy điếu thuốc mà tư duy vẫn chưa thông suốt. Ông không biết mình đang nghĩ về Đỗ Thiến hay cô gái mất tích. Đầu óc nhộn nhạo lực bực như nồi cháo. Lòng ngực uất nghẹn, không tài nào trút ra được. Ông nhắm mắt, hít thở thật sâu vài lần, chỉ thấy miệng đắng chát. Đột nhiên, ông cảm giác đằng sau có ai đẩy đang nhìn mình.

Quay phắt lại, trước mắt vẫn là căn phòng trống rỗng, ngoài cửa sổ vẫn là màn đêm đen như mực.

Đằng xa, sấm sét âm âm. Mưa lớn đang ập đến.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

ý nghĩa của số không

Ngày X tháng Sáu năm 1994. Mưa.

Tôi vẫn viết, nhưng chắc tại thói quen là nhiều. Tôi đã từ bỏ ý định coi đây là nhật kí rồi. Không rõ ngày tháng còn gọi là nhật kí được sao? Hơn nữa, tôi thấy rằng từ bỏ không phải là điều khó khăn. Đẳng nào thì kể từ khi còn nhỏ, tôi cũng đã liên tục làm phép trừ trong cuộc sống của mình rồi.

Hiện giờ, tôi ngồi dưới cống ngầm viết những dòng này, lòng cứ dâng lên một cảm giác lạ lùng. Dường như tôi của quá khứ, hiện tại và tương lai đều thuộc về nơi đây. Sợi dây kết nối tôi với thế giới bên trên đã bị cắt đứt hẳn. Sau bao nhiêu dấu trừ liên tiếp, đời tôi cuối cùng cũng xuất hiện dấu bằng.

Bên kia dấu bằng...

Là số không.

Khi người nọ dẫn tôi đến thang sắt, leo lên, tôi muốn khóc, mà cũng muốn cười. Ai ngờ lối ra lại gần “căn phòng” đến vậy. Khi tôi lặn lội trong cống ngầm tối tăm với ngọn nến trên tay, đường về nhà hóa ra chỉ trong gang tấc. Người đàn ông đẩy nắp cống trên đầu, ánh nắng ấm áp tràn xuống. Cùng lúc, muôn vàn âm thanh ồn ào xối vào tại. Trong khoảnh khắc, đầu óc tôi quay cuồng. Tôi đã ở trong lặng câm và bóng tối bao lâu?

Tuy nhiên, tôi không mất công bận tâm đến điều này. Người đàn ông vừa ra khỏi cổng, tôi liền hấp tấp bò theo. Khi chống tay xuống mặt đường nhựa khô ráo, hít thở bầu không khí trong lành, tôi trào nước mắt. Ngay sau đó, tôi chạy. Tôi không biết tại sao mình lại làm thế, muốn chứng minh mình còn sống hay gì. Chạy được vài chục mét, tôi mới nhớ ra người đàn ông ở phía sau.

Tôi quay lại, thở hổn hển. Người nọ vẫn đứng cạnh miệng cổng mở, bất động nhìn tôi. Đây là lần đầu tôi nhìn thấy anh ta dưới ánh sáng mạnh. Râu ria và tóc tai bù xù che gần hết mặt, áo khoác quân đội không còn rõ màu, túi vải bạt đeo chéo người. Tôi vẫy tay chào, nhưng hai chữ “Cảm ơn” cứ nghẹn lại trong cổ. Anh ta chậm chạp giơ tay lên, cũng vẫy vẫy như tôi.

Em sẽ quay lại thăm anh. Em sẽ mang theo thật nhiều đồ ăn ngon. Em sẽ tặng anh một bộ quần áo sạch sẽ. Em sẽ nhờ bố đưa anh đi cắt tóc tắm rửa. Lớn lên, em sẽ giúp anh tìm việc. Muôn vàn ý nghĩ nhộn nhạo trong đầu. Tuy nhiên, tất cả không mãnh liệt bằng một ý nghĩ khác.

Tôi muốn về nhà.

Vì vậy, tôi quay phắt đi và lại guồng chân chạy. Đường khá ngắn. Tôi nhanh chóng chạy đến ngã tư giao với đường khác. Chỗ này còn tấp nập hơn nữa, xe cộ nườm nượp, người qua lại đông đúc. Tôi đứng ở ngã tư đường, nhìn quanh và ngỡ ngàng nhận ra, mình biết đường này!

Nhiều người ném ánh mắt ngạc nhiên vào tôi. Một cô gái bản thiêu hôi hám, đi đôi giày ướt sũng, để lại những dấu vết khó ngửi trên đường ở mỗi bước chân qua. Tuy nhiên, tôi

không bận tâm được nhiều nữa. Tôi xác định hướng về nhà và chạy như bay. Những con phố quen thuộc. Những tòa nhà quen thuộc. Mùi thơm của quán xá lề đường quen thuộc.

Thật tuyệt! Lao qua bao phố bao nhà, từ đằng xa, tôi đã trông thấy nóc khu tập thể mình ở. Rồi tôi khóc. Nơi tôi đã thương tưởng bao lâu trong bóng tối đang hiện hữu ngay trước mắt.

Tuy nhiên, tôi không còn sức nữa. Tôi bám vào một cái cây, gập bụng thở hồng hộc, cảm giác cổ họng như có lửa đốt, mồ hôi bốc mùi thối nồng nặc. Tôi cúi đầu nhìn chính mình. Quá bẩn thỉu, như một nùi giẻ ngâm trong vũng nước thải nửa năm. Tôi ngẩng lên nhìn trời, hơn 3 giờ chiều rồi thì phải, lúc này chắc không mấy hàng xóm đi lại bên ngoài đâu. Không thể để ai bắt gặp cô cả nhà họ Tô trong bộ dạng bệ rạc được. Bố mẹ coi trọng thể diện hơn hết thảy. Tôi không muốn làm họ mất mặt.

Tôi gắng lết chân đi, tránh xa đường cái, vòng theo ngõ ngách đi về nhà. Mười mấy phút sau cũng lần vào được hành lang của dãy nhà mình. Chắc mẹ và em đang ở nhà, bác Cố cũng vậy. Tôi nín thở, lặng lẽ mở cửa hành lang, tiến đến căn 101 và gõ cửa thật khẽ.

Trong nhà im phăng phắc. Tôi không nản lòng, lại gõ thêm mấy lần nữa. Vẫn không ai ra mở cửa. Chìa khóa chẳng biết đánh rơi ở đâu rồi. Tôi suy nghĩ một lúc rồi chuẩn ra ngoài và đi vòng ra sau dãy nhà. Cho dù cách lớp cửa kính, tôi vẫn thấy lòng trào lên niềm thân thương với nhà mình. Mẹ và em không có trong phòng, chắc là ra ngoài để tìm tôi rồi. Không biết họ sẽ hạnh phúc đến nhường nào khi trông thấy tôi nữa.

Tôi ngồi trong bồn hoa, trước mặt là cỏ dại và hoa dại cao ngồng, vừa vịn che kín người. Đợi ở đây thôi. Không ai có thể nhìn thấy cô cả nhà họ Tô trong bộ dạng này cả. Nhắm lúc bất ngờ nhất, tôi sẽ lặng lẽ xuất hiện như rơi từ trên trời xuống. Bố, mẹ và em trai hẳn là sướng rồ người lên. Sau đó, tôi tắm táp thỏa thuê, ăn một bữa no nê và ngủ một giấc đã đời.

Thế rồi tự dưng, tôi chìm vào giấc ngủ. Có một cuốn sách nói rằng giấc ngủ thật ra là một cái chết ngắn. Đối với một số người, ngủ rồi là không dậy nữa, và sự ngắn ngủi đó trở thành vĩnh hằng. Bà tôi là một trường hợp như thế.

Hiện giờ, tôi ao ước được như bà. Giá ngủ say mãi mãi trong đám hoa dại... Giá lặng lẽ tắt thở ở cái nơi không ai để ý này... Giá nhắm mắt lại là không bao giờ phải mở ra nữa... Thân thể tôi sẽ rửa nát, phân hủy, biến thành chất dinh dưỡng chăm bón đám hoa và có dại ở đây. Rồi linh hồn tôi sẽ bám vào một bông hoa, bụng cánh nở rộ, lặng lẽ lụi tàn, chờ đợi đất nhô lên vào mùa xuân năm sau.

Để khỏi phải nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn họ.

Phải, bọn họ.

Khi choàng tỉnh, tôi cuộn mình nằm nghiêng trong bồn hoa. Dù đã cố gắng rất nhiều, dù không muốn tin, nhưng tôi vẫn phải nhìn thẳng vào một sự thật.

Tôi đã bị ruồng bỏ. Mọi thứ về tôi đã được thay thế bằng hộ khẩu thường trú, danh tính hợp pháp, một đứa trẻ được đi học, và cả một khoản tiền chưa biết là bao nhiêu. Ừm, đúng như ông ta nói, “Coi như chưa có đứa con này bao giờ.” Tôi từng cho là bà ta không thích tôi, thì ra cả ông ta cũng không thích tôi.

Nhưng khi em trai khóc nức đòi đi tìm chị, thực sự tôi đã muốn lao ra. Tuy nhiên, tôi kìm lại, cuộn mình bất động trong bồn hoa, mở to mắt nhìn màn đêm qua khe cửa. Tôi đã chết. Ít nhất thì đối với bọn họ, tôi đã chết. Người chết không nên động đây.

Được thôi. Được thôi. Nếu cái chết của tôi có thể giúp họ hóa giải ưu tư thì, được thôi.

Em à, chị đã làm hỏng con robot của em. Bây giờ, chị đền cho em. Không cần giã từ nữa nhỉ. Bọn họ vốn cũng chẳng định nói câu giã từ với tôi. Tuy nhiên...

Tôi lặng lẽ bò dậy, chậm chạp lết đến cửa sổ căn 102. Bác Cố đang ngồi ở bàn ăn, lưng quay ra cửa sổ, đầu cúi gằm, hình như đang hút thuốc.

Tôi hé miệng, nhưng không thốt được lời nào, chỉ giơ tay vẫy vẫy với bóng lưng của bác. Vì hai chiếc đĩa úp lên nhau đó... Vì chút thỏa mãn trong những đêm đói ngấu ấy... Con chào bác.

Khi lưng thững bước đi trên phố, tôi không nghĩ ngợi gì. Y như xác sống. Đúng, chính là thế. Dường như mọi thứ đều là lẽ đương nhiên, là điều tất yếu. Tôi không hề thấy oán hận, càng không buồn nhớ đến mấy đứa con gái đã đẩy mình xuống cống. Tôi có là gì đâu? Có lý do gì để một kẻ không đáng tồn tại đi thù ghét hiện thực này?

Ngay cả khi mưa như trút nước, tôi cũng không cảm nhận được. Chắc không ai nhìn thấy tôi đâu. Một cô gái ướt sũng lầm lũi đi trong cơn mưa nặng hạt. Cứ thế, tôi bước đi, băng qua nơi sáng đèn hoặc nơi tối mù. Đi, đi mãi. Cho đến khi quay lại con đường đó. Như bản năng, tôi bước ra giữa đường, đến bên

miệng cống, mở nắp rồi leo xuống thang sắt. Cuối cùng, tôi kéo nắp cống để nó từ từ đóng lại trước mắt mình. Trước khi ánh đèn đường yếu ớt biến mất, tôi đã kịp nhìn thấy hình dạng của miệng cống.

Một vòng tròn.

Một số không.

Văn phòng của giáo sư Kiều Doãn Bình giống với hình dung của Vương Hiến Giang: ánh sáng tù mù, trên tường, sàn nhà, bàn và ghế đều có sách và nhiều tài liệu khác nhau. Không khí tràn ngập mùi mốc và khói thuốc. Không gian vốn dĩ khá rộng rãi, nhưng do đồ đạc để lộn xộn nên thành ra chật chội và tù túng.

Giáo sư tuổi chừng ngũ tuần, mái tóc râu chải ra sau gọn gàng, sau tròng kính là đôi mắt sắc sảo. Vương tự nhủ, trông như kiểu người cả ngày tiếp xúc với những thành phần bất thường.

Giáo sư Kiều dọn đóng tài liệu trên sofa, mời khách ngồi và đặt gạt tàn lên bàn nước, “Mọi người đều hút thuốc hả? Ở chỗ tôi đây cứ tự nhiên nhé.” Ông kéo một chiếc ghế, ngồi đối diện với Vương và Thai Vỹ rồi châm thuốc.

“Sao? Lần trước cậu Vỹ đến gặp tôi để hỏi ý kiến về một vụ án mạng hàng loạt, có tiến triển gì chưa?”

Thai Vỹ lấy tám bản đồ đánh dấu các trọng điểm ra, đưa cho ông. Giáo sư Kiều xem xét cẩn thận, vừa nghe anh trình bày vừa hút thuốc, rồi suy nghĩ một lúc. “Ừm, tôi đồng ý với nhận

định của cậu.” Ông trả bản đồ cho Thai Vỹ. “Tiếp theo là tìm người hả?”

“Vâng.” Vương gật đầu. “Vì mục đích này mà chúng em mới đến làm phiên thầy.”

“Có thêm thông tin gì không?”

“Không ạ.” Thai Vỹ chép miệng. “Không có báo cáo khảo sát hiện trường, không có lời khai, không có kết luận giám định vật chứng. Mọi thứ chúng em có bây giờ là ba xác chết và tám bản đồ này.”

Giáo sư Kiều không thay đổi sắc mặt, chỉ đẩy kính lên, “Mấy cái xác cậu kể với tôi lần trước, phải không?”

“Vâng.”

Giáo sư Kiều không nói tiếp ngay, ông quay nhìn ra cửa sổ, một tay gõ nhẹ lên đầu gối. Thai Vỹ và Vương nhìn nhau, kiên nhẫn chờ đợi.

Vài phút sau, giáo sư Kiều từ tốn nói, “Các nạn nhân đều là phụ nữ, bị tấn công tình dục rồi bị siết cổ bằng dây thép đến chết. Quần áo và đồ tùy thân đều bị lột sạch, thi thể bị ném xuống cống ngầm.”

Thai Vỹ nhìn ông, tự hỏi có nên tiếp lời không. Nhưng xem chừng giáo sư Kiều không bận tâm chờ phản ứng của họ, cứ thế tiếp tục, “Trước hết, hung thủ không thể có mối liên hệ rõ ràng với nạn nhân trong cuộc sống bình thường, nếu không cảnh sát sẽ mau chóng lần tới chỗ hẩn thôi. Các vị không lãng phí thời gian vào việc tra xét quan hệ xã hội của nạn nhân là đúng đấy.”

Thai Vỹ đắc thắng nhìn Vương, nhưng thôi cười ngay khi nhận ra vẻ mặt nghiêm túc của thầy mình.

“Hắn tiếp xúc nạn nhân với tư cách người lạ hoàn toàn, rồi đưa họ đến một nơi thích hợp để gây án.” Giáo sư Kiều nheo mắt, “Điều này cho thấy ít nhất là bề ngoài hắn trông đáng tin cậy.” Ngừng một lát, ông tiếp. “Người như vậy, trình độ học vấn phải tương đối, nghề nghiệp cũng đàng hoàng. Hơn nữa, xét thời điểm mất tích của các nạn nhân thì thấy, hắn không đảm nhiệm công việc gì thực sự, giờ giấc khá linh hoạt.” Ông nhìn Thai Vỹ, “Vì vậy, các vị phán đoán rằng hắn tự lái xe chở xác đi ném, là hợp lý.”

Thai Vỹ hỏi, “Nếu hắn lái xe, thì vùng đệm có cần mở rộng ra không?”

“Không cần.” Giáo sư Kiều nhìn bản đồ. “Các vị khoan vùng cũng khá rộng, đủ để tra xét rồi. Hơn nữa, giá trị của chiếc xe nằm ở việc chở xác đi ném, hắn sẽ chọn địa điểm quen thuộc, không ảnh hưởng nhiều đến vùng đệm đâu.”

Vương không tỏ thái độ gì. Phân tích của giáo sư Kiều về cơ bản phù hợp với nhận định của họ, chưa đem lại đột phá mới nào cho công tác điều tra.

“Thứ hai, xem xét từ ngoài vào trong nhé. Trông các nạn nhân đều không rùng rỉnh giàu sang đủ để hung thủ nảy sinh ý định cướp của, đừng nói là mạo hiểm tiếp xúc giữa thanh thiên bạch nhật. Vì vậy, động cơ của hung thủ là ham muốn tình dục thôi.”

“Nếu hung thủ khá khảm như thầy miêu tả thì thiếu gì kênh để thỏa mãn dục vọng.” Thai Vỹ thắc mắc. “Có tiền, nhàn hạ, không cần thiết phải đi giết người.”

“Đây lại là vấn đề xem xét từ trong ra ngoài rồi.” Giáo sư Kiều cười, “Nơi hắc cường hiếp và giết người chắc là ở trong nhà, nên phải đáp ứng điều kiện là sống một mình.”

Thai Vỹ chớp mắt, “Độc thân? Vậy thì...”

“Chúng ta có thể giả định như vậy, nhưng không hoàn toàn chắc chắn.” Giáo sư Kiều nói. “Không có gì ngạc nhiên khi hắc có riêng một ngôi nhà khác.”

Thai Vỹ sững sờ, “Em không hiểu.”

“Các vị suy đoán rằng hung thủ vứt ba thi thể xuống cùng một cái cống. Tôi tán đồng về điểm này.” Giáo sư Kiều cau mày. “Cho nên câu hỏi là, tại sao hắc lại làm như thế?”

Thai Vỹ nghẹn lời, nhìn Vương, “Tại... thói quen?”

“Rất ít khả năng hắc ném bừa xác xuống miệng cống nước mưa.” Giáo sư Kiều lắc đầu. “Cống nước mưa thường xuyên được đại tu và nạo vét, ai mà vô tình mở nắp cống ra, tội ác này sẽ bại lộ ngay lập tức.”

Vương ngẫm nghĩ, “Hắc sẽ đặt xác ở một địa điểm nhất định trong cống nước mưa?”

“Có thể.” Giáo sư Kiều lộ vẻ tư lự. “Suy luận táo bạo hơn thì, thỉnh thoảng hắc sẽ quay lại thăm họ.”

Thai Vỹ ngơ ngác nhìn giáo sư Kiều, chừng như không sao tin nổi, “Không thể nào. Hắc còn đi... thưởng thức nữa ư?”

“Có thể đấy.” Vương trầm ngâm. “Trước đây tôi có tham gia phá án một vụ đốt phá hàng loạt. Thủ phạm phóng hỏa xong vẫn nấn ná theo dõi, vài ngày sau còn quay lại lảng vảng quanh hiện trường. Cũng tại hắc xuất hiện quá nhiều ở các nơi cháy nổ nên mới khiến cảnh sát chú ý và bị bắt.”

Thai Vỹ khịt mũi, “Đúng là bệnh hoạn.”

“Hung thủ vụ giết người hàng loạt này cũng có tâm lý không bình thường.” Giáo sư Kiều châm một điếu thuốc nữa. “Nói cách khác, trái tim hắn có khoảng trống.”

Vương nhướn mày, “Khoảng trống?”

“Ừm. Ham muốn tình dục bị kìm nén và không được thỏa mãn bấy lâu giờ trút xuống những phụ nữ hắn chưa từng quen biết. Nếu suy đoán của chúng ta là đúng, thì hắn sẽ bỏ xác ở cùng một chỗ trong cống nước mưa và thường xuyên quay lại chiêm ngưỡng cái gọi là ‘thành tựu’, hồi tưởng quá trình thủ ác, thậm chí là chơi đùa với mấy cái xác.”

Vương liền hỏi, “Tại sao hắn lại làm thế?”

“Bởi vì thi thể ngoan ngoãn, không biết chống đối, mặc cho hắn vấy vò.”

Thai Vỹ trở mặt, “Rốt cuộc là cái thể loại gì đây?”

“Điều khiến hắn thỏa mãn trong lúc phạm tội, chính là điều hắn còn thiếu thốn trong cuộc sống. Hiếp dâm và giết người, đối với hắn, là một dạng bù đắp.”

Giáo sư Kiều hít một hơi thật sâu, “Theo tôi thì người các vị cần tìm là như sau: ba mươi đến bốn mươi tuổi, trình độ cử nhân trở lên, vóc người tầm thước, ăn vận chỉnh tề, quan hệ xã hội bình thường. Làm việc trong cơ quan hành chính sự nghiệp, không có nhiệm vụ thực chất, tài chính dư dả, có thói quen sưu tầm đồ vật.” Ông thoáng suy tư. “Về tình trạng hôn nhân thì, hoặc là sống một mình, từng có trải nghiệm rất không vui về mặt tình cảm và bản thân là bên thiệt hại; hoặc là có vợ nhưng cơm chẳng lành canh chẳng ngọt, quan hệ căng

thẳng và nhiều khả năng ly thân, hẳn có nhà khác. Không con cái hoặc con cái không quán quýt cho lắm.”

Thai Vỹ nhoay nhoáy ghi lại vào sổ tay. Giáo sư Kiều kiên nhẫn đợi anh viết xong, mới ngẩng đầu lên, “Tôi còn có thể giúp gì nữa không?”

Vương nhìn Thai Vỹ rồi đứng dậy, “Tạm thời đủ rồi, cảm ơn thầy đã giúp đỡ.”

“Vâng, nếu nghĩ ra thêm điều gì, tôi sẽ chủ động liên lạc.” Giáo sư Kiều bắt tay hai thầy trò. “Tuy nhiên, tôi muốn lưu ý các vị một điều.”

“Điều gì ạ?”

“Phá án càng sớm càng tốt.” Giáo sư Kiều trịnh trọng nói. “Trông tần suất gây án này, tôi đoán hẳn còn giết người nữa đấy.”

Mã Đông Thần bảo tài xế đậu xe ở cổng trường, lấy trong cốp ra hai cây thuốc lá Chunghwa, bọc vào túi nhựa màu đen rồi đi qua trường đến khu phòng học.

Văn phòng hiệu trưởng ở tầng bốn. Bước vào thì thấy hiệu trưởng Đồng đang ngồi gọi điện ở chiếc bàn làm việc to rộng. Một tay cầm ống nghe, ông ta giơ tay kia ra hiệu cho Mã Đông Thần ngồi xuống sofa đối diện bàn làm việc.

“Tôi hiểu, đây là việc tốt... Phó ban Từ, anh đừng lo, tôi sẽ lo liệu đâu vào đấy. Tìm được học sinh đó xong, tôi sẽ báo cáo với anh.”

Đang châm thuốc, Mã Đông Thần chợt ngừng tay, động tai nghe cú điện. Hiệu trưởng Đồng nhanh chóng kết thúc cuộc

gọi, đi tới sofa, liếc nhanh qua túi nhựa đen trên bàn rồi ngồi xuống cạnh Mã Đông Thần.

“Khiếp, sao mà cậu khách sáo thế.” Hiệu trưởng Đồng vỗ đùi Mã Đông Thần. “Cái lần trước cậu cho... đắt quá.”

“Điện thoại di động ấy hả?” Mã Đông Thần cười. “Anh công kia việc nọ, có điện thoại liên lạc tiện hơn.”

Hiệu trưởng Đồng cười ha hả, “Cậu Mã à, thật tình thì không nên bắt cậu chạy đi chạy lại. Tuy nhiên, vụ này... thực sự hơi khó nhằn.”

“Không sao.” Mã Đông Thần sốt ruột hỏi. “Điện thoại vừa rồi, nghe bảo cần tìm một học sinh?”

“Phòng Giáo dục gọi xuống.” Hiệu trưởng Đồng hờ hững xua tay, “Có một nữ sinh làm việc tốt, Phòng Giáo dục muốn biểu dương tuyên truyền.”

“Ồ, hay mà.” Mã Đông Thần yên tâm hơn. “Có phải Na Na lại gây ra phiền phức gì không?”

“Nói thế nào nhỉ?” Hiệu trưởng Đồng cân nhắc từ ngữ. “Mã Na, là một đứa trẻ ngoan. Nhiệt tình, hoạt bát... quan hệ với các bạn trong lớp cũng rất được...”

Mã Đông Thần chăm chú lắng nghe, gật đầu lia lịa, chờ đợi chữ “Nhưng”.

“Nhưng, có lẽ cá tính em nó quá mạnh mẽ... Tôi thì không cho rằng điều này là xấu. Bây giờ người ta nêu cao giáo dục cá nhân hóa mà.” Hiệu trưởng Đồng ngập ngừng. “Đôi lúc em ấy có cãi cộ với bạn học. Có lẽ là tại điều kiện gia đình chẳng? Thái độ rất thiếu tôn trọng. Tất nhiên, không phải đối với tôi.”

“Nó làm sao dám!” Mã Đông Thần quả quyết nói. “Ở nhà tôi đã nhắc nhở nó không chỉ một lần, rằng phải hòa đồng với bạn, tôn trọng các thầy cô, nhất là hiệu trưởng.” Anh ta dịu giọng. “Chà... tất cả là tại tôi bận quá. Mẹ nó thì nuông chiều con thành quen. Con bé này đúng là hơi quá quắt.”

“Đều là người làm cha làm mẹ, chúng tôi hiểu và thông cảm.” Hiệu trưởng Đồng vỗ đầu gối Mã Đông Thần. “Nếu có mâu thuẫn với bạn học thì còn dễ xử lý. Cả đồng trẻ con đang tuổi nổi loạn tụ tập một chỗ, có cãi cọ động chân động tay đôi chút cũng bình thường. Nhưng lần này...”

“Động đến giáo viên chắc...” Mã Đông Thần trở mặt.

“Đúng. Mà không phải giáo viên bình thường.” Hiệu trưởng Đồng nghiêm mặt. “Bí thư Đoàn trường, họ Chu, con rể của một phó giám đốc Sở Công thương. Tôi khó xử quá... Sở Công thương thì không có liên hệ trực tiếp với trường, nhưng cũng thuộc hàng ban bộ quan quách. Suy đi tính lại, tôi đành mời cậu tới đây bàn bạc.”

“Con ranh đó đã làm gì?”

“Hiện giờ Mã Na tham gia đóng một vở kịch tiếng Anh.” Hiệu trưởng Đồng gãi đầu. “Trong buổi tổng duyệt, không rõ vì lý do gì, em ấy xúc phạm bí thư Chu trước mặt bao nhiêu học sinh, móc máy quan hệ vợ chồng cậu ta, làm cậu ta không còn mặt mũi nào cả, và đã đến phản ánh với tôi.”

“Hỗn hào quá thể!” Mã Đông Thần kêu lên. “Làm sao lại dám xúc phạm giáo viên? Con ranh này, tôi nhất định không tha cho nó!”

“Đừng nóng!” Hiệu trưởng Đồng xoa tay. “Trẻ con mà, dạy dỗ dần dần. Nếu không phải vụ này ảnh hưởng quá lớn, tôi cũng không phiền cậu tới đây đâu.”

Mã Đông Thần gật đầu, “Vậy theo hiệu trưởng, giờ nên làm thế nào mới phải?”

“Bí thư Chu bị xúc phạm danh dự, nên thái độ khá căng thẳng.” Hiệu trưởng Đồng ngẫm nghĩ rồi bảo. “Chi bằng, tôi triệu cả Mã Na và bí thư Chu đến đây, cậu bảo Mã Na xin lỗi cậu ta. Thấy cô không chấp học sinh. Thái độ thành khẩn một chút là giải quyết xong thôi.”

“Được ạ!” Mã Đông Thần vội đáp. “Để rồi tôi mời thầy Chu một bữa, chân thành xin lỗi thầy ấy.”

“Cũng không cần thiết.” Hiệu trưởng Đồng gọi thư kí vào. “Thông nhất với nhau trước đã, cậu đừng đánh con trẻ.”

“Dứt khoát không đánh nó ở đây đâu.” Mã Đông Thần nghiêng rằng. “Tôi sẽ xử nó sau!”

Mười mấy phút sau, Mã Na ve vẩy hai ống tay áo bước vào văn phòng, thoáng sững người khi trông thấy Mã Đông Thần, rồi lập tức vỡ lẽ.

“Con mẹ nó gớm thật.” Mã Na lẩm bẩm. “Còn biết chạy đi lu loa khắp nơi. Bảo chó chui gầm chạn đúng là đề cao gã ta quá rồi.”

“Mày còn dám há mồm phun bậy!” Mã Đông Thần đứng bật dậy. “Ai cho mày cái gan xúc phạm thầy giáo?”

“Thầy cái con khỉ! Gã có thủng Văn Sử Địa hay Toán Lý Hóa gì đâu?” Mã Na bĩu môi. “Cả ngày chỉ biết lằng xằng quay phim chụp ảnh, ra cái điều ta đây nghệ sĩ.”

“Mày còn láo!” Mã Đông Thần sấn đến vung tay định đánh.

Hiệu trưởng Đồng vội vàng ngăn cản, hết lời khuyên giải, “Đã thống nhất không đánh rồi mà, cậu Mã bình tĩnh nào.”

“Thế loại con cái gì đây!” Trán Mã Đông Thần nổi gân xanh. “Mày xem trông mày còn giống học sinh không?”

Mã Na lườm bố, khoanh tay rung chân, bộ dạng nhờn nhờn.

Mã Đông Thần càng nổi điên, “Lát nữa thầy Chu đến, mày nhất định phải xin lỗi tử tế. Chó chết, tao không tin là không trị được mày.”

“Không xin lỗi, con chẳng làm gì sai.” Mã Na hần học đáp.

“Mã Na! Chuyện nhà thầy Chu thế nào, liên quan đến em à?” Hiệu trưởng Đồng sa sầm nét mặt. “Em cứ cái thói này thì không còn nề nếp gì nữa! Nếu không phải tôi và bố em là chỗ bạn bè, nguyên việc em đánh bạn đến thôi học lần trước đã đủ để em gánh chịu hậu quả rồi.”

“Xùy!” Mã Na cong môi. “Cùng lắm là bỏ học, đăng nào năm sau em cũng...”

“Mày đừng mơ đi!” Mã Đông Thần xĩa tay vào mặt con gái. “Liệu hồn học cho xong lớp Mười hai, nếu không thì đừng hòng đi Mỹ đi Anh gì cả!”

Mã Na nhìn bố, do dự một lát rồi sốt ruột nói, “Được được, con xin lỗi.”

“Mày đứng ngay ngăn lại cho tao!” Mã Đông Thần vẫn dùng đũa lửa giận. “Lát nữa thái độ nhất định phải thành khẩn. Mày mà cứ giữ cái bộ dạng này, về nhà tao không tha cho mày đâu!”

Mã Na đứng thẳng dậy, mặt vẫn vênh lên, mắt nhìn trời.

“Tức quá đi mất!” Mã Đông Thần ngồi xuống sofa. “Sao tôi lại sinh ra cái giống này!”

Vài phút sau, có tiếng gõ cửa. Một thanh niên tầm ba mươi tuổi ló nửa người vào, “Hiệu trưởng tìm em ạ?”

Hiệu trưởng Đồng vẫy tay gọi, “Cậu Chu, cậu vào đây.”

Thầy Chu bước tới bàn làm việc của hiệu trưởng, trông thấy Mã Na đứng cạnh sofa liền đánh mặt lại.

“Sự việc cậu phản ánh bữa trước có liên quan đến thể diện nhà giáo. Trường không thể cho qua được.” Hiệu trưởng Đồng từ sau bàn làm việc đi vòng ra, trở Mã Đông Thần. “Tôi yêu cầu học sinh xin lỗi cậu, và phụ huynh học sinh cũng muốn có vài lời.”

Mã Đông Thần lập tức đứng dậy, chìa tay ra, “Thầy Chu... Bí thư Chu... tôi là bố Mã Na. Vụ việc lần này không có gì phải nói ra nói vào nữa, tất cả là lỗi của con trẻ. Con đại cái mang, tôi chân thành xin lỗi thầy.”

Thầy Chu bắt tay Mã Đông Thần, không nói gì, vẻ mặt thản nhiên.

Mã Đông Thần ngượng ngùng rút tay về, quát Mã Na, “Lại đây!” Mã Na hừ mũi, miễn cưỡng bước tới.

“Mau xin lỗi bí thư Chu.”

Mã Na quay đầu sang, nói nhanh như chớp, “Xin lỗi.”

Thầy Chu cười, “Cô chiêu nhà anh thường xin lỗi kiểu này à?”

“Không, không, thầy đừng giận.” Mã Đông Thần nổi khùng, đập vào bắp chân con gái. “Nói từ tốn từng chữ một: Thầy Chu, em đã sai, em xin lỗi, lần sau em không dám thế nữa.”

Mã Na loạng choạng vì cú đập. Đứng vững lại rồi thì giương mắt trừng trừng nhìn Mã Đông Thần.

Mã Đông Thần trợn mắt, trở thầy Chu, “Nhanh lên!

Mã Na rời mắt đi, quay hăn lại nhìn thầy Chu, sau đó cúi đầu, “Thầy Chu, em đã sai, em xin lỗi, lần sau em không dám thế nữa.”

Thầy Chu nhìn chằm chằm vào Mã Na mất một lúc, “Yêu cầu em xin lỗi là vì lợi ích của chính em. Gia đình và nhà trường mà không dạy dỗ em đến nơi đến chốn, sau này gây chuyện không phải chỉ một lời xin lỗi là giải quyết được đâu.”

Mã Na cúi đầu, không nói một câu.

Hiệu trưởng Đồng khéo léo hỏi, “Cậu Chu, cậu xem...”

“Thế là được rồi.” Thầy Chu cười nhạt. “Tôi chấp nhận lời xin lỗi của em học sinh này.”

“Được.” Hiệu trưởng Đồng vỗ lưng Mã Na. “Em về lớp đi, kéo muộn giờ học.”

Mã Na bỏ đi luôn, không chào hỏi ai.

Mã Đông Thần vừa giận vừa bất lực, “Con ranh này...”

Thầy Chu quay sang hiệu trưởng Đồng, “Nếu không còn chuyện gì khác...”

“Thầy Chu, thầy đợi chút đã.” Mã Đông Thần vội vàng nói. “Tối nay thầy có rảnh không? Tôi muốn mời một bữa để tạ lỗi với thầy. Ở Triều Sán Lâu... Lần này đúng là...”

“Không cần đâu anh ạ.” Thầy Chu xua tay. “Nếu có thời gian, anh lo uốn nắn cô nhà là được.”

“Nhất định ạ, nhất định.” Mã Đông Thần lấy danh thiếp ra, chìa hai tay đưa cho thầy Chu. “Tôi làm về vật liệu xây dựng.

Nhà mình có cần gì thì cứ liên lạc với tôi.”

Thầy Chu nhận danh thiếp, liếc nhìn rồi nhét vào túi, “Hiệu trưởng, em về làm đây ạ.” Đoạn gật đầu với Mã Đông Thần, xoay người đi ra ngoài.

“Được rồi, cậu Mã, coi như giải quyết xong.” Hiệu trưởng Đồng xòe tay. “Về nhà rồi, cậu thực sự phải nhắc nhở Mã Na.”

“Vâng, lại làm phiền hiệu trưởng rồi.” Mã Đông Thần tỏ vẻ chân thành, lòng thì thiết tha cầu mong rằng trước khi đưa được đứa con ôn vật này ra nước ngoài, nó đừng gây thêm một trò ngu ngốc nào nữa.

Tô Lâm, con gái lớn nhà họ Tô, mất tích chứ không đi miền Nam như lời người cha nói. Đây là một sự thật chắc chắn. Nhưng có lẽ cô bé chưa chết, nếu không vợ Tô đã chẳng ra ngoài tìm con ngày ngày. Sự mất tích của Tô Lâm liên quan đến một người họ Mã.

Người họ Mã này rất có bản lĩnh, thuyết phục được nhà họ Tô không theo đuổi vấn đề đến cùng. Tất nhiên, cái giá phải trả là cho Tô Lâm thôi học để cậu út nhà họ Tô nhập hộ khẩu, làm thủ tục đến trường và được nhận một khoản tiền lớn.

Sau đó, Tô Lâm bị coi như đã chết.

Cố Hạo dán một tờ giấy trắng lớn lên tường cạnh ti vi, trên đó viết vài cái tên và những đường nối xiên xẹo. Tên của Tô Lâm nổi bật nhất, bên cạnh là chữ “chết” và dấu chấm hỏi.

Kể từ đêm mưa đó, Cố Hạo bắt đầu tránh tiếp xúc với nhà họ Tô. Thứ nhất, bằng cách nghe trộm cuộc trò chuyện họ, ông đã nắm được đầu đuôi sự việc. Giờ mà cứ gạn hỏi cũng không thu

được manh mối nào đáng giá, lại chằm ngoi thù địch và nghi ngờ không cần thiết. Thứ hai, ông sợ mình không kiềm chế nổi mà lao vào choảng Tô.

Cố Hạo ngồi trên giường, vừa hút thuốc vừa nhìn tờ giấy trắng, ánh mắt du di qua lại giữa tên Tô Lâm và chữ “chết”.

Khung cảnh bên ngoài vẫn u ám, mưa to chuyển thành mưa vừa, rồi mưa nhỏ, tầm tã tí tách đã gần hai ngày. Bầu trời vẫn chưa thấy dấu hiệu sáng sủa. Cố Hạo đâm ra chán ghét cái mùa xuân mưa gió này, mỗi lần trời mưa hình như đều có tin dữ.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa gấp gáp. Cố Hạo đã đoán được là ai, nhưng vẫn ngồi im. Thằng khỉ con chưa nắm được phép tắc gõ cửa, cứ để luyện tập cho nhớ. Tuy nhiên chỉ gõ mình được vài giây, Cố Hạo đã đứng dậy mở cửa. Suy đến cùng, ông đang cần sự giúp đỡ của thằng khỉ này.

Thai Vỹ ập vào, lải nhải, “Ông già ơi, mấy giờ rồi còn chưa dậy?”

Cố Hạo chưa kịp la mắng tội vô lễ, thì đã phát hoảng vì bộ dạng của anh. Tóc dài rối bù, hai má hóp, râu ria tua tủa.

“Gần đây mày bận cái gì vậy? Nhắc cho chả thấy gọi lại.” Cố Hạo đóng cửa, cầm phích lên. “Sao gây thế?”

“Bận vụ ba xác chết nữ ở kênh Vệ Hồng. Có lẽ là tại máy nhắn tin hết pin.” Thai Vỹ quăng mình lên giường. “Bác có gì ăn không?”

Cố Hạo ngẫm nghĩ, trong tủ lạnh còn có món thịt kho tàu trứng của Đỗ Thiển.

“Có, chờ đấy.”

Chẳng mấy chốc đã hâm xong cơm và thịt kho tàu trứng. Thai Vỹ trở dậy ăn ngấu nghiến, vừa ăn vừa cười khùng khục. Cố Hạo ngồi bên hút thuốc liếc mắt nhìn sang, “Mày cười cái gì?”

“Vừa nếm đã biết là mẹ con nẫu.” Thai Vỹ cười gian, “Ông già cừ phết! Bác móc nối với mẹ con lúc nào thế?”

“Câm mồm đi!”

“Nhưng mấy hôm nay mẹ có vẻ không vui lắm.” Thai Vỹ giờ đưa trở Cố Hạo. “Ông già này, có phải...”

“Mày ăn không?” Cố Hạo sững sờ. Không ăn thì phẫn!”

“Ăn, ăn, ăn.” Thai Vỹ không dám trêu chọc nữa, cầm củi và cơm, chẳng mấy chốc đã quét sạch đồ ăn. Xong xuôi, anh bê bát đĩa xuống bếp chung, nhưng Cố Hạo ngăn lại.

“Cứ để đấy tao.” Ông chỉ sang giường. “Nằm một lúc đi.”

Cố Hạo rửa bát đĩa xong quay vào thì thấy Thai Vỹ không nằm nghỉ mà lại ngậm điều thuốc, híp mắt sẫm soi tờ giấy trắng.

“Gì đây Bác Cố?” Thai Vỹ nhìn ông, rồi trở tờ giấy. “Con còn nhớ Tô Lâm, nhưng ‘chết’ là cái gì?”

Cố Hạo xoa xoa tay, kéo ghế ngồi xuống, “Là nguyên nhân khiến tao gọi mày đến đây.”

Trông ông Trịnh trọng, Thai Vỹ cũng trở nên nghiêm túc, “Bác nói đi ạ.”

“Có hai việc.” Cố Hạo giơ ngón tay lên. “Thứ nhất, mày kiểm tra giúp tao xem gần đây trong thành phố có xác chết nào chừng mười bảy mười tám chưa xác định được danh tính

không. Thứ hai, đến các trạm cứu hộ xem xem, trong những người vô gia cư đang nung nấu có người nào như thế không.”

“Như thế là như thế nào?”

“Cao khoảng 1m65, gầy, tóc dài.” Cố Hạo hồi tưởng. “Mặt nhọn, mắt một mí.”

“Được rồi.” Thai Vỹ cau mày, lại nhìn tờ giấy trắng. “Bác Cố, con vẫn hơi thắc mắc, chuyện này là sao vậy?”

Do dự một lúc, Cố Hạo kể lại toàn bộ câu chuyện và cho biết suy luận của mình. Thai Vỹ mở to mắt khi nghe xong.

“Chó má!” Thai Vỹ nhìn về phía cửa. “Hàng xóm của bác ghé đây. Con cái sống chết chưa biết, tung tích không rõ, thế mà cũng nín nhịn được?”

“Mày không hiểu đâu. Khi thứ mày hằng mơ ước nằm sờ sờ trước mặt, mày khó mà không xao xuyến.” Cố Hạo lắc đầu. “Hơn nữa, trong biểu hiện hằng ngày, nhà nó cũng không coi trọng con gái mấy đâu, con trai mới là của báu.”

“Vì một cái chim mà sẵn sàng vứt bỏ con gái rút ruột đẻ ra. Không sao hiểu nổi.” Thai Vỹ hừ mũi. “Bác Cố, bác định làm gì?”

“Rất đơn giản, tao muốn tìm đứa trẻ này.”

“Bác phải chuẩn bị tâm lý nhé!” Thai Vỹ thận trọng nói. “Nếu còn sống, em ấy đã về nhà từ lâu rồi. Cho nên...”

“Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

“Được rồi, cứ để con lo.” Thai Vỹ gật đầu. “Bác ở yên chờ con.”

“Không cần, mày kiểm tra giúp hai việc tao nhờ là được, còn lại tao tự lo, mày cứ tập trung việc cơ quan đi.”

“Thôi xin.” Thai Vỹ không tán thành. “Một ông già hưu trí như bác còn làm được gì? Muốn giết thời gian thì kiếm cách khác, ví dụ quan tâm hơn đến mẹ con.”

Cố Hạo chăm chăm nhìn Thai Vỹ một lúc, rồi bình tĩnh nói, “Mày nghĩ tao nhàn cư vi bất thiện, tự mua phiên chuốc nào?”

“Ý con không phải vậy.” Thai Vỹ quýnh lên. “Ý con là...”

“Mày nói đúng. Tao là lão già về hưu, không quyền không thế, nhưng tao có thời gian.” Cố Hạo ngắt lời anh. “Đứa trẻ này không phải họ hàng thân thích nhà tao, hai chúng tao cũng không đến mức gắn bó sâu nặng gì. Nhưng nó gọi tao là bác Cố...”

“Còn tặng bác hoa hoét...”

“Phải, vì mớ hoa hoét đó, việc của nó thành ra liên quan đến tao.” Cố Hạo cao giọng. “Lúc con bé xuất hiện trên đời này, không ai xót, không ai thương, tao không can thiệp được. Nhưng dù chỉ là một cọng cỏ, nhổ đi vẫn còn cái lỗ trên mặt đất, khi con bé biến mất, tao không thể để mặc cho mọi sự mù mờ.” Cố Hạo hụt hơi, phải dừng lại một lúc. “Tao phải tìm được người giải thích đâu ra đấy rõ ràng, tại sao mày nhổ nó, nhổ thế nào, tổ sư mày nhổ xong vứt vào đâu!”

“Bác Cố, bình tĩnh.” Thai Vỹ vội vươn tay vỗ vai Cố Hạo. “Chuyện này chúng ta sẽ làm đến cùng. Con giúp bác, được chứ?”

Cố Hạo hất tay Thai Vỹ ra, “Tao giao cho mày hai việc, mày nhớ rõ chưa?”

Thai Vỹ gật đầu lia lịa, “Nhớ rõ rồi, có tin tức con sẽ báo với bác.”

Cố Hạo ậm ừ trở tay ra cửa, “Về làm việc đi.”

Thai Vỹ ngoan ngoãn đi ra, tới cửa lại quay mình lại, “Bác à, hễ rảnh thì liên lạc với mẹ con.”

Cố Hạo ngẩng đầu nhìn anh, không nói một lời.

“Bác hiểu lòng mẹ con mà, đừng lạnh nhạt với mẹ con. Cả hai đều lớn tuổi rồi, còn được ngày nào thì cố sống cho vui vẻ ngày ấy.” Thai Vỹ tư lự một lúc, rồi nghiêm nghị nói. “Con cũng là nghĩ cho bác thôi, ước chế lâu dài không được thỏa mãn dễ thành biến thái lắm.”

Cố Hạo trừng mắt, “Mày bảo ai biến thái?”

“Không phải con bảo, đó là lời một nhà tâm lý học.” Thai Vỹ phân trần. “Bác phải tin vào khoa học chứ.”

Cố Hạo lao thẳng đến chỗ cây chổi trong góc, “Để tao minh họa cho mày biết thế nào là biến thái luôn.”

“Bác tự nhìn mình xem, cứ dăm ba câu là nổi khùng.” Thai Vỹ vội đẩy cửa linh đi. “Con sẽ gọi điện cho bác sau.”

“Cút!”

Cố Hạo hét vọng theo, đặt cây chổi về chỗ cũ, bất giác nhớ đến Đỗ Thiển.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

14

mẫu đơn

Thứ Ba, 7/6/1994. Trời nhiều mây, u ám.

Anh ta mang cho tôi một tờ báo, nhờ thế tôi mới biết bây giờ là ngày tháng năm nào. Tất nhiên, tôi không chắc đây là báo hôm nay, vì nó được dùng để gói bánh bao. Tuy nhiên, cuộc sống dưới lòng đất không cho phép tôi đòi hỏi cao hơn. Nhật kí có ngày tháng, trông cũng ra dáng hơn nhiều.

Bây giờ nhìn lại, thói quen viết nhật kí có lẽ bắt đầu từ hồi tiểu học. Bấy giờ, nhật kí hằng ngày là một phần của bài tập về nhà, phải nộp cho giáo viên chấm. Tôi luôn là một đứa trẻ biết nghe lời, nên chẳng cứ chuyện lớn chuyện nhỏ, đều cần mẫn viết vào nhật kí, nghiêm túc như làm bài tập. Sau khi lên cấp hai, không cần phải viết nhật kí mỗi ngày nữa, nhưng thói quen này vẫn được duy trì cho đến bây giờ.

Đã gọi là nhật kí thì tất nhiên phải viết hằng ngày. Suốt mười mấy năm qua tôi chưa bỏ ghi chép ngày nào. Vì mấy ngày mò mẫm trong bóng tối và hôn mê kia mà nhật kí thành ra không còn hoàn chỉnh nữa. Nếu biết nói, nhất định nó sẽ tạ tội, “Cô chủ, cô chủ, tôi không xứng làm nhật kí nữa rồi.” Ha ha, tôi sẽ trả lời nói rằng, “Không sao cả, vì như thế chúng ta mới hợp nhau.” Một đứa không xứng làm con ai, thậm chí không xứng làm người, có sở hữu một cuốn nhật kí “không xứng” thì cũng có gì kì lạ?

Mã Na nói đúng, mình thực sự không xứng làm tiên cá hay công chúa. Vì vậy, đến giờ tôi vẫn không cảm giận gì nó. Nó chỉ vạch trần một sự thật tôi luôn trốn tránh mà thôi, tôi không đủ tư cách cảm giận nó. Giống như trong mưa to tôi chui tọt vào ống cống không cần suy nghĩ, như thế tôi thuộc về nơi đây một cách tự nhiên, một lẽ tất yếu.

Tiện thể nói thêm, anh ta không ngạc nhiên về sự trở lại của tôi. Mà nhìn chung anh ta không ngạc nhiên về bất cứ điều gì cả.

Tôi chắc chắn rằng người này có vấn đề về đầu óc. Cứ trông thực tế anh ta chỉ biết diễn đạt bằng những từ vựng đơn giản và mơ hồ là đủ rõ. Nói phũ hơn, anh ta thiếu năng. Tôi không biết anh ta từ đâu đến, bao nhiêu tuổi, chỉ biết anh ta đã sống trong cống từ lâu, và thông thuộc môi trường nơi đây hơn cả lũ chuột. Chắc anh ta kiếm sống bằng nghề nhặt phế liệu, và lương thực anh ta mang về hằng ngày (lúc ít lúc nhiều) chính là từ thu nhập của một ngày làm việc.

Thành phố phải có đến hàng trăm hàng ngàn người như anh ta, nhưng tôi chưa bao giờ để ý đến họ. Phần lớn thời gian họ gần như không tồn tại. Tuy nhiên hiện giờ, chỉ có anh ta và “căn phòng” này là bằng lòng chứa chấp tôi. Có lẽ anh ta coi tôi là người cùng một loại với mình. Mà cũng có khi trong mắt anh ta, tôi chẳng khác gì chai nước, sắt vụn hay lớp xe cũ. Thật ra đều không sao cả. Một người “đã chết” thì cao quý gì hơn chai nước, sắt vụn, lớp xe cũ. Có trời biết đêm mưa ấy tôi đã muốn chết nhường nào. Tuy nhiên, tôi vẫn dai dẳng sống. Tôi còn biết

thở, biết đau, biết đói, và vẫn có thể ngủ li bì khi mệt nhọc. Tệ hại hơn là, tôi vẫn có thể tỉnh dậy.

Đúng rồi. Tỉnh táo là một cực hình đối với tôi. Nó khiến tôi phải đối mặt với câu hỏi phũ phàng: tôi là ai?

Tô Lâm. Con gái lớn nhà họ Tô. Chị gái của Tô Triết. Học sinh lớp 11D trường Trung học Số 4, số thứ tự 27. Hầu gái C...

Không. Điều không phải.

Thực tế là, kể từ khi bị đẩy xuống cống, tôi đã mất hết những danh tính này. Mất sạch sẽ. Do đó tôi phát hiện ra một sự thật: con người ta có thể biến mất triệt để đến thế.

Có câu nói rất lãng mạn rằng ngay cả khi một người thực sự đã chết, chỉ cần có người nhớ đến họ, thì coi như họ vẫn chưa chết. Còn tôi, chẳng bao lâu nữa mọi người sẽ quên bằng tôi thôi. Vì họ không có lý do gì để nhớ đến tôi hết. Tôi chưa bao giờ có bạn bè, bây giờ cũng không có cả gia đình. Trong cuộc đời hoặc ngắn hoặc dài của họ, tôi sẽ mờ dần, và cuối cùng là tiêu tan hoàn toàn.

Thế cũng hay, ngay từ đầu tôi là người có cũng được không chẳng sao, cứ âm thầm biến đi có lẽ là kết thúc tốt nhất.

Số không thì phải ra dáng số không.

Cái tên Tô Lâm cuối cùng sẽ biến thành hai chữ tách biệt, ngủ yên trong từ điển.

A phải, tôi quên nói. Hiện tôi đang sống dưới cống với anh ta. Tôi không biết gọi anh ta là gì, nhưng anh ta gọi tôi là Lam thì phải, tôi đoán thế, căn cứ vào cái kiểu phát âm lúng túng. Nguồn cơn cái tên chắc là bộ đồng phục xanh lam và trắng tôi đang mặc.

Xin chào, nhật kí thân mến, mình là Lam.

Vương Hiến Giang gõ cốc cốc, nghe vọng ra tiếng “Mời vào” thì mới đẩy cửa. Trong phòng vẫn còn một số người đang báo cáo với phó giám đốc Hồ, hai trong số họ là thành viên ban chuyên án. Trông thấy Vương, họ quay mặt đi với vẻ mất tự nhiên. Vương bình tĩnh đứng ở cửa, kiên nhẫn chờ đợi.

Nghe báo cáo xong, phó giám đốc Hồ ra chỉ thị cho bước điều tra tiếp theo. Mọi người đứng dậy cáo từ, một số quen Vương thì chào cả ông, Vương không nói lời nào, chỉ gật đầu đáp lại. Phó giám đốc Hồ ngẩng đầu liếc ông, “Tìm tôi có chuyện gì?”

Vương tiến đến gần bàn, “Báo cáo công việc.”

Phó giám đốc Hồ cau mày, “Việc gì?”

“Vụ cưỡng dâm giết người hàng loạt 24/5.” Vương rũ mắt xuống. “Tôi là phó ban chuyên án, tôi sẽ báo cáo với anh như thường lệ.”

Phó giám đốc Hồ ngăn người, rồi bỗng nhiên thở dài, xoa mặt, trở sofa ở góc đối diện, “Ngồi đi đã.”

Vương vẫn đứng sững, “Mấy câu thôi, chẳng cần ngồi.”

“Anh Vương, tôi biết anh đang giận.” Phó giám đốc Hồ xòe tay. “Anh bảo tôi biết làm gì đây, công việc dồn dập, hết vụ nọ đến vụ kia. Án ma túy này đã theo hơn nửa năm, cơ bản cũng hòm hòm rồi, không thể để công sức bấy nay đổ sông đổ bể chỉ vì thiếu nhân sự. Điều người của anh đi, cũng là sự bất đắc dĩ thôi.”

“Tôi hiểu mà. Đã là công việc thì không phân biệt sang hèn cao thấp. Vụ nào có triển vọng tất nhiên phải sâu sát giải quyết.” Vương vẫn giữ bình tĩnh. “Vụ tôi đang làm vốn bế tắc ngay từ đầu, biết trách ai được.”

“Anh là đồng chí kì cựu, chịu khó gánh vác nhiều một chút.” Phó giám đốc Hồ phấn chấn. “Tình hình bên anh thế nào rồi?”

“Có chút tiến triển.” Vương đặt mấy tờ tài liệu lên bàn. “Chúng tôi đang tiến hành khắc họa lại nghi phạm, và cơ bản là đã khoanh vùng được phạm vi hấn ở.”

“Hả?” Phó giám đốc Hồ kinh ngạc cầm tài liệu lên xem. “Có manh mối gì mới à?”

“Không. Phương pháp cũ kết hợp với ý tưởng mới, đã mở ra đôi chút đột phá.”

“Anh hiệp đồng tác chiến với con trai Thai Chí Lượng phải không? Thằng cu tên gì nhi?”

“Thai Vỹ. Phải, hiện tại chỉ có hai chúng tôi lo vụ này.”

“Cừ quá!” Phó giám đốc Hồ gật đầu. “Cần tôi hỗ trợ gì đây?”

“Chúng tôi sẽ phân vùng rà soát mấy khu vực này.” Vương trở tài liệu. “Tôi không điều động người ở công an thành phố, nhưng anh cần giúp tôi thông báo cho các phòng và đồn công an địa phương phối hợp. Giọng điệu nghiêm khắc một chút thì tốt, vì tôi chỉ sợ bọn họ không đếm xỉa.” Ông nhấn mạnh, “Hung thủ còn tiếp tục gây án. Chúng ta không có nhiều thời gian.”

“Được rồi.” Phó giám đốc Hồ đáp. “Tôi sẽ làm ngay.”

“Vâng, chỉ có việc đó thôi.” Vương xoay người đi về phía cửa. “Tôi đi làm đây.”

“Anh Vương,” phó giám đốc Hồ gọi ông lại. “Giải quyết xong vụ này, trước khi nghỉ hưu anh sẽ được thăng cấp.”

Vương cười đáp, “Biết thế.”

Mã Na vẫn lạnh lùng với thầy Chu, nhưng ít nhất cũng không chủ động gây gổ nữa. Với Khương Đình thì nhiều lắm chỉ nhìn thật hằn học thôi, không nói hay làm gì quá khích. Vài ngày trôi qua, các buổi tập *Nàng tiên cá* diễn ra suôn sẻ. Suốt diễn của Khương Đình chủ yếu là thêm cho đủ số, cố coi như không thấy Mã Na thì mọi việc cũng êm xuôi.

Buổi tổng duyệt trưa nay kết thúc, thầy Chu tắt máy quay và lộ vẻ hài lòng. “Mọi người đều vất vả rồi.” Thầy vỗ tay. “Còn một việc nữa. Ai nấy đem đồ diễn về giặt sạch đi, mai lại mang đến.” Các diễn viên vâng dạ. Kết quả là khi từ phòng thay đồ trở ra, trên tay ai nấy là những trang phục với màu sắc và kiểu dáng khác nhau.

Thay quần áo xong, Khương Đình ngồi im một lúc, cầm chiếc váy đỏ thắm vốn không dành cho mình, nhìn chăm chăm vào nhãn tên. Em không quen cô bạn tên Tô Lâm này, chỉ biết cô bạn học lớp D, cũng thuộc dạng kín đáo trầm lặng ở trường y như mình. Ngoại hình, gia cảnh, học lực và văn nghệ thể thao đều làng nhàng, không có lý do gì để được nhiều người chú ý hay thầy cô nhớ tên. Hầu hết thời gian, họ âm thầm vào lớp, im lìm qua ngày, rồi tan trường trong lặng lẽ. Dù bị bắt nạt, họ cũng chọn cách trốn tránh hoặc chịu đựng. Thỉnh thoảng, họ sẽ có một vài người bạn cùng giới để trao đổi dăm ba câu chuyện, điều này ngăn họ biến thành kẻ “Ai ấy nhỉ” trong những cuộc

họp lớp tương lai. Tóm lại, họ không phải là một phần trong ký ức thanh xuân rực rỡ và nồng nhiệt của ai, thậm chí thanh xuân của chính họ cũng cực kì tẻ nhạt.

Xuất hiện và biến mất, đều lặng tiếng im hơi. Đây có lẽ là chân dung sát thực nhất về họ. Khuôn mặt căng thẳng ngượng ngùng trong ảnh tốt nghiệp, có lẽ là dấu vết cuối cùng để các bạn ba năm chung lớp nhận diện được.

Tuy nhiên, với một số người, thậm chí dấu vết cuối cùng cũng chẳng còn.

Bạn đang ở đâu? Bạn có biết tôi đã mặc trang phục bạn để lại và kế thừa vai trò hầu gái C không? Với tính cách vốn có, Khương Đình không bao giờ chủ động chọc tức loại người như Mã Na. Tới giờ em vẫn không cắt nghĩa được tại sao mình lại tiếp tục liều lĩnh làm méch lòng cái kẻ từng tát mình, bằng cách nhận vai diễn vô thưởng vô phạt này. Chẳng biết khi nào con chó đại đó lại đến gây sự nữa, chỉ biết em đang làm việc phải làm.

Bởi vì, trong chiếc váy đỏ sẫm viền ren trắng này, dường như đang ẩn hiện linh hồn của một người khác. Khương Đình không biết định mệnh có thể lạ lùng đến đâu, càng không biết những xúc tu bất cần của nó sẽ trói buộc những người thế nào lại với nhau, cho đến khi bén rễ đâm chồi, cho đến khi giao hòa máu thịt. Em chỉ nhớ một câu thoại trong series phim *Hunter*: Để trời tính.

Khương Đình lắc đầu, cầm váy dài đi ra khỏi phòng thay đồ.

Dương Lạc ra khỏi nhà vệ sinh, vừa vẩy tay ướt vừa đi dọc hành lang về lớp. Mới ngoặt qua một góc, liền thấy Mã Na đứng dựa lan can nhìn xuống sân chơi bên dưới. Cậu cup mắt xuống, chỉ muốn nhanh chóng về tới phòng học. Quả nhiên Mã Na tiến ra chặn đường, môi nở nụ cười, “Tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Dương Lạc đành dừng bước, “Chuyện gì?”

“Cậu nghĩ thế nào về gợi ý của tớ lần trước?”

Dương Lạc chớp mắt, “Gợi ý gì?”

“Du học, cùng nhau đi.”

“Ồ.” Dương Lạc đi vòng qua Mã Na. “Tạm thời tôi không có ý định ấy.”

Mã Na ngăn cậu lại, nụ cười biến mất, “Vậy ý định của cậu thế nào?”

“Thế nào là sao?” Dương Lạc cau mày. “Thế nào là phải thì thế ấy.”

“Thi đại học trong nước?”

“Ồ.”

“Cậu cần nhắc đi!” Mặt Mã Na tối sầm lại. “Trường đó nằm trong top 10 ở Mỹ đấy!”

“Cảm ơn thiện ý của bạn.” Dương Lạc cười cười. “Tôi phải vào lớp đây.”

“Dương Lạc!” Mã Na kêu lên. “Cậu ngu thật hay ngu giả đấy?”

Dương Lạc bất lực, lẳng lặng nhìn lại.

“Cậu không cần nôn ra một xu, chỉ cần đi cùng tớ thôi.” Mã Na xòe hai tay, như cắt nghĩa cho một kẻ tối dạ. “Với hoàn cảnh

nhà cậu, làm gì có cửa vào một trường danh tiếng của Mỹ?”

“Tôi không thêm vào trường danh tiếng của Mỹ!” Dương Lạc không nhịn được. “Tôi không thêm đu bám nhà bạn.”

Mã Na nhướng mày, chưa kịp nói tiếp đã nín lại. Nghe sau lưng có tiếng bước chân, Dương Lạc bất giác ngoài đầu thì thấy Khương Đình cầm váy vùn vụt đi đến, không liếc ngang liếc dọc, chân tăng tốc lúc băng qua họ.

Đợi Khương Đình đi xa, Mã Na lại cất tiếng, “Cậu không biết lòng tớ đối với cậu thế nào sao?”

“Tôi biết.” Dương Lạc hơi sốt ruột. “Nhưng tôi cũng nói rõ với bạn rồi.”

“Từ nhỏ đến lớn, tớ muốn gì là sẽ được nấy.” Mã Na cắn môi. “Cậu nghĩ cho kĩ đi, chẳng phải ai cũng có cơ hội vào trường top 10 Hoa Kỳ đâu.”

“Không cần nghĩ.” Dương Lạc dỗi mắt theo Khương Đình, đột nhiên khịt mũi. “Top 10 Hoa Kỳ hả... Cụ thể tên trường là gì, đánh vần ra cái được không?”

Mã Na bỗng đỏ bừng mặt, “Cậu...”

Dương Lạc không buồn để ý nữa, rào chân đi qua.

Khương Đình vừa bước đến cửa lớp thì nghe tiếng gọi đằng sau. Em ngoái đầu nhìn, nhận ra Dương Lạc đang thở hồng hộc chạy tới.

“Chờ chút!” Dương Lạc dừng lại trước mặt em. “Tôi nói vài câu với bạn được không?”

Khương Đình liếc vào lớp, giáo viên chưa tới nhưng hầu như ai nấy đã về chỗ ngồi, “Sắp đến giờ học rồi.”

“Năm phút thôi.”

Khuơng Đình ôm váy vào ngực, “Nói đi.”

“Lời ít ý nhiều.” Dương Lạc lau mồ hôi loang loáng trên trán.

“Chuyện Tô Lâm, bạn biết được bao nhiêu?”

Khuơng Đình trố mắt, “Hả?”

“Bạn sang lớp tôi hỏi thăm về bạn ấy. Sau đó Mã Na tìm đủ cách gây sự với bạn.” Giọng Dương Lạc lo lắng. “Cho nên, tôi nghĩ nhất định bạn nắm được một vài điều.”

Khuơng Đình yên lặng nhìn Dương Lạc một lúc, “Tại sao bạn lại muốn biết?”

“Nghe nói bạn ấy thôi học.” Dương Lạc ghen lời. “Tôi... tôi nghĩ chuyện này ít nhiều liên quan đến tôi.”

Khuơng Đình lắc đầu, “Tôi không biết có liên quan không.”

Dương Lạc lập tức hỏi, “Vậy bạn biết cái gì?”

Khuơng Đình cân nhắc chốc lát, lại hỏi, “Bạn muốn biết cái gì?”

“Hả! Bạn...” Câu hỏi của Khuơng Đình khiến Dương Lạc kinh ngạc. “Tôi muốn biết tình trạng của Tô Lâm. Đã học đến lớp Mười một, không đời nào lại bỏ ngang. Bạn ấy tạm nghỉ, hay chuyển trường khác? Thế thôi.”

Khuơng Đình cúi đầu nói nhỏ, “Sao bạn không đến nhà bạn ấy mà hỏi.”

“Tôi không biết địa chỉ.” Dương Lạc cong môi. “Kể cũng lạ, học cùng nhau hai năm rồi mà chưa một ai đến nhà bạn ấy.”

Khuơng Đình còn đang do dự, thì giáo viên Toán đã đi tới với một tập giấy kiểm tra. Nhìn thấy hai học sinh ở cửa, cô

ng nghiêm mặt, “Sắp vào tiết rồi, hai em còn dung dăng dung dẻ ở đây?”

Khuơng Đình vội cúi đầu chào rồi quay sang Dương Lạc, “Tôi phải học đã, lúc khác nói tiếp.”

Dương Lạc bắt lặc, “Tôi sẽ tìm bạn sau.” Cậu quay mình đi về phía lớp D. Mới được mấy bước thì nghe Khuơng Đình gọi giật, “Này!” Dương Lạc ngoái đầu lại, thấy Khuơng Đình chia tay về phía mình, giữa các ngón tay là một gói khăn giấy.

“Đây...” Khuơng Đình chỉ vào trán.

Dương Lạc nhận khăn, chưa kịp cảm ơn thì cô gái đã chạy nhanh vào lớp.

Ngọc Thục ngạc nhiên trước chiếc váy đỏ con gái mang về. Nghe giải thích xong mới hiểu, lại tiện miệng trách, “Nhóc con!” Chị chọc chọc vào trán Khuơng Đình. “Sinh hoạt ngoại khóa mà không kể với mẹ câu nào.”

“Vai phụ của phụ ấy mà mẹ, thoải cũng chẳng có mấy.” Khuơng Đình thản nhiên ăn táo. “Đáng kể gì đâu.”

“Tập luyện sẽ không ảnh hưởng đến việc học chứ?”

“Tranh thủ lúc nghỉ trưa thôi ạ.”

“Thế thì được.” Ngọc Thục lật giở chiếc váy đỏ thăm. “Chất liệu tầm tầm. Này, con lấy nhầm đồ của người khác à?” Chị ghé cổ váy vào sát mắt. “Tô Lâm?”

“Không ạ.” Khuơng Đình trầm ngâm một lúc. “Con đóng thay.”

“Ồ. Tại sao Tô Lâm không đóng nữa?”

“Bạn ấy thôi học.”

“Thôi học?” Ngọc Thục ngạc nhiên. “Lớp Mười một rồi còn thôi học? Tại sao? Học kém quá à, không theo kịp chương trình?”

“Con không biết.” Khương Đình cúi đầu. “Bạn ấy học lớp D.”

Ngọc Thục lẩm bẩm, “Phụ huynh nhà đó nghĩ thế nào ấy nhỉ? Dù gì cũng phải học cho xong cấp ba chứ.” Chị cầm chiếc váy đến bên bàn học. “Để mẹ sửa thành tên con cho.”

“Không cần ạ.” Khương Đình ngẩng lên nhìn mẹ. “Cứ để thế đi ạ.”

“Nên sửa, quần áo mà gắn tên người khác thì kì quá.”

“Không cần thật mà.” Khương Đình rất kiên quyết. “Đằng nào diễn xong cũng phải trả về.”

“Được rồi.” Ngọc Thục bước vào phòng tắm, thả váy vào máy giặt. Đang đổ bột giặt, chị sực nhớ tới ông già nói chuyện với Khương Đình ở cổng trường.

Cuộc tìm kiếm thi thể vô thừa nhận vẫn chưa có kết quả gì.

Không một ai ở trạm cứu hộ có đặc điểm thể chất phù hợp, thậm chí trong những người được cứu, còn chẳng có ai cùng độ tuổi. Cố Hạo cầm bút kim đứng trước trang giấy trắng, cân nhắc mãi vẫn không xóa được chữ “chết”, mặc dù ông rất muốn làm thế. Các phát hiện của Thai Vỹ vẫn không thể loại trừ khả năng Tô Lâm đã thiệt mạng. Thành phố rộng lớn và nhiều góc khuất, chưa kể sông ngòi chảy qua... Quá dễ dàng để một người âm thầm biến mất.

Cố Hạo ngồi ở mép giường, vừa hút thuốc vừa nhìn tên người và những nét nổi chằng chịt trên tờ giấy. Đang nghĩ ngợi

lan man, chuông điện thoại bất thần réo vang. Cố Hạo nhắc ống nghe, đáp lại tiếng “A lô” của ông là hơi thở nhẹ ở đầu dây bên kia. Tim đập dữ dội, ông đoán ra ngay là ai gọi. Quả nhiên vài giây sau, giọng Đỗ Thiến buồn buồn vọng sang, “Anh giỏi thật đấy. Em mà không liên lạc, là anh bơ em luôn hả?”

Cố Hạo ghen lời, hắng giọng rồi lắp bắp, “Nhà hàng xóm có chuyện...”

“Thì liên quan gì đến anh?”

“Người quen với nhau cả.” Cố Hạo luống cuống phân bua. “Giúp được thì giúp thôi, đằng nào tôi cũng rảnh.”

“Chà, anh nhiệt tình thật.” Đỗ Thiến nhấn mạnh, như thể sợ Cố Hạo không nghe ra ngụ ý châm biếm của mình. “Ừ, anh rảnh quá cơ, quãng khách ở nhà chạy sang ghé tai nghe trộm hàng xóm.”

“Không phải thế. Để... để rồi có dịp tôi sẽ giải thích với cô.”

“Thôi khỏi, em chẳng quan tâm.” Đỗ Thiến gạt phăng. “Anh xem xét đến đâu rồi?”

Cố Hạo ngơ ngác, “Xem xét cái gì cơ?”

“Đại học cho người cao tuổi.” Giọng Đỗ Thiến đột ngột vống lên. “Anh quên tiết rồi sao?”

“Không, không.” Cố Hạo kẹp ống nghe vào cổ, kéo căng dây điện thoại, nhặt xấp tờ rơi cuối giường lên, lật lia lịa. “Lớp thư pháp hả, cũng được, tu tâm dưỡng tính.”

Đỗ Thiến thở dài, “Nhìn ngày khai giảng đi. Mùa thu mới có lớp thư pháp.”

“Vậy thì lớp phác họa. Cờ tướng cũng được.”

Ông nghe lặng đi. Cố Hạo không dám hấp tấp lên tiếng ngay. Kiên nhẫn chờ mãi, cuối cùng ông đành khép nép hỏi, “Cô thấy sao?”

“Khiêu vũ! Quyết định thế đi.” Đỗ Thiển nói nhanh. “Tối nay có lớp, từ 6 rưỡi đến 8 giờ. Hội trường Mẫu Đơn, tầng một Cung Văn hóa Công nhân.”

“Khiêu vũ?” Cố Hạo hoảng sợ. “Tôi bỏ nhiều năm rồi, không được, không.”

“Vụ nhảy nhót này, tập một cái là được, chưa kể anh vẫn có căn bản mà.” Giọng Đỗ Thiển không cho bàn cãi. “Giờ em sẽ gọi điện đăng kí cho anh. Từ 6 rưỡi đến 8 giờ, đừng quên đấy.”

“Hay là thôi, đừng đăng kí vội...”

“Anh có đi không thì bảo?”

“Đi.”

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa.

“Đây.” Cố Hạo hét vọng ra, đoạn quay lại với ông nghe, “Có khách.”

“Lão già này, bận rộn ghế thật đấy!” Giọng Đỗ Thiển vừa cau vừa hí hửng. “Hội trường Mẫu Đơn, nếu không nhớ ra thì cứ nhớ Tưởng Đại Vi.”

“Yên tâm, tôi không quên đâu.”

“Được rồi, tối gặp.”

“Tối gặp.”

Cố Hạo cúp điện thoại, bước nhanh tới cửa, mở ra thì thấy một người đàn ông trung niên đeo kính, đằng sau là một cô gái trông như học sinh cấp ba.

Người đàn ông trung niên mỉm cười, “Xin lỗi làm phiền bác, bác Cố.”

“Anh là...” Cố Hạo ngập ngừng, rồi mau chóng nhận ra là người của Phòng Giáo dục và Đào tạo. “Phó ban Từ, phải không ạ? Sao thầy lại đến đây?” Ông tránh sang một bên để họ vào nhà. “Nhà cửa chật chội, tiện đầu ngồi đây.” Cố Hạo kéo hai chiếc ghế cho khách, bản thân thì ngồi xuống mép giường.

“Chính vì chuyện lần trước khiến bác phải lên phòng chúng tôi đây.” Phó ban Từ bắt chân chữ ngũ. “Chúng tôi đã liên hệ với Trung học Số 4. Nhà trường cũng tích cực giúp bác tìm em học sinh người tốt việc tốt kia, nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy.”

“Ồ!” Cố Hạo rất muốn nói rằng tìm thấy mới là lạ đấy. Ông nhìn cô gái. Tóc dài uốn xoắn nhuộm phơn phớt nâu, gương mặt khả ái và có thể thấy là đã trang điểm kỹ càng. Mặc dù cũng vận đồng phục học sinh xanh lam xen trắng, nhưng ở cổ áo mở lấp ló sợi dây chuyền vàng mảnh, dưới chân là đôi giày thể thao hàng hiệu hẳn là đắt tiền. Không hề dè dặt, cô gái dạn dĩ nhìn quanh nhà. Cố Hạo đứng dậy, xê dịch bình nước nóng đặt cạnh ti vi che đi tờ giấy trắng viết đầy tên dính trên tường.

“Khỏi phiền bác ơi!” Phó ban Từ tiếp tục. “Thật ra không tìm thấy cũng là chuyện bình thường. Dù sao thì chúng tôi vẫn luôn tập trung vào việc giáo dục đạo đức, nâng cao tư chất tổng thể của học sinh. Các em sẽ làm việc tốt mà còn không để ý là mình đã làm việc tốt cơ bác ạ.”

Cố Hạo gật đầu, “Đúng vậy.”

Như được khích lệ, phó ban Từ hào hứng nói, “Vì vậy, Phòng Giáo dục đã thảo luận với trường, bác nghĩ xử lý theo hướng

này có ổn không nhé? Trọng điểm chúng tôi muốn đề cao của học sinh trung học thời nay. Cho nên cụ thể cá nhân nào làm việc tốt không quan trọng nữa, mấu chốt là phải để toàn xã hội cảm thấy công tác giáo dục đạo đức nhân sinh quan của chúng ta thực sự rất hiệu quả.”

“Tôi hiểu.” Cố Hạo trở cô gái. “Đây là thế thân phải không?”

“Cũng không thể nói là thế thân.” Phó ban Từ có vẻ không hài lòng về từ ngữ của Cố Hạo. “Nên nói là gương mặt tiêu biểu. Em này là do trường Trung học Số 4 giới thiệu, mọi mặt đều tốt. Hình tượng cá nhân gì gì đó cũng tốt nốt.”

“Chà, hay đấy!” Cố Hạo chỉ muốn nhanh chóng tổng khứ bọn họ đi. “Tôi phải làm gì đây?”

“Bác kể lại chi tiết tình hình diễn ra hôm đó cho em này nghe. Sau đó chúng tôi sẽ mời đài truyền hình đến, phỏng vấn lần lượt hai bác cháu, và cố gắng sang tuần đưa tin luôn.”

Đôi mắt cô gái sáng bừng, xem chừng rất háo hức về vụ lên ti vi.

Cố Hạo cười ruồi, “Khớp kịch bản trước hả?”

“Có thể nói thế.” Phó ban Từ bất đắc dĩ thừa nhận. “Về phần thời gian, cứ nói là mấy hôm trước đi, hôm mưa to ấy.”

“Được rồi.” Cố Hạo quay sang cô gái. “Cháu tên gì? Học lớp mấy?”

“Cháu tên là Mã Na.” Cô gái ngồi thẳng dậy, giọng lạnh lót. “Lớp 11D.”

“Hả?” Cố Hạo ngẩn người, tâm tị xáo động. “Lớp D?”

Cô gái gật đầu cười tươi, “Vâng.”

Cố Hạo đột nhiên nhoài người tới trước, “Lớp cháu còn ai họ Mã không?”

“Gì cơ?” Mã Na giật thót. “Có mình cháu thôi, sao hả?”

Mắt Cố Hạo lóe lên dò xét, “Gia đình cháu làm nghề gì?”

“Bố cháu làm kinh doanh.” Cô gái hệt như một con nhím, gai nhọn bắt đầu xòe ra tua tủa. “Sao hả?”

“Hỏi cho biết thôi.” Cố Hạo cup mắt, thọc tay vào túi lấy thuốc lá. “Bình thường quan hệ với bạn cùng lớp thế nào?”

Mã Na trừng trừng nhìn lại ông, không nói gì.

Cố Hạo châm thuốc, quay sang phó ban Từ, người này lộ vẻ bối rối, “Chắc cũng hòa thuận thân thiện thôi, học sinh do nhà trường tiến cử cơ mà. Sao bác lại hỏi thế?”

“Tôi phải phối hợp đóng kịch còn gì.” Cố Hạo cười cười, trở Mã Na. “Tôi phải tìm hiểu đứa trẻ này chứ.”

“Chà, chắc chắn là con ngoan trò giỏi.” Phó ban Từ xua tay. “Bác chỉ cần kể rõ với em ấy đầu đuôi câu chuyện thiện lành giúp người là được.”

Cố Hạo nhìn từ đầu xuống chân Mã Na, như thể muốn khắc sâu hình dáng cô gái này vào tâm trí. Trước ánh mắt sẫm soi ấy, Mã Na đâm ra hoang mang, vịn vịn trên ghế, không còn dám nhìn thẳng vào ông nữa.

Phó ban Từ càng lúc càng thắc mắc, “Bác Cố?”

“Vẫn nên tìm hiểu kĩ càng thì hơn.” Cố Hạo không rời mắt khỏi Mã Na. “Nếu không thì thật bất công với đứa trẻ đó, cháu nghĩ sao?”

Mã Na cúi gầm mặt, làu bàu, “Gì đây trời, nhà trường bảo cháu tới...”

“Đó là một cô bé trạc tuổi cháu.” Cố Hạo dần từng chữ. “Cao khoảng 1m65, mắt một mí, gầy lắm, khuôn mặt trắng trẻo, nói năng lí nhí nhưng rất nhẹ nhàng lễ phép. Cháu có quen bạn ấy không?”

Mã Na đột ngột bật dậy, “Muốn gì hả? Hỏi cung chắc? Một cái chương trình rác thôi mà, khỏi lên nữa!” Và quay phắt người, hăm hăm giật cửa lao ra ngoài.

“Chao ôi! Đứa trẻ này, sao lại dùng dùng bỏ đi như thế?” Phó ban Từ lo lắng đứng dậy đuổi theo, ra tới cửa lại ngoái nhìn Cố Hạo. “Bác Cố, bác vừa...”

Cố Hạo khoát tay, “Tôi có nói gì đâu trời.”

“Chà... phiền phức rồi đây.” Phó ban Từ buồn bực ra mặt. “Tôi sẽ gặp lại bác sau.” Và đóng cửa, vội vã bỏ đi.

Cố Hạo ngồi ở giường, lặng lẽ hút một điếu thuốc, đứng dậy đi tới bên ti vi, nhắc bình nước đi, viết hai chữ “Mã Na” lên giấy, khoanh vòng tròn và vạch một mũi tên hướng thẳng tới “Tô Lâm”.

Cung Văn hóa Công nhân xây dựng vào năm 1964, tọa lạc tại trung tâm thành phố, liền kề Quảng trường Nhân Dân, trước đây được sử dụng cho các hoạt động đoàn thể và biểu diễn văn nghệ quy mô lớn. Sau khi cải cách mở cửa, công trình bề thế này triển khai thêm phương án cho bên ngoài thuê, nhìn qua biển hiệu neon trên tường đã thấy cả tá loại hình kinh doanh, nào vũ trường, quán cà phê, nhà sách, nào studio ảnh cưới, trung tâm tin học...

Cố Hạo há hốc miệng, nhìn Cung Văn hóa Công nhân chìm trong bóng chiều, tự hỏi biển hiệu đại học cho người cao tuổi ở đâu? Đồng hồ đeo tay chỉ 6 giờ 25 phút chiều. Cố Hạo ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định cứ vào đã. Ông vừa bước qua cổng, bảo vệ đã chạy ra chặn đường, “Đồng chí đi đâu vậy?”

“Đại học cho người cao tuổi, bộ môn khiêu vũ.” Cố Hạo nhú mày. “Hội trường gì ấy nhi?” Ông nhìn bảo vệ. “Tưởng Đại Vi?”

“Tưởng Đại Vi gì cơ?” Bảo vệ thắc mắc. “À à, Tưởng Đại Vi có bài ‘Ôi ôi ôi mẫu đơn, điểm lệ bậc nhất giữa muôn hoa’ ấy hả?”

Cố Hạo Vỗ trán, “Hội trường Mẫu Đơn.”

Bảo vệ chỉ sang bên phải hành lang, “Đồng chí đi đến cuối dãy nhé.”

Hội trường Mẫu Đơn trông giống phòng tiệc, chỉ khác là bàn ăn đã gỡ bỏ hết, ghế thì đẩy vào sát quanh tường làm khu vực nghỉ ngơi, không gian mở ở giữa phòng thì dùng làm sàn nhảy.

Căn phòng tràn ngập ánh vàng mờ và tiếng nhạc du dương, vài đôi nam nữ đang dìu dắt trên sàn nhảy. Cố Hạo đang ngó nghiêng ở cửa thì một người đàn ông tuổi chừng sáu mươi, thân hình cân đối đi tới, “Đồng chí là học viên hả?”

Cố Hạo gật đầu, “Vâng.”

Người đàn ông cười, “Cho tôi xem thẻ học viên được không?”

“Thẻ học viên?” Cố Hạo sửng sốt. “Lấy đâu r...”

“Thầy Ngô, anh ấy là do em đưa tới đây.” Đỗ Thiển từ một bên phòng đi ra, vẫy tay với người đàn ông. “Thẻ học viên ở chỗ em.”

“Chà, ra vậy.” Người đàn ông chìa tay làm động tác mới.
“Chào mừng học viên mới.”

Đỗ Thiến kéo Cố Hạo vẫn đang ngơ ngác lại, ngồi xuống chiếc ghế cạnh tường, bấy giờ ông mới có dịp nhìn bà thật kĩ. Đỗ Thiến mặc váy nhung xanh lam, cài trâm bạc ở ngực, tóc cuộn lại thành búi trên đỉnh đầu. Trông đoan trang tao nhã, đường hoàng tự tin. Cố Hạo nhìn chiếc áo khoác màu be, quần tây đen và đôi giày da cũ của mình, khẽ hỏi, “Học khiêu vũ ở đây có yêu cầu gì về trang phục không?”

“Tùy anh, miễn thoải mái là được.” Đỗ Thiến cười cười. “Em còn tưởng anh không tới cơ.”

“Đã hứa với cô, làm sao tôi không tới?” Cố Hạo móc ví tiền ra. “Học phí bao nhiêu, tôi đưa cho cô.”

Đỗ Thiến lườm ông, nét mặt trong ánh sáng mờ ảo khiến người ta rung động.

“Để sau đi.” Bà trở ra sàn nhảy. “Hãy làm quen với môi trường trước.”

Có vài cặp nam nữ đang rậm rịch trên sàn nhảy, tất cả đều đứng tuổi và cao tuổi. Một số có tư thế uyển chuyển, một số còn vụng về, và có một số cặp đơn giản là không bắt kịp nhịp điệu. Người mà Đỗ Thiến vừa gọi là thầy Ngô đi lẫn trong số họ, thỉnh thoảng đếm nhịp, sửa động tác hoặc trực tiếp thị phạm. Mình vận sơ mi trắng, quần đen bó sát, thầy ta giơ tay nhắc chân trông cực kì chuyên nghiệp.

“Đó là người hướng dẫn của chúng ta, họ Ngô.” Đỗ Thiến nhìn theo ánh mắt Cố Hạo. “Thầy giáo về hưu của khoa Nghệ thuật Đại học Sư phạm.”

Cố Hạo gật gù, “Hèn gì! Tôi còn tưởng toàn dân nghiệp dư ham nhảy nhót thôi.”

“Đây là trường đại học chính quy dành cho người cao tuổi.” Đỗ Thiến vỗ vỗ mu bàn tay ông. “Còn phải thi cử cơ.” Cố Hạo bật cười.

Lúc này, giai điệu kết thúc. Thầy Ngô đứng giữa các cặp đôi, nhận xét từng động tác một. Sau đó thầy bước đến thiết bị âm thanh bên phải hội trường và chọn một cuốn băng để phát.

Bản nhạc du dương lại vang lên. Đỗ Thiến gõ ngón chân theo nhịp. “Sao đây?” Bà chìa tay về phía Cố Hạo. “Foxtrot, nhảy một bài chứ?”

Cố Hạo ngượng ngùng, “Hay là hôm nay tôi làm khán giả thôi?”

“Anh Cố,” Đỗ Thiến nhìn ông đầy ẩn ý, “Từ chối lời mời của phụ nữ thì không ga lăng cho lắm đâu.”

Không còn cách nào khác, Cố Hạo đành đứng dậy, nắm tay Đỗ Thiến. Người đàn bà nhẹ bước theo ông ra sàn nhảy và đứng đối diện. Cố Hạo cúi đầu, không dám nhìn vào mắt bà, tay trái nắm tay phải Đỗ Thiến, tay phải quàng qua eo bà. Đỗ Thiến đặt tay trái lên vai ông, đợi vào nhịp rồi dẫn ông di chuyển. Bà thực sự là người dẫn, vì Cố Hạo cứ đơ cả người, đặc biệt tay phải ôm eo bà gần như tê liệt, bước nhảy loạn choạng, mồ hôi nhễ nhại, giẫm vào chân Đỗ Thiến mấy lần.

Ông rối rít xin lỗi. Đỗ Thiến chỉ cười, “Không sao, từ từ sẽ ổn.” Và nháy mắt với ông, “Sau này chỉ cần đến em một đôi giày mới là được.”

Cố Hạo cũng cười, cảm xúc dần dần thả lỏng, trí nhớ cơ bắp được đánh thức, tư thế nhảy cũng trở nên uyển chuyển hơn nhiều. Tinh thần vừa thư thái, đủ mọi ý nghĩ lộn xộn lại ập vào đầu ông. Sự kiện chiều nay một lần nữa tái hiện trước mắt. Việc Tô Lâm mất tích có liên quan đến người họ Mã, mà trong lớp chỉ có một người mang họ này. Trông qua đã biết, con bé tên Mã Na đó thuộc loại chiều quá sinh hư, tính cách hung tợn, có lẽ thường ngày hống hách đã quen. Cách ăn vận phục sức cho thấy gia đình khá giàu có. Mã Na này, có khả năng là kẻ khiến Tô Lâm biến mất. Nó đã làm gì Tô Lâm thì chưa rõ, chắc là Tô Lâm bị thương nặng quá, đến nỗi mắc kẹt ở đâu đó và không thể trở về. Hôn mê chăng? Rồi không xác định được lại lịch nên vẫn đang điều trị trong bệnh viện? Khả năng này rất thấp, vì bệnh viện sẽ gọi cảnh sát ngay lập tức, Thai Vỹ nhất định phải nhận được tin.

Bắt cóc và bán đi nơi khác? Khả năng này còn thấp hơn, vì quá sức một học sinh cấp ba. Chưa kể Mã Na vốn có điều kiện tài chính tốt không nhất thiết phải làm thế.

Cháu đang ở đâu? Tâm trạng Cố Hạo bỗng chốc đổi ra nặng nề. Ông hiểu rất rõ, Tô Lâm càng bắt tin lâu thì càng lành ít dữ nhiều.

Nhìn sắc mặt tối tăm của Cố Hạo, Đỗ Thiến thắc mắc, “Làm sao vậy, khó chịu ở đâu à?”

Cố Hạo bình tĩnh, vội lấp liếm, “Không, đang tìm lại cảm giác.”

“Thế là phải.” Đỗ Thiến yên tâm, thì thầm. “Trước đây anh nhảy tốt lắm mà.”

Ừ, lần cuối cùng ông nhảy với bà đã là ba mươi năm trước. Bây giờ ông và Chí Lượng vẫn còn là những thanh niên tràn trề sinh lực, Đỗ Thiến cũng đang tuổi xuân mơn mớn. Tất cả cười vang, hoạt động không biết mệt, nhảy hết bài này đến bài khác. Có Hạo bất chợt nhớ tới giấc mơ lúc trước, vô thức ngẩng nhìn Đỗ Thiến, phát hiện người đàn bà đang bất động nhìn mình, trong mắt chứa chan muôn vàn lời nói. Cố Hạo phát hoảng, vội quay mặt đi chỗ khác, tình cờ nhìn đến thầy Ngô đang đứng cạnh thiết bị âm thanh. Hình như thầy ta đã nhìn hai người họ suốt, ánh mắt cũng đầy ẩn ý.

Đỗ Thiến dẫn ông bước xoay. Cố Hạo quay ngoắt 180 độ, sau đó lại ngoái nhìn thầy Ngô. Thầy ta đã đổi mắt sang các học viên khác, bộ dạng khá lẻ loi, má bỗng như hóp lại.

“Anh nhìn gì đấy?”

“Thầy Ngô.” Cố Hạo mỉm cười. “Xem chừng thầy ta rất chú ý đến cô.”

Đỗ Thiến bật ra một âm thanh kì lạ, nghe như cười thầm, lại cũng như tiếng thở dài.

“Mặc kệ thầy ta.” Bà nhích vào sát hơn, gần như nằm gọn trong lòng ông. “Chúng ta tập trung mà nhảy.”

Cầm Cố Hạo ngửa ngửa do chà sát với búi tóc, mùi hương đàn bà theo thân nhiệt tỏa lên, chui vào mũi ông. Ông sực hiểu, tại sao người này lại muốn mình học nhảy.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

15
vincent

Thứ Bảy, 11/6/1994. Trời quang mây tạnh.

Suy đi tính lại, vẫn chọn ngày này cho nhật kí. Bây giờ đã quá nửa đêm, nhưng tôi lại ghi chép về những chuyện đã xảy ra vài giờ trước. Hiện tại đồng hồ sinh học của tôi đã được điều chỉnh hoàn tất, thích nghi với nhịp sống đảo lộn ngày đêm. Điều này cũng không khó khăn gì khi người ta sống dưới cống ngầm. Anh ta thì mới thích nghi với nó được một thời gian thôi. Bởi vì anh ta đã quen ban ngày ra ngoài làm việc, ban đêm về ngủ. Tuy nhiên, tôi không muốn leo lên mặt đất dưới trời xanh nắng đỏ. Tôi tin chắc rằng mình thuộc về nơi đây, ánh sáng ban ngày không dành cho tôi. Tôi không phải là thành phần làm việc từ 9 đến 5 giờ, lao động khi mặt trời mọc và nghỉ ngơi lúc hoàng hôn. Ánh nắng thuộc về những người khác, màn đêm mới là dành cho tôi và anh ta.

Được thôi, tôi thừa nhận, không phải tôi không muốn, mà là không dám.

Trên thực tế, tôi đã từng tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra khi gặp một người quen biết. Chắc chắn người ta sẽ đứng từ xa, cẩn thận kiểm tra, và xác định đúng là tôi thì sẽ hét lên, ồ, tại sao cháu lại thành ra cái bộ dạng này? Người ta sẽ ghê tởm, ngạc nhiên, hả hê và có lẽ, một chút thương cảm. Nhưng thương cảm thì sao? Nếu đủ ân cần, người ta có thể đưa tôi về nhà, mà

tôi thì chẳng muốn thế. Giờ tôi sợ nhất là gặp nhà họ Tô. Sợ nhất là khi cơn sung sướng, vòng ôm nghẹn ngào và những lời trách móc xót xa ban đầu qua đi, ở họ chỉ còn ánh mắt khó xử, thái độ ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Hai đứa con, nhưng chỉ giữ được một. Mười mấy năm trước, họ bằng lòng giữ tôi, chỉ vì tôi ra đời trước. Vào thời điểm đó, khi tôi tuột ra khỏi cơ thể người đàn bà kia, họ không còn kịp giết tôi nữa... Tôi thậm chí hình dung được dáng vẻ người đàn ông khi ông ta nhìn thấy tôi.

Vì vậy, tôi chọn lúc màn đêm đã buông mới quay lại mặt đất. Màn đêm chia đôi thế giới, nhưng với tôi, không có gì khác biệt. Màn đêm là đồng phạm của bóng tối. Nó che chắn cho một tôi tối tắm nháy lên khỏi lòng đất khi vạn vật đã chìm vào tĩnh lặng. Làn gió đêm thổi tan mùi hôi thối trên cơ thể tôi, và mắt tôi lấp lánh phát sáng như tinh tú.

Không biết có bao nhiêu người ở thành phố này chọn đêm đen để lang thang trên đường như tôi. Ban ngày bỏ cảnh phồn hoa, ban đêm lần mò chinh phục lại. Hai bên hòa thuận với nhau, chung sống hòa bình.

Cô đơn không? Không, có anh ta ở bên tôi mà.

Tôi đã quen với cuộc sống dưới lòng đất. Ít nhất, tôi đủ quen với nơi ở hằng ngày của mình. Khoảnh đất khô ráo mà chúng tôi cùng sử dụng chỉ rộng khoảng 20 đến 30 m², vào sâu hơn nữa là một cái bể to bằng bê tông đúc. Bể sâu khoảng một mét, bắn đến mức không thể dùng được. Ở góc bể có chiếc thang sắt nối với ống cống phía trên. Tôi rất tò mò về kết cấu chỗ này, bởi vì thường xuyên có nước rỉ rả chảy ra từ ống. Nhưng anh ta bảo

thật ra ống bị tắc... Tôi đoán thế, qua động tác mô tả và cách phát âm lúng búng.

Anh ta không mấy khi thay đổi vẻ mặt, phần lớn thời gian là thờ ơ. Anh ta chỉ hào hứng khi nhìn thấy chai nước hay mấy tấm bìa cứng. Tuy nhiên, anh ta sẵn sàng theo tôi lang thang trên phố, dù thỉnh thoảng cũng bỏ tôi mà lao thẳng đến “môi”. Chỉ chốc lát thôi, tôi lại nghe thấy tiếng bước chân nặng nề lảng nhãng sau lưng.

Tôi phải thừa nhận rằng anh ta là chỗ dựa duy nhất cho cuộc sống dưới lòng đất của mình. Thậm chí anh ta còn tìm cho tôi vài bộ quần áo. Trông là biết quần áo cũ, cũng chẳng vừa người, nhưng ít nhất cũng giúp tôi có dịp thay ra bộ đồng phục học sinh đã bóng nhờn vì bẩn thỉu.

Anh ta làm tôi nhớ đến một bộ phim truyền hình từng xem. *Người đẹp và quái thú*^[*], câu chuyện về luật sư xinh đẹp Catherine và một kẻ quái dị tên Vincent sống trong ống cống với khuôn mặt sư tử nhưng trái tim nhân hậu. Trước đây, mỗi lần đi ngang qua cống ngầm mất nắp, tôi đều tự hỏi liệu có con quái vật xấu xí mà lương thiện nào đang sống dưới đó không. Giờ tôi đã có câu trả lời.

Vì vậy, tôi thường tự hỏi liệu còn sự kiện gì khó tin hơn nữa xảy ra trong cuộc sống khốn khổ của mình không. Dù sao đi nữa, tôi vẫn tò mò về tương lai, vẫn kì vọng hoặc bất lực chờ đợi nó.

Hắn thường ngắm Lam cầm cúi dưới nền, cầm bút vạch vẽ trên cuốn sổ bìa cứng, không biết cô suy nghĩ những gì. “Căn phòng” tự dưng có thêm một người, kéo theo đủ thứ đồ đạc lỉnh kỉnh. Ví như móc áo hoen gỉ, bàn chải đánh răng cũ, xô nhựa, chậu tráng men lốm đốm, ly sứ mẻ, ấm thiếc mất quai, tấm nệm rách hở cả lò xo... Trời mới biết hắn đã mất bao nhiêu công sức để tha lôi ngần này thứ xuống cống! Tuy nhiên, những món đồ vô bổ ấy lại khiến Lam vui vẻ. Hắn vẫn nhớ cô đứng cạnh thùng rác, hớn hở khua khoảng mấy chiếc móc áo với hắn. Vì vậy, hắn mang về, không buồn tính toán xem mấy cọng dây thép nhẹ hều này đáng mấy đồng tiền.

Theo một nghĩa nào đó, Lam đã làm đảo lộn cuộc sống của hắn, nếu tình trạng hiện tại được coi là cuộc sống. Cô cần ngoi lên thở, nhưng không chịu ra ngoài vào ban ngày. Hắn đành lảng nhãng theo cô khi đêm xuống. Điều này khiến hắn gặp khó khăn, bởi sau một ngày bị đồng nghiệp càn quét, trên mặt đất chỉ còn lại rất ít “môi”. Thành ra hắn phải tốn nhiều sức lực hơn trước để tìm ra những thứ có thể đổi lấy đồ ăn, bia, thuốc lá.

Lam cũng đóng góp đôi chút. Là con gái cả thẹn mà vẫn sẵn sàng chui vào thùng rác và kiên nhẫn lục lọi. Tất nhiên, hầu hết những thứ cô tìm thấy đều là vô giá trị theo quan điểm của hắn. Tuy nhiên, hắn vẫn sẵn sàng ở bên cô dù thu hoạch ít, dù đường phố ban đêm hiu quạnh. Mà suy cho cùng thì, thành thị ồn ào đông đúc hay thanh tịnh quang đãng cũng có liên quan gì đến hắn đâu?

Bên mình có thêm một người, coi như là thêm một bầu bạn, mặc dù hắn phải giảm tần suất hút thuốc uống rượu để bù tăng

khẩu phần ăn, phải phân bổ sức lực để tìm bút bi và bút chì, phải chấp nhận tốn tiền gấp mấy lần thường lệ...

Cô gái có một số nhu cầu kì lạ, chẳng hạn như cồn, xà phòng, khăn tắm. Ngay cả khi chọn mua ở mức giá rẻ nhất, các món này vẫn ngốn của hắn gần hai ngày thu nhập. Trời tang tảng sáng là Lam rồi rít giục hắn quay lại cống, bỏ nhào vào nệm ngáy khò khò. Hắn chớp mắt tầm hai tiếng thì dậy, cố gắng kéo lê thân thể mệt nhọc trở lại mặt đất. Một là bán chác các món thu hoạch đêm qua để đổi lấy đồ ăn thức uống trong ngày. Hai là tranh thủ nhật nhanh một chút trước khi các đồng nghiệp lười biếng của mình rời ổ. Vì vậy, hắn phải đi đến những nơi xa hơn và lạ hơn. Để tìm được nhiều thứ đáng tiền hơn, hắn chấp nhận liều mình ẩu đả với những kẻ vô gia cư khác. Khi đưa xà phòng và khăn tắm cho Lam, nghe tiếng hét vui sướng và nhìn cô mê mải hít ngửi xà phòng, hắn liền thấy sảng khoái như gặm bánh bao nhân thịt và tợp nửa cốc rượu trắng.

Đến tối, hắn đã biết mục đích của chai cồn.

Lam cắt đôi lon bia, dùng đinh và gạch kiên nhẫn đục một lỗ ở nửa dưới lon. Sau đó, cô lấy một chiếc xô nhựa lớn và vài chai nước to vừa nhật được, xin hắn đi lấy một ít nước sạch. Thế là hắn chạy đến một công trường xây dựng gần đó, hứng đầy nước máy vào tất cả các vật chứa, khệ nệ xách về. Lam hí hửng lấy một ít nước rửa sạch cái ấm thiếc, gắn một đoạn dây thép làm quai, đổ cồn vào lon bia đã cắt, châm lửa.

Ngọn lửa bùng cháy, Lam đặt ấm thiếc lên bếp cồn đơn sơ, háo hức nhìn nó. Ánh nến và ánh lửa bếp cồn tràn ngập “căn phòng”, khiến không khí như ấm áp hơn.

Hắn lấy bánh bao đưa cho Lam, cùng cô ngồi bên bếp cồn, chậm rãi ăn. Dần dà, nước trong ấm thiếc bắt đầu kêu vo vo, một đám hơi trắng từ miệng ấm tràn ra. Hắn thấy thân thể mình càng lúc càng ấm, bất giác khoan khoái duỗi tay duỗi chân để sức nóng tiếp xúc với mình nhiều hơn. Thật thoải mái, giống như tắm nắng nơi chân tường.

Lam túc trực bên bếp cồn, khuôn mặt lem luốc ửng hồng, đôi mắt lấp lánh dưới mái tóc dài bết rối như đang mong đợi điều gì. Thỉnh thoảng, cô nhìn hắn và mỉm cười biết ơn khi mắt họ giao nhau. Hắn không biết cô muốn làm gì. Tuy nhiên, nếu cô vui vẻ, lòng hắn cũng sung sướng khó tả.

Cuối cùng, ấm thiếc lục đục và hơi nước bốc lên. Lam với lấy cái chậu tráng men cũ, bỏ khăn vào, cẩn thận bóc xà phòng ra, lại hít ngửi một hồi. “Đứng dậy!” Cô lộ vẻ nôn nóng. “Đi ra ngoài một lúc đi.”

Hắn hơi thắc mắc, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Lam đẩy hắn đến cửa sắt tròn rồi trở ra ngoài. “Đợi ở đây.” Cô trừng mắt, nghiêm túc nói với hắn. “Không được phép vào, trừ phi em mở cửa, hiểu không?”

Hắn buồn bực lau bầu và gạt đầu. Cô liền đẩy hắn ra và đóng cửa lại.

Rời khỏi “căn phòng” ấm áp, gió lạnh ngoài công làm hắn gai người, phải quần chặt quần áo rồi từ từ ngồi xổm xuống, dựa vào thành cống. Ở đây tối đen như mực. Hắn mất một lúc lâu mới thích ứng được. Trừ tiếng nước chảy rù rì, bốn bề đều tịch mịch. Hắn đâm chán, bụng bảo dạ hay là bắt chuột cho vui.

Lam đang làm gì nhỉ? Hấn quay đầu nhìn về hướng cửa sắt, nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, lát sau lắc đầu và ngồi yên trở lại. Cơ buồn ngủ tích tụ nhờ hơi ấm ban nãy dần dần ập đến, hấn vùi đầu vào giữa hai gối, để giấc ngủ đưa mình đi.

Thời gian trôi qua chẳng biết lâu hay chóng, một tiếng động lớn bên tai làm hấn thức giấc, vô thức ngoảnh lại, đôi mắt kèm nhèm liền ngợp trong vầng sáng. Nổi bật trên vầng sáng ấy là hình bóng Lam với hơi nước lũng lờ, trông như đang tỏa ra hào quang êm dịu.

Hấn ngơ ngác nhìn cô. Mãi đến khi cô nói nhỏ “Vào đi” hấn mới bừng tỉnh. “Căn phòng” vẫn ấm áp, không khí phảng phất hương thơm khó tả. Một nồi nước nóng khác đang kêu vo vo trên bếp cồn. Lam đã thay sơ mi trắng, trông hơi thùng thình so với thân hình gầy gò, ở ngực thiếu hai cúc. Mái tóc cô giờ mượt mà sạch sẽ, đen óng ả, ngọn tóc còn ướt, thấm loang lổ trên nền sơ mi trắng. Khuôn mặt cũng rửa sạch như hồi đầu, sắc ửng hồng trên má chưa tan. Cô xắn cao tay áo, các vết lấm bầm đã biến mất, phô ra làn da trắng. Dưới vạt sơ mi là đôi chân trần nuột nà. Cũng như làn da, cả con người cô bừng sáng, không còn một nét gì chung với Lam bù xù lúc trước. Xem chừng cô đang rất vui, bằng giọng điệu nhanh nhẹn cô bảo hấn ngồi xuống nệm, thoăn thoắt đổ một ít nước lạnh vào chậu men, pha thêm nước nóng trên bếp cồn, thử nhiệt độ rồi thả khăn vào ngâm.

“Đừng động đây.”

Lam quỳ xuống, vén làn tóc rối trước mặt hấn ra. Mùi hương thân thể cô tạt vào mặt, làm hấn vô thức né ra sau.

“Đừng động đây mà.” Lam quở, rồi lấy khăn ướt áp lên mặt hần. Nóng. Mềm. Ấm ướt. Thơm lịm người. Không kìm được, hần bật rên.

“Có bỏng quá không?”

Hần nhắm mắt, lắc đầu, lòng ngập tràn thỏa mãn.

Mười mấy giây sau, Lam nhấc khăn ra. Hần ảm ức mở bừng mắt thì thấy Lam chu miệng, tặc lưỡi, “úi chà, đã bao lâu anh không rửa mặt rồi?” Cô lại dìm khăn vào chậu tráng men, vắt đến khi còn ẩm thì nhoài người đến gần, cẩn thận lau chà mặt hần.

Chẳng mấy chốc trên khăn đã đầy vết bẩn. Lam lăm bầm, nhưng vẫn kiên nhẫn giặt khăn hết lần này đến lần khác.

Mặt cứ râm ran, tê rát, rồi sau là sảng khoái do lỗ chân lông nở ra. Hần nhắm chặt mắt, rên rẩm và ngửa đầu, mặc cho Lam bận rộn trên mặt mình.

Nước trong chậu tráng men đã chuyển sang màu xám đục. Lam thả khăn tẩm xuống, đưa hai tay rẽ mái tóc rối bù của hần, nâng mặt hần lên. Râu rậm vẫn còn, nhưng da dẻ đã sạch sẽ. Ghét bẩn tích tụ trong các nếp nhăn được tẩy bỏ. Hiện ra trước mắt Lam là khuôn mặt sạm đen, gò má cao, cùng những vết sẹo dày đặc.

Hần mở mắt, thấy Lam dịu dàng nhìn mình thì bất thần hoảng hốt, theo bản năng muốn vùng ra chạy trốn. Tuy nhiên, đôi tay man mát và ánh mắt chăm chú lại khiến hần không nỡ trốn tránh.

“Vincent.”

Mắt mở to, hần không hiểu cô đang nói gì.

“Vincent.” Cô nhẹ nhàng lặp lại. “Kể từ hôm nay, tên anh là Vincent, nhớ chưa?”

Hắn làm gì hiểu được, vẫn ngơ ngác nhìn cô.

“Nói theo em nào.” Cô trở vào mình và nói. “Vin-xen-tờ!”

“Vân...” Hắn lúng túng lặp lại. “... Xin.”

“Không.” Cô nhìn hắn chăm chăm. “Vin.”

“Vư... Vin.”

“Xen.”

“Xen.”

“Tờ.”

“Tờ.”

“Đọc cả nào!” Mắt Lam lấp lánh. “Vincent.”

“Vin...” Hắn rời rạc thốt lên. “Vin... xen...”

Lam bật cười, “Anh là Vincent.”

Hắn cũng cười và chỉ vào mình, “Tôi là Vincent.”

Lam vỗ tay, giọng hể hả âm vang trong không gian chật hẹp, “Từ nay trở đi hể em gọi Vincent, anh phải đáp lời.”

Hắn vỗ tay, “Vincent.”

Cười chán rồi, Lam đưa tay sờ râu tóc của hắn, “Để rồi em chỉnh trang lại cho anh.” Cô vung tay chỉ về một hướng, “Nếu trông thấy cái kéo thì giữ lại, hiểu chưa?”

Hắn bỗng biến sắc, chồm tới chộp lấy tay Lam làm cô giật thót.

“Đừng bao giờ... Đi đến chỗ đó...” Hắn nhìn thẳng vào cô gái, lúng túng dặn. “Một mình.”

Hồ sơ chất hàng đồng trên bàn họp dài. Vương Hiến Giang ngồi cạnh một trong các đồng ấy, cặp kính lão trên mũi, xem xét tập thông tin cư trú đang lật giở trên tay. Bất chợt cửa mở, một cảnh sát trẻ bước vào cùng xấp tài liệu dày cộp, xoay người giơ chân đóng cửa lại.

Vương ngược mắt khỏi tập thông tin cư trú, “Ở đâu đấy?”

“Đồn Tiểu Bắc Trung gửi đến.” Viên cảnh sát trẻ thở hổn hển vì mệt. “Đặt chỗ nào đây ạ?”

Vương trở một chỗ trống trên bàn họp. Viên cảnh sát trẻ đặt tập tài liệu xuống, đưa tay quệt mồ hôi trên trán.

“Cậu lấy mẫu thông tin ở đồng B2 kia đi.” Vương Hiến Giang đẩy một tờ giấy in sang. “Sàng lọc theo các tiêu chí ở đây.”

Viên cảnh sát trẻ ậm ừ, nhưng cứ đứng im. Vương tiếp tục vùi đầu vào tài liệu trên tay, được một lúc thấy cậu ta vẫn không nhúc nhích, mới hỏi, “Cậu nghĩ gì thế?”

“Chú Vương, hay là thế này nhé, cháu làm ở đây đến trưa, sau đó...” Viên cảnh sát trẻ lộ vẻ khó xử. “Tại việc sắp cháu giao, cháu vẫn chưa làm xong.”

“Ừ.” Vương cup mắt xuống. “Thế thì đi luôn đi.”

“Thôi mà, cháu có thể giúp chú độ một tiếng.”

Viên cảnh sát trẻ đỏ mặt, vò đầu bứt tóc lúng túng đứng đó vài giây, thấy Vương không định nói thêm, đành ngượng ngịu mở cửa đi ra.

Có tiếng thở dài vang lên sau một đồng hồ sơ khác. Rồi Thai Vỹ ló ra, chậm rãi đi đến chỗ tài liệu vừa giao tới.

“Đồn công an Tiểu Bắc Trung...” Thai Vỹ lấy ra một tờ giấy trắng, vắn nắn bút kim. “Thầy à, F mấy?”

Vương suy nghĩ một lát, “F3.”

Thai Vỹ đáp vâng và viết dòng chữ “Đồn Tiểu Bắc Trung” và “F3” ra giấy. Sau đó, anh đến trước tấm bản đồ thành phố, nhìn một khu vực khoanh đỏ, lẩm bẩm.

“Đồn Tiểu Bắc Trung. Đồn Mân Giang. Đồn Bách Hoa...” Anh vươn tay đánh dấu vào giữa khoanh đỏ. “Thầy ơi, thông tin khu F đủ cả rồi.”

“Thông tin khu nào chưa đưa đến?”

“Để con xem.” Thai Vỹ lại ghé vào gần bản đồ. “Vẫn thiếu vài đồn khu B và E.”

“Ừ.” Vương không ngẩng đầu lên. “Tiếp tục sàng lọc đi.”

“Quý sứ!” Thai Vỹ cong môi. “Thiếu gì người là nam, nhóm máu A, độ tuổi thích hợp. Chỉ hai người chúng ta biết phải sàng lọc đến bao giờ đây?”

“Biết làm sao được.” Vương nói khẽ. “Các đồn giúp sàng lọc được ngân này là tốt lắm rồi. Về điều kiện làm việc, tình hình cư trú rồi trạng thái hôn nhân, chúng ta phải tự phân tích thôi.”

“Nghe như nhân viên thống kê chứ cảnh sát nổi gì.”

“Chứ anh tưởng thế nào?” Vương cười. “Anh tưởng cảnh sát là phải lái xe vèo vèo, hụ còi inh ỏi, cầm súng bắt người sao?”

Thai Vỹ ngồi lại bàn và nhặt một tờ thông tin cư trú, “Thế mới khoái!”

“Đừng lèm bèm nữa.” Vương vo tròn một tờ giấy ném qua. “Mau làm việc!”

“Đầu tiên phải lọc ra xem ly hôn hay độc thân nhỉ?” Thai Vỹ cười cười né tránh. “Còn gì nữa không ạ?”

“Lướt đầu thì sàng lọc những điểm này.” Vương suy nghĩ một lúc. “Xong xuôi thì phân loại xem làm việc ở cơ quan nhà nước hay doanh nghiệp tư nhân.”

“Khi nào thì đến Cục Đăng kiểm?”

“Cứ sàng lọc xong hai lượt đi đã.” Vương vuốt cằm. “Để xem tình hình thế nào.”

Đột nhiên, như nghĩ ra điều gì, ông đặt tờ thông tin cư trú trên tay xuống, đứng dậy mở tủ tài liệu cạnh tường, lấy một tấm ảnh trong tập hồ sơ, xem xét rồi cho vào túi. Sau đó ông nhắc điện thoại, bấm một dãy số.

Mỗi người ngồi ở một đầu bàn họp dài, cẩn thận lọc danh sách nam giới ở các khu vực trọng điểm. Hai giờ trôi qua trong nháy mắt. Vương Hiến Giang đứng dậy, ưỡn cái lưng đau nhức, uống thêm một ngụm trà đã nguội ngắt.

“Buổi trưa rồi.” Ông nhìn đồng hồ. “Anh đói chưa?”

“Đợi con một lát.” Thai Vỹ vẫn tập trung vào tờ thông tin cư trú trên tay, xem xong đặt lên chồng danh sách đã lọc. “Quả là hơi đói rồi ạ.”

“Đi thôi.” Vương đứng dậy. “Ra ngoài kiếm cái gì ăn nào.”

Họ ăn trưa ở một quán bánh bao xúp Khai Phong nằm đối diện công an thành phố. Hai người gọi bốn lồng bánh bao và hai món ăn kèm, rồi cầm cúi ăn. Thai Vỹ nhanh chóng quét sạch một lồng, mồm miệng bóng nhờn dầu. Vương ăn rất lơ đãng, thường xuyên ngán người nhìn mặt bàn.

“Thầy nghĩ gì thế?” Thai Vỹ gắp một miếng thạch thịt lợn nhét vào miệng. “Ăn uống chênh mảng, suy nghĩ không thông.”

Vương gõ đũa vào đầu anh, “Anh lọc được bao nhiêu người?”

“Tầm hơn sáu mươi ạ.”

Vương suy tính, “Khu vực trọng điểm chúng ta khoanh vùng ước chừng sẽ lọc được hơn bốn trăm người.”

“Không sao ạ.” Thai Vỹ thản nhiên. “Đến Cục Đăng kiểm sẽ lọc đi được kha khá, có phải ai cũng có xe hơi đâu.”

“Thế cũng đủ chết nghẹn rồi.” Vương lắc đầu. “Đúng như giáo sư Kiều nói, phải chạy đua với thời gian.”

“Đành vậy thôi.” Thai Vỹ khịt mũi. “Tự chúng ta xung phong mò kim đáy bể mà.”

“Thế nên chúng ta phải tìm cách khác.”

Thai Vỹ thắc mắc, “Cách khác nào ạ?”

“Ba cái xác phụ nữ đều khóa thân.” Vương chọc đầu phụng chiến trên đĩa. “Quần áo và đồ đạc của họ đi đâu rồi?”

Thai Vỹ chớp mắt, “Đốt, chôn hoặc vứt.”

“Ừm, đồ nhỏ thì dễ xử lý.” Vương gật đầu. “Đồ lớn thì sao?”

“Xe đạp của Tôn Huệ.” Thai Vỹ vỗ lể. “Chúng ta đã tìm kiếm ở một số chợ xe đạp cũ trong thành phố, và không tìm thấy.”

“Có thể đã sang tay xong rồi.”

“Thế thì khó tìm quá.” Thai Vỹ hơi nản lòng. “Có cả triệu người thành phố này đi xe đạp.”

“Đúng.” Vương chậm rãi nói. “Vì vậy, chúng ta cần thêm vài đôi mắt.”

Thai Vỹ càng thêm bối rối, “Ý thầy là sao?”

Lúc này, cửa quán đẩy ra, chuông treo ở cửa rung lanh canh.

Vương ngẩng đầu, “Kìa, mắt đến rồi.”

Thai Vỹ ngoái lại, trông thấy một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bước vào. Y ngó quanh rồi đi thẳng đến chỗ họ, vừa buông mình xuống cạnh Vương là tự nhiên cầm hộp thuốc trên bàn lên, rút một điếu châm lửa.

“Ông Vương ơi, con xin ông, lần sau đừng bảo công an khu vực xộc vào nhà con được không?” Người đàn ông ngáp dài, ưỡn oải hút thuốc. “Làm bồ con sợ chạy mất dép.”

“Đây là Lưu Thắng Lợi. Anh cứ gọi Lợi là được.” Vương dẫu môi về phía y, đoạn lại trở Thai Vỹ. “Đồ đệ tao, mà gọi anh Thai.”

Lưu Thắng Lợi nhìn viên cảnh sát trẻ hơn mình rất nhiều, gật đầu chào, “Anh Thai.”

“Anh Thai” đã đoán được lại lịch y, chỉ im lặng.

Lưu Thắng Lợi vươn tay lấy lồng bánh bao, nhưng Vương cản lại, “Rửa tay đi đã, rồi lấy một bộ đĩa bát.”

Đợi y rời đi, Thai Vỹ hạ giọng hỏi, “Chân rết của thầy à?”

“Chân rết cũ. Chuyên luộc xe.” Vương cười. “Hành nghề ở phố Tiểu Bắc, có móc nối với vài băng khác ở thành phố này.”

“Hiểu rồi, nhờ y tìm xe?”

“Ừ. Chúng ta tiếp tục lọc người, còn lọc xe để họ làm.”

Lưu Thắng Lợi trở lại với một bộ đồ ăn, gọi thêm hai lồng bánh bao xúp, một đĩa chân giò và một chai bia. Y ghé răng cắn nắp chai, nhổ ra đất, ngửa mặt uống một ngụm. “Tìm con có việc gì?”

Wương lần túi lấy ảnh ra, trong ảnh là Tôn Huệ đang dắt xe đạp đứng cùng mẹ ở tầng dưới nhà họ, “Tìm hộ cái xe nhé! Xe đạp của cháu dâu tao bị mất.”

Lưu Thắng Lợi liếc tấm ảnh, “Flying Pigeon^[*] à? Khó tìm đấy, xe giống thế này nhiều lắm.”

“Màu đỏ, không có dè chắn bùn trước, giỏ xe móp.” Vương trở chiếc xe đạp trong ảnh. “Tay nắm ghi đông phải bị nứt, dè chắn bùn sau mất phản quang.”

“Con xe nát này mà còn tiếc à.” Lưu Thắng Lợi bĩu môi. “Bọn con cũng chẳng thèm để ý đâu, mua xe mới cho gọn, tìm làm gì cho mất công.”

“Xe mua hồi cưới, có ý nghĩa kỉ niệm.” Vương đặt ảnh xuống bàn. “Tìm được xe thì đừng đánh động người bán vội, tra địa chỉ của họ rồi liên lạc với tao ngay.”

“Cái gì?” Lưu Thắng Lợi cười he he. “Một con xe nát, không đến mức phải tổng người ta vào tù chứ?”

“Đừng lèo nhèo, bảo sao làm vậy là được.” Vương đánh mặt lại. “Việc gấp đấy, quen ai thì huy động hết đi.”

“Được rồi.” Lưu Thắng Lợi cất ảnh vào túi, chìa tay ra. “Ba trăm^[*].”

Vương nhìn chăm chặp vào y mất mấy giây, “Lưu Thắng Lợi, tao rất nể mặt mày rồi đấy, không phải sao?”

“Huy động nhân lực cũng cần tiền mà?” Lưu Thắng Lợi tiu nghỉu nói. “Chưa kể còn là việc gấp. Con sẽ phải đi nhờ đám lão Tư rồi Văn Quan các thứ.”

“Hai trăm.”

“Không được đâu.” Lưu Thắng Lợi gấp miếng thịt nhét vào miệng. “Con phải móc ví bù vào mất.”

“Được.” Vương nheo mắt. “Thế thì để xem sau này mày còn luộc xe được không.”

“Ông Vương, ông không nể tình bạn bè cũ sao?” Lưu Thắng Lợi lộ vẻ bất lực. “Được rồi, coi như con biếu ông.”

Vương lấy trong ví ra hai tờ năm mươi đồng, “Một trăm còn lại xem xe lấy nốt. Trong vòng một tuần phải có tin cho tao.”

“Con sẽ gọi điện.” Lưu Thắng Lợi và tiền trong tay, vẫn làu bàu. “Kẹo kéo quá!”

“Nhanh lên đây, đừng để tao phải giục.” Dứt lời, Vương đứng dậy vẫy Thai Vỹ đi cùng.

“Này!” Lưu Thắng Lợi cuống quýt gọi. “Ông trả tiền cơm đi chú!”

Vương phớt lờ, cứ thế dẫn Thai Vỹ về, mặc kệ Lưu Thắng Lợi ở lại vừa nhìn đĩa chân giò ăn dở vừa lăm bằm chửi bới.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

những người không liên quan

Sau bữa trưa, Ngọc Thục ra chợ cóc gần công ty mua một cân sườn và củ sen. Hôm nay là thứ Tư, Khương Đình tan học lúc 3 giờ chiều. Chị định về sớm nấu một nồi canh sườn hầm củ sen cho con. Lòng còn canh cánh mấy việc dang dở, Ngọc Thục xách túi nylon rào chân cho nhanh. Vừa tới cổng công ty thì nghe có người gọi.

Ngọc Thục ngoái nhìn thì thấy chiếc Santana đậu ở lề đường, Tôn Vỹ Minh thò đầu ra cửa xe vẫy tay. Ngọc Thục nhú mào, chậm rãi đi tới, “Sao anh lại đến đây?”

“Anh muốn trao đổi với em một chút, về Đình Đình.” Tôn Vỹ Minh nghiêm nghị nói, trở người đàn ông đóng bộ vest và giày da ngồi ở ghế phụ lái. “Đây là luật sư Thi.”

Ngọc Thục thót tim, vùng chân bước đi, “Tôi không có chuyện gì để bàn với anh hết.”

Tôn Vỹ Minh mở cửa xuống xe, hấp tấp đuổi theo Ngọc Thục, “Hôm nay em nhất định phải gặp anh một lúc.”

“Việc gì mà tôi phải gặp anh?” Ngọc Thục to tiếng. “Anh liên quan gì đến tôi?”

Tôn Vỹ Minh vẫn trơ mặt, “Đang ở công ty em. Có đôi co thì em xấu hổ thôi, nghĩ kĩ đi.”

Ngọc Thục nhìn quanh, quả nhiên một vài người qua đường đang tò mò liếc họ. Chị nghiêng răng, hạ giọng, “Anh định nói

chuyện gì?”

“Tìm một chỗ ngồi đã.” Tôn Võ Minh trở vườn hoa ở bên kia đường. “Sang đó nhé?”

Ngọc Thục lăm lũi đi sang, không nói một lời. Ba người bước vào một đình hóng mát nhỏ ở vườn hoa. Trời không nóng, nhưng Ngọc Thục đã đổ mồ hôi, vừa ngồi xuống băng ghế bê tông là xoay người ra chỗ khác, lấy khăn tay phe phẩy quạt, không nhìn Tôn Võ Minh và luật sư Thi.

Hai người này rất kiên nhẫn. Luật sư Thi mở cặp da đen lấy ra một xấp tài liệu, thì thầm với Tôn Võ Minh. Nghe xong, Tôn Võ Minh hắng giọng, “Ngọc Thục, lần trước nói chuyện không đi đến đâu, nhưng quan điểm của anh không thay đổi.”

Ngọc Thục khịt mũi, “Tôi cũng vậy.”

“Có nhiều cách để giải quyết vấn đề.” Tôn Võ Minh không thay đổi sắc mặt. “Một là gươm đao, hai là hòa bình.”

“Muốn nói gì nói mau đi!” Ngọc Thục sốt ruột giục. “Chiều tối còn việc phải làm.”

“Được rồi.” Tôn Võ Minh đưa mắt ra hiệu cho luật sư Thi. “Trước tiên là hòa bình.”

Luật sư Thi rút một tập giấy tờ xấp tài liệu, đặt xuống trước mặt Ngọc Thục.

“Đây là thỏa thuận thay đổi quyền nuôi con do luật sư soạn thảo.” Tôn Võ Minh trở tập giấy. “Em cứ xem các điều khoản cụ thể đi, cần thì thảo luận lại.”

“Tôi không xem.” Ngọc Thục vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu. “Anh muốn cướp con khỏi tôi. Chuyện này không có gì phải thảo luận cả.”

Hai người đàn ông nhìn nhau. Tôn Vỹ Minh cầm bản thỏa thuận lên, lật qua lật lại, “Tóm tắt là, con gái sẽ đi Bắc Kinh với anh vào mùa hè này. Mọi chi phí sinh hoạt của nó, kể cả học phí, đều do anh chi trả. Sau khi tốt nghiệp đại học, nếu nó muốn tiếp tục học thạc sĩ và tiến sĩ, anh cũng sẽ chu cấp. Học hành xong xuôi, muốn ở với ai thì do nó quyết định.” Tôn Vỹ Minh thoáng ngừng lại, rồi tiếp. “Em không cần bỏ ra xu nào cả, thậm chí mỗi tháng anh còn có thể trợ cấp cho em ba trăm đồng.”

Ngọc Thục không nói, chỉ cười nhạt.

“Năm trăm đồng.” Tôn Vỹ Minh chia bút ra. “Đồng ý thì kí vào.”

Ngọc Thục ngoảnh lại, trừng trừng nhìn anh ta. “Đừng mất công lừa nhãi nữa!”

“Được rồi. Vậy là em đã cắt đứt con đường hòa bình.” Tôn Vỹ Minh thở dài. “Chúng ta chỉ có thể gặp nhau ở tòa.”

“Tòa thì tòa!” Ngọc Thục đứng dậy. “Tôi chiều đến cùng!”

“Khoan đã.” Tôn Vỹ Minh giơ tay kéo Ngọc Thục lại, bắt lực nhìn luật sư Thi, “Nhờ anh.”

“Vâng.” Dường như đã quá quen với những cảnh này, luật sư Thi vẫn giữ vẻ bình tĩnh. “Chị à, mời chị ngồi xuống đã.”

Ngọc Thục hất tay Tôn Vỹ Minh ra, hăm hăm ngồi xuống.

“Anh Tôn Vỹ Minh, thân chủ của tôi, rất muốn giành quyền nuôi con gái Khương Đình.” Luật sư Thi đặt khuỷu tay lên bàn bê tông, chụm các ngón vào nhau. Tuy nhiên, anh ấy không muốn phải đưa việc này ra tòa. Một là anh ấy nghĩ cho tình cảm vợ chồng ngày trước. Hai là không muốn con gái phải chịu quá nhiều áp lực tâm lý.”

Ngọc Thục nhìn luật sư, “Rồi sao?”

“Nếu thỏa thuận không thành, anh Tôn sẽ đệ đơn ra tòa. Tuy nhiên, anh ấy muốn cố gắng lần cuối.” Luật sư Thi đẩy gọng kính. “Vì vậy, anh ấy đã giao cho tôi nghiên cứu các vấn đề pháp lý liên quan đến quyền giám hộ của hai bên, rồi phân tích để chị tham khảo.”

“Phân tích?” Ngọc Thục khịt mũi. “Anh là do anh ta bỏ tiền thuê về, tất nhiên là phải giúp anh ta thuyết phục tôi rồi. Khỏi phí công nhé, tôi đã bảo không đồng ý là không đồng ý.”

“Tôi không định thuyết phục chị. Thực tế, hai người mà ra tòa thì tôi còn kiếm được nhiều hơn ấy chứ.” Luật sư Thi cười. “Tôi chỉ đứng trên quan điểm pháp lý để dự đoán kết quả tố tụng thay đổi quyền nuôi con của hai anh chị thôi. Chị nghe phân tích đi đã, nghe xong hãy quyết định xem có đồng ý ký thỏa thuận hay không.”

“Ý anh là nếu ra tòa, dứt khoát tôi sẽ thua hả...” Ngọc Thục trố mắt. “Và ý anh là, các người đang nhún nhường nên tôi đừng có làm già nữa hả?”

Luật sư Thi không xác nhận cũng không bác bỏ, “Tôi bắt đầu được chưa?” Không đợi Ngọc Thục trả lời, anh ta đã từ tốn diễn giải. “Quyền nuôi con được cân nhắc trên hai yếu tố. Một là có lợi cho sức khỏe thể chất và tinh thần của trẻ, bảo vệ quyền và lợi ích hợp pháp của trẻ. Hai là kết hợp khả năng và điều kiện nuôi dạy của cả cha và mẹ.” Luật sư Thi nhìn Ngọc Thục, “Tôi không nghi ngờ gì về tinh thần trách nhiệm và sự quan tâm của chị đối với con gái mình, anh Tôn thân chủ tôi cũng không phủ

nhận điều này. Cháu có ở với anh hay chị, thì tôi tin rằng sức khỏe thể chất và tinh thần của cháu đều được đảm bảo.”

Ngọc Thục khoanh tay, im lặng lắng nghe.

“Vậy thì, hãy xem khả năng và điều kiện nuôi dạy của hai bên.” Luật sư Thi nói tiếp. “Theo thông tin anh Tôn cung cấp, thu nhập hằng tháng của chị hiện vào khoảng nghìn một...”

Ngọc Thục không nhịn được cắt ngang, “Nghìn ba[*]!”

“Vâng.” Luật sư Thi gật đầu. “Trên thực tế, thu nhập của chị chưa bằng một nửa của anh Tôn. Ngoài ra, với mức thu nhập ấy, trừ đi chi phí nuôi dạy một học sinh trung học, chị chẳng còn bao nhiêu tiền tiết kiệm.”

“Mặc kệ tôi!”

Luật sư Thi cười cười, “Vì vậy, khi Khương Đình đỗ đại học, tình hình tài chính của chị sẽ căng thẳng hơn. Nói cách khác, chị không thể đem lại cho con mình một mức sống chất lượng hơn. Ví dụ, nếu cháu có cơ hội và ý định du học, chị không đáp ứng được.”

Ngọc Thục trở Tôn Vỹ Minh, “Anh ta không có nghĩa vụ gì chắc?”

“Tất nhiên là có. Theo thỏa thuận ly hôn ban đầu giữa hai anh chị, anh ấy phải hỗ trợ hai trăm đồng phí nuôi dưỡng mỗi tháng. Tuy nhiên, tôi không nghĩ khoản này đủ giảm tải áp lực tài chính của chị.”

Ngọc Thục cắn môi, dường như khó mở lời, “Tôi... Tôi có thể yêu cầu anh ta chi trả thêm.”

“Đó là một vấn đề khác. Yêu cầu tăng phí nuôi dưỡng đòi hỏi thủ tục tố tụng riêng.” Luật sư Thi vẫn ôn tồn đúng giọng công việc. “Giờ quay lại chủ đề thay đổi quyền nuôi con, cụ thể là về phía anh Tôn Vỹ Minh thân chủ của tôi. Theo thông tin anh ấy cung cấp, tất nhiên tôi không tiện tiết lộ chi tiết, điều kiện tài chính cá nhân của anh ấy dồi dào hơn chị rất nhiều. Nền tảng mà anh ấy có thể tạo ra cho con gái là thứ nằm ngoài khả năng của chị. Nói cách khác, đi theo bố, tương lai cháu sẽ nhiều triển vọng hơn đi theo mẹ.”

“Ý anh là Bắc Kinh?”

“Máu chốt không chỉ nằm ở hộ khẩu, mà còn ở môi trường, tầm nhìn, kiến thức, phẩm chất toàn diện, cơ hội...” Luật sư Thi tự chỉ vào mình. “Thi đại học khó đến mức nào, tôi tin là anh Tôn đã trao đổi với chị nhiều lần rồi. Với tư cách người từng học đại học ở Bắc Kinh, tôi có thể làm chứng. Không ví dụ đâu xa, tính ngay tài nguyên giáo dục thôi, con cái chúng ta ở đây ngoài giờ giải lao là học đàn địch này nọ, trong khi trẻ em Bắc Kinh đã có điều kiện học đến cưỡi ngựa, đóng kịch, hay các ngoại ngữ hiếm rồi. So với bạn cùng lứa ở tỉnh lẻ, các em tự tin, cởi mở và nhiều sức hút hơn. Chị không muốn Khương Đình trở thành một người như vậy sao?”

Lần đầu tiên, khuôn mặt Ngọc Thục thoáng qua vẻ do dự, “Đình Đình mà cố gắng thì cũng có thể thi đỗ một trường đại học ở Bắc Kinh.”

“Có thể hay không, ta cần xem xét điều kiện nuôi dạy của phụ huynh.” Luật sư Thi nói. “Lý lẽ rất đơn giản. Khi con gái

muốn vượt qua bức tường cao, rõ ràng nên đưa cho cái thang, chị chỉ quăng cho nó sợi dây. Đứa trẻ sẽ nghĩ gì?”

Ngọc Thục cúi đầu im lặng, vo viên khăn tay.

“Em còn ngần ngại gì nữa? Em muốn làm người níu chân con sao?” Nhận ra sự dao động của chị, Tôn Vỹ Minh với thúc giục thêm. “Tương lai tươi sáng đang đợi Đình Đình. Chẳng lẽ em lại muốn nó cũng tầm thường như em, ru rú ở một thành phố nhỏ cả đời?”

Ngọc Thục chợt đổi sắc mặt, “Tôi không biết Đình Đình mai đây thế nào, nhưng ít nhất tôi dám đảm bảo rằng con bé sẽ không biến thành một kẻ đồi bại đáng khinh như anh!” Dứt lời, chị đứng bật dậy, trừng trừng nhìn Tôn Vỹ Minh. “Anh không cần làm nhảm nữa. Tôi bảo không đồng ý tức là không đồng ý. Có giỏi anh cứ đi kiện đi!” Chị nhặt túi nylon đựng sườn và củ sen rồi xăm xăm bước ra khỏi vườn hoa.

Tôn Vỹ Minh tức phát điên, không nói nổi lời nào. Luật sư Thi thở dài, gỡ kính xuống, day day thái dương, “Anh nóng nảy quá!”

“Đúng là cái loại đàn bà sâu sắc như coi đựng trâu!” Tôn Vỹ Minh đấm bàn. “Không sao, đã thế thì kiện cô ta ra tòa. Tôi có nhiều phần thắng, đúng không?”

Luật sư Thi đeo kính vào, “Không nhiều.”

Tôn Vỹ Minh trợn mắt, “Không phải anh mới nói...”

“Đó là mưu mẹo của tôi để thuyết phục chị ấy kí vào thỏa thuận thôi.” Luật sư Thi lắc đầu. “Theo một quyết định ban hành năm ngoái của Tòa án Nhân dân Tối cao thì anh không chắc thắng trong vụ kiện này đâu.” Anh ta giơ ngón tay lên.

“Chị ấy chỉ mất quyền nuôi con khi mắc bệnh hiểm nghèo hoặc đau ốm tàn tật không cáng đáng nổi nghĩa vụ nuôi dưỡng, khi hành hạ con cái, gây ảnh hưởng xấu đến sức khỏe thể chất tinh thần của con, và một số lý do chính đáng khác ví như con muốn sống với anh...”

Tôn Vỹ Minh dăm chiêu, “Khốn thật, xem ra không có lợi thế gì.”

“Điều kiện tài chính của anh là điểm sáng, nhưng đó không phải yếu tố quyết định để giành quyền nuôi dưỡng.” Luật sư Thi bắt đầu thu dọn giấy tờ trên bàn. “Tranh thủ thời gian thắt chặt quan hệ với con gái đi. Tôi sẽ xoay xở các phần còn lại.”

Dương Lạc cầm hộp kem bước ra khỏi quán giải khát, ngồi dưới tán ở ngoài quán, vừa cầm thìa gỗ nhỏ xúc ăn vừa nhìn ra ngã tư.

Bây giờ là khoảng 3 giờ 20 phút chiều. Chưa đến giờ cao điểm tan tầm, trên đường cũng không có nhiều người và xe cộ. Khách bộ hành chủ yếu là tốp năm tốp ba thanh thiếu niên độ tuổi trung học. Dương Lạc thỉnh thoảng đưa mắt liếc đồng hồ điện tử trên cổ tay, vẻ mặt lo lắng.

Cuối cùng, cô gái cao gầy cũng xuất hiện trong tầm mắt cậu. Dương Lạc đứng dậy, vung tay vẫy mạnh. Cô gái đã nhìn thấy cậu, thái độ vẫn như cũ, chỉ khẽ gật đầu, chậm rãi đi tới.

“Uống gì không?”

Khương Đình lắc đầu, “Không cần. Có chuyện gì nói đi. Tôi còn phải về đây.”

“Thì cũng không thể ngồi sông được.” Dương Lạc nhìn hộp kem ăn dở trước mặt. “Kem hay nước ngọt có ga?”

Khương Đình ngẫm nghĩ, “Nước ngọt.”

Dương Lạc đáp ừ, đứng dậy đi vào quán, lúc quay ra thì cầm theo một chai nước ngọt có ống hút.

Khương Đình cảm ơn, nhận lấy nước ngọt hút một ngụm, “Bạn muốn hỏi chuyện gì?”

“Chuyện là thế này.” Dương Lạc cân nhắc rồi lúc rồi nghiêm túc nói. “Tôi thấy là bạn khá chú ý đến Tô Lâm lớp tôi.”

Khương Đình cúi đầu, “Chú ý thì sao?”

“Bạn ấy thôi học, nhưng hầu như không ai trong lớp để ý đến sự biến mất này. Các thầy cô cũng không nhắc nhở, đừng nói gì đến bạn học lớp khác.”

Khương Đình cắn ống hút, “Thế tại sao bạn lại bận tâm?”

“Hả?” Dương Lạc ngẩn người. “Tôi là lớp trưởng.”

Khương Đình cười cười nhìn ra vỉa hè, không nói gì.

“Hơn nữa,” Dương Lạc tỏ ra lúng túng. “Lần trước tôi đã nói rồi, bạn ấy thôi học... có thể liên quan đến tôi.”

Khương Đình nhìn cậu, “Nghĩa là sao?”

“Chuyện là...” Dương Lạc chùng như khó xử, nghiền ngẫm hồi lâu mới nói nhỏ. “Một bạn nữ lớp tôi... Bạn cũng biết đấy...”

“Ừ.” Khương Đình gật đầu. “Mã Na, phải không?”

“Phải.” Dương Lạc cười gượng. “Nói sao đây! Bạn nữ đó thuộc loại được chiều quá sinh hư, không coi ai ra cái gì. Xong rồi, bạn ấy đối với tôi... Bạn hiểu mà, phải không?”

“Hiểu. Thì liên quan gì đến Tô Lâm?” Khương Đình đột nhiên nhướn mày. “À biết rồi, bạn thích Tô Lâm.”

“Không hề, không hề.” Dương Lạc vội xua tay. “Tôi chỉ cảm thấy...” Một thoáng nghi hoặc đan xen hoài niệm lướt qua khuôn mặt cậu, kèm theo nụ cười. “Tô Lâm rất kiệm lời, nhưng thân thiện với mọi người và sức học cũng ổn. Trong cách ăn mặc thì thấy gia cảnh bạn ấy không khá giả, ở trong lớp không thuộc loại nổi trội, thậm chí có thể nói, sống rất lặng lẽ thu mình.”

Phải! Khương Đình tự nhủ, nếu không chứng kiến cảnh đó thì chẳng bao giờ em chú ý đến cô bạn này.

“Thiên hạ quen thói trông mặt bắt hình dong, nên thường xuyên có người châm chọc Tô Lâm. Tuy nhiên, bạn ấy chưa bao giờ xích mích với ai, mỗi lần tổng vệ sinh hay quét tuyết các thứ thì đều ra công gắng sức nhất. Nhưng không hiểu sao, mọi người đều không thích bạn ấy cho lắm. Nhất là Mã Na, luôn dành hanh chàng chọi với Tô Lâm, dù là học trong lớp hay tập kịch tiếng Anh.” Dương Lạc ngậm ngùi. “Chỉ vì người ta không khá giả mà lạnh nhạt, coi thường, thậm chí bắt nạt... thì thật không tốt, tôi nghĩ thế.”

“Bạn thương hại bạn ấy?”

“Không hẳn là thương hại.” Dương Lạc lắc đầu. “Đôi khi bất bình quá, tôi sẽ ra mặt bênh vực. Dần dần tôi cảm thấy, cách Tô Lâm nhìn tôi có điểm khác lạ.” Cậu gái gáy, ngượng ngùng cười cười. “Chắc không phải bạn ấy thích tôi đấy chứ? Dù sao thì chúng tôi cũng chưa chuyện trò nhiều.”

Khương Đình cười khúc khích, “Bạn không nhìn ra. Nhưng Mã Na thì khác.”

“Hả?” Dương Lạc chớp mắt. “Ý bạn là... Mã Na cho rằng tôi thích Tô Lâm, nên chuyên môn gây khó dễ cho bạn ấy?”

Khuơng Đình cúi đầu hút một ngụm nước ngọt, không nói gì.

“Chắc là không phải.” Dương Lạc tư lự một lúc. “Xem ra nguồn cơn không liên quan gì đến chuyện này.”

Khuơng Đình nhìn cậu, “Nguồn cơn nào?”

“Có hôm buổi trưa chúng tôi diễn tập *Nàng tiên cá*. Tô Lâm đến phòng tập trước. Bạn ấy đóng hầu gái C, vai diễn hiện tại của bạn.”

Khuơng Đình gật đầu, “Tôi biết.”

“Khi chúng tôi tới phòng tập, Tô Lâm đang đứng trước gương, mặc bộ váy của Mã Na, váy công chúa ấy.” Dương Lạc nhún vai. “Mã Na với cái tính ấy thì tất nhiên không cho qua dễ dàng, bèn tuôn ra những lời rất chướng tai với Tô Lâm.”

“Sao nữa?”

“Thú thật, đây là lần đầu tôi thấy Tô Lâm nổi giận.” Dương Lạc cười khở. “Bạn ấy tát Mã Na.”

Hay lắm! Khuơng Đình bóp chặt chai nước ngọt. Giá mà mình cũng dám làm thế.

“Tô Lâm đã tự đẩy bản thân vào phiền toái. Trong giờ giải lao chiều hôm đó, tôi nghe thấy Mã Na và hai bạn khác bàn cách trả thù Tô Lâm.” Dương Lạc thở dài. “Kết quả là hôm sau Tô Lâm biến mất và không bao giờ xuất hiện nữa.”

Khuơng Đình như thấy lại cảnh Tô Lâm tóc tai rối tung chống cự nhóm Mã Na, rồi cả ánh mắt khẩn thiết cầu cứu của cô bạn ấy. Em bắt giác rùng mình.

“Tôi đoán Mã Na đã làm gì đấy rất khủng khiếp với Tô Lâm, đến nỗi bạn ấy không dám đi học nữa.” Dương Lạc cứ lẩm bẩm, không nhận ra sắc mặt Khương Đình đã thay đổi. “Nếu Mã Na thù hận Tô Lâm là vì tôi, dù chỉ một chút xíu thôi, thì tôi cũng rất áy náy.” Cậu nhìn Khương Đình. “Bởi vậy tôi vẫn muốn hỏi, bạn có biết sự tình xảy ra hôm đó không?”

Khương Đình cắn ống hút, do dự hết lần này đến lần khác, cuối cùng lấy hết can đảm, ngẩng đầu nhìn Dương Lạc, “Tan học chiều hôm đó, tôi trông thấy...” Chưa kịp nói hết câu, em đã mở to mắt sợ hãi.

Dương Lạc vô thức ngoài ra sau, trông thấy Mã Na đang mím môi sắp bước lại đây cùng Tống Sảng và Triệu Linh Linh. Dương Lạc mới đứng lên thì Mã Na đã tới nơi.

“Ghe chưa! Tớ đã thắc mắc là sao vừa tan học cậu đã biến mất tăm.” Mã Na liếc Khương Đình. “Ra là hú hí với gái ở đây sao?”

“Cẩn thận cái mồm!” Dương Lạc cau mày. “Ăn nói kiểu gì thế?”

“Bị tớ bắt quả tang còn chối?” Mã Na khoanh tay, nghiêng đầu nhìn Dương Lạc. “Tốc độ thật đấy. Em này đi em khác đến liền hả?”

Khương Đình cúi đầu, nắm lấy cặp sách, đứng dậy định đi, nhưng đã bị Tống Sảng đẩy lại ghế.

Dương Lạc quỳnh lên, “Đừng có gây sự!”

“Sảng Sảng, chú ý kẻo nó chạy mất.” Mã Na đánh mặt bảo. “Còn hậu đậu nữa thì biến!”

Tống Sảng đỏ bừng mặt, ấn cả hai tay lên vai Khương Đình.

“Cậu không chịu cùng tớ ra nước ngoài, là vì con này hả?” Mã Na trở Khương Đình. “Mẹ nó, đầu óc cậu sao vậy? Ngon lành không muốn, cứ nhắm nhắm đâm đầu vào vào mấy thứ giẻ rách!”

Khương Đình đang giăng ra, nghe vậy ngẩng phắt lên, trừng trừng nhìn Mã Na.

“Rác một lần thì thôi đi, lần thứ hai vẫn rác!” Mã Na chế nhạo. “Cậu chuyên lượm rác hả?”

“Câm đi!” Dương Lạc quát. “Tôi đã nói với bạn rất rõ ràng! Tôi không thèm du học nước ngoài, tôi không có chút liên quan nào với bạn hết!”

“Dương Lạc, cậu nói rõ ràng lại xem!” Mã Na nổi điên, mặt mũi đỏ bầm, hẩy ngực vào người Dương Lạc. “Tớ có chỗ nào không bằng những con điểm thối này?”

“Tất cả mọi chỗ đều không bằng!” Dương Lạc đứng vững lại, rồi quát âm lên. “Tự nhìn mình đi! Bạn giống học sinh sao? Giống con gái sao?”

Ngực phập phồng, Mã Na đột ngột quay phắt lại, lao tới Khương Đình, “Mày đã nói gì với cậu ấy?”

“Cần gì tôi phải nói...” Khương Đình máy môi, giọng bắt đầu run rẩy. “Việc cậu làm, tự cậu biết rõ nhất, không phải sao?”

Mặt Mã Na thoát cái tái mét đi, răng nghiến ken két.

“Tao từng cảnh cáo mày rồi, đừng có tọc mạch.” Nó vươn tay nhặt chai nước ngọt trên bàn. “Việc đã dám làm một lần, tao sẽ dám làm lần thứ hai.”

Thấy tình hình không ổn, Khương Đình theo bản năng muốn vùng dậy chạy trốn, nhưng bị Tống Sảng ghì chặt. Mã Na

cầm cổ chai, vung lên cao, nhắm vào đầu Khương Đình, đang định quật xuống thì cổ tay bị nắm chặt, cổ áo bị túm lấy. Trong nháy mắt, cả người nó bay ra lề đường, ngã rầm xuống đất. Nó chật vật bò dậy, ngẩng lên thì thấy một ông già hơn sáu mươi tuổi đang đứng bên cạnh chiếc ô của quán, bình tĩnh nhìn mình.

“Cháu nhỏ, không ai đánh nhau kiểu này cả.” Ông già nhẹ nhàng đặt chai nước ngọt đang cầm xuống bàn. “Ra tay nặng thế là rầy rà đấy.”

Lập tức nhận ra đây là “Bác Cố”, Mã Na vừa kinh ngạc vừa tức giận, “Ông... sao ông lại ở đây?”

“Nếu không ở đây, làm sao tôi biết đại diện học sinh trường Trung học Số 4 nhã nhận lễ phép, cư xử tử tế với người khác thế nào?”

“Liên quan gì đến ông?” Mã Na xoa xoa khuỷu tay bị đau, ngoạc mồm la hét. “Con mẹ ông có quyền gì mà đánh tôi?”

Triệu Linh Linh giật tay áo bạn, rụt rè nhìn ông già rồi thì thào, “Na Na, đừng nói bậy...”

“Đánh cháu? Tôi đang giúp cháu đấy!” Ông già ngồi xuống bên cạnh Khương Đình, nhìn em từ đầu đến chân. “Cháu không sao chứ?”

Khương Đình ngơ ngác nhìn ông rồi từ tốn lắc đầu.

Mã Na xô Triệu Linh Linh ra, trợn mắt nhìn ông già, “Đồ già dơ, ông tưởng mình giàu lắm hả? Hôm nay tôi...”

“Đủ rồi đấy, mau đi đi!” Ông già khẽ thở dài. “Cháu có mấy ông bố, có đủ để lần nào cũng đứng ra che chắn mọi chuyện cho cháu không?”

Mã Na sững sờ.

Lúc này Dương Lạc xen vào, “Mã Na, đủ rồi đấy, đừng làm loạn đây nữa.”

Tổng Sảng và Triệu Linh Linh đến gần, khoác tay Mã Na, “Đi thôi, Na Na, hôm khác hãy hay.”

Mã Na vốn đã lộ vẻ sợ sệt, nhưng vẫn già mồm, “Các người cứ chờ đấy, chưa xong với tôi đâu!”

Có Tổng Sảng và Triệu Linh Linh dìu đẩy hai bên, Mã Na đi ra đầu đường, vừa đi vừa ngoái đầu chửi bới.

Đợi cả ba khuất dạng sau một góc ngoặt, ông già gật đầu với Dương Lạc, “Ngồi đi.”

Dương Lạc nghi hoặc, “Bác là...”

“Tôi họ Cố, tên Hạo. Cháu gọi tôi là Bác Cố đi.”

“Ồ.” Dương Lạc ngẫm nghĩ. “Bác quen Mã Na?”

“Chuyện dài lắm.” Cố Hạo hiển nhiên không muốn trả lời câu hỏi này, ông quay sang Khương Đình. “Cháu gái, cháu gặp rắc rối rồi nhỉ?”

“Cháu nhớ ra bác.” Khương Đình chăm chăm nhìn ông, người hơi co lại sau. “Bác bám theo cháu?”

“Không hề. Gặp cháu chỉ là tình cờ.” Cố Hạo lắc đầu, đánh mắt về góc ngoặt Mã Na vừa đi. “Thật ra, tôi đang bám theo con bé đó.”

Cuộc gặp hồi trưa với chồng cũ khiến Ngọc Thục bức bối. Trở lại văn phòng, nhìn sổ sách trải ra trước mặt mà đầu óc rối bời, ngồi hơn một tiếng đồng hồ, chị không chịu được nữa nên xin phép quản lý, xách sườn và củ sen về nhà.

Việc nấu nướng tạm thời giúp chị phân tâm. Tuy nhiên, sau khi trút sườn và củ sen vào để hầm canh, chị không còn gì để làm nữa, nổi lo lại ập đến.

Ngọc Thục biết chính xác các toan tính của Tôn Vỹ Minh. Anh ta không mấy mặn mà với con gái, mà chỉ không muốn mình cô khổ lẻ loi thôi. Sau khi mất đi gia đình và đứa con trai tu hú, niềm an ủi tinh thần duy nhất của anh ta là Đình Đình. Tất nhiên còn khả năng cưới vợ khác, tiếc rằng tuổi anh ta đã quá tứ tuần, không phải dân thủ đô gốc, thiếu hẳn ưu thế trên thị trường hôn nhân Bắc Kinh. Mà chắc gì lấy vợ xong đã đẻ được con trai. Còn rõ rã cạp lại thì sao? Ha ha, Tôn Vỹ Minh vốn chắc lép đời nào chịu nuôi con người khác?

Toan tính của Tôn Vỹ Minh, Ngọc Thục hiểu được, nhưng không chấp nhận được. Tuy nhiên, chị phải thừa nhận một điều, mặc dù luật sư Thi đứng về phía Tôn Vỹ Minh, nhưng lời anh ta không hoàn toàn vô lý.

Ngọc Thục tuyệt đối không muốn Tôn Vỹ Minh đưa con gái đi, nhưng nhìn từ góc độ của con, đây có thể là cơ hội để bước lên một bậc thang mới trong cuộc sống. Chị khẳng khẳng cản trở, liệu có ích kỉ quá không? Còn nếu để con gái toại nguyện, bản thân chị sẽ ra sao đây? Sống lẻ loi, chỉ biết bấm bụng đếm lịch và mong ngóng con gái trở về vào mỗi kì nghỉ?

Nghĩ ngợi lại rơi nước mắt, Ngọc Thục thầm rửa xả Tôn Vỹ Minh đã tự tay phá hủy gia đình này, giờ lại còn muốn cướp con gái của chị.

Khốn nạn, mà vẫn ngêngh ngang như thế!

Trông tình hình thì Tôn Vỹ Minh đang quyết giành quyền nuôi Đình Đình, tay luật sư Thi kia cũng khá tháo vát. Mặc kệ mọi việc đến đâu hay đến đấy không phải là ý hay. Sau khi suy nghĩ, Ngọc Thục quyết định gọi điện cho ban pháp lý của công ty.

Trao đổi với luật sư tư vấn xong, chị thấy dễ chịu hơn đôi chút. Người ta bảo, “Chỉ cần con gái chị duy trì được sức khỏe thể chất tinh thần và còn muốn ở với chị thì chồng cũ chị không thể dùng cách gì giành quyền nuôi dưỡng cháu được.”

Tất nhiên Đình Đình muốn ở với mình rồi!

Không còn lo lắng quá nữa, Ngọc Thục tự nhủ phải nấu một nồi canh thật ngon, bèn đứng dậy đi xuống bếp, sắp băng qua phòng khách thì nghe tiếng mở cửa. Khương Đình cúi đầu bước vào.

Ngọc Thục tươi tỉnh, “Về rồi hả con? Rửa tay đi, hôm nay có...”

Chưa dứt lời, chị đã tròn mắt ngạc nhiên khi nhận ra có hai người theo sau con gái mình. Một là ông già từng giáp mặt vài lần cổng trường Số 4, hai là thiếu niên co kéo với Khương Đình trong sân trường hôm nọ.

Thiếu niên cúi đầu chào Ngọc Thục, dáng vẻ ngại ngùng, “Cô ạ!”

Ông già gật đầu với Ngọc Thục và cứ đứng yên gần cửa vào.

“Hai người...” Ngọc Thục trố mắt, phải quay lại con gái. “Chuyện gì thế này?”

Khương Đình lộ vẻ mệt mỏi, máng cặp sách lên lưng ghế bàn ăn rồi ngồi xuống, tóc đen dài xõa xuống che đi khuôn mặt.

“Con nói đi!” Ngọc Thục càng lúc càng thắc mắc, giờ tay lay con gái. “Làm sao vậy?”

Khuơng Đình ngẩng lên, nhưng lại nhìn về phía hai người kia, “Cảm ơn bác và bạn đưa cháu về đến nhà an toàn. Giờ cháu đã ổn rồi, bác với bạn...”

Thiếu niên nhìn Khuơng Đình, lại nhìn Ngọc Thục, do dự một lát rồi nói, “Gặp lại ở trường nhé. Tôi về đây!” Dứt lời, cậu cúi đầu với Ngọc Thục, “Cháu chào cô,” và mở cửa đi ra.

Ông già vẫn đứng yên. Khuơng Đình không hề tỏ ra ngạc nhiên, cứ lặng lẽ nhìn ông. Ngọc Thục lấy làm lạ, cũng sốt ruột vì bầu không khí dị thường này, bèn đẩy mạnh con gái, “Chuyện gì vậy, cảm rồi sao?”

“Xin lỗi, xin lỗi.” Ông già tiến lên như muốn ngăn chị. “Để tôi giải thích cho rõ đã.” Ông hắng giọng. “Chúng ta từng gặp nhau rồi, tôi tên là Cố Hạo. Một người tôi quen học cùng trường với con gái cô, giờ đã mất tích.” Cố Hạo quay sang Khuơng Đình, “Nếu tôi đoán không nhầm, chắc cháu biết tại sao bạn ấy mất tích.”

Ngọc Thục há hốc miệng, “Mất tích? Ai mất tích? Học sinh à?”

“Vâng, một nữ sinh.” Cố Hạo gật đầu, “Cháu nó tên là Tô Lâm.”

Ngọc Thục ngẩn người, chị biết cái tên này. Tâm trí lập tức hỗn độn nào váy đỏ sẫm viền ren trắng, nào Tô Lâm, Đình Đình, mất tích, kịch tiếng Anh, và ông già nói năng khản khản trước mặt. Chị ngơ ngác mất vài giây mới hỏi một câu không đầu không cuối, “Tô Lâm... liên quan gì đến bác?”

“E rằng không nói rõ trong một chốc một lát được, nhưng tôi có lý do để không thể bỏ mặc.” Vẻ mặt Cố Hạo rất nặng nề. “Tôi chỉ biết việc cháu nó mất tích liên quan đến một nữ sinh tên là Mã Na ở trường Trung học Số 4. Con gái cô có lẽ biết rõ đầu đuôi câu chuyện. Vì lẽ đó, hoặc vì lẽ khác, hôm nay Mã Na đã cư xử rất tệ với con gái cô, nên tôi phải đưa cháu về tận nhà.” Ông nhìn Khương Đình, “Dĩ nhiên, mục đích chính của tôi là tìm hiểu sự thật.”

Ngọc Thục cũng nhìn con gái, “Đầu đuôi thế nào... Mã Na là ai?”

Khương Đình vụt bật dậy, xăm xăm đi một mạch về phòng ngủ, đóng cửa đánh rầm và chốt trong.

“Con bé này!” Ngọc Thục đi theo, vừa cáu vừa cuống. “Đi ra nói rõ ràng...” Chưa dứt lời, chị đã nghe tiếng khóc xé lòng trong phòng ngủ. Bàn tay toan gõ cửa khựng lại lưng chừng, chị bất giác ngoái đầu nhìn Cố Hạo đang đứng trong phòng khách.

“Thôi, cứ để cháu bình tĩnh lại đã.” Cố Hạo cũng tỏ vẻ bất lực. “Khi nào cháu muốn nói, phiền cô gọi điện cho tôi.” Ông lấy trong túi ra sổ tay và bút bi, xé một tờ ghi tên mình và số điện thoại rồi đặt lên bàn ăn.

“Tôi về nhé.” Cố Hạo mở cửa bước ra ngoài. Trong phòng khách chỉ còn lại Ngọc Thục thất thần cùng tiếng khóc vang vọng khắp nhà.

Suốt mấy giờ tiếp theo, Khương Đình không ra khỏi phòng ngủ. Ngọc Thục ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng chặt. Dù cực kì nôn nóng, chị vẫn bấm bụng chờ, vì biết rõ con gái tuy ngoan ngoãn nhưng tính cách vẫn có phần bướng

bình. Xông vào hoặc ép hỏi bây giờ chỉ gây phản tác dụng. Khi nào sẵn sàng, con gái ắt sẽ kể lại ngọn ngành.

Hơn nữa, cuộc chiến giành quyền nuôi con với chồng cũ đang bắt đầu. Theo ban pháp lý của công ty, nguyện vọng của cá nhân Khương Đình là rất quan trọng cho kết quả sau cùng. Ngọc Thục không muốn làm công với con gái vào thời điểm này. Dù gì nó cũng còn trẻ con, để nó dần dỗi chẳng may Tôn Vỹ Minh tranh thủ thì lợi bất cập hại.

Ưu nhược đã cân nhắc rõ ràng, nhưng Ngọc Thục vẫn lo ngay ngáy về cô con gái trong phòng. Chị chợt nhận ra rằng, mặc dù ở cạnh nhau hằng ngày, chị lại không hay biết gì về sinh hoạt của con kể từ khi ra khỏi nhà đến khi đi học về. Là người mẹ, chị rất quan tâm xem con ăn no không, mặc ấm không, bài tập làm đủ chưa và thi cử thế nào. Ngoài ra, chị không biết gì hơn về Khương Đình. Mỗi ngày, trước khi đứa trẻ trở về làm con ngoan bên cạnh chị, cả hai đều không tồn tại trong cuộc sống của nhau. Chị bất cẩn đến mức không hỏi han về dấu tay trên mặt con. Khương Đình có thể đã bị bắt nạt hoặc khủng khiếp hơn thế, nhưng người mẹ như chị lại không hay biết gì. Càng nghĩ, Ngọc Thục càng kinh hãi và tự trách mình.

Gần 8 giờ tối, rốt cuộc Khương Đình cũng mở cửa phòng ngủ. Ngọc Thục chồm dậy, bút mình khỏi suy nghĩ miên man, nhưng lại chưa biết phải mở lời thế nào với con gái.

Khương Đình vẫn mặc đồng phục, mắt sưng húp vì khóc. Tuy nhiên, vẻ mặt em tương đối bình tĩnh, thậm chí còn mỉm cười, “Mẹ, con đói.”

Canh sườn hầm củ sen nóng hổi được dọn ra bàn. Khương Đình ăn ngon lành, thậm chí còn hơi ngấu nghiến. Ngọc Thục trông mà càng lo lắng. Bởi vì thế này nghĩa là Khương Đình đã cất đi gánh nặng trong lòng, hoặc đi đến một quyết định quan trọng.

Quả nhiên sau bữa tối, trong khi Ngọc Thục dọn dẹp bát đĩa, Khương Đình vẫn ngồi lì ở bàn, ngẩn người nhìn cốc nước. Ngọc Thục thận trọng ngồi xuống đối diện con, ngẫm nghĩ mãi mới hỏi, “Con có gì muốn nói với mẹ à?”

Khương Đình mím môi gật đầu.

Ngọc Thục ngồi thẳng dậy, “Con nói đi.”

“Một hôm mẹ đứng trên ban công, nhìn thấy một bạn gái bị bắt cóc và tưởng là con, rồi lao xuống học tốc đuổi theo. Mẹ còn nhớ không?”

“Nhớ.” Ngọc Thục vô thức sờ khuỷu tay. “Mẹ bị ngã rách tay, mất hơn một tuần mới lành.”

“Vâng.” Khương Đình hít một hơi thật sâu. “Thật ra hôm đó mẹ không nhìn nhầm đâu.”

“Gì?” Ngọc Thục trợn mắt. “Là Tô Lâm phải không?”

“Vâng.”

“Con trông thấy à?”

“Vâng.” Khương Đình trầm giọng cúi đầu. “Mã Na và hai đứa con gái khác đánh bạn ấy, ở bãi đất trống phía sau đây.”

Ngọc Thục bắt thần siết chặt tay, “Chúng nó đánh cả con à?”

“Không ạ.” Khương Đình lắc đầu. “Chúng nó bảo con không được tọc mạch. Lúc đó con sợ lắm, nên nấp sau tòa nhà theo dõi. Chúng nó lôi Tô Lâm đến chân tường bao.”

Ngọc Thục thở phào, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì gặp mẹ đấy.”

Ngọc Thục ngẫm nghĩ, “Sau đó, Tô Lâm mất tích?”

“Hôm sau, con sang ngõ lớp D thì không thấy bạn ấy.”
Khương Đình căn môi. “Tan học, con đến chỗ tường bao... Có một miệng cống mất nắp đây.”

Ngọc Thục lập tức nhớ đến cái đêm con gái lén ra ngoài, “Và con chui xuống đấy?”

Khương Đình không nói.

“Khờ vậy!” Ngọc Thục vừa cảm động vừa xót xa, giơ tay vuốt tóc con. “Làm sao bạn ấy ở dưới cống được?”

Khương Đình thọc tay vào túi, khi rút ra, trong lòng bàn tay là một chùm chìa khóa, “Con tìm thấy cái này.”

“Cái này... Làm sao chúng nó dám...” Ngọc Thục ngậy người nhìn chùm chìa khóa. “Biết đâu là của người khác?”

“Con không biết.” Mặt Khương Đình tối đi. “Nhưng con nghĩ là của Tô Lâm.”

Hai mẹ con lặng đi, một lúc lâu sau, Ngọc Thục trầm giọng hỏi, “Tô Lâm là bạn con à?”

“Không ạ.” Khương Đình cười buồn. “Con chưa nói chuyện với bạn ấy bao giờ.”

“Thế thì tại sao con lại bận tâm đến chuyện này?”

“Con không muốn bận tâm đâu, con cũng chẳng muốn rước lấy phiền phức về mình.” Mặt Khương Đình ngấn lệ, “Nhưng bấy giờ bạn ấy nhìn con, thâm lặng cầu cứu... Chỉ hiềm, con quá sợ hãi.” Cô bé nhìn mẹ. “Con không thể giả vờ như chuyện này chưa từng xảy ra. Suốt thời gian qua, con ngủ không ngon,

không thể tập trung làm bất cứ việc gì, càng không ngờ con lại đóng thế, rồi mặc chiếc váy bạn ấy từng mặc.”

Khuơng Đình bùng mặt khóc nức nở, “Mẹ, bạn ấy vẫn đang nói với con, cứu tớ với!”

Ngọc Thục cũng rớt lệ, chị đứng dậy, đến ngồi bên cạnh, ôm con vào lòng. Khuơng Đình co mình rúc vào vòng tay mẹ như mèo con bị thương, toàn thân run rẩy.

“Sao lại có loại trẻ con như thế chứ?” Ngọc Thục vuốt tóc con gái. “Sao lại đi bắt nạt người khác như vậy?”

“Mẹ, mẹ không biết đâu.” Khuơng Đình lẩm bẩm, hai mắt đờ đẫn. “Chúng nó bắt nạt người ta không vì lý do gì cả, đôi khi chỉ vì người ta khác với chúng nó.”

“Con định thế nào?”

“Con muốn kể chuyện này ra.” Khuơng Đình nắm lấy cánh tay mẹ. “Con không thể tiếp tục hèn nhát, như vậy là không công bằng với Tô Lâm.”

Ngọc Thục do dự, “Con không sợ Mã Na trả thù sao?”

“Con sợ. Thậm chí chúng nó có thể làm con không đi học được nữa.” Khuơng Đình rời vòng tay mẹ, ngồi thẳng dậy, nhìn vào mắt mẹ. “Một hôm bố đến đây, mẹ đã nói rất nhiều với bố, mẹ nhớ không?”

Ngọc Thục nhướn mày, “Hả?”

“Mẹ nói, “Con gái tôi phải là người đàn ông, không bắt nạt ai, nhưng nếu bị ai bắt nạt, nó nhất thiết phải đánh trả.” Khuơng Đình ngừng lại một thoáng, rồi cao giọng hơn. “Mẹ, con muốn xứng đáng làm con của mẹ. Con muốn đánh trả.”

“Con định nói với nhà họ Tô?”

“Vâng. Con muốn cho họ biết những việc Mã Na đã làm với Tô Lâm.” Khương Đình cứng cổ gật đầu. “Họ cần phải biết.”

“Nhưng,” Ngọc Thục nhíu mày. “Con có biết nhà Tô Lâm không?”

“Không ạ.” Khương Đình trở lên bàn ăn. “Nhưng chắc chắn bác ấy biết.”

Ngọc Thục nhìn theo. Tờ giấy ghi số điện thoại của Cố Hạo vẫn nằm trên bàn.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Lam là một cô gái kì lạ, toàn làm những việc hần không hiểu gì cả. Ví dụ, nước phải đun sôi mới uống, quần áo thay ra phải treo lên, cần tắm rửa thường xuyên, đại tiểu tiện thì phải đi thật xa khỏi “căn phòng”...

Đồ đạc ngày càng nhiều. Tuy nhiên, Lam đều sắp xếp ngăn nắp và vừa tầm với. Dù thường xuyên vấp phải mấy món linh tinh này, nhưng hần vẫn phải thừa nhận rằng cuộc sống dưới lòng đất đã tiện nghi hơn. Đúng như Lam nói khi hân hoan lau bụi đất trên tấm nệm cũ, “Đây là nhà của chúng ta mà!”

Nhà, với hần, là một khái niệm xa vời và mù mờ. Hần chưa bao giờ có nhà, càng không hiểu nhà là gì. Nhưng hần biết nhà không đơn thuần là một nơi để ngủ, bằng không, lẽ đường, gầm cầu vượt và băng ghế công viên đều có thể được gọi là nhà.

Nhà cũng không phải là mấy thứ lố cốc leng keng đầy ứ ra, bởi vì hần cảm thấy chúng không cần thiết. Nhà trở thành nhà, là bởi có người ấy, hần thường nghĩ thế, nhất là khi Lam gối đầu lên tay hần thở đều đều.

Lam thực sự là một cô gái kì lạ. Nhưng hần thích. Hần thích nhìn cô ăn uống ngon lành, hần thích cô xê dịch đồ đạc cho đến khi vừa ý, hần thích mắt cô sáng bừng lên khi nhặt được một cây bút bi, thích cô cười phá lên khi hần phải mặc tạm áo khoác nữ vì bị cô ép cởi quần áo ra để giặt.

Tuy nhiên, không phải lúc nào cô cũng hân hoan.

Cơ bản thì Lam là một người trợ giúp rất tích cực, nhưng đôi khi cô không làm gì mà cứ lững thững dạo bước phố đêm. Hấn phải đi theo, lặng lẽ ở bên cô, dù có tìm được “mồi” cũng chỉ quỳnh quáng nhồi vào túi rồi đuổi theo cô ngay.

Mỗi lần như thế, Lam luôn tỏ ra âu sầu. Dù không khóc nhưng khóe mắt cụp xuống và đôi môi mím chặt, làm hấn trông mà rầu lòng. Lam sẽ dừng lại trước một quán hàng hay trên một con phố nào đó, cứ đứng im và lặng nhìn. Ở những nơi tối tăm hoặc soi rọi đèn đường ấy, trông cô đều cô đơn, khiến hấn không dừng được muốn đến bên cô. Cuối cùng, vẫn im lặng thế, cô quay mình bỏ đi. Hấn đoán rằng có thể đây là nơi cô đã từng ở hoặc từng ghé qua. Về phần cô từ đầu đến, cô chưa bao giờ nói, hấn cũng không hỏi.

Một đêm, cô đến một nơi giống trường học, đi vòng quanh tường bao, cuối cùng dừng lại ở một chỗ, ngó nghiêng xung quanh. Hấn bước tới và chỉ vào bên trong bức tường. Lam gật đầu. Hấn bèn ngồi xổm xuống bên chân tường và vỗ vào vai mình.

Lam mở to mắt, “Được ư?”

Hấn im lặng, bắt hai tay vào nhau, ra dấu cho cô trèo lên. Do dự một lúc, Lam đặt chân trái lên tay hấn, sau đó giẫm chân phải lên vai hấn. Hấn đứng dậy, dễ dàng nâng Lam lên. Cô thốt khẽ, bám hai tay vào bờ tường. Đứng vững rồi, cô thoăn thoắt leo lên, mau chóng lật mình vào bên trong.

Hấn cũng leo theo, cưỡi trên tường nhìn xuống. Ở khuôn viên xanh ngắt bên dưới, Lam đang băng qua giữa các thân cây,

tiến về phía một bãi đất trống. Hấn vội nhảy xuống, chạy lót tót để bắt kịp rồi đi sau lưng cô.

Khuôn viên yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng thở dồn dập của Lam. Cô xăm xăm bước, bốn chồn pha chút phấn khích. Họ băng qua bãi đất trống đến một sân bóng rổ đổ bê tông. Lam đi chậm lại, vòng qua các trụ bóng rổ, thi thoảng ngược nhìn các rổ còn mỗi vòng đai. Cuối cùng, cô dừng giữa sân, nhìn quanh. Hấn toan đến bên cô thì Lam lại nhấc chân đi về phía tòa nhà nằm cạnh sân bóng rổ.

Cô bước đến cửa sổ ở tầng một, thì người lên bệ cửa sổ và nhìn vào trong. Hấn cũng bắt chước tì người lên bệ cửa sổ nhìn vào trong, nhưng không biết bàn ghế trông thế nào trong lớp học tối om om đó. Lam mãi mê nhìn phải đến năm phút, sau đó khẽ thở dài rồi chậm rãi đi về phía trước, vòng sang lối vào tòa nhà. Ở đây, hai cánh cửa kính được chống lại bằng dây xích, trên bảng thông báo trước cửa dán đầy áp phích lớn nhỏ, trong đó có một tấm màu sắc đặc biệt bắt mắt. Lam ghé lại chăm chú nhìn, gần như đọc từng chữ một.

Hấn ngó đi ngó lại, một lúc đã chán, không đọc được chữ nào trên áp phích, chỉ cảm thấy hình vẽ cô gái có đuôi cá trông hay hay. Lam xem rất lâu, bất chợt giơ tay xé áp phích. Tiếng xé rít cả tại trong đêm tĩnh lặng, làm hấn giật mình. Lam bình tĩnh cuộn áp phích lại, nhét vào cái túi hấn đang xách. Xong xuôi, cô lại tiến bước, vòng qua tòa nhà và đi về phía không gian rộng lớn đằng xa.

Đây chắc là sân tập thể thao. Có đường chạy vòng quanh, hồ cát, ở giữa là một khoảng đất trống trông giống sân bóng đá,

hai đầu là cầu môn bằng sắt, mặt sân cỏ mọc thưa thớt. Hấn chậm chạp đi theo Lam trên đường chạy. Thành linh cô co giò lao đi, đôi giày thể thao trắng dưới chân chà vào nền cát, phát ra những tiếng sạt sạt nhịp nhàng.

Hấn không hiểu đầu cua tại nheo ra sao, vô thức cầm đầu chạy theo cô. Chai lọ trong túi va nhau lóc cóc. Hấn khẽ kêu “Ồi ôi” để ngăn Lam chạy, nhưng cô guồng chân nhanh hơn, lửa như thắp lên trong thân thể gầy gò đó, đẩy cô lao tới trước.

Vào khoảnh khắc tăm tối cuối cùng trước bình minh, hai người cứ cầm đầu cầm cổ chạy theo nhau không vì lý do gì cả. Lam duy trì tốc độ chạy nước rút, trong khi hấn đằng sau lếch thếch và hỗn hển, bộ dạng thảm hại cùng mới tập âm kì lạ. Đêm đen như mực. Hấn mới trễ một nhịp, bóng dáng Lam đã tan nhòa vào màn đêm, chỉ còn thấy thấp thoáng. Cơ hoảng loạn vô cớ dâng lên khiến hấn phải nghiêng răng guồng chân chạy, như thể chậm một bước thôi sẽ mất cô mãi mãi.

Cuối cùng, Lam không chạy nổi nữa. Lửa đã lụi tàn. Tốc độ giảm dần, hai chân run rẩy, cô loạng choạng đi về phía khán đài bên đường chạy, dùng cả chân và tay bò lên các bậc thang. Cô ngồi xuống, gập mình thở hồng hộc. Hấn kéo lét túi, leo đến bên cô, lồng ngực nhấp nhô dữ dội, cảm giác phổi sắp nổ tung.

Thân nhiệt tăng lên vì chạy mau chóng bị các bậc thang xi măng lạnh lẽo hút đi. Lam trôn trối nhìn sân tập tối đen như mực trước mặt, co mình lại, từ từ nhích tới gần hấn.

Hấn ngồi lặng, không nhúc nhích, mà cảm nhận từng đợt lạnh lạnh trên vầng trán đầm mồ hôi của Lam. Hấn không biết cô đang nhìn cái gì, càng không biết trong bóng tối kia có cái gì.

Tuy nhiên, hần sẵn sàng ngồi cạnh cô thế này, lắng nghe nhịp đập mạnh mẽ của trái tim.

Một lúc lâu sau, cô thì thầm, “Vincent, trời sắp sáng rồi.”

Hần ừ khẽ, ngẩng đầu nhìn những tòa nhà im lìm ngoài tường bao, cùng cô chờ ban mai.

Sáng sớm. Trụ sở công an thành phố.

Tóc tai bù xù, vai khoác áo, Vương Hiến Giang ngồi ở bàn dài trong phòng họp, ngủ gà ngủ gật với điều thuốc sắp cháy hết trên tay. Sau lưng ông, Thai Vỹ nằm trên chiếc “giường” ghép bằng ghế, ngáy như sấm.

Thình lình, Vương giật bản mình, buột miệng chửi thề rồi ném đầu mẩu thuốc đã cháy hết trên tay xuống đất, xoa xoa chỗ bỏng. Ông ngồi ngẩn người trong vài phút, bặm môi, cầm tách uống nốt chỗ trà sót lại. Sau đó, ông vươn tay đến hộp bánh quy trên bàn, lại nhặt một tờ thông tin cư trú lên xem. Người này họ Trương, 35 tuổi. Theo cách phân vùng của họ thì sống ở khu B3. Đã ly hôn, sống một mình. Phóng viên ảnh của tạp chí *Bạn thân*. Từng bị xử lý vì đi mua dâm. Trông ảnh thì là người đàn ông hoàng đứng đắn. Còn liệu có xe cộ nào đăng kí bằng tên anh ta không thì phải chờ thông tin của Cục Đăng kiểm.

Vương nuốt miếng bánh quy, đánh dấu đỏ vào góc trên bên phải tờ thông tin, đặt nó lên chồng tài liệu đã lọc. Ông toan lấy tiếp tờ khác thì cửa phòng họp đẩy ra. Bác sĩ Đỗ bên pháp y thò đầu vào, miệng đang nhai bánh nướng.

“Sao vậy?” Đỗ vừa nhai vừa lúng túng hỏi. “Làm ca làm kíp thế?”

Vương không nói, chỉ chìa tay ra. Đỗ đưa chiếc bánh nướng khác đang cầm cho ông. Một đứng một ngồi, hai người im lặng ăn. Thai Vỹ đang ngủ li bì đột nhiên khụt khịt, chép miệng rõ to rồi lại ngáy âm âm.

“Còn cả thằng này nữa à!” Đỗ nhét non nửa cái bánh còn lại vào miệng, tiện tay vo tròn giấy gói đấm dầu, ném lên người Thai Vỹ, “Thằng cu hư đốn, để thầy làm còn mình thì ngủ tít thò lò.”

“Đừng quậy nó.” Vương giơ tay ngăn cản. “Cả đêm không ngủ đấy.”

“Vụ của các anh thế nào rồi?” Đỗ nhìn tài liệu chồng chất trên bàn. “Sao chỉ có hai thầy trò thôi?”

“Thiếu nhân sự.” Vương không muốn nói thêm. Ăn xong miếng bánh, ông cầm gói thuốc lá, rút một điếu ném cho Đỗ, bản thân cũng châm một điếu. “Hình như gần đây tôi không thấy anh đâu cả?”

“Tôi đến Trung tâm Huấn luyện Số 2 của Bộ Công an.” Đỗ phủ khới. “Tối qua mới về... Giờ đến trình diện với anh đây gì?”

“Lẻo mép!” Vương cười mắng. “Trình cái con khỉ!”

Đỗ bật cười, “Tôi có việc nghiêm túc muốn nhờ anh.” Ông búng nhẹ tàn thuốc. “Chuyến này tôi tham gia lớp kỹ thuật xét nghiệm ADN. Anh đã nghe đến kỹ thuật này bao giờ chưa?”

“Nghe rồi.” Vương gật đầu. “Để giám định quan hệ cha con chứ gì?”

“Bây giờ nó đã được áp dụng vào hình sự.” Đỗ trỏ tài liệu trên bàn. “Lúc trước trích xuất tinh dịch động trong thi thể ba phụ nữ, chúng ta đã xác định thủ phạm là người nhóm máu A.

Với công nghệ và phương pháp xét nghiệm của công an thành phố ta hiện nay thì chỉ làm được đến mức đó thôi.”

“Sao nữa?”

“Nhưng nếu áp dụng kĩ thuật ADN, kết luận sẽ chính xác hơn.” Vương chớp mắt, “Chính xác đến mức nào?”

“Thế này nhé!” Đỗ tỏ vẻ bí hiểm. “Muốn tìm tên khốn nhóm máu A, chúng ta phải đi dò hàng chục, hàng trăm người. Kết quả là kẻ nào? Không biết, cứ phải rà từng người một. Nhưng với xét nghiệm ADN, có thể lập tức xác định đúng đối tượng.”

“Hừ!” Vương nhướn mày. “Giống nhận dạng vân tay chứ gì?”

“Cho nên nó còn được gọi là dấu vân tay ADN.” Đỗ đặc ý nói. “Tôi vẫn giữ mẫu vật của tên khốn đó. Nếu khoan vùng được kẻ tình nghi, anh cứ gửi đến Trung tâm Huấn luyện Số 2 Bộ Công an để xác định cho nhanh.”

“Hay quá.” Vương hào hứng. “Cách thức cụ thể thế nào?”

“Lấy máu là được.” Đỗ xua tay. “Lọc ra kẻ tình nghi, còn lại giao cho tôi.”

“Ổn rồi!” Vương phấn chấn, hai mắt ngời sáng. “Phá án xong, tôi sẽ đãi anh một bữa thịnh soạn!”

“Chả thế thì sao?” Bác sĩ Đỗ bĩu môi. “Phải bày biện linh đình vào!”

Thai Vỹ đột nhiên lật người, mù mẫm ngồi dậy, “Thịnh soạn? Thịnh soạn nào?”

Đỗ phá ra cười. Vương bắt lực lắc đầu, “Thằng cu này!”

“Đúng, đúng rồi. Địa chỉ như thế đấy. Con bé là hàng xóm của tôi. Cô ghi lại chưa? Vâng, không sao, chờ cháu tan học. Tôi sẽ đợi cô ở nhà. Cảm ơn cô rất nhiều.”

Cố Hạo gác điện thoại, đi quanh phòng hai lần rồi ngồi xuống bên giường, nhìn chăm chăm vào tờ giấy trên tường.

Cuộc chạm trán hôm đó khiến ông tin chắc Mã Na chính là kẻ khiến Tô Lâm mất tích. Đồng thời, ông cũng hiểu mình khó lòng khai thác sự thật đầy đủ qua Mã Na. Gặp Khương Đình là một thu hoạch bất ngờ. Tiếp xúc lần thứ hai, ông nhận ra rằng đứa trẻ này không nói thật. Tất nhiên ông hiểu lý do. Tuy nhiên, tiếng khóc của cô bé khiến ông vẫn còn ấp ủ một tia hi vọng, và sau cú điện vừa rồi, hi vọng sắp trở thành hiện thực.

Chừng một tiếng nữa mới đến giờ hẹn. Bảy giờ chắc nhà họ Tô cũng về rồi. Cố Hạo không ngăn được mình phỏng đoán xem sẽ nghe một câu chuyện đáng sợ, đáng giận và đáng buồn đến mức nào. Thậm chí ông còn tưởng tượng ra rằng Khương Đình biết Tô Lâm hiện đang ở đâu. Như thế, chẳng mấy chốc ông sẽ được gặp lại cô gái nhỏ khiến người ta thương nhớ ấy.

Dù sao đi nữa, việc ông phải làm lúc này là kiên nhẫn chờ đợi. Cố Hạo nhìn quanh một vòng và quyết định dọn dẹp nhà cửa. Một là vì cứ vài phút liếc đồng hồ một lần lại càng bứt rứt hơn, chi bằng làm gì đó để đánh lạc hướng. Hai là, tạo một không gian ngăn nắp để tiếp đón mẹ con Khương Đình thì nói chuyện cũng suôn sẻ hơn.

Cố Hạo bắt đầu dọn dẹp. Diện tích đã nhỏ, đồ dùng cá nhân lại thừa thớt, chưa đầy nửa tiếng căn phòng đã sạch sẽ hẳn ra. Đang cân nhắc xem có nên gỡ nốt “biểu đồ phân tích” trên

tường không thì nghe gõ cửa, Cố Hạo sửng sốt. Chẳng lẽ hai mẹ con đến sớm? Ông chạy ra mở cửa, lại thấy Đỗ Thiến đứng bên ngoài.

“Cô?” Cố Hạo trợn to mắt. “Cô đến có việc gì?”

“Sao hử, không chào đón em à?” Đỗ Thiến tươi cười bước vào, thản nhiên quăng túi xách xuống giường rồi nhìn quanh. “Ái chà!” Bà ngồi ở mép giường, ra hiệu cho Cố Hạo tới gần. “Biết em sắp đến hay sao mà dọn dẹp sạch sẽ thế.”

“Không hề. Chỉ là vệ sinh hằng ngày.” Cố Hạo vươn tay cầm phích. “Cô uống cốc nước nhé.”

“Vâng.” Đỗ Thiến chột nheo mắt nhìn biểu đồ phân tích trên tường. “Cái gì kia?”

“Không có gì đâu.” Cố Hạo đưa ly nước cho bà. “Tôi động não chút cho vui ấy mà.”

Đỗ Thiến cũng không tò mò lâu, uống hai ngụm nước rồi nói, “Ở nhà có gì ăn không? Chúng ta ăn một chút rồi đi.”

Cố Hạo ngơ ngác, “Đi đâu?”

“Đi học.” Đỗ Thiến nhướn mày “Hôm nay có tiết khiêu vũ. Anh quên rồi à?”

Cố Hạo Vỗ đầu, “Quên tiệt.”

“Anh hay thật đấy. Làm thời gian biểu cho anh xong anh quăng đầu rồi?” Đỗ Thiến lườm ông rồi xắn tay áo, “Ở nhà luôn có mì với trứng phải không? Để em đi nấu.”

“Đừng mất công.” Dẫn đo một chút, Cố Hạo ngập ngừng nói, “Hôm nay tôi không đi được... Lát nữa còn có việc... hẹn người ta rồi.”

“Hả?” Đỗ Thiến sửng sốt, sau đó chậm rãi thả tay áo xuống. “Đáng lẽ anh nên gọi điện trước, để em khỏi mất công đi xa như vậy.”

“Hẹn đột xuất.” Cố Hạo ngại ngừng nhe răng. “Hơn nữa, tôi cũng chẳng nhớ hôm nay phải đi học.”

Đỗ Thiến quay đi, lại cầm cốc nước lên, nhấp một ngụm, “Hẹn ai, việc gì?”

“Chuyện cũng dài... Một hai câu không giải thích hết được.” Cố Hạo cân nhắc. “Sau này tiện tôi sẽ kể.”

Đỗ Thiến không nói gì nữa, mặt mày sa sầm. Cố Hạo áy náy cực kì, nhưng không biết an ủi thế nào, nên cứ lúng túng đứng đực ra. Vài phút qua đi, tự dưng Đỗ Thiến buông thông, “Thầy Ngô hẹn em tuần sau đi picnic.”

“Thầy Ngô nào?” Cố Hạo ngơ ngác, rồi nhớ ra. “À, thầy Ngô dạy khiêu vũ?”

“Ừ.” Đỗ Thiến vẫn đanh mặt. “Chỉ hai người thôi.”

“Chỉ hai người thôi?”

“Thì sao? Thầy ấy đã ly hôn, em góa chồng, giờ đều tự do... Có vấn đề gì không?”

Cố Hạo cúi mặt im lặng, lâu lắc mới ử rử hỏi, “Picnic ở đâu?”

“Công viên Tịnh Thủy Đàm.”

“Ồ.” Cố Hạo suy nghĩ một lát. “Cô có định đi không?”

Đỗ Thiến im lặng mất vài giây, “Nếu không bận đột xuất thì đi, dù sao em cũng nhàn rồi.”

Cố Hạo trù trù mãi, cuối cùng chậm chạp nói, “Tôi nghĩ là cô không nên đi.”

“Em không hỏi ý kiến anh!” Đỗ Thiến vẫn còn hăm hăm, nhưng thấy Cố Hạo luống cuống, bà lại bật cười. “Thôi thì nói xem, tại sao em không nên đi?”

“Thầy ta...” Cố Hạo gãi đầu. “Hình như khoái cô. Hai người đi chơi riêng không hay lắm.”

“Anh cũng biết?” Đỗ Thiến lườm ông. “Thế anh đi với em đi.”

“Tôi?” Cố Hạo gật đầu. “Được. Bao giờ?”

“Cuối tuần này này.” Mắt Đỗ Thiến lại sáng lên. “Chúng ta đi công viên Tịnh Thủy Đàm, được không? Mình chèo thuyền. Em sẽ chuẩn bị đồ ăn, anh chỉ cần...”

“Đổi lịch được không?” Nhìn người đàn bà đang hăng hái lên kế hoạch, Cố Hạo không đành lòng. “Mấy ngày nay tôi có việc phải làm.”

“Việc gì vậy hả?” Đỗ Thiến lại cau mày. “Anh có thể...”

Chưa dứt lời, đã nghe có tiếng gõ cửa. Cả hai cùng nhìn ra. Cố Hạo tiến tới mở cửa, Ngọc Thục đang đứng bên ngoài với dáng vẻ thiếu tự nhiên, sau lưng chị là Khương Đình với khuôn mặt căng thẳng.

“Chào bác Cố.” Ngọc Thục khẽ gật đầu, đúng lúc trông thấy Đỗ Thiến ở trong nhà. “Bác đang có khách? Hay là hôm khác chúng tôi lại đến.”

“Không sao, mời cô vào.” Cố Hạo vội bước tránh sang bên. “Cô và cháu ngồi đi.”

Hai mẹ con tiến vào phòng, nhìn quanh rồi ngồi xuống bên bàn ăn. Cố Hạo cầm cốc rót nước cho họ. Đỗ Thiến soi mói nhìn

Ngọc Thục, khiến chị rất khó chịu. Chị cố mím cười rồi quay mặt đi.

“Anh Cố, không giới thiệu sao?” Đỗ Thiến khẽ hỏi. “Cô này là?”

“Ồ, cô này... Họ Khương, nói sao nhỉ, coi như bạn tôi đi. Chắc trẻ hơn cô nhiều đấy, cứ gọi là em Khương đi.” Cố Hạo lại nhìn sang Khương Đình. “Đây là con gái cô ấy, học sinh lớp Mười một.” Rồi ông quay lại Đỗ Thiến, không hề nhận ra bà đã nổi giận. “Đây cũng là bạn của tôi, họ Đỗ.”

Ngọc Thục lúng túng cúi mình với Đỗ Thiến, “Chị Đỗ!”

Khương Đình cũng đứng dậy cúi đầu, “Con chào bác Đỗ!”

Mặt Đỗ Thiến lạnh tanh, “Đứa trẻ trông thật xinh đẹp, giống hệt mẹ.”

Ngọc Thục càng thêm lúng túng, cầm nước lên nhấp một ngụm.

Cố Hạo không còn lòng dạ nào vòng vo thêm nữa, kéo ghế ngồi xuống, “Thế nào, vào chuyện nhé?”

Ngọc Thục liếc Đỗ Thiến, ngần ngừ hỏi, “Hay sang nhà họ Tô nói luôn thế?”

“Chú Tô chắc chưa tan làm, có thể cô ấy ở nhà thôi.” Cố Hạo đứng lên. “Để tôi đi xem sao.”

Ngọc Thục chưa kịp gạt đầu, Đỗ Thiến đã bật dậy, chộp lấy túi xách, “Mọi người nói chuyện đi, tôi về đây.” Bà sải bước ra cửa, liếc Cố Hạo chỉ thấy gạt đầu, không hề có ý giữ mình lại.

“Được rồi, cô đi học đi vậy!” Cố Hạo ra mở cửa giúp. “Hôm nay xin lỗi cô, liên lạc sau nhé!”

Đỗ Thiến không nói lời nào, hăm hăm bước đi. Cố Hạo theo ra hành lang, hét vọng theo, “Đi cẩn thận, chú ý an toàn.” Chỉ có tiếng cửa hành lang đóng sầm trả lời ông.

Khương Đình lè lưỡi nhìn mẹ. Ngọc Thục cười méo xệch, bụng bảo dạ ông già này thật không biết giao tiếp với phụ nữ.

Cố Hạo từ hành lang ló nửa người vào, “Hai mẹ con đợi một lát nhé, tôi sang nhà họ xem sao.”

Ngọc Thục đứng dậy, “Để tôi đi cùng.”

Cố Hạo quay người tiến đến căn 101, gõ cửa sắt, “Cô Tô, cô có nhà không?” Bên trong không có tiếng trả lời.

“Mẹ Tô Lâm chắc đi ra ngoài rồi.” Cố Hạo trở căn 102 của mình. “Chúng ta về nhà chờ đi.”

Ngọc Thục trầm mặc nhìn khóa cửa, rồi lại nhìn lại con gái. Khương Đình bước tới, lấy chùm chìa khóa trong túi, lựa một chiếc tra vào ổ khóa, xoay nhẹ. “Tách” một tiếng, cửa mở.

Cố Hạo thoáng sửng sốt, nhưng mau chóng hiểu ra. Khương Đình đẩy cửa căn 101 và ngó vào trong, quả nhiên không có ai cả. Em quay sang Cố Hạo, “Về nhà bác thôi ạ.”

“Đừng đợi nhà họ Tô nữa.” Cố Hạo nắm lấy cánh tay Khương Đình, mắt sáng quắc. “Kể mọi chuyện cho tôi luôn đi.”

Chiều tối, chim mệt về tổ. Thành phố bước vào nhịp sống hối hả cuối cùng của ngày. Các cửa hành lang mở rồi đóng, đóng rồi mở. Các nhà nổi lửa nấu nướng, í ới gọi bày con đang nô đùa. Tiếng ồn ào của lũ trẻ, tiếng tán gẫu của hàng xóm thi thoảng vọng vào căn 102 đóng kín cửa, trong đây chỉ có tiếng

sút sít kể chuyện của một cô gái trẻ. Chẳng mấy chốc, căn phòng đã trở về im lặng.

Cố Hạo ngồi bên bàn ăn, một tay kẹp điếu thuốc, tay kia mân mê chùm chìa khóa. Khương Đình cầm khăn lau nước mắt, Ngọc Thục vuốt vuốt lưng con.

Qua một lúc lâu, Cố Hạo trầm giọng hỏi, “Tức là cháu tìm thấy chìa khóa của Tô Lâm dưới cổng ngầm?”

“Vâng.”

Cố Hạo đứng dậy, đi tới tủ com mốt, mở ngăn kéo lấy một thứ đưa cho Khương Đình, “Đây có phải là huy hiệu trường cháu không?”

Khương Đình nhìn chiếc huy hiệu nhỏ hình chữ nhật, gật đầu, “Vâng.”

“Đáng lẽ tôi phải nghĩ ra từ lâu rồi.” Cố Hạo lẩm bẩm như tự nói với mình, rồi lại nhìn Khương Đình. “Cháu cho tôi biết vị trí miệng cống được không?”

“Phía sau chung cư nhà cháu, gần tường bao phía Đông. Hai hôm trước cháu đến xem lần nữa thì người ta đã đập nắp rồi.” Mắt Khương Đình lại đỏ hoe. “Cháu bèn lén mở lại, vì cảm thấy bạn ấy sẽ chui ra.”

Cố Hạo thở dài, “Cháu đúng là một cô bé tốt bụng.”

“Không đâu ạ.” Khương Đình lắc đầu. “Cháu nên nói sự thật ngay từ đầu.”

“Con người nào phải ai cũng dũng cảm như vậy, hơn nữa cháu vẫn còn nhỏ tuổi.” Cố Hạo cười. “Cháu đã kể với thầy cô ở trường chưa?”

“Chưa ạ.” Khương Đình căn môi. “Cháu và Tô Lâm không học cùng lớp. Hơn nữa, cháu sợ đám Mã Na trả thù.”

“Bác Cố, có một điều tôi muốn làm rõ trước.” Ngọc Thục vốn im lặng nãy giờ, đến đây lên tiếng. “Con gái tôi chứng kiến cảnh bắt nạt, và sẵn sàng trình bày lại cho bố mẹ Tô Lâm. Tuy nhiên, chúng tôi cũng chỉ làm tới bước này được thôi. Còn mọi việc nên giải quyết thế nào thì không liên quan gì đến chúng tôi cả.” Ngẫm nghĩ một lát, chị nói thêm. “Và phải nhấn mạnh là, dù tình hình tiếp theo ra sao, tôi cũng sẽ không để con gái mình ra mặt nữa.”

Cố Hạo gật đầu ngay, “Tôi hiểu. Cháu nó còn phải đi học, không thể để ảnh hưởng đến cháu.”

Ngọc Thục cúi đầu, không trả lời thêm. Trên thực tế, ngoài việc bảo vệ con gái khỏi bị trả thù, chị còn mối lo khác. Con gái chưa biết, rằng bố nó đang ráo riết tìm cách giành quyền giám hộ. Từ giờ đến lúc anh ta đi Bắc Kinh, chị phải thu xếp sao cho cuộc sống vẫn êm ả như thường. Chị không muốn bất kì yếu tố khó lường nào ảnh hưởng đến ưu thế của mình trong cuộc chiến này. Suy cho cùng, “sức khỏe thể chất và tinh thần” của Khương Đình có thể giải thích theo nhiều cách. Nếu bất cẩn, có thể chị sẽ bị luật sư Thi tóm được sơ hở. Trên thực tế, nếu không phải Khương Đình liên tục nài nỉ, chị không đời nào đồng ý đến gặp bố mẹ Tô Lâm. Giờ chị chỉ mong nhanh chóng kết thúc vụ này, để con gái trút bỏ gánh nặng tâm lý, không u uất rệu rã nữa, và đưa mọi thứ trở lại quỹ đạo bình thường.

Lúc này, hành lang bên ngoài có tiếng động, nghe như hai người bước vào. Người đàn ông càu nhàu, “Tôi đã bảo bà bao

nhiều lần rồi, đừng đi lang thang nữa. Cơm nước trễ tràng, nhà cửa bỏ bê. Tôi với con toàn phải ôm bụng đói chờ...”

Cố Hạo đứng lên, “Nhà họ Tô về rồi.” Ông nhìn Khương Đình, “Sẵn sàng chưa, cô bé?”

Môi Khương Đình hơi tái đi, nhưng em vẫn gật đầu.

Tô vừa lèm bèm vừa lục đục lấy chìa. Vợ hẩn đứng cạnh, vẻ mặt mệt mỏi, không nói lời nào. Bất chợt nghe lịch kịch đằng sau, Tô ngoái đầu nhìn, trông thấy Cố Hạo bước ra hành lang cùng một phụ nữ và một cô bé.

“Chú Tô.”

“Bác Cố,” Tô gật đầu. “Bác có khách à?”

Cố Hạo đi thẳng tới trước mặt hẩn, “Trao đổi vài câu được không?”

Tô thắc mắc, “Trao đổi gì?”

“Về Tô Lâm.” Cố Hạo nhìn thẳng vào mắt hẩn. “Vào nhà chú hay sang nhà tôi?”

Tô chờ người, nhìn vợ. Người đàn bà cũng mở to mắt, “Cái gì?”

“Ngày 23 tháng Năm, tức là ngày Tô Lâm mất tích...” Cố Hạo hất mặt về phía Khương Đình. “Cháu đây đã chứng kiến mọi chuyện xảy ra với con gái cô chú.”

Vợ Tô rú lên, nhưng ngay lập tức bịt miệng và nhìn thẳng vào Khương Đình.

Cô bé sợ hãi thu mình lại. Tô sa sầm nét mặt, đẩy cửa nhà, “Vào đi, đừng nói ở đây.”

Nhắc đến bạo lực, không phải ai cũng tò mò hào hứng, nhất là khi nó có thể liên quan đến dấu vết cuối cùng mà một cô gái để lại trên đời. Thuật lại vụ bắt nạt là một sự giày vò đối với Khương Đình. Hơn nữa, em không biết đây liệu có phải là tin tức nhà họ Tô mong đợi, hay nó lại gây ra sự oán trách ở họ.

Tô ngồi bên bàn ăn, nhìn chăm chăm xuống sàn nhà lốm đốm sơn đỏ, nín lặng hút thuốc. Vợ hần ngồi cạnh Khương Đình, nhìn em không chớp mắt, như sợ để sót lời nào.

Kể xong, Khương Đình cúi mặt. Mọi người đều im bật, vợ Tô dựa mình ra sofa, bùng mặt khóc thút thít. Một hồi lâu sau, Tô vút đầu mẩu thuốc, ho khan, “Hết chưa?”

Khương Đình kinh ngạc ngẩng lên, đoạn liếc sang mẹ cũng đang kinh ngạc không kém, rồi gật đầu, “Hết ạ.”

“Tốt. Tôi đã nắm được tình hình.” Tô đứng lên. “Mọi người về được rồi đấy.” Và hần mắng vợ, “Khóc cái gì mà khóc? Đi nấu cơm đi!”

Khương Đình và Ngọc Thục nhìn nhau, cùng ngơ ngác.

Cố Hạo trầm giọng hỏi, “Chú Tô, thế là thế nào???”

“Thế nào?” Tô trừng trừng nhìn Cố Hạo. “Còn thế nào được? Chẳng lẽ muốn tôi ngả cổ mời các người? Hay gửi tặng cờ hiệu và viết thư biểu dương?”

“Chú Tô, cháu đây nói, nơi cuối cùng Tô Lâm xuất hiện là cống ngầm.” Cố Hạo nín thở. “Chú nuôi bao lâu mới được cô con gái như thế. Chúng ta cùng nhau tìm đi.”

“Đó không phải con tôi.” Tô khịt mũi. “Con bé này nhìn nhảm rồi. Lâm Lâm đang ở Giang Tô, sống ổn lắm.”

Cố Hạo trừng mắt nhìn hắn đến vài giây, đoạn trở chồm chìa khóa trên bàn ăn, “Còn nhầm được sao?”

“Cái này chẳng giải thích được gì cả.” Mặt mũi Tô tái nhợt, nhưng giọng vẫn sắt đá. “Trên đời có rất nhiều sự trùng hợp.”

Ngọc Thục đột ngột mở túi đeo vai, lấy một thứ gói giấy báo đập xuống bàn ăn, “Tự xem đi.”

Sau một thoáng ngần ngừ, Tô chậm chạp mở tờ báo. Hiện ra trước mặt hắn là hộp đựng cũ kĩ của một nhãn hiệu dung dịch dinh dưỡng nào đấy. Tô nhăn mặt cầm lên, cái hộp đã nứt và giờ thì gần như vỡ đôi. Bút bi, tẩy, thước kẻ, ê ke đổ lổng chổng ra bàn.

Vợ Tô bật dậy khỏi sofa, bổ nhào tới, giật lấy “hộp bút” chồng cầm xem xét cẩn thận, lại nhìn mấy món dụng cụ học tập vương vãi mà rú lên náo loạn.

“Bố chúng nó ơi!” Thị ôm hộp bút vào ngực, tay kia nắm lấy vạt áo Tô. “Đây... Đây đúng là đồ của Lâm Lâm mà.”

Ngọc Thục nhìn mà chua xót, giọng cũng dịu đi, “Anh Tô, con gái tôi không nói dối.”

Tô rối ruột, hất tay vợ ra, đứng im thở hồng hộc rồi bất thần hét vào mặt Khương Đình, “Sao mày không nói sớm?”

Khương Đình sợ phát run, “Cháu...”

“Giờ mày mới thềm đến báo tin, thế là thế nào?” Tô hùng hổ, chừng như đã tìm được mục tiêu để vùi lấp sự đuối lý của mình. “Bao nhiêu ngày rồi mới nghĩ đến việc giả làm người tốt hả?”

“Sao anh lại quát con tôi!” Ngọc Thục giận tái mặt. “Con anh bị bắt nạt. Chúng tôi đến báo tin, chẳng mong anh cảm ơn, nhưng anh cũng không thể nổi nóng với chúng tôi, đúng chứ?”

“Đây là nhà tôi, cô đừng có yêu sách này nọ.” Tô chỉ ra cửa.
“Tôi không mời cô tới, không thích nghe thì rút!”

Lúc này, cửa bị đẩy ra. Một cậu bé đeo cặp nhảy chân sáo vào,
“Mẹ, có cơm chưa? Con...”

Thình lình nhìn thấy người lớn lơ đãng trong nhà, cậu bé nuốt nửa câu sau vào bụng, nhất thời không biết làm thế nào. Tô hất đầu về hướng phòng ngủ, “Vào đi!”

Cậu bé rụt rè nhìn hẳn. “Bố...”

“Tao bảo mày vào đi!” Tô trừng mắt với con. “Đóng cửa lại, không được ra!”

Cậu bé không dám nói nữa, chạy tọt vào phòng đóng sầm cửa lại.

Vợ Tô lại nắm ống tay áo hẳn, vật nài, “Con gái mình, bố nó ơi, chúng ta đi tìm đi, có lẽ nó vẫn...”

“Tìm cái gì mà tìm!” Tô đẩy vợ ra. “Bà ngậm mồm vào, còn lại nhải là tôi đánh què chân.”

“Chú Tô!” Không chịu đựng được nữa, Cố Hạo quát khế, “Đừng quá đáng!”

“Tôi quá đáng?” Tô chỉ vào mũi mình. “Lão họ Cố này, không muốn làm bề mặt lão, tôi mới tử tế gọi ‘Bác Cố. Hàng xóm láng giềng lâu như vậy, tôi đã làm gì khiến lão méch lòng chưa?’”

Cố Hạo chằm chằm nhìn hẳn, “Sao lại có vụ méch lòng ở đây?”

“Tôi không động đến lão, mà lão đi chọc ngoáy!” Mặt Tô đỏ gay, hai mắt gần như lồi ra. “Chuyện nhà tôi liên quan quái gì đến lão?”

“Chú Tô,” Cố Hạo cố giữ bình tĩnh. “Đứa trẻ đó, cũng gọi tôi là Bác Cố.”

“Lão sinh ra nó hay nuôi nó, hả?” Tô gần như phát rồ. “Tiên sư đang yên đang lành đi móc đầu hai kẻ đến nhà người ta phun ra toàn chuyện vô bổ. Lão tưởng tôi dễ bóp mũi lắm đấy à?”

Ngọc Thục chững cả tai, kéo con đứng dậy, “Đình Đình, đi thôi.”

“Cút cho khuất mắt!” Tô đập bàn. “Chuyện nhà tôi tự tôi giải quyết, không khiến các người ngứa mồm.”

Cô Hạo hết cách, đành đứng dậy theo Ngọc Thục ra khỏi căn 101.

Trở lại căn 102, Ngọc Thục vẫn còn run rẩy vì tức giận, “Cái loại người gì thế này? Làm ơn mắc oán mà!”

Cố Hạo rót cốc nước. Ngọc Thục uống một hơi cạn sạch, lại lấy khăn tay phe phẩy quạt. “Không ngờ lại có loại cha mẹ như vậy! Con mất tích không tìm, còn đi trách móc người khác!”

Khương Đình ngồi cạnh mẹ, khẽ khàng xoa dịu.

Mặt Cố Hạo cũng u ám, ông buồn bực hút một điếu thuốc, thở dài, “Chuyện âm ỉ thế này, tôi thật không ngờ. Áy náy với cô quá, tôi xin lỗi cô.” Ông hút mặt về phía cửa. “Nhà bên ấy cũng có khó khăn riêng. Cô thấy đấy, họ còn một đứa con trai, ngoài kế hoạch, vốn dĩ chẳng được đăng kí gì đâu. Sau khi Tô Lâm mất tích, họ đã đàm phán với gia đình Mã Na, làm hộ khẩu cho thằng bé, và cho nó đi học.”

Ngọc Thục ngẩn người, “Hả? Vì cái hộ khẩu mà vứt con gái đi? Tim hần còn là tim người không?”

“Mỗi nhà mỗi cảnh.” Cố Hạo lắc đầu. “Khó khăn của người khác, chúng ta không hiểu được đâu.”

“Không hiểu được thật. Một cô gái hằn hoi như thế, sống chết không rõ, bảo mặc kệ là mặc kệ luôn.” Ngọc Thục bất chợt nhớ ra. “Mà, bác với cháu gái đó... thực sự chỉ là hàng xóm của nhau thôi à?”

“Chẳng thế thì sao?” Cố Hạo phì cười. “Cô cũng cảm thấy tôi lo chuyện bao đồng hả?”

“Không phải.” Ngọc Thục vội xua tay. “Không thân không thích mà bác lo lắng cho cháu nó như thế, cũng hiếm thấy thật.”

“Con bé ở nhà không được yêu thương. Tôi trông mà xót, thường lén cho nó đồ ăn.” Cố Hạo ỉu rĩ nói. “Tự dưng nó biến mất, tôi hằng hụt quá.”

“Bác đúng là người tốt.” Ngọc Thục nghe mắt cay cay. “Thời buổi này chẳng còn được bao nhiêu người tử tế.”

“Cô cũng thế.” Cố Hạo cười đáp. “Cô với đứa trẻ đó thì thực sự là không quen không biết luôn.”

Ngọc Thục ngượng ngịu, “Ôi, tôi chỉ đi theo Đình Đình thôi.”

“Đâu nào!” Cố Hạo trịnh trọng nói. “Thấy cô lấy hộp bút ra, tôi biết ngay cô là người rất nặng lòng với mọi người.”

“Đúng ạ.” Khương Đình xen vào. “Cháu còn không biết mẹ là người có tâm như vậy cơ.”

Ngọc Thục đập vào tay con gái, “Dẻo miệng!”

Cố Hạo lại cười, “Mẹ hiền mới có con ngoan.”

“Tuy nhiên, Bác Cố à, quay lại câu chuyện nào.” Ngọc Thục thôi cười, bậm môi. “Tôi e rằng, chúng ta chỉ làm được đến mức này thôi. Con tôi cất được gánh nặng tâm lý, coi như tôi cũng làm hết trách nhiệm rồi. Giống như giao hẹn lúc trước, nhà họ Tô muốn giải quyết sự việc thế nào, chúng tôi cũng không tham gia nữa.”

“Vâng.” Cố Hạo thoải mái gật đầu. “Cô đã giúp tôi rất nhiều.”

Ngọc Thục đứng dậy tạm biệt. Ra đến cửa, chị ngần ngừ ngoái lại hỏi. “Bác... bác vẫn đi tìm đứa trẻ đó à?”

“Tất nhiên rồi.” Cố Hạo mở cửa cho chị. “Tôi không cho qua như thế được. Vả lại, tôi đã về hưu, cũng chẳng có việc gì làm, đúng chưa?”

Ngọc Thục không cười, “Vậy thì... Nếu tìm được cháu, bác cho tôi biết với nhé?”

Cố Hạo nhìn chị, nghiêm túc gật đầu, “Nhất trí.”

Tiền hai mẹ con về rồi, Cố Hạo hút liền hai điếu thuốc, nhìn đêm buông ngoài cửa sổ, cố gắng lắm mới kiềm chế được ý định xuống cổng ngầm ngay lập tức. Bình tĩnh suy nghĩ lại, một mình ông xuống cổng tìm người là rất khó. Xét theo lẽ thường thì hệ thống cổng năm bè bảy mối, địa hình phức tạp. Xem ra phải nhờ Thai Vỹ hỗ trợ rồi.

Nghĩ đến Thai Vỹ, là nghĩ ngay đến Đỗ Thiển. Mặc dù ông chưa hiểu bà dùng dùng nổi cơn vì lẽ gì, nhưng chắc vẫn nên gọi điện xem sao.

Không ngờ đường dây vừa thông, Cố Hạo mới cất tiếng “Xin chào” là bị cúp máy. Xem chừng cô ta còn giận. Cố Hạo cầm ống

nghe ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn không đoán được nguyên nhân thế nào, bèn dứt khoát không băn khoăn nữa.

Ông lôi từ gầm giường ra chiếc hòm đựng đồ bảo hộ lao động nhà máy trước đây, chọn lấy găng tay bông, ủng, khẩu trang và áo mưa. Kiểm tra từng món một, xem chừng vẫn dùng tốt. Sau đó ông mở tủ com một lấy một chiếc đèn pin cán dài. Đèn vừa dùng để chiếu sáng vừa có thể làm vũ khí. Cố Hạo bất giác nhớ đến mình hồi còn làm bảo vệ, thức đêm trong kho hàng để phòng lũ trộm cắp. Tự động nổi hứng, ông cầm chiếc đèn pin cán dài khua khoắng, tiện thể đi một bộ quyền luyện thể lực trong quân đội.

Vận động một hồi, Cố Hạo thấy trán đổ mồ hôi, cánh tay bắt đầu ê ẩm. Cùng lúc, trong bụng có tiếng ùng ục. Ông thầm buồn cười. Định đi đánh nhau chắc? Đánh ai đây? Đánh con bé tên Mã Na kia?

Cố Hạo đóng gói hết đồ đạc vào túi vải bạt. Thu dọn xong, ông đứng dậy đi xuống bếp. Bên căn 101 loáng thoáng tiếng nói, nhưng ông chán để tâm đến họ rồi.

Cố Hạo bắt tay làm mì trứng, làm xong thì căn 101 mở cửa, có người bước ra. Cố Hạo không ngoái lại, nhưng nghe tiếng bước chân thì đoán là vợ Tô. Thị cũng không nói tiếng nào, vừa sụt sịt vừa xê dịch loảng xoảng trên bếp. Vài phút sau, Cố Hạo nghe tiếng thị mở bình gas và bắt đầu nấu ăn.

Cả hai quay lưng lại nhau, không ai lên tiếng. Bầu không khí thực sự rất gượng gạo. Tuy nhiên, sau trận to tiếng vừa rồi, miễn cưỡng bắt chuyện có lẽ còn gượng gạo hơn. Vì vậy, Cố Hạo trút mì ra bát, bung về nhà, bật tivi vừa xem tin tức vừa ăn mì,

mới được vài miếng thì nghe tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Có Hạo nuốt mì, nói to “Chờ nhé” rồi đứng dậy. Mở cửa ra, ông ngần người. Vợ Tô đang đứng bên ngoài. Ông chưa kịp lên tiếng thì thị đã ra dấu giữ im lặng rồi lĩnh vào phòng.

Cố Hạo vẫn ngập ngừng, người đàn bà đã lật tay đẩy cửa lại, thì thầm, “Bác Cố, chồng tôi đang ở trong nhà. Rau đang luộc trong nồi. Tôi chỉ có vài phút, nói với bác mấy câu được không?”

Cố Hạo gật đầu, không tỏ ra cảnh giác nữa, “Cô nói đi.”

Người đàn bà chưa nói, nước mắt đã trào ra, rồi quỳ mọp xuống.

Cố Hạo sửng sốt, vội vươn tay đỡ, “Cô, cô sao vậy? Đứng lên.”

Vợ Tô vùng khỏi tay ông, khom lưng xuống và đập đầu, “Bác Cố, em cần phải cúi lạy bác.” Thị ngẩng lên, vẻ mặt đau khổ. “Em thực sự không biết nên cảm ơn bác thế nào.”

“Có gì đâu có gì đâu!” Cố Hạo vừa bực vừa cuống. “Cô đứng lên đã.”

“Bác hứa với em một điều, được không?” Vợ Tô van xin. “Nếu không em sẽ không đứng lên đâu.”

Cố Hạo ngần người, “Hứa gì?”

“Làm ơn giúp em tìm cháu nó.” Người đàn bà chấp tay, lạy bai bai như tế sao. “Em nghĩ nó vẫn còn sống... Được không bác?”

Cố Hạo nín lặng vài giây, mới từ từ đứng thẳng lên, “Cô và chú Tô...”

“Hắn không để em đi. Hắn bảo dứt khoát con chết rồi, bằng không nó đã về nhà.” Người đàn bà tuyệt vọng lắc đầu, nước mắt đầm đìa. “Em mà còn ra ngoài nữa, hắn sẽ bỏ em luôn. Bác

hứa với em đi, được không? Em luôn cảm thấy Lâm Lâm nó vẫn... xin bác, em xin bác.

“Cô muốn quỳ thì cứ quỳ. Như cô vừa nói, chỉ có vài phút thôi, nếu để chú ấy phát hiện ra cô ở trong nhà tôi...” Cố Hạo ngồi trở lại bàn ăn, tay trở ra cửa. “Tôi đã làm chú ấy khó chịu một lần, tôi không muốn làm chú ấy khó chịu thêm nữa.”

Người đàn bà ôm mặt, toàn thân run bần bật, lặng lẽ nức nở.

Cố Hạo thở dài, “Thật ra cô chú biết hết từ lâu rồi, phải không?”

“Vâng. Tối đó Lâm Lâm không về nhà. Bố chúng nó đi báo công an, người ta bảo chưa đến hai mươi tư giờ, nên không quan tâm.” Người đàn bà khóc nức đến không thở được. “Hôm sau nhà chúng em đến trường, chủ nhiệm gọi một học sinh tên là Mã Na ra để hỏi tình hình, con ranh đó chối phắt. Về sau, một con ranh khác tên là Tống Sảng lại lờ mờ...”

“Rồi sao?”

“Nhà trường bảo là vấn đề xảy ra ngoài khuôn viên trường, không thuộc trách nhiệm của họ, bảo chúng em tự thương lượng giải quyết.” Người phụ nữ dấm dấm ngực mình. “Em chỉ biết chúng nó đánh Lâm Lâm, chứ ngờ đâu lại ra tay tàn bạo như vậy... đi đẩy con người ta xuống cống...”

“Cô Tô, tôi xin lỗi nói một câu khó nghe.” Cố Hạo hạ giọng. “Trần đời tôi chưa thấy bố mẹ nào như cô chú.”

“Nhà chúng em...” Vợ Tô lại nức lên. “Chúng em có lỗi với Lâm Lâm, đến cái hộp bút cũng chưa mua cho nó bao giờ, nên con bé mới phải dùng đỡ bằng hộp thuốc đó. Nó ngoan ngoãn biết điều như vậy, không đáng phải sinh ra trong cái nhà này...”

“Bởi vì nó ngoan ngoãn và biết điều, nên mới là kẻ bị ruồng bỏ...” Cố Hạo không nhin được nữa. “Nên mới biến thành con bài đàm phán của cô chú với nhà họ Mã?”

“Không, không.” Người đàn bà lắc đầu quây quây. “Đừng nói nữa, bác không biết em nhớ nó đến mức nào...”

“Cứ cho là tôi hứa tìm thấy nó đi, tiếp theo thì sao?”

Vợ Tô thoáng sửng sốt, rồi lắp bắp, “Em chỉ cần biết nó còn sống là đủ...”

“Đứa trẻ có thể về nhà được không?” Cố Hạo nhìn thẳng vào thị. “Cô chú còn phải lựa chọn cơ mà? Cô chú có chịu ới tiền ra không? Chú Tô có sẵn sàng mất việc, chỉ để con cái được sống hợp pháp không?”

“Nó còn sống là được, còn sống là được...” Người đàn bà cúi đầu, lẩm bẩm như quẩn trí. “Sống là tốt rồi, giải quyết thế nào tính sau.”

“Tôi sẽ đi tìm nó, sống thấy người chết thấy xác.” Cố Hạo vẫy tay. “Đứng dậy đi.”

Người đàn bà ngẩng phắt đầu lên, nước mắt lưng tròng, “Bác Cố, kiếp sau em sẽ làm trâu làm ngựa...”

“Tôi nói rồi, tôi cũng là bác Cố của nó.” Cố Hạo đứng lên. “Cô không cần cảm ơn. Tôi làm không phải vì cô. Cô đi đi.”

Người đàn bà ngơ ngác nhìn Cố Hạo, thấy ông đã bưng bát mì lên, không để ý đến mình nữa. Thị đành từ từ bò dậy, đập bụi trên quần. Đến cửa thị còn ngoái lại nhìn Cố Hạo lần nữa, như thể có điều muốn nói, cuối cùng chị cắn môi, mở cửa đi ra.

Cố Hạo chắt vạt nuốt xong một miếng mì nguội thì không ăn được nữa, đành buông đũa xuống.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để
tải nhiều sách hơn nữa!

18
ao nước

Thứ Hai, 13/6/1994. Trời nắng.

Áp phích mang màu nền xanh trong, góc trên bên trái là vầng trăng tròn màu vàng. Dưới ánh trăng, sóng nhấp nhô. Trên tảng đá, nàng tiên cá ngồi yên lặng, tóc xoăn phớt nâu xõa ngang lưng, một tay giữ lấy đuôi cá mảnh mai. Nàng hơi ngửa mặt nhìn trời đêm như đợi chờ hạnh phúc đến.

Tấm áp phích vẽ tay này có lẽ là tác phẩm của thầy Chu. Thầy đã không sử dụng ảnh Mã Na làm chủ đề cho tấm áp phích, dù là vô tình hay cố ý thì tôi cũng rất biết ơn. Bằng cách này, tôi có thể nhìn vào áp phích và tưởng tượng mình mới là tiên cá xinh đẹp.

Nghe thật đáng buồn, nhưng tôi không thể kiểm soát được bản thân. Giống như khi nhìn thấy tấm áp phích này trong khuôn viên trường đêm đó, phản ứng đầu tiên của tôi là: nó thuộc về tôi, và tôi phải mang đi.

Tấm áp phích khơi dậy một thứ đã bị dập tắt thành tro bụi trong trái tim tôi. Tôi cảm nhận được rằng ngọn lửa nhỏ leo lét đang dần dần cháy mạnh lên. Đối với tôi, điều đó còn có ý nghĩa hơn ăn no tắm mát và mặc quần áo sạch. Nó như ám chỉ một khả năng, một tia sáng dưới lòng đất sâu, một lối thoát khác trong hệ thống cống ngầm chằng chịt như mạng nhện.

Vincent lấy làm khó hiểu khi tôi cứ cầm nển, ngồi cạnh tấm áp phích và nhìn nó hàng giờ liền. Tuy cũng đến gần xem cùng, nhưng thường thì xem vài phút là anh ta hết kiên nhẫn, quay sang loay hoay với đồng hồ nhặt về hoặc lăn ra ngủ. Khó mà giải thích cho Vincent hiểu tấm áp phích này có ý nghĩa như thế nào đối với tôi. Đồng thời tôi thấy áy náy, vì thiếu ngủ mà không thể ra ngoài làm việc cùng anh ta. Tuy nhiên, Vincent không để bụng, thậm chí còn chu đáo dịch tấm nệm xuống bên dưới áp phích để mở mắt ra là tôi trông thấy nó ngay. Anh ta không biết rằng, điều này càng khiến ngọn lửa trong tôi bùng cháy mạnh mẽ hơn.

Tôi nhận ra một điều, khi cuộc đời tụt về số không, hễ còn sống thì mỗi ngày tiếp theo người ta đều làm phép cộng. Ấm nước nóng, móc áo, sơ mi trắng... là “1”. Tấm áp phích, là “100”. Chúng khoan một lỗ hổng trong tim tôi, lỗ hổng đó gọi là “khao khát”, và ngày một mở rộng. Từ chấp nhận thụ động sang hấp thụ chủ động. Lỗ hổng này không cách gì lấp đầy. Nó sẽ nuốt chửng mọi thứ có thể. Nó nói rằng, tôi thèm, tôi muốn.

Tôi muốn một đôi giày thể thao màu trắng.

Tôi muốn cái váy trắng đó.

Thực tế thì, chính tôi còn thấy sợ mình. Một giọng nói cất lên, mà không thể đòi hỏi thêm nữa. Giọng kia nói, tại sao không? Chúng cãi nhau không dứt, nhưng tôi không thể làm gì được. Đặc biệt là khi Vincent không ở bên, có cảm giác hai giọng nói này ngập ngụa khắp phòng. Xem ra đây là một sự lựa chọn. Thật ra trong khi do dự, tôi đã đưa ra lựa chọn rồi.

Vì vậy, một ngày nọ, tôi ngồi trên nệm, ngược nhìn áp phích, ngắm sóng, ngắm đá ngầm, ngắm nàng tiên cá đang bơi nhìn trời đêm. Phía sau tôi, Vincent ngáy khò khò. Tôi quay lại, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hốc hác nhăn nheo và râu ria rậm rạp mới mọc, đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh ta. Vincent nhăn mũi, chép miệng măn nguyện rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Vincent, em sẽ rời xa anh.

Bên ngoài phòng họp ồn ào huyên náo. Hàng chục người chen chúc ở hành lang, mồm nồm miệng cười với vẻ sốt ruột. Thai Vỹ len qua giữa họ, hô lớn, “Xếp hàng, xếp hàng vào! Đồng chí kia, tắt thuốc đi, không được hút ở đây...”

Vương Hiến Giang khoanh tay dựa cửa, trầm lặng nhìn đám đông ồn ào, cố gắng tìm ra biểu hiện khác thường nào đấy từ những khuôn mặt bình thường này. Tấm giấy ghi “Vụ cưỡng dâm giết người hàng loạt 24/5” vẫn dán trên cánh cửa bên cạnh ông đã được xé bỏ. Thành linh ông quát, “Câm hết đi!”

Đám đông đột ngột lặng phắc. Thai Vỹ thừa cơ đẩy mấy người xung quanh, “Xếp thành hai hàng, nhanh lên!”

Một trong số họ kháng nghị, “Đồng chí cảnh sát, đồng chí triệu chúng tôi đến đây làm gì vậy?”

“Không cần hỏi.” Mặt Vương lạnh tanh. “Bảo anh làm gì anh làm này.”

Người đàn ông bất bình lắm bầm vài câu rồi đứng vào hàng.

Lúc này, cửa phòng họp mở ra, Đỗ thò đầu ra vẫy tay với Vương, “Điện thoại này.”

Vương quay vào phòng họp, nhắc ống nghe trên bàn dài, “Ai đấy?”

“Anh Vương ạ? Tôi là Hứa Trường Minh ở đồn công an phố Tiểu Bắc.”

“Chà, chào cậu. Có chuyện gì vậy?”

“Anh đã nhận được bản thông tin cư trú chúng tôi gửi đến chưa?”

“Đã nhận. Sao thế?”

“Có tin mới đây.” Trong đường dây vọng ra tiếng lật giấy loạt soạt. “Khi thông báo cho cư dân ở địa bàn này đến công an thành phố, có người phản ánh rằng anh ta không sống ở đây nữa, nhà đã cho thuê.”

“Người nào?”

“Thang Lạc Bình.”

Vương cầm danh sách trên bàn lên, lướt lại xem, tìm đến cái tên đó, “Thang Lạc Bình này giờ sống ở đâu?”

“Ở phố Tứ Đạo.”

Vương nhìn bản đồ treo trong phòng họp. Phố Tứ Đạo cách khá xa “vùng đệm”.

“Hiểu rồi. Có thông tin gì về người thuê chưa?”

“Có sơ bộ: Chu Hy Kiệt, nam, tầm ba lăm ba sáu tuổi, giáo viên thì phải.”

“Hiểu rồi, nhờ các cậu liên lạc với Chu Hy Kiệt, yêu cầu ngày mai đến công an thành phố, gặp Vương Hiến Giang hoặc Thái Vỹ.”

“Vâng.”

Vương cảm ơn rồi gác máy, gạch chéo lên cái tên “Thang Lạc Bình” trên danh sách.

Thai Vỹ và bác sĩ Đỗ theo nhau bước vào phòng họp. Thai Vỹ thấy thế liền hỏi ngay, “Chuyện gì vậy thầy?”

“Không có gì, danh sách có sự điều chỉnh thôi.” Vương quăng bút xuống bàn. “Người ngoài thế rồi?”

“Cục Đăng kiểm sàng lọc ra 71 người, hôm nay chúng ta kiểm tra một nửa trong số họ, 35 người. Nửa kia để mai. Đã có 32 người đến rồi.”

“Trong số những người chưa tới, có ai tên là Thang Lạc Bình không?”

Thai Vỹ nhìn danh sách trong tay, “Có. Ở khu B.”

“Gạch đi, không phải đợi cậu ta nữa.”

“Những người chưa tới khác thì sao?”

Vương hỏi, “Theo anh thì sao?”

Thai Vỹ ngẩn người, Đỗ cười cười, “Không đến tức là chột dạ, càng đỡ việc cho chúng ta.”

Thai Vỹ hơi ngượng, “Chắc là được rồi đấy, bắt đầu thôi nhỉ?”

Vương nhìn Đỗ, “Tiến hành thế nào đây?”

“Mười người một nhóm, tôi sẽ lấy máu.” Đỗ trỏ điện thoại trên bàn. “Vỹ giúp tôi, anh cứ đợi điện thoại là được. Cứ xong một nhóm là tôi báo với anh, anh lo xếp người, tôi bảo Vỹ đến dẫn họ sang.”

Thai Vỹ dăm chiêu, “Giải thích với họ thế nào đây?”

Vương bữu môi, “Cảnh sát phá án thì phải giải thích cái gì. Họ cứ làm theo yêu cầu là được.”

Thai Vỹ lè lưỡi, không nói nữa.

Vương vuốt tóc, “Anh Đỗ, nhanh nhất thì bao giờ có kết quả?”

“Tôi đã tính sơ qua.” Đỗ trầm ngâm. “Trung tâm Huấn luyện Số 2 chắc chắn làm được, nhưng mẫu nhiều quá, chắc sẽ chậm. Tỉnh Liêu Ninh đã sử dụng kỹ thuật này từ năm 1988. Hay là anh báo cáo với phó giám đốc Hồ, lấy danh nghĩa công an tỉnh nhờ Liêu Ninh hỗ trợ, may ra nhanh hơn gửi đến Trung tâm Số 2.”

“Được.” Vương đứng lên. “Tôi đi thu xếp ngay đây. Nếu anh cần tìm tôi thì cứ nhắn tin nhé.”

Đỗ gật đầu rồi cùng Thai Vỹ ra ngoài. Vương đi theo, trông thấy Thai Vỹ đã đứng trước đám đông chọn ra nhóm đầu tiên. Vương lách qua hàng người dày đặc, đi về phía cầu thang.

Bước lên bậc thang đầu tiên, ông ngoái lại nhìn hàng người. Không biết hung thủ đã cướp đi ba sinh mạng có nằm trong số này hay không, và không biết liệu thời khắc vạch trần tội ác đã cận kề hay còn xa tít.

Cố Hạo ngồi hút thuốc cạnh điện thoại, thi thoảng lại nhìn đồng hồ treo tường. Mười lăm phút đã trôi qua kể từ lần gần nhất ông nhắn tin cho Thai Vỹ.

Cố Hạo di đầu mẫu thuốc, quyết định không đợi thêm nữa. Ông kiểm đếm lại đồ đạc trong túi vải bạt: áo mưa, găng tay, khẩu trang, đèn pin, pin, ủng, lại nhét thêm một gói bánh mì và bình giữ nhiệt đồ đầy nước nóng, cuối cùng vợ lấy thuốc và bật lửa rồi khoác túi lên vai, đứng dậy đi ra. Vừa chạm vào tay nắm

cửa thì nghe điện thoại trên bàn reo vang, Cố Hạo vội bước tới nhắc máy, “Alô?”

“Bác tìm con sao?” Thai Vỹ hình như đang ở một chỗ rất ồn ào, tiếng nói nhốn nháo.

“Mày đang làm gì đấy?”

“Con đang ở cơ quan, làm việc chứ làm gì.” Thai Vỹ đột nhiên hét lên. “Tất cả ngậm miệng! Đóng cửa lại! Bác Cố, bác nói đi.”

“Hừm, mày làm đi, để sau hãy hay.”

“Không sao, bác nói đi, lát nữa con lại phải chạy ra ngoài.”

“Là thế này... Mày đang điều tra vụ ba thi thể phụ nữ trôi ra khỏi cống ngầm?”

“Vâng.”

“Mày có lòng sục kĩ càng dưới đó không?”

“Có ạ.” Thai Vỹ hơi bối rối. “Sao bác lại hỏi chuyện này?”

“Mày có bản vẽ cống ngầm hay đại loại thế không?”

“Có ạ.” Thai Vỹ vỡ lẽ. “À, liên quan đến cô bé hàng xóm nhà bác hả?”

“Ừ. Tao đã điều tra, nơi cuối cùng nó xuất hiện chính là cống ngầm.”

“Cái huy hiệu kia là của em ấy?”

“Giờ vẫn chưa biết.”

“Không phải bác định chui xuống cống đấy chứ?”

“Việc đã đến nước này, phải chui xuống một phen xem sao.”

“Cống nước thải hay cống nước mưa?”

“Hả?” Cố Hạo ngập ngừng. “Tao không rõ nữa... Hai cống khác nhau hả?”

“Trời, tuy gọi là cống thôi nhưng phức tạp lắm đấy.” Thai Vỹ lại hét lên. “Ông già, đừng hành động hấp tấp. Đợi con đến đã, đừng có nhỡ chân rồi đi lạc.”

“Cái thằng này! Mà coi tao là trẻ con hả?”

“Bác nghe con, đợi con ở nhà. Con bận rồi, cúp máy đây.”

Cố Hạo đặt điện thoại xuống, cân nhắc một hồi rồi quyết định đi tiền trạm.

Đổi xe buýt hai lần, lại cuốc bộ một chặng, nửa giờ sau, Cố Hạo đến khu chung cư Khương Đình ở. Chẳng mấy chốc ông đã tìm thấy cống ngầm ở khoảng đất trống giữa hai tòa nhà. Hai chữ “Nước mưa” trên nắp sắt cho thấy đây là cống nước mưa mà Thai Vỹ đã nhắc. Cố Hạo thay sang ủng, đi vòng quanh miệng cống, ngồi xổm xuống, móc ngón tay vào lỗ thoát nước và cố gắng kéo nắp cống lên. Tuy nhiên, cái cửa nợ bằng sắt nặng trĩu này chỉ hé ra một khe hở nhỏ. Cố Hạo đành bỏ cuộc, trong lúc ngó nghiêng xung quanh, ông trông thấy Khương Đình chạy tới. Cô bé hụt hơi dừng lại trước mặt ông, mặt đỏ bừng bừng.

“Sao cháu lại tới đây?”

“Cháu nhìn thấy bác từ trên lầu.”

“Hôm nay là thứ Sáu kia mà?” Cố Hạo ngẫm nghĩ. “Tại sao không đi học?”

“Khối Mười hai thi thử, trưng dụng phòng học của khối Mười và Mười một ạ.” Khương Đình đi đến bãi cỏ bên cạnh nhặt một cành cây ngắn. “Lần trước cháu dùng cái này.”

Cố Hạo nhận cành cây, cắm vào lỗ thoát nước, cố sức bẩy nắp cống lên rồi kéo sang bên cạnh. Miệng cống đen ngòm hiện ra.

“Cảm ơn.” Cố Hạo buông cành cây. “Cháu về đi.”

“Không.” Khương Đình thò đầu nhìn xuống cống. “Cháu sẽ đi với bác.”

“Không được.” Cố Hạo khoát tay. “Cháu về mau đi, kéo mẹ lo.”

“Mẹ cháu đi làm rồi. “Khương Đình nhăn mặt trêu. “Không biết đâu.”

Bấy giờ Cố Hạo mới nhận ra cô bé mặc đồ thể thao và xỏ ủng màu tím chấm trắng, xem vẻ đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Thế cũng không ổn.” Ông nghiêm mặt. “Cháu tưởng xuống đây là trò đùa hả?”

Khương Đình lấy trong túi ra vài cuộn cước trắng, lúc lắc trước mặt Cố Hạo, “Cái này có ích cho bác.”

Cố Hạo hí mắt, “Cái gì đây?”

“Dây câu bố cháu thường dùng trước đây”

Cố Hạo suy nghĩ một chút, chìa tay ra, “Chu đáo đấy!”

Cô bé giấu cuộn dây sau lưng, nghiêng đầu nhìn ông với vẻ tự đắc.

Cố Hạo bắt lực, “Xuống đó rồi nhất nhất phải tuân theo chỉ dẫn của tôi, bảo cháu làm gì cháu làm nấy, hiểu chưa?”

Khương Đình ném đồng dây câu cho Cố Hạo rồi đi trước đến bên cống, đặt chân xuống thang sắt. Cố Hạo ngó quanh, thầm mong đừng ai bắt gặp cảnh một lão già dắt một bé gái xuống cống.

Cổng ngầm sâu chừng 4 mét. Khương Đình đã xuống tới đáy, lập tức nhích ra nhường chỗ cho Cố Hạo cũng đang leo xuống.

Miệng cống hẹp nhưng lòng cống rất rộng. Tuy nhiên, trừ luồng sáng rọi tới qua miệng cống, xung quanh tối om om. Xuống đến nơi, Cố Hạo nhận ra họ đang ở trong một ống cống bê tông hình tròn. Chiều cao đủ để một người lớn đứng thẳng, dưới đáy có nước đọng, chắc là còn lẫn bùn, vì để ủng có cảm giác trơn trượt. Cố Hạo mở túi vải bật lấy đèn pin, rọi sang hai bên trái phải, thì thấy đều là những ống cống bất tận như nhau.

Khương Đình xem chừng khá hào hứng, nhưng cũng hơi sợ hãi, “Bác Cố, đi đường nào đây?”

Cố Hạo suy nghĩ một lúc, “Cháu nhặt được chìa khóa ở đâu?” Khương Đình nhớ lại rồi trở xuống chân, “Có lẽ là vị trí này.”

Cố Hạo rọi đèn pin vào ống cống bên phải, “Đi hú họa thôi.” Ông bảo Khương Đình buộc một đầu dây câu vào thang sắt, mình thì xoắn gang bông và cầm cuộn dây.

“Đi theo tôi, chú ý dưới chân nhé.” Ông dặn thêm. “Đừng chạm vào bất cứ thứ gì.”

Khương Đình gật đầu. Cố Hạo hít một hơi thật sâu, một tay cầm đèn pin, tay kia từ từ thả dây câu, tiến sâu vào cống nước mưa tối om.

Di chuyển được hơn chục mét, ông ngoái nhìn nơi mình đã xuống. Luồng sáng lặng lẽ đứng tại chỗ, như vẫn mang theo hơi ấm. Trong chốc lát, Cố Hạo gần như muốn lao trở về, lập tức rời khỏi nơi lạnh lẽo tối tăm này. Tuy nhiên, cứ nghĩ Tô Lâm đang

mò mẫm tiến bước trong bóng tối, ông bèn thôi ngoái lại, nghiêng răng lợi nước, tiếp tục tiến bước.

Ít nhất trước mắt mình vẫn còn ánh sáng. Ít nhất mình còn có một người bạn đồng hành, cho dù người bạn ấy cứ co ro đi sát đằng sau, không dám bước xa quá.

Quả thật, lòng can đảm của Khương Đình đã bay biến ngay khi rời khỏi phạm vi ánh sáng. Ngoại trừ các chỗ đèn pin rọi tới, tất cả đều tối đen. Bóng dáng ông già phía trước khiến em vững dạ đôi chút, cũng là chỗ dựa duy nhất cho em ở nơi mù mịt này. Khương Đình bắt đầu hồi hận vì sự bông bột của mình. Tuy nhiên, em không muốn bỏ cuộc, trực giác mạnh mẽ mách bảo em rằng Tô Lâm vẫn ở đây.

Có lẽ là vì sợ hãi, chẳng mấy chốc Khương Đình đã thấy lạnh buốt cả người, nhất là đôi chân dù đang xỏ ủng. Nước trong cống lạnh vô cùng, cứ như đã gần đến điểm đóng băng. Khương Đình đang tự hỏi tại sao mình không đi tất dày, thì cảm thấy có thứ gì đó trượt qua ủng mình. Em vô thức thét lên và đá mấy phát vào vũng nước đọng.

Cố Hạo ngoái đầu lại, “Sao vậy?”

“Có... có con gì...” Khương Đình tái mặt, hốt hoảng nhìn quanh. “Bò qua chân cháu.”

“Không sao.” Cố Hạo nhẹ nhàng nói. “Chắc là chuột đấy.”

Mặt Khương Đình trắng bệch, “Ở đây có chuột?”

“Nếu không cháu nghĩ chúng nó sống ở đâu?” Cố Hạo cười cười. “Thôi, cháu lần theo dây câu trở lại đi.”

Khương Đình im lặng vài giây, “Không ạ.” Em đẩy cánh tay Cố Hạo. “Đi nào.”

Hai bác cháu tiếp tục đi dọc theo ống cống. Ban đầu, Cố Hạo còn chú ý xem xét các dấu vết dưới chân và trên thành cống, nhưng ông nhanh chóng từ bỏ suy nghĩ tìm được bất kì manh mối nào ở đây. Ngấn mờ trên thành cống cho thấy mực nước nơi này phải gần một mét, bất cứ thứ gì rơi lại cũng sẽ bị dòng nước cuốn phăng. Ông không phân tâm nữa mà tập trung vào hành trình của mình. Khương Đình theo sát phía sau. Không ai bảo ai, họ đều im lặng. Ngoại trừ tiếng lội nước oàm oạp và tiếng thở của họ, ở đây không còn tiếng động nào khác.

Không khí khó mà nói là trong lành, một mùi khẳn khẳn cứ thoảng qua lỗ mũi. Cố Hạo bắt đầu chóng mặt. Ông dừng lại, lấy trong túi đeo vai ra hai chiếc khẩu trang cho mình và Khương Đình, rồi đi tiếp. Bịt mũi bịt miệng có thể tạm thời ngăn chặn mùi khó ngửi, nhưng lại làm tăng tình trạng khó thở. Nửa giờ trôi qua, Cố Hạo thở hồng hộc. Khương Đình phía sau cũng thở hổn hển, bước chân lê lết. Cố Hạo bắt đầu hoài nghi liệu mình có đi tiếp được nữa không. Vòng qua rất nhiều chỗ ngoặt, dùng sang cuộn dây câu thứ hai, cuối cùng họ cũng đi đến hết đoạn ống cống hiện tại.

Trước mặt hiện ra một đoạn cống ngang, cao hơn và rộng hơn, có các bậc thang bằng đá granit nối xuống ống cống họ đang đứng. Cố Hạo cẩn thận bước qua các bậc đá trơn trượt, rồi quay lại đỡ Khương Đình theo. Sau đó, ông giơ đèn pin rọi bên trái và bên phải, đều chỉ thấy bóng tối vô tận.

Cố Hạo đứng im vài giây, thành linh hét lên, “Tô Lâm!” Tiếng hét của ông va đập vào thành cống, và lan dần ra xa. Khương

Đình giật mình, lập tức nín thở, cẩn thận lắng nghe âm thanh. Sâu thẳm bóng tối vẫn tịch mịch như chết.

Khương Đình nhìn Cố Hạo, “Nên đi đường nào bây giờ hở bác?”

Cố Hạo suy nghĩ một lúc rồi rọi đèn pin xuống chân. Dòng nước đang từ từ chảy sang phải, có vẻ lối ra là ở bên này. Hơn nữa, mọi người thường chọn bên phải khi không chắc chắn về hướng đi, hoặc khi đang tràn đầy cảm xúc. Cố Hạo quyết định kéo dây câu đi về phía bên phải, “Nào, hôm nay chúng ta đặt cược vào bên này.”

Ngã mới không khác gì ngã họ vừa đi qua, chỉ được cái rộng rãi hơn nên mùi khó chịu cũng loãng hơn. Cố Hạo kéo khẩu trang xuống cằm, cẩn thận thả dây câu rồi khụt khịt mũi tiến tới.

Đi được một quãng rất dài, khi cuộn dây câu thứ hai thả hết, Cố Hạo phát hiện trên thành cống xuất hiện một ô cửa, chắc lại dẫn vào một ống cống khác. Cố Hạo đoán rằng đoạn họ vừa đi qua là cống chính trong hệ thống cống nước mưa dưới lòng đô thị, đoạn mới phát hiện đây thì là cống nhánh. Điều này phù hợp với hình dung ban đầu của ông. Mạng lưới cống ngầm chết tiệt này tỏa đi nhiều hướng và rất phức tạp. Không phải vô cớ mà Thai Vỹ lo ông “đi lạc”.

Cố Hạo cố gắng tiến bước, và nhận thấy rằng ở cả hai bên thành cống chính, cứ cách một đoạn lại có ô cửa dẫn sang cống nhánh. Nghĩa là Tô Lâm có thể đi theo bất cứ ngã nào.

Khương Đình cũng nhận ra điều này. Khi đi qua một ô cửa khác, em leo lên các bậc thang và nhìn vào cống nhánh, do dự

một chút rồi run rẩy gọi, “Tô Lâm.”

Không có phản hồi. Khương Đình cúi đầu, quay xuống thang với vẻ ủ rũ.

Cố Hạo nhìn em, “Mệt không?”

Khương Đình im lặng gật đầu.

Cố Hạo mở túi vải bạt, lấy áo mưa trải xuống bậc thang. Nghĩ sao, ông lột giày bên dưới áo mưa và ra hiệu cho Khương Đình ngồi xuống, lấy bánh mì và bình giữ nhiệt ra, đưa cho em. Xem chừng đói thật, Khương Đình lập tức xé một miếng bánh mì lớn, chỉ cần hai ba miếng là hết, đoạn rót nước nóng ra nắp bình giữ nhiệt rồi nhấp từng ngụm nhỏ.

Cố Hạo cũng ngồi xuống, ăn một miếng bánh mì và uống một ít nước nóng. Dù có áo mưa ngăn cách, nền đá cứng trở lạnh lẽo vẫn khiến người ta khó chịu. Tuy nhiên, Cố Hạo không muốn đứng dậy. Đôi chân tê nhức cần được nghỉ ngơi, và ông cũng cần suy xét rõ ràng về một số việc.

Trong đó, quan trọng nhất là: Tô Lâm còn sống không?

Giả thuyết 1: Còn sống, suy ra đang mắc kẹt trong cống. Chứ nếu đã lên được mặt đất, Tô Lâm sẽ gọi công an hoặc về nhà ngay lập tức, và không xảy ra những việc sau này. Tuy nhiên, nó đã mất tích một thời gian rồi, làm thế nào nó sống sót được ở đây? Chỉ ít như ông quan sát được, ngoài nước, không có gì để ăn ở cống ngầm. Điều này củng cố giả thuyết thứ hai.

Giả thuyết 2: Tô Lâm đã chết ở đây, xác đã trôi ra sông Lê Thông do mưa lớn. Tuy nhiên, theo kết quả điều tra của Thai Vỹ thì chưa tìm thấy xác chết nào không rõ danh tính. Do đó, Cố Hạo vẫn luôn chú ý phân biệt các mùi trong không khí bản

của công ngầm. Hồi đẩy lùi quân Ân, ông đã quá quen với mùi khắm của xác chết phân hủy, dù trải nghiệm này đã khá lâu, đây vẫn là thứ mùi không dễ gì quên được. Mặc dù tìm kiếm chưa có kết quả, ông vẫn chuẩn bị tinh thần để nhìn thấy một cái xác rửa nát với khuôn mặt gớm ghiếc, trương phềnh và thậm chí bị chuột gặm nhấm.

Cố Hạo nhìn Khương Đình đang co ro bên cạnh. Dù thế nào cũng không thể để đứa trẻ này chứng kiến cảnh ấy. Mặc dù giả thuyết thứ hai có nhiều khả năng hơn, Cố Hạo vẫn muốn tin vào giả thuyết đầu tiên. Đây rõ ràng là một hi vọng vô vọng, nhưng hi vọng lại là điều đẹp đẽ nhất trên đời.

Nếu còn sống trong công ngầm, chắc Tô Lâm đang ở một vị trí thích hợp cho sinh tồn. Suy ra, cống chính và công nhánh đều không phù hợp yêu cầu. Chưa nói gì khác, chỉ riêng nước đọng đã đủ khiến người ta không thể nấn ná lâu dài. Về thức ăn, hãy cứ tin rằng nó có thể và sẽ bắt được chuột, thạch thùng... rồi ăn sống.

Cố Hạo hút hai điếu thuốc, quay đầu nhìn Khương Đình, “Cô bé, đi tiếp được chứ?”

Khương Đình uống hết nước nóng trong nắp bình rồi gật đầu.

Cố Hạo cất áo mưa, giày, bình giữ nhiệt và bánh mì thừa vào túi vải bạt rồi lại kéo dây câu, “Đi nào.”

Cuộc tìm kiếm bắt tận lại bắt đầu. Vẫn nước đọng. Vẫn thành cống phủ rêu. Vẫn các bậc thang và những ô cửa dẫn sang cống nhánh. Vẫn bóng tối và tịch mịch. Đôi khi, Cố Hạo

ngờ rằng họ chỉ loanh quanh tại chỗ, chứ cố gắng làm sao mà dài đến vậy được.

Hễ gặp cổng nhánh, họ sẽ dừng lại một lúc, chui vào tìm kiếm một đoạn và gọi to tên Tô Lâm. Cái nơi quỷ quái này cứ như có ma thuật khiến người ta muốn im lặng, tưởng đâu phát ra tiếng động là sẽ chọc giận con quái vật đang lặn lẽ thu mình dưới vực sâu tăm tối. Vì vậy, mỗi khi hét lên, họ (nhất là Khương Đình) đều hoảng hốt. Cô vừa mong cô bạn kia trả lời, vừa sợ phải nghe thấy một âm thanh kinh dị.

Tiến bước không biết bao lâu, Cố Hạo đột ngột dừng lại, đồng thời thở dài. Khương Đình cũng dừng lại theo và nhìn ánh đèn pin rọi xuống chân ông... Dây câu đang bập bênh trong nước. Em nghe lòng chùng xuống, bất giác liếc cuộn dây trên tay Cố Hạo. Chỉ còn lõi ống.

Cố Hạo nhặt dây câu, quấn hai vòng vào lõi mà không nói một lời. Khương Đình hiểu rằng đây là cuộn cuối cùng, cuộc tìm kiếm hôm nay không thể tiếp tục được nữa. Em đứng lặng, không xác định được mình đang thất vọng hay vui mừng.

Cố Hạo ngẫm nghĩ một lúc rồi ngập ngừng hỏi, “Cháu cầm lõi ống đợi tôi ở đây nhé? Tôi sẽ lần mò thêm một đoạn xem sao.

Khương Đình lập tức mở to mắt kinh hãi, lắc đầu quầy quậy. Cố Hạo cũng không thuyết phục nữa, tuy ông chắc chắn mình sẽ tìm được đường quay lại thôi, nhưng bỏ cô bé này một mình trong bóng tối quả thật là làm khó nó, mà chính ông cũng không yên tâm. Chưa nản lòng, nhưng bất lực, ông cầm đèn pin rọi xa rọi gần một lúc rồi định rút lui.

Đột nhiên, ông thoáng thấy gì đó trên thành cống cách mình tầm chục mét, màu sắc khác với màu bê tông bên cạnh, hình dạng cũng khác. Ông quay sang Khương Đình, “Cháu ở đây chờ nhé, tôi sẽ quay lại sớm.”

“Không, không.” Cô bé lắc đầu như trống bỏi. “Cháu không muốn ở đây một mình.”

“Tôi ra đằng kia thôi mà.” Cố Hạo giơ tay chỉ. “Trong tầm mắt cháu thôi.”

Khương Đình kéo tay áo ông, “Không, cháu đi cùng bác.”

Cố Hạo khó xử, nghĩ ngợi một lát thì lấy bình giữ nhiệt trong túi ra, thử sức nặng rồi quấn dây câu quanh bình, đặt xuống nước.

“Đi nào.”

Vẫn đội hình bác trước cháu sau, cả hai chậm rãi tiến về phía đó, đèn pin rà trên thành cống. Đến gần hơn, Cố Hạo nhìn thấy một cánh cửa sắt tròn đang mở, to đủ cho một người đi qua. Ông ghé sát lại, rọi đèn pin, và phát hiện bên trong có một cái hang.

Sát cửa sắt là mấy bậc thang, nước lấp mé ở cửa, các bậc dưới cùng đều chìm trong nước. Làn nước đục ngầu, ước chừng ngập sâu một mét. Không gian này tương tự như “tiền sảnh”, kết nối với một không gian rộng hơn ở sâu hơn. Cố Hạo giơ đèn rọi xa, lơ mơ thấy tường bám rêu xanh, hình như góc tường có gắn thang sắt.

Nơi này trông giống một cái ao khổng lồ.

Khương Đình ló ra từ đằng sau, tò mò nhìn ngó.

“Nhiều nước thế này...” Em đột nhiên khịt mũi, nhú mào.
“Đây là mùi gì?”

Cố Hạo không trả lời, chỉ ra hiệu cho Khương Đình dừng ngoài cửa sắt, rồi tiếp tục rọi đèn pin xuống vùng nước chết. Ngay từ đầu ông đã ngửi thấy mùi khó chịu lơ lửng trên khoảng không của cái ao... Mùi xác chết. Đủ để đánh thức trí nhớ khứu giác của ông.

Có gì đó đã chết ở đây. Dù là người hay động vật thì cũng sẽ trương phình như cái trống và nổi trên mặt nước. Tuy nhiên, xét trong tầm chiếu của đèn pin thì mặt nước rất phẳng lặng, chẳng có gì ngoài vài nhánh cây và cỏ lá khô héo. Hay nó đang chìm dưới đáy?

Trang bị hiện có không thích hợp để lặn xuống thăm dò. Hơn nữa, ngay cả khi tìm được thứ gì thật, Cố Hạo cũng không muốn Khương Đình bắt gặp. Để xác minh nguồn gốc mùi xác chết này, e rằng phải đến vào một ngày khác. Cố Hạo quay lại, thấy Khương Đình đã lên theo vào, đang tò mò ngó nhìn xuống bậc đá.

“Ở đây không có gì cả, ra ngoài thôi.”

“Bác Cố,” Khương Đình vẫn duy trì tư thế cái nhìn, giờ tay chỉ, “Kia là cái gì?”

Cố Hạo soi đèn pin, phát hiện ở góc giữa bậc thang và tường có một búi đen thúi lùi dập dềnh trong nước. Ông cố nhìn thật kĩ, nhưng vẫn không nhận ra hình dáng ban đầu của nó. Cố Hạo lưỡng lự rồi nằm sấp xuống thêm, nhào người ra với, ngón tay bắt được cảm giác trơn nhội ghê rợn. Búi đen ngấm nước và khá nặng.

Cố Hạo kéo nó lên thêm, trải rộng và nhận ra là một chiếc áo khoác dạ ngắn màu tím sẫm của nữ. Ông nhìn kĩ hơn, rồi ngược lên hỏi Khương Đình, “Lúc đi học các cháu không được mặc loại trang phục này đâu nhì?”

“Vâng.” Khương Đình nhìn chiếc áo khoác dạ sũng nước, cau ... mày. “Bắt buộc phải mặc đồng phục.”

Cố Hạo ngẫm nghĩ, rồi móc đầu ngón chân rê chiếc áo khoác ra cửa. “Hôm nay thế thôi. Về nào.”

Cả hai quay ra cổng chính, tìm chiếc bình giữ nhiệt quần dây rồi trở về. Có dây câu định hướng và họ cũng không muốn nấn ná thêm nữa nên tốc độ di chuyển nhanh hơn nhiều so với khi vào.

Cuối cùng, họ cũng nhìn thấy luồng sáng rọi vào cổng. Cố Hạo tháo dây câu khỏi thang sắt và đỡ Khương Đình leo lên thang trước. Tuy nhiên, cô bé ngừng di chuyển ngay khi nhào người lên mặt đất, đôi chân dài vẫn ở trên thang. Cố Hạo bị kẹt lưng chừng, lên không được xuống không xong, cứ luôn miệng giục giã. Mất một lúc nữa Khương Đình mới leo được ra ngoài, Cố Hạo lồm cồm bò khỏi miệng cổng, vừa định hít thở không khí trong lành thì sững lại, mắt mở to.

Ngọc Thục đứng ngay bên miệng cổng, tức giận nhìn ông.

“Bác Cố!” Chị từ trên cao nhìn xuống, giọng hung hăng. “Tôi nghĩ là đã nói rõ với bác, chúng tôi không muốn nhúng tay vào vụ này nữa.”

“Cô... đừng nóng giận, nghe tôi giải thích.” Cố Hạo chống hai tay xuống đất. “Để tôi lên hẳn đã nhé.”

Ngọc Thục khịt mũi, tránh ra nhường đường. Cố Hạo chắt vạt bỏ khỏi miệng cốc. Đứng dưới nắng trời, ông mới nhận ra người mình và Khương Đình đầy bụi bặm, mạng nhện, vết bẩn, lại còn bốc mùi hôi.

Khương Đình vặn vẹo hai tay, lúng túng đứng bên mẹ, “Mẹ, mẹ đang đi làm cơ mà?”

“Đi làm? Tôi về nấu cơm cho cô đấy!” Ngọc Thục tức giận. “Cô có biết tôi tìm cô bao lâu rồi không?”

“Cô đừng mắng cháu nó.” Cố Hạo phủ bụi trên người. “Đều tại tôi cả...”

“Tất nhiên là tại bác rồi!” Ngọc Thục lại quay phắt sang ông già. “Đưa một đứa bé xuống cái nơi nguy hiểm như vậy, bác đã tính đến hậu quả chưa?”

Khương Đình lẩm bẩm, “Không nguy hiểm chút nào, chỉ hơi tối thôi...”

“Hành động của tôi đúng là không ổn.” Cố Hạo cúi đầu với Ngọc Thục. “Tôi xin lỗi cô.”

“Sao mẹ lại trách Bác Cố chứ!” Nhìn bộ dạng luống cuống của Cố Hạo, Khương Đình bất bình càu nhàu. “Con đòi đi mà.”

“Con đòi đi làm gì? Con giỏi lắm hả?” Ngọc Thục đẩy Khương Đình. “Nếu không về nấu cơm, mẹ đã không...”

“Suốt ngày cơm với nước!” Khương Đình chỉ xuống dưới chân. “Mẹ có nghĩ đến Tô Lâm không? Bạn ấy có gì ăn, mẹ đã quan tâm bao giờ chưa?” Dứt lời, em quay mình rời đi.

Ngọc Thục nhìn con gái, nhìn Cố Hạo, rồi giậm chân chạy theo con.

Cố Hạo không biết nên lên tiếng hay không, cứ thế giương mắt nhìn hai mẹ con lần lượt khuất dạng ở góc ngoặt của tòa nhà. Ông thở dài, cúi xuống đây lại nấp cống, thay sang giày, tháo khẩu trang và găng tay, chậm rãi đi về đằng xa.

Bắn thử và hơi hám, Cố Hạo bỏ ý định bắt xe buýt. Cuốc bộ gần một tiếng đồng hồ mới về đến nhà. Sau khi rửa mặt rửa tay, ông tống cả túi vải bạt lẫn quần áo giày ủng bắn thử vừa thay vào góc nhà. Định nằm nghỉ nửa tiếng rồi dậy nấu ăn, nhưng đầu vừa chạm gối ông đã ngủ li bì.

Khi thức giấc, trời đã tối đen, Cố Hạo nằm yên trên giường hơn mười phút mới lồm cồm bò dậy, tự nhủ phải tìm cái gì bỏ bụng. Vừa mở tủ lạnh thì nghe gõ cửa dồn dập, Cố Hạo lại quay ra.

Cửa mở, Thai Vỹ thò ngay đầu vào, nhìn ông từ đầu xuống chân, “Sao bác không nghe điện thoại?”

Cố Hạo ngẩn người, “Tao ngủ mới dậy, nên không nghe thấy. Sao vậy?”

“Con tưởng bác gặp chuyện gì rồi.” Thai Vỹ thở phào nhẹ nhõm. “Xong việc là con vội vàng chạy qua đây luôn đấy.”

“Chưa ăn gì?”

“Bác nghĩ sao?” Thai Vỹ cau có nói rồi ngồi phịch xuống giường hít hà. “Mùi gì thế này?” Mắt liếc đến đồng quần áo và giày ủng bắn trong góc nhà, anh chợt hiểu ra, liền cau mày. “Bác thật ương bướng. Con đã bảo là không được xuống một mình mà.”

“Tao đi tiền trạm xem sao.” Cố Hạo lấy trong tủ lạnh ra hai quả trứng. “Ăn chút mì tương đen lót dạ nhá?”

“Sao cũng được.” Thai Vỹ mở cửa sổ cho thoáng, lại đi tới gần túi vải bạt, ngồi xổm xuống lục xem. “Chuẩn bị đầy đủ ghê. Bác có tìm được gì không?”

“Chẳng tìm được gì. Cống rộng quá, tao không đi được bao xa.” Cố Hạo với lấy tạp dề treo trên tường. “Tao tìm thấy một nơi như ao nước, vớt được một chiếc áo khoác dạ.”

Thai Vỹ ngẩng đầu chớp mắt, “Áo khoác dạ?”

“Chà, màu tím, của nữ.” Cố Hạo bước tới cửa. “Không biết là của ai, trông còn khá mới.”

Thai Vỹ níu lấy ông già, trợn to mắt, “Bác nói lại lần nữa xem nào!”

19

chứng minh

Thứ Sáu, 17/6/1994. Trời quang đãng, sau nhiều mây.

Vincent bị thương rất nặng. Anh ta đang ngồi xồm bên bếp cồn nhỏ, chậm chạp khuấy bột ngô trong chậu inox, không hó hé một lời. Đầu anh ta trông to hẵn lên trong ánh lửa. Một là do sưng tấy, hai là do nhiều lớp vải quần quanh, máu cứ loang rộng dần.

Anh ta bị thương, là tại một quyết định của tôi.

Mấy hôm nay tôi cứ giặt quần áo suốt. Sau nhiều lần và chà, bộ đồng phục trông đã đỡ bẩn hơn. Tuy nhiên, để trong bóng tối dưới lòng đất này thì còn lâu mới khô, đôi lúc tôi phải mang theo ra ngoài khi đi làm đêm cho nó được hong gió. Đôi giày thể thao trắng thì khó đối phó hơn nhiều. Nước bẩn ngấm vào còn dễ xử, nhiều nhất cũng chỉ khiến giày ngả vàng, chứ vết mực xanh Tô Triết nhỏ lên mới là không thể xóa được. Vincent không hiểu tại sao tôi phải chằng khăng giặt giày như thế, theo anh ta, giày mang được là đủ, màu sắc thế nào thì quan trọng gì.

Anh ta không hiểu suy nghĩ của tôi, càng không hiểu được hành động của tôi. Vì vậy, trong khi tôi loay hoay giặt đôi giày, anh ta cứ chồm hồm bên cạnh, hết nhìn tôi lại nhìn đôi giày bằng ánh mắt nghi hoặc. Có lẽ đoán được tôi muốn xóa những vết mực xanh đó, anh ta bèn làm một điều ngu ngốc. Với suy

nghe dùng dao có thể cạo sạch mực, nè lúc tôi ngủ, thiên tài Vincent bắt đầu thử nghiệm của mình. Anh ta độn một miếng gỗ vào trong giày để kê cao mặt giày lên và lấy dao nạo sần sột. Quả thật mực có mờ đi. Như được tiếp sức, anh ta bèn ráo riết đưa dao, hậu quả là là mặt giày thủng một lỗ to.

Tôi nổi điên với anh ta, sau đó khóc bù lu bù loa. Tôi khóc lóc thảm thiết như thế không phải vì đôi giày. Thực tế cố lắm thì vẫn đi được, chỉ là chưa đủ hoàn hảo mà thôi. Tôi không hiểu nổi tại sao những gì mình trân trọng luôn bị phá hủy một cách dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ là tại tôi không xứng đáng? Không xứng đáng với cả một đôi giày cũ đã đi quá lâu và loang lổ vết mực?

Vincent hoảng hốt đến mức buổi tối gọi tôi đi làm cũng rất dè dặt.

Tất nhiên là tôi phớt lờ, anh ta hậm hực bỏ đi một mình, và đi suốt cả đêm với nguyên một ngày nữa. Trong hơn hai mươi tiếng đồng hồ ấy, tôi đi từ giận dữ đến nghi ngờ, sợ hãi, và cuối cùng là lo lắng sâu sắc. Anh ta có để thức ăn lại, nên tôi không đói, nhưng tôi thực sự tưởng rằng mình đã bị bỏ rơi mãi mãi. Một con bé chuyên lãng phí thức ăn, nước uống, nến thắp của anh ta, lại thường xuyên đưa ra những yêu cầu kì quái, tính khí thì khó chịu... Có gì đáng để lưu luyến?

Đúng lúc tôi định lên mặt đất để tìm thì Vincent quay về.

Thấy anh ta chui vào cửa sắt, tôi nuốt lại tiếng reo vui. Dưới ánh nến, bộ dạng anh ta thật khủng khiếp. Nửa mặt dính đầy máu đông, còn lại là u cục bầm tím. Nhưng anh ta tung tăng chạy đến gần tôi với vẻ hạnh phúc.

Tôi chộp lấy cánh tay anh ta, “Anh sao vậy?”

Vincent rú lên, “Ồi ôi!” Tôi nhìn đầu anh ta thì thấy mảng tóc bên trái bết dính, sờ vào thì hóa ra là máu chưa khô.

Tôi vội vã lấy cồn, lại xé vạt chiếc áo mùa thu màu hồng không hiểu Vincent moi đầu ra, thấm nước rồi cẩn thận lau từng chút máu trên đầu anh ta. Vén tóc ra thì thấy một vết nứt dài tứa máu, tôi vừa hoảng vừa cáu, bèn quát hỏi, “Anh đã làm gì?”

Vincent cúi đầu để tôi xử lý vết thương, trong mồm lúng túng những gì không rõ. Tôi chỉ nghe ra được “phía Đông” “rất đông”. Tôi xé tiếp một mảnh ở chiếc áo mùa thu, nhúng vào cồn rồi lau lên vết thương. Anh ta run bắn, rút bàn tay đang đút trong ngực ra, ném một gói giấy xuống đất và la lối, “Ồi ôi!”

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích.” Tôi ấn với anh ta. “Chịu đựng một chút, sẽ xong nhanh thôi.”

Vincent ngoan ngoãn không vùng vẫy nữa. Tuy nhiên, thân hình run rẩy cho tôi biết anh ta đang rất đau. Tôi bắt mình cứng rắn lên, lau đi lau lại vết thương. Cuối cùng xé toàn bộ chiếc áo thành những dải dài, quấn quanh đầu anh ta. Giờ thì trong đầu anh ta to tướng, bộ dạng vừa đáng thương vừa hài hước. Tôi ngồi trước mặt, nhìn vào mắt Vincent, nghiêm túc hỏi, “Anh đã ở đâu? Làm sao lại bị thương?”

Anh ta ngây ngốc nhìn tôi, lẩm bẩm “phía Đông” rồi cười toe, đưa tay nhặt gói giấy dưới đất lên, đặc thẳng mở ra.

Đó là một đôi giày thể thao. Trắng muốt. Mới toanh.

Tôi nhìn đôi giày không chớp mắt, cho đến khi tầm nhìn nhòe đi. Cuối cùng tôi đã hiểu, Vincent đến bãi rác phía Đông.

Nơi này nằm ngoài “địa bàn làm việc” của anh ta. Tôi không tưởng tượng nổi làm sao anh ta chộp được chiến lợi phẩm ngay dưới mũi các “đồng nghiệp” thù địch đó, càng không muốn hình dung cảnh anh ta cãi vã, la hét và ẩu đả với họ, để máu me bê bết và mang vài món có giá trị về đổi lấy đôi giày thể thao màu trắng này.

Đó có lẽ là một Vincent tôi chưa từng thấy, một Vincent hung bạo như con thú. Anh ta liều mình như vậy chỉ để thỏa mãn khát khao nực cười của tôi. Bây giờ, con thú Vincent đang ngồi xồm cạnh bếp cồn, ngân nga một khúc nhạc lạc điệu và khuấy bữa tối, dường như đã quên bằng vết thương đâm máu trên đầu. Tôi thì ngồi trong góc phòng và viết những dòng này, lòng chan chứa xót xa, đau buồn, nhưng lại nhen nhóm cả hân hoan.

Bởi vì, Vincent vừa chứng minh với tôi rằng, tôi xứng đáng.
Tôi xứng đáng.

Điện thoại reo.

“A lô!” Không thấy trả lời. Cố Hạo chợt dạ, Đỗ Thiến chẳng? Ông định hỏi thì giọng Ngọc Thục lọt vào tai, “Bác Cố, tôi là mẹ Khương Đình.”

“Ừm, tôi nhận ra rồi.” Cố Hạo thầm kinh ngạc. “Cô... cháu nó vẫn ổn chứ?”

“Xin lỗi vì hôm qua nổi nóng với bác.”

“Không sao.” Cố Hạo vội vàng nói. “Quả là tôi đã hành động thiếu suy nghĩ. Khương Đình dù sao vẫn còn là con trẻ.”

Tiếng thở dài khe khẽ vọng ra từ ống nghe, “Tôi đã trao đổi với Đình Đình. Nói thế nào nhỉ, tình hình của chúng tôi hiện giờ hơi nhạy cảm, phải cẩn thận về nhiều mặt.” Tâm trạng Ngọc Thục xem chừng sa sút. “Nghe cháu kể là không tìm thấy Tô Lâm?”

“Không. Nhưng chúng tôi đã tìm thấy một nơi giống cái ao và một chiếc áo khoác dạ. Vì vậy lát nữa tôi phải đến công an thành phố.”

“Công an thành phố? Tại sao?”

“Tôi không rõ, hình như các manh mối này liên quan đến cả vụ án khác. Một người thân của tôi bên công an sẽ đưa cho tôi bản đồ hệ thống cống nước mưa ngầm. Có bản đồ rồi, tôi không phải mò mẫm như rắn mất đầu nữa.”

“Tức là bác vẫn tiếp tục tìm đứa trẻ đó?”

“Tất nhiên. Đã mất công đến mức này, cũng phải thu được kết quả nào chứ.”

“Ừm.” Ngọc Thục im lặng một lúc. “Khi nào bác đến công an thành phố?”

“Bây giờ đây.”

“Ồ!” Ngọc Thục dường như đã hạ quyết tâm. “Tôi đi với.”

“Cô đi với?” Cố Hạo rất kinh ngạc. “Cũng... không cần thiết đâu.”

“Gặp nhau ở cổng trụ sở công an nhé.” Ngọc Thục nói nhanh. “Bấy giờ tôi sẽ nói rõ.”

Khi gặp mặt, Cố Hạo thấy Ngọc Thục nở nụ cười rất gượng gạo, xem chừng trĩu nặng tâm sự. Sau vài câu chào hỏi lấy lệ,

Ngọc Thục đưa mắt về phía bất giác có cảnh sát vũ trang canh giữ và tòa nhà năm tầng cách đó không xa.

“Lần đầu tiên cô đến công an thành phố à?”

“Vâng!” Ngọc Thục cười khổ. “Tôi là dân đen, có giao thiệp với cảnh sát bao giờ đâu.”

Cố Hạo ngẫm nghĩ, “Tại sao cô muốn đi với tôi?”

“Giống như bác nói, mất công đến mức này phải thu được kết quả gì chứ.” Ngọc Thục thở dài. “Chúng tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng tiếp theo đây, tôi sẽ là người tìm cùng bác.”

Cố Hạo kinh ngạc trố mắt, “Sao lại thành ra thế?”

“Vụ này khiến Đình Đình băn khoăn nhiều lắm.” Ngọc Thục lắc đầu. “Thật ra hôm qua mẹ con tôi cãi nhau rất gay gắt. Cháu nó khẳng khẳng đòi giúp bác tìm Tô Lâm. Còn tôi... Tôi không muốn con trẻ dính líu vào những việc như vậy.” Chị nhìn Cố Hạo. “Bác Cố, tôi mong bác không nghĩ tôi là người ích kỷ. Thật ra, tôi cũng rất xót xa cho đứa trẻ đó. Nhất là sau khi gặp bố mẹ nó, tôi nóng lòng muốn tìm được nó ngay, đưa nó về nhà tôi.”

Cố Hạo mỉm cười, “Cô là người tốt.”

“Cũng không thể nói thế.” Ngọc Thục đỏ mặt. “Cuối cùng, tôi và Đình Đình đã thỏa thuận được với nhau. Nó chuyên tâm học hành, tôi đi tìm Tô Lâm.”

“Liệu đám Mã Na... có gây sự với Khương Đình không?”

“Nó dám à!” Ngọc Thục thốt lên. “Lần trước nó tát Đình Đình, tôi vẫn chưa tính sổ đây. Làm cái gì có lý thì thôi chứ! Không thể để người tốt bị bắt nạt mãi được.”

Cố Hạo gật đầu, “Đúng lắm.”

Lúc này, Thai Vỹ bước ra khỏi tòa nhà năm tầng, thấy Cố Hạo đang đứng cùng một phụ nữ lạ mặt thì không khỏi lộ vẻ nghi hoặc. “Bác Cố,” anh bước đến gần, nhìn Ngọc Thục. “Đây là...?”

“Chuyện dài lắm.” Cố Hạo ra hiệu cho Thai Vỹ dẫn đường. “Vào trong rồi nói.”

Có hai người đàn ông đang ngồi bên bàn họp dài, một tầm trung niên, một lớn tuổi hơn đôi chút. Thấy Thai Vỹ đi vào cùng Cố Hạo và Ngọc Thục, hai người lần lượt đứng dậy.

“Đây là cha đỡ đầu của con, Cố Hạo,” Thai Vỹ giới thiệu với họ. “Còn đây...”

“Là người đi cùng tôi, họ Khương.” Cố Hạo chìa tay ra. “Làm phiền mọi người rồi.”

“Phiền gì đâu! Tôi là Vương Hiến Giang, sư phụ của Vỹ.” Người đàn ông lớn tuổi bắt tay Cố Hạo. “Đây là chuyên viên Trần ở Viện Quy hoạch thành phố.”

Chào hỏi xong, ai nấy ngồi vào chỗ. Vương hắng giọng, “Vào đề luôn nhé. Vỹ bảo bác tìm thấy một chiếc áo khoác nữ bằng dạ màu tím dưới cống nước mưa?”

Cố Hạo gật đầu, “Đúng vậy.”

Thai Vỹ lấy một tập tài liệu trên bàn, rút ra một tấm ảnh đưa cho Cố Hạo, “Bác xem có phải cái này không?”

Nơi chụp ảnh chắc là công viên thành phố. Một phụ nữ ngồi xổm trên đất, tay ôm một cậu bé, mỉm cười và làm dấu chữ V với ống kính. Cô mặc áo khoác ngắn bằng dạ màu tím. Cố Hạo nhìn kỹ rồi gật đầu, “Đúng vậy, chính là kiểu dáng này.”

Thai Vỹ vung mạnh nắm đấm phải, vẻ mặt phẫn khích.

Vương vẫn thản nhiên, “Bác tìm thấy ở đâu?”

Cố Hạo nhớ lại, và miêu tả không gian cho họ nghe. Vương nhìn sang chuyên viên Viện Quy hoạch. Trần đẩy kính và suy tư một lúc, “Nghe bác nói, thì rất giống bể chứa của hệ thống cống nước mưa.”

Vương hấp háy mắt, “Bể chứa này có tác dụng gì?”

“Nước mưa khác với nước thải sinh hoạt. Xả khơi khơi thì rất lãng phí. Vì thế dưới cống ngầm thành phố có làm một vài bể chứa để thu gom nước mưa. Nhỡ cần thì dùng.”

Vương lại quay sang Cố Hạo, “Bác còn tìm được chỗ đó không?”

Cố Hạo chậm rãi châm điếu thuốc, “Trước tiên anh cho tôi biết, chiếc áo khoác tôi tìm thấy là gì, được không?”

Thai Vỹ nhìn Vương, thấy ông gật đầu, bèn nói, “Bác có nhớ con từng kể về vụ án hiếp dâm giết người ở kênh Vệ Hồng không?” Thai Vỹ hất mặt về phía tấm ảnh. “Chúng con ngờ rằng chiếc áo bác tìm thấy là của một trong các nạn nhân.”

Ngọc Thục bật thốt, rồi che miệng lại.

Vương lên tiếng, “Nói cách khác, nơi bác đến có lẽ là hiện trường ném xác.”

“Hiểu rồi.” Vẻ mặt Cố Hạo trở nên nghiêm nghị. “Cần thì đi lần nữa, tôi nghĩ không sao đâu.”

“Không phải vất vả như vậy.” Trần xua tay, “Bác đi từ miệng cống nào xuống?”

“Địa chỉ cụ thể...” Cố Hạo quay sang Ngọc Thục, “Cô cho họ biết nhé!”

Mặt xám xịt, Ngọc Thục cho biết tên khu chung cư nhà mình. Trần lấy bản vẽ hệ thống cống nước mưa, cẩn thận tìm kiếm rồi khoanh một vòng tròn vào miệng cống nào đấy.

“Hắn là ở đây.” Anh đẩy bức vẽ đến trước mặt Cố Hạo. “Bác đi hướng nào?”

Cố Hạo nhìn bản vẽ, cố khớp những đường kẻ mỏng manh đan chéo vào hệ thống đường ống bê tông tối tăm, ẩm thấp hôm qua, “Sau khi xuống cống, tôi đi sang phải...” Ông cầm bút chì Trần đưa và chậm rãi di chuyển trên bản vẽ. “Ngọt qua vài chỗ rẽ, rồi bước ra một đoạn cống cắt ngang, to hơn và rộng hơn...”

Trần gật đầu, “Cống chính đấy. Sau đó thì sao?”

“Sau đó tiếp tục sang phải, đi mãi...” Cố Hạo hồi tưởng lộ trình và nhìn tỉ lệ bản vẽ. “Chúng tôi dùng cả thảy ba cuộn dây câu...” Ngồi bút dừng ở một khoanh vuông bên cạnh cống chính. “Chắc là đây.”

Trần ghé lại gần bản vẽ, “Bể chứa dưới bảo tàng.”

Thai Vỹ bật dậy, chạy tới tấm bản đồ lớn treo ở đầu phòng họp, ngẩng đầu nhìn. Vài giây sau, anh quay lại, bắt gặp ánh mắt dò hỏi của Vương thì đáp, “Khu B.”

“Tốt lắm.” Vương rút cuộc cũng có sắc mừng. “Chúng ta...”

Thình lình cửa phòng họp bị đẩy ra, một thanh niên đeo kính thò nửa người vào. Mọi người ngồi quanh bàn nhất loạt nhìn ra. Ngọc Thục cau mày, trông quen quá, hình như chị đã gặp ở đâu.

Thanh niên lộ vẻ nghi hoặc, “Cho tôi hỏi cảnh sát Vương Hiến Giang?”

Vương nhìn từ đầu xuống chân người khách, “Tôi đây.”

“À, đồn công an gần nhà gọi điện bảo tôi đến công an thành phố tìm anh.” Thanh niên bước vào. “Tôi tên là Chu Hy Kiệt.”

“Chu gì nhỉ?” Vương cau mày, rồi đột nhiên vỗ trán. “Thai Vỹ, đưa cậu ta sang gặp bác sĩ Đỗ.”

“Cảnh sát Vương,” Chu Hy Kiệt vẫn nghi hoặc. “Cho tôi hỏi các anh tìm tôi vì chuyện gì được không?”

Vương trở Thai Vỹ, “Cậu ấy sẽ cho cậu biết việc cần làm.”

Sau một thoáng do dự, Chu Hy Kiệt gật đầu theo Thai Vỹ ra khỏi phòng họp.

Vương cũng đứng lên, “Giờ tôi phải đi gặp bên kĩ thuật. Mọi người đợi tôi một lúc. Thai Vỹ về thì chúng ta cùng lên đường.” Ông lại nhìn Cố Hạo. “Lát nữa phiền bác đi với chúng tôi nhé.”

Cố Hạo gật đầu, “Được. Bản vẽ cống ngầm này, phô tô cho tôi một bản được không?”

“Được chứ. Bảo Thai Vỹ sao cho bác.” Vương lại nhìn Ngọc Thục. “Còn cô...”

Mặt vẫn tái nhợt, Ngọc Thục nói, “Tôi cũng đi.” Nhưng hơn một giờ sau, khi theo đông đảo cảnh sát xuống cống ngầm bên dưới bảo tàng, chị buộc phải thừa nhận đã đánh giá quá cao lòng dũng cảm của mình. Cho dù có cảnh sát ở cả trước và sau, cho dù có đèn rọi sáng trưng, nhưng cứ nghĩ ở đây từng có ba xác chết bập bênh, chị không khỏi thở gấp, da đầu tê cả đi.

Có bản đồ, họ nhanh chóng tìm ra cái gọi là bể chứa nước mưa. Không khí nhộn nhịp hẳn lên nhờ chiếc áo khoác dạ nữ màu tím ướt sũng mà Cố Hạo bỏ lại bên cánh cửa sắt tròn. Ngay sau đó, đèn rọi được dựng lên trong bể, giám định viên hiện

trường lập tức khám nghiệm cửa sắt. Một số cảnh sát trẻ cỏi hết, chỉ để độc quần lót nhảy xuống nước lặn tìm. Trong phút chốc, mặt nước trống trải rộng lớn loa loa toàn flash máy ảnh và ánh đèn pin siêu sáng.

Áo khoác dạ tím được thu cất vào túi nhựa lớn và niêm phong lại. Tiếp đó, nhiều thứ khác được trực vớt từ bể chứa. Ví da phồng rộp vì ngâm nước. Chìa khóa han gỉ. Thắt lưng. Quần bò. Áo ngực, quần lót...

Ngọc Thục vẫn đứng bên ngoài cổng chính, dù đang xỏ đôi ủng Thai Vỹ mang cho, chị vẫn lạnh tái người, và càng thêm rùng mình khi nhìn những món đồ cảnh sát mang ra. Đáng sợ quá! Chị như nhìn thấy ở nơi tối tăm cách mình vài mét, ba phụ nữ trần truồng không còn sự sống bị ném xuống lòng nước giá buốt. Sau một cơn mưa lớn, không cưỡng được dòng chảy mạnh, họ trôi giạt, sóng sánh, xô va vào nhau, cuối cùng dâng cao theo mực nước, bật ra qua cánh cửa sắt hẹp, bập bênh theo công chính lao xuôi xuống đầu chưa biết, bộ dạng gớm ghiếc và khốn khổ. Ngọc Thục càng kinh hãi hơn khi nghĩ chính làn nước dưới chân mình từng ngâm thân thể tái xanh của họ, nhưng chị cũng không tránh vào đâu được.

Cố Hạo thì cố thủ bên cửa sắt, lặng lẽ nhìn cảnh sát tác nghiệp. Vương đứng cạnh ông, vẻ mặt nặng nề.

Thai Vỹ niêm phong xong một túi vật chứng, nhìn hộp trang điểm màu đỏ thẫm bên trong, quay lại nói với Cố Hạo, “Công bác lần này lớn lắm!”

Cố Hạo cười cười, “Chó ngáp phải ruồi thôi.”

Wang nhìn Thai Vỹ, “Thái độ của Chu Hy Kiệt thế nào?”

“Rất hợp tác. Không lèo nhèo hỏi han như những người khác.” Thai Vỹ nhún vai. “Lấy máu xong thì về.”

Vương ngẫm nghĩ, “Bác sĩ Đỗ bảo sao?”

“Nghe bảo phó giám đốc Hồ đã vận dụng quan hệ cá nhân để xếp vụ của chúng ta vào hàng ưu tiên ở tỉnh Liêu Ninh.” Thai Vỹ tỏ vẻ tự tin. “Ước tính một tuần nữa sẽ có kết quả.”

“Về nhắn bác sĩ Đỗ, bảo nhờ Liêu Ninh kiểm tra các mẫu gửi từ khu B trước nhất.”

“Vâng.”

Sực nhớ ra điều gì, Cố Hạo kéo tay áo Thai Vỹ, “Sao bản vẽ cho tao chưa?”

“Suýt nữa con quên, may bác nhắc.” Thai Vỹ vỗ trán, lấy trong túi ra một tờ giấy gấp. “Mà việc của bác vẫn chưa xong nhỉ.”

Cố Hạo mở bản vẽ nhìn lướt qua, rồi lại vô thức liếc Ngọc Thục. Người phụ nữ ôm vai đứng trơ trọi ở góc khuất ánh đèn, bộ dạng khiếp sợ. Cố Hạo bước tới, lấy bình giữ nhiệt trong túi, rót một ít nước nóng ra nắp đưa cho chị, “Uống cho ấm người.”

Ngọc Thục cảm kích nhận lấy, từ tốn uống từng ngụm, “Khi nào họ làm xong?”

“Chưa biết nữa. Chắc sẽ lâu đấy, hình như họ định rút cạn bể chứa để xem còn sót gì không.”

“Vậy chúng ta...”

Cố Hạo suy nghĩ một lúc rồi nhìn sang chuyên viên Viện Quy hoạch đứng ở đầu kia cửa sắt, thấy anh ta cũng đang hút thuốc cho qua thời gian như mình. Ông cầm bản vẽ bước tới, “Phiên cậu một lát được không?”

“Có gì phiền đầu bác, tạm thời người ta cũng chưa cần đến tôi.” Trần vẫn ngậm điều thuốc trong miệng. “Bác nói đi ạ.”

“Chẳng là, chúng tôi cần tìm một người trong cống ngầm này.”

“Hả?” Trần nhướn mày ra dấu về phía các cảnh sát đang bận rộn.

“Không phải vụ đó.” Cố Hạo lắc đầu. “Người chúng tôi đang tìm có thể còn sống.”

“Ở đây á?” Trần càng thêm kinh ngạc. “Ai thế?”

“Thật ra bể chứa đã cho tôi một số gợi ý.” Cố Hạo chỉ vào bản vẽ. “Tôi muốn hỏi anh, trong hệ thống cống nước mưa, có nơi nào phù hợp để sinh sống một thời gian không?”

Trần trầm ngâm một lúc, “Không thể sinh sống trong cống được. Nơi này ngập nước quanh năm, ngồi hay nằm đều không thể. Tuy nhiên, chỗ bể chứa nước mưa bác bảo, thì có thể đấy.”

“Có thể là sao?” Cố Hạo nhìn cửa sắt tròn lọt sáng ra. “Cũng ngập nước mà.”

“Bể chứa nước mưa thường được xây dựng bên dưới các khu cây xanh, thường là vùng đất trũng. Chẳng hạn có mưa bão lớn, nước sẽ theo ống cống chảy vào bể chứa, đây rồi thì chảy ra cống chính.” Trần gãi gáy. “Nước trong bể này tích lại từ trận mưa hôm 23 tháng Năm vừa rồi. Tuy nhiên, giả sử cống tắc thì bể sẽ không đầy nước đâu.”

“Nói cách khác, có những nơi khô ráo?”

“Phải.”

“Cống tắc...” Cố Hạo lẩm bẩm, bất chợt nhớ lại tờ báo đọc vào sáng 24 tháng Năm.

“Có mấy bể chứa thế này ở thành phố ta?”

“Bốn.”

“Một trong số chúng nằm bên dưới trảng cỏ Quảng trường Văn hóa, đúng không?”

“Đúng.” Trần xem bản vẽ. “Cách đây một dạo, hình như đằng ấy có báo sửa. Chắc là phế liệu của công trình xây dựng nào đấy bị chôn lấp bừa bãi, làm tắc ống cống.”

“Đã hiểu.” Mắt Cố Hạo sáng lên. “Nếu tôi muốn xuống bể chứa đó thì đi qua miệng cống nào là tiện nhất?”

Trần ghé sát vào bản vẽ, vừa rê ngón tay qua các điểm đánh dấu vừa lẩm bẩm, cuối cùng chỉ vào một điểm, “Đây, cách chỗ này gần nhất.”

“Cảm ơn cậu.” Cố Hạo bắt tay với Trần, cẩn thận cất bản vẽ về túi vải bạt, quay ra gọi. “Vỹ ơi, tao đi trước đây!”

Thai Vỹ rào bước tới, “Bác Cố...”

“Tao phải đi tìm đứa trẻ đó.” Cố Hạo hất mặt về phía Vương. “Nói giùm với sư phụ mày một tiếng nhé.”

Thai Vỹ ngập ngừng, “Con đi với bác.”

“Không, đừng để ảnh hưởng công việc.” Cố Hạo vỗ vỗ túi vải. “Tao có bản vẽ, không đi lạc được đâu.”

“Thế... cũng được.” Thai Vỹ gật đầu. “Bác đi cẩn thận.”

Cố Hạo vẫy tay gọi Ngọc Thục, “Lên thôi cô ơi!”

Lòng đất tối tăm khiến người ta mất đi khái niệm về thời gian. Hai người chui lên khỏi cống ngầm thì thấy trời đã tối, đổi hai chuyến xe buýt mới đến được Quảng trường Văn hóa. Cố Hạo và Ngọc Thục thay ủng ra, cuốc bộ đến trạm xe buýt ngong ngóng chờ xe 13.

Cố Hạo thỉnh thoảng nhìn đồng hồ. Ngọc Thục ở bên cạnh tự hít ngửi mình một lúc, chỉ sợ vẫn còn mùi khó chịu. Lên xe rồi, chị trốn tuốt về phía đuôi xe, cố gắng tránh tiếp xúc với các hành khách khác.

Khoảng nửa giờ sau, họ đến Quảng trường Văn hóa. Ở đây có nhiều người đi dạo, thả diều, chụp ảnh rất sôi động. Cố Hạo mua một ít que phát sáng của người bán hàng rong, rồi cầm bản vẽ đi len qua đám đông, theo sau là Ngọc Thục thở hổn hển. Theo chỉ dẫn trên bản vẽ, họ nhanh chóng tìm thấy miệng cống trên con đường nhựa nằm giữa hai trảng cỏ cây. Vị trí này tương đối hẻo lánh, bên cạnh có một bụi cây lớn che chắn. Cố Hạo và Ngọc Thục xỏ lại ủng. Cố Hạo bê nắp cống ra, lại bẻ một vài cành cây đặt xuống cạnh miệng cống để cảnh báo người qua lại. Hai người lần lượt chui xuống.

Lần này chỉ có hai người, một chiếc đèn pin và mấy que phát sáng, Ngọc Thục căng thẳng hơn rất nhiều, gần như đeo sát Cố Hạo. May mắn thay, các kí hiệu trên bản vẽ đủ rõ ràng. Từ cống nhánh rẽ sang cống chính không bao lâu, đèn pin quét qua thành công, rọi đến một cửa sắt tròn. Cố Hạo thận trọng bước tới, rọi đèn pin vào cửa sắt rồi cố vặn van. Dù rín rít vì han gỉ, van vẫn xoay đi, và cửa mở ra cùng tiếng ken két. Cố Hạo nhìn Ngọc Thục, thấy chị ngó lom lom vào khe cửa, sắc mặt xanh mét dưới que phát sáng, trông vừa kích động vừa sợ hãi.

Cố Hạo kéo cửa đi trước. Vừa đặt chân vào trong, ông lập tức nhận ra sàn rất khô. Đồng thời, một mùi khó tả ập vào mặt, là hỗn hợp của sáp, bánh bao nhân thịt để qua đêm, cháo ngô

ngươi ngắt, xà phòng, bia thiu... Trong một khoảnh khắc, ông còn tưởng mình đang quay về căn bếp chung ở nhà.

Ngọc Thục khịt mũi, hiển nhiên đã nhận ra sự dị thường ở đây.

Hai người rảo bước, đặt chân lên bậc thang bằng đá granit. Tâm chiếu của đèn pin lan xa, tiết lộ thêm nhiều thứ trước mắt.

Đầu tiên, Cố Hạo chú ý đến một tấm nệm trải dưới sàn, bên trên có tấm chăn gấp vuông vắn. Ngoài ra, còn mấy vỏ chai bia cầm nển, thùng nước lớn, chậu inox đựng cháo ngô đã khô, và vài chiếc lon trông giống bếp cồn tự chế...

Ngọc Thục thở dốc, Cố Hạo bất giác đưa mắt nhìn chị, Ngọc Thục cũng nhìn lại ông, ánh mắt long lanh. Có người sinh sống ở đây, không nghi ngờ gì nữa. Cố Hạo nhấc chậu inox lên, chọc ngón tay vào cháo ngô, một lớp vỏ quánh đã hình thành trên mặt cháo, nhưng bên dưới vẫn chưa đóng rắn, cho thấy cháo để chưa quá lâu. Ngoài ra, những mẫu nển tàn đặt rải rác trên sàn trống cũng khẳng định có người đã sinh sống ở đây một thời gian.

Tim Cố Hạo bắt đầu đập loạn xạ. Người đó có phải là Tô Lâm? Ông nhanh tay lục soát “căn phòng”, cố tìm những đồ vật hoặc dấu vết ngô hầu hé lộ lại lịch người cư ngụ. Càng lúc càng phát hiện được nhiều thứ: đầu mẫu bút chì, áo cotton mùa thu xé thành dải, vỏ thuốc lá rồng nhãn hiệu Hồng Mai, chai cồn nhỏ...

Đột nhiên, Ngọc Thục buột miệng thốt lên, Cố Hạo nhìn lại thì thấy chị đang ngó chăm chăm vào bức tường trong bóng tối, “Bác Cố, trông kìa, cái gì kìa?”

Cố Hạo rọi đèn pin lên thì thấy một sợi dây thép chằng ra trên tường, hai đầu đóng đinh, trên đó vắt vài chiếc quần áo, một trong số quần áo là bộ đồ kiểu thể thao xanh trắng. Gần như ngừng thở, Cố Hạo nhảy xổ đến cầm bộ quần áo lên quan sát, rồi đưa mắt nhìn Ngọc Thục.

“Đúng, giống hệt đồng phục của Khương Đình.” Nước mắt trào ra, Ngọc Thục nắm lấy tay áo Cố Hạo lắc qua lắc lại, mếu máo. “Bác Cố, chúng ta tìm thấy đứa nhỏ rồi!”

“Đừng vội mừng!” Cố Hạo vẫn chưa tin nổi, đầu óc quay cuồng. “Vỡn vẹn một bộ quần áo, không chứng minh được điều gì... Ngộ nhỡ là ai nhặt được thì sao?”

“Giặt sạch đây này. Nếu nhặt về làm giẻ, không ai giặt làm gì.” Ngọc Thục náo nức ghé bộ đồ vào mũi Cố Hạo. “Bác ngủ đi, có mùi bột giặt.”

Cố Hạo vừa cầm lấy bộ đồ, Ngọc Thục đã giật đèn pin rọi vào bóng tối. Và chỉ tích tắc sau, chị hét to, lao xuống nệm, lôi một chiếc cặp học sinh từ dưới lớp chăn. Chị hấp tấp dốc ngược cặp, cầm một quyển vở lên xem, ném xuống, lại cầm một cuốn sách có vẻ là sách giáo khoa lên, mở ra. Vẫn quỳ trên nệm, chị chìa ngay sách về phía Cố Hạo.

Ông già nhận lấy, và đọc thấy ở trang đầu tiên: Tô Lâm, lớp 11D. Bốn chữ. Một dấu phẩy. Cố Hạo trân trối xem đến hơn mười giây, rớt cuộc cũng nở nụ cười. “Cô Khương, chúng ta tìm được nó rồi.”

Ngọc Thục đột nhiên bưng miệng, vẫn ngồi trên nệm, bật khóc sục sùi, “Con bé... sống ở một nơi thế này... ăn những thứ này...”

Cố Hạo thương xót đứa trẻ, cũng không biết làm thế nào để an ủi Ngọc Thục, đành từ tốn cho lại các món vào cặp, ngồi xuống bên cạnh người phụ nữ, châm điếu thuốc, im lặng rít một hơi.

Sau vài phút, tiếng khóc của Ngọc Thục ngớt dần, chị lau nước mắt, ngượng ngùng thì thầm, “Không người mẹ nào đành lòng nhìn cảnh này được.”

“Tôi hiểu mà.” Cố Hạo mỉm cười. “May mắn thay, chúng ta đã không tốn công vô ích.”

“Nhưng mà...” Ngọc Thục nhìn quanh. “Con bé đi đâu vậy?” “Chắc là đi tìm đồ ăn?” Cố Hạo suy nghĩ một chút. “Không sao, nó đã sống ở đây thì nhất định sẽ quay lại thôi.”

“Nhưng,” Ngọc Thục do dự. “Hình như con bé không ở một mình.”

Cố Hạo gật đầu. Thật vậy, mấy vỏ bao thuốc và vỏ chai bia kia chắc chắn không phải của Tô Lâm. Hơn nữa, ông cũng không cho rằng một cô gái có thể sống dưới lòng đất lâu như vậy mà thiếu sự giúp đỡ của người khác. Bù lại, Tô Lâm có phải trả giá cho sự giúp đỡ này không hay trả giá thế nào, ông không muốn nghĩ đến.

“Chờ nó đi.” Cố Hạo tư lự nói. “Gặp nó rồi, mọi việc sẽ sáng tỏ.” Ngọc Thục trầm ngâm, “Tìm được Tô Lâm, bác định làm gì?”

Cố Hạo hiểu ngụ ý trong câu hỏi. Việc Tô Lâm “sống lại” sẽ đẩy gia đình họ Tô vào cảnh khó xử, buộc họ lựa chọn. Và cô gái tội nghiệp vẫn phải đối mặt với số phận bị ruồng bỏ bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, Cố Hạo đã có câu trả lời cho điều này từ lâu.

“...? Còn làm gì được?” Cố Hạo cười. “Dùng cách của cô thôi.”
Ngọc Thục nhướn mày, “Hả?”

Cố Hạo ngừng cười, nghiêm nghị nói. “Tôi sẽ nhận đứa trẻ làm con nuôi. Nếu nó cảm thấy bất tiện khi sống gần cha mẹ ruột, chúng tôi sẽ dọn đi nơi khác.” Ông vươn vai, “Tuy đã lớn tuổi, nhưng tôi thừa sức bầu bạn với con bé cả chục năm nữa, ít nhất là nuôi nó cho xong đại học.”

Ngọc Thục mỉm cười, nhắm mắt lại, lắc đầu, “Bác đúng là người tốt.”

“Không tốt lắm.” Cố Hạo thở dài thườn thượt. “Tuổi già xế bóng còn nhặt được một cô con gái, lợi phần tôi thôi.”

“Đừng nghĩ đơn giản quá, nhà họ Tô có thể quấy rầy bác đấy.”

“Quấy đi! Tôi không quan tâm.” Cố Hạo châm một điếu thuốc khác. “Sau khi con bé tốt nghiệp đại học, muốn định hướng cuộc đời thế nào là quyền của nó.”

Ngọc Thục cảm động quá, cúi đầu không nói được gì. Hồi lâu sau, chị nhìn đồng hồ đeo tay, “Bác dứt khoát phải đợi con bé về ư?”

“Ừm.” Cố Hạo gật đầu. “Hôm nay không gặp không về.”

“Nhưng...” Ngọc Thục băn khoăn cắn môi. “Tôi phải về, Đình Đình vẫn chờ tôi ở nhà.”

“Ồi giời!” Cố Hạo Vỗ trán. “Tôi quên bằng hỏi cô, sao hôm nay cô lại có thời gian đi tìm cháu với tôi thế?”

“Tuần này được nghỉ kếp[*].” Ngọc Thục đứng lên khỏi nệm. “Hôm nay thứ Bảy, vừa vặn không phải đi làm.”

“Được rồi.” Cố Hạo cũng đứng dậy, chìa tay ra. “Cảm ơn cô nhiều. Tôi sẽ gọi điện lại sau.”

Ngọc Thục bắt tay ông, vẻ mặt vẫn còn do dự. “Bác có thể...” Chị nhìn ống cống đen ngòm phía ngoài cửa sắt, lại nhìn que phát sáng trong tay. “Đưa tôi ra ngoài được không? Đi một mình... tôi hơi hãi.”

“Được.” Cố Hạo cầm đèn pin, cân nhắc một lúc. “Hay hôm nay mình cứ về đã. Mai cô có thời gian không?”

Ngọc Thục chớp mắt, “Ý bác là...?”

“Nếu không có cô và Khương Đình giúp đỡ, tôi đã không tìm thấy con bé sớm như vậy.” Cố Hạo chân thành nói. “Tôi hi vọng cô có thể gặp con bé, và nó cũng được làm quen với cô.”

Ngọc Thục gật đầu, khóe mắt cay cay, “Được.”

Cố Hạo đợi cho Ngọc Thục lên hẳn xe buýt rồi mới rời đi. Ngọc Thục ngồi bên cửa sổ, lòng xốn xang xúc cảm nhìn ông già đứng trong màn đêm vẫy tay chào tạm biệt. Xe qua vài trạm, càng lúc Ngọc Thục càng nôn nóng muốn về tới nhà. Đặc biệt là sau khi nhìn thấy nơi ăn chốn ở dưới lòng đất của Tô Lâm, chị càng muốn nấu một bữa tối ngon lành cho con gái, sau đó cùng con thoải mái nằm dài trên sofa, ôm con, thơm con.

Xuống xe rồi, Ngọc Thục gần như chạy bước nhỏ về. Thở hổn hển leo hết cầu thang, chị nóng lòng lấy chìa khóa mở cửa, rồi rít gọi, “Đình Đình, mẹ...” Chưa nói hết đã nín bật, đứng vững trước cửa.

Có ba người đang ngồi quanh bàn ăn. Khương Đình ngồi quay mặt ra cửa, vừa gặm đùi gà vừa vẫy tay với mẹ. Hai bên

em là Tôn Vỹ Minh và luật sư Thi.

Thấy Ngọc Thục bước vào, Tôn Vỹ Minh nở nụ cười miễn cưỡng. Luật sư Thi đứng dậy, hơi cúi đầu kèm nụ cười đàng hoàng và chuyên nghiệp, “Chào chị, xin lỗi đã đến quá muộn.”

Ngọc Thục đặt túi xách xuống sàn cạnh cửa, lạnh lùng hỏi, “Các người đến nhà tôi làm gì?”

Nụ cười trên mặt Tôn Vỹ Minh biến mất, “Em thì đi đâu? Máy giờ rồi? Không biết lo con đói ư?”

Ngọc Thục không buồn trả lời, xắn tay áo đi xuống bếp, “Đình Đình, giờ mẹ nấu cơm cho con.”

“Còn nấu cơm gì nữa?” Tôn Vỹ Minh cao giọng chế nhạo. “Anh mà không xuống lầu mua đồ ăn, giờ chẳng biết con đã đói đến độ nào rồi!”

Khuơng Đình buông chân gà xuống, sán lại gần úp mở hỏi, “Sao hả mẹ?” Ngọc Thục mím môi, khẽ gật đầu. Cô bé mừng rỡ thốt lên, “Tuyệt vời! Mẹ tìm thấy bạn ấy bằng cách nào? Bạn ấy vẫn ổn chứ? Ăn gì ở đâu?”

Khuơng Đình dồn dập hỏi, lại khiến Ngọc Thục phiền muộn hơn, “Về phòng làm bài tập đi đã.”

Con gái nắm tay chị, làm nũng, “Mẹ, cho con biết nào, con lo lắng cả ngày đấy.”

“Về phòng đi!” Ngọc Thục vừa cuống vừa cáu, giơ tay về phía phòng ngủ. “Đừng mặc cả với tôi!”

Khuơng Đình sợ hãi rút tay, dẫu môi, co chân chạy biến về phòng.

Tôn Vỹ Minh đập bàn trừng mắt, “Sao em lại nổi khùng với con? Em mới là người có lỗi mà!”

“Không liên quan đến anh!” Ngọc Thục quay đi. “Nơi này không chào đón anh! Các người đi đi!”

“Đừng cãi nhau! Mục đích của chúng ta là giải quyết vấn đề, không phải cãi nhau.” Luật sư Thi ra mặt hòa giải, tay đẩy kính trên sống mũi. “Chị Khương à, hôm nay chị ra ngoài tìm ai à?”

Ngọc Thục cau có, “Muốn tôi phải lặp lại mấy lần nữa hả, không liên quan đến anh.”

“Nghe cách nói của Khương Đình ban nãy thì cháu nó cũng quen người này, thậm chí còn rất quan tâm.” Luật sư Thi trở Tôn Vỹ Minh. “Thân chủ tôi có quyền tìm biết điều kiện sống của con gái.”

Tôn Vỹ Minh lập tức phụ họa, “Đúng rồi.”

Dẫn đo một thoáng, Ngọc Thục nói, “Đó là bạn học của Đình Đình, mất tích. Đình Đình đoán được cô bé đang ở đâu.” Chị dừng lại và nhấn mạnh. “Tôi không muốn ảnh hưởng đến con, nên tự mình đi tìm.”

“Mất tích?” Tôn Vỹ Minh hơi kinh ngạc. “Tại sao?”

“Bị bắt nạt ở trường.” Ngọc Thục không muốn nói nhiều. “Đình Đình bắt gặp khi tan học.”

“Ồ, ra vậy.” Luật sư Thi gật đầu. “Bạo lực học đường bây giờ khá nghiêm trọng. Có trời mới biết lũ trẻ suy nghĩ những gì. Khương Đình cũng bị bắt nạt à?”

“Tôi không biết.” Ngọc Thục cúi đầu. “Nhưng tôi nghĩ con đã quyết định đúng khi dũng cảm nói ra sự thật, và tôi sẽ ủng hộ con.”

Tôn Vỹ Minh khịt mũi, “Em làm thế là rước thêm phiền toái cho nó!”

“Thật sao?” Ngọc Thục cười nhạt. “Con gái tôi phải làm người ngay thẳng, không phải loại nuốt nhực co vùi rút cổ.”

Tôn Vỹ Minh tái mặt, xem chừng sắp nổi điên. Luật sư Thi vội đưa mắt xoa dịu.

“Học sinh bắt nạt đã bị xử lý chưa?”

“Tôi không biết chi tiết. Tôi chỉ muốn tìm đứa trẻ mất tích để Đình Đình khỏi phân tâm vì vấn đề ấy nữa.”

“Chà, chị đã lường được tình hình sau này của cháu ở trường chưa?” Luật sư Thi bình tĩnh hỏi. “Ý tôi là, liệu cháu có bị trả thù?”

“Ở đâu trên đời cũng phải có chữ lý, tôi tin là thế.”

“Tất nhiên. Hầu hết mọi người đều nói lý nói lẽ.” Luật sư Thi thở dài. “Tuy nhiên, mất tích có thể xếp vào dạng án hình sự. Chị để cháu dính dáng đến là không ổn, tôi nghĩ thế.”

“Tôi không để.” Ngọc Thục trừng trừng nhìn anh ta. “Tôi đã nói rồi mà, tôi thay con đi tìm cô bé đó.”

“Trên thực tế, Đình Đình đã dính dáng đến rồi.” Luật sư Thi chột mím cười. “Ví như, chị để cháu xuống cống ngầm cùng một người đàn ông lạ.”

Ngọc Thục trố mắt, ngăn người hồi lâu mới nói, “Làm... làm sao anh biết?”

“Đó là một nơi rất nguy hiểm.” Luật sư Thi lắc đầu. “Là một người mẹ, chị thực sự không nên...”

“Không phải... Tôi...”

“Tôi nghĩ hôm nay nói chuyện đến đây thôi.” Luật sư Thi nháy mắt với Tôn Vỹ Minh. “Xin phép chị.”

Ngọc Thục đang muốn tranh luận thêm, thì thấy Tôn Vỹ Minh nhìn chăm chăm vào chiếc cặp trên bàn, còn đưa mắt ra ý hỏi luật sư Thi.

“Anh đang giở trò gì?” Ngọc Thục vươn tay cầm lấy chiếc cặp. “Trong cặp anh có gì?”

Luật sư Thi đã nhanh tay giằng lấy cặp trước, “Xin lỗi, chị không có quyền kiểm tra đồ đạc cá nhân của tôi. À quên...” Anh ta ôm chặt cặp vào ngực, trở một phong bì trên bàn. “Thân chủ tôi đã nộp đơn khiếu nại lên tòa. Đây là bản sao cáo trạng do tòa án tổng đạt, vừa vận đưa đến đúng hôm nay. Chị khẩn trương trả lời nhé.”

Dứt lời, luật sư Thi bước ra cửa. Tôn Vỹ Minh theo sát với vẻ mặt đắc thắng, “Hẹn gặp nhau tại tòa.”

Cửa sắt đóng mạnh phát ra âm thanh chát chúa. Ngọc Thục ngậy người đứng bên bàn ăn, nhìn phong bì chưa mở, lòng ngập tràn lo lắng.

Gã dừng xe, hạ nửa kính cửa sổ, ngồi yên trong xe châm một điếu thuốc. Hàng xóm về muộn đi ngang qua xe, hầu hết đều không ngó nghiêng lung tung, cứ cầm củi xách rau tươi thịt thà mới mua về nhà nấu cơm. Thời buổi này tuy vẫn chưa nhiều người sở hữu xe riêng, nhưng với chiếc Toyota Camry đã đậu ở đây hơn một năm, họ nhìn mãi thành quen, cố nhiên không còn cảm giác tò mò mới mẻ nữa. Thỉnh thoảng, một vài hàng xóm thân quen cất tiếng chào hỏi, gã đều tươi cười đáp lại.

Y như mọi khi.

Gã đã lái xe lòng vòng ngoài phố rất lâu, sau khi ngẫm nghĩ, gã quyết định quay lại đây. Mặc dù làm thế cũng không có ý nghĩa gì lắm, nhưng gã vẫn cảm thấy rằng để người ta trông vào thấy mọi việc bình thường như mọi khi thì vẫn là lý tưởng nhất.

Hút xong thuốc, gã chậm rãi bước xuống xe, khóa cửa lại, đi về phía tòa nhà ven đường, sẵn sàng trưng ra cho thiên hạ thấy vẻ mặt và thái độ “như mọi khi”, nhưng tới lúc mở khóa cửa bước vào phòng rồi, gã vẫn không gặp ai cả. Gã dừng ở lối vào tối om, gật gù. Thật ra, điều này cũng giống bình thường.

Hồi ấy gã chọn thuê nhà ở đây vì vị trí tương đối hẻo lánh, không có nhiều cư dân sinh sống và thường xuyên yên tĩnh, một nơi thực sự phù hợp để thoát ly thực tại. Khi không đi làm, gã thích ở đây. Ngay cả khi không vọc máy ảnh với mấy cuộn phim mà chỉ ngồi thẩn thờ thôi, gã vẫn không muốn về nhà.

Về làm gì kia chứ? Làm người ngoài cuộc và đứng bên lề một gia đình lớn? Cầm bát đĩa tinh xảo, ăn những món đắt tiền và tự nhủ những thứ này đều không phải do mình làm ra? Mỗi đêm, ngồi một mình ở phòng khách, cố xem những chương trình truyền hình chán ồm chỉ để đợi cô ta đi ngủ trước? Hay là dậy sớm và đi làm như chạy trốn trước khi mọi người thức giấc?

Đúng rồi. Ở đây tốt làm sao. Tự do, làm gì tùy thích. Không cần dè chừng thái độ của ai. Không cần khom lưng uốn gối. Không cần chịu đựng những lời giễu cợt và tiếng thở dài căm cảnh.

Gã vào phòng ngủ, nằm xuống chiếc giường kê trong góc, lại lấy gói thuốc lá ra. Thấy chưa, thậm chí gã có thể hút thuốc trên giường như gã muốn. Khói thuốc bay lên, lơ lửng trên đầu, rồi tan mất vì làn gió ở cửa sổ lùa vào. Gã nhìn rèm cửa rung rung và góc kính cửa sổ lộ ra, lại nhớ đến đôi mắt tràn ngập dục vọng nguyên thủy ấy.

Gã còn nhớ tiếng hát của cô người mẫu mình thuê về, nhớ bộ dạng xấu hổ của cô khi chộp lấy quần áo che trước ngực. Gã nhấc mắt khỏi máy ảnh, trông thấy khuôn mặt bản thủ áp trên cửa kính bèn chạy ào ra đuổi theo. Tất nhiên tên nhìn trộm đã tẩu thoát cùng âm thanh lốc cốc leng keng lạ lùng, vút lại dưới cửa sổ một túi vải bạt toàn đồ đồng nát.

Gã phát cáu vì người mẫu kêu gào đòi về, trong khi gã đã định chụp ảnh xong thì dụ cô lên giường. Tại tên nhìn trộm kia mà một đêm huyền diệu như dự tính đã tiêu tan.

Tuy nhiên ban đêm, khi tên khốn đó lén lút quay lại định lấy túi đồng nát, gã vừa cáu vừa buồn cười. Gã không gây khó dễ cho hắn, thậm chí còn cảm thấy tội nghiệp. Cái tên hôi rình, tóc bết và thiếu năng trí tuệ ấy không có gì khác ngoài bản năng thể xác, không nơi nào giải tỏa các nhu cầu cơ bản của đàn ông, ví như tình dục.

Ban đầu, hoàn toàn vì nghịch ác, gã kẹp vài tấm ảnh đàn bà trần truồng vào đồng đồng nát đem trả. Rồi tình quái tưởng tượng xem hắn râm ran ngứa ngáy, vò đầu bứt tai thế nào. Gã thích cảm giác này. Hào phóng cho đi. Tiện thể đùa cợt. Không ngờ cái tên lố bịch đó ngày càng thích chạy đến chỗ gã, mong

muốn lấy được chất độc không thể làm dịu cơn khát của mình kia.

Tuy nhiên, gã dần dần phát hiện ra, mình và kẻ vô gia cư này trở nên khăng khít khó tả, là bởi họ nhìn thấy ở nhau khát khao vô độ của bản thân. Tất nhiên gã không nuốt nổi phát hiện này, đừng nói gì đến chấp nhận. Vì vậy, hôm đó...

Cái thứ nặng nặng trong túi xách đột nhiên réo vang. Gã vẫn nằm im, không muốn nhúc nhích, dù biết chính xác ai gọi. Gã không thích dùng nó công khai, vì trông khoe khoang quá, càng không thích cái tên kênh càng là “điện thoại di động”. Do đó, chỉ người nhà mới biết số mà gọi.

Tuy nhiên, tiếng chuông ồn ào dai dẳng, ngoan cố như cái mùi lưu cữu không tan của căn phòng này. Gã thở dài, đứng dậy mở túi lấy điện thoại ra, “A lô?”

“Hôm nay anh có về ăn tối không?”

“Không.” Gã nằm lại trên giường. “Phải rửa một đồng ảnh, cơ quan cần gấp.”

“Ừ.” Kế đó là một khoảng lặng, cho đến khi người phụ nữ ở đầu dây bên kia thở dài, “Mẹ em gọi vào ăn rồi.”

“Ừ, em đi đi.”

“Tối nay có hải sản bạn bố biếu. Anh có muốn em để phần một ít không?”

“Không, anh không thích hải sản cho lắm.”

“Được rồi.” Người phụ nữ ngập ngừng. “Nhân tiện, anh có nhớ chiếc quần bò mua cho em dạo trước không?”

“Nhớ.” Tự dưng gã bật dậy. “Sao thế?”

“Hôm ấy em đã nói mặc không vừa, bảo anh trả hàng đi.”

“Anh làm mất hóa đơn, không trả được.” Gã siết chặt điện thoại di động. “Sao hả?”

“Thôi không sao, để em cho em họ. Nó gầy hơn em.”

“Được mà.” Ngón tay gã thả lỏng. “Em làm thế nào cũng được.”

“Vâng. Anh nhớ về sớm.”

“Ừ.”

Gã cúp máy, thả món đồ to nặng như cục gạch xuống rồi nằm ngửa ra. Các cơ co thắt vì căng thẳng ban nãy bắt đầu thả lỏng, càng nhấn mạnh cảm giác nhoi nhói đau ở nốt tiêm trên cánh tay trái.

Gã xắn tay áo, quan sát nhờ ánh sáng rọi vào từ cửa sổ. Nốt kim tiêm không rõ lắm, nhưng vùng da xung quanh thì thâm tím. Gã nhớ bác sĩ pháp y đã dặn, lấy máu xong phải ấn chặt nốt tiêm. Gã làm theo, và rất cố gắng để không ai nhận ra rằng những ngón tay mình đang run lẩy bẩy.

Không thể chờ suông như thế này. Gã thì thầm tự nhủ.

Phải làm gì đây thôi.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chủ nhật, 19/6/1994. Trời âm u.

Đêm qua trở về, tôi và Vincent phát hiện ra rằng ai đó đã đến đây. Mùi khói vẫn thoang thoảng trong không khí. Vincent nhặt mấy mẫu thuốc lá dưới sàn và ngậy người nhìn hồi lâu. Tôi nhận thấy cặp học sinh nhét dưới chăn đã xê dịch, may thay nhật kí vẫn còn. Nếu không, tôi không biết làm cách nào ghi chép tiếp được.

Vincent lộ vẻ thấp thỏm, gần như bồn chồn. Tôi hiểu rất rõ rằng nếu ban quản lý thành phố hoặc cảnh sát phát hiện ra nơi này, rất có thể họ sẽ đuổi anh ta đi. Tôi không thấy lo lắng mấy. Mùa hè sắp đến, với khả năng sinh tồn mạnh mẽ, Vincent sẽ dễ dàng tìm được nơi trú thân mới. Vả lại, cống ngầm rộng rãi như thế, nhất định còn đầy chỗ giống ở đây, cùng lắm thì đi chỗ khác, chẳng hạn...

À quên, tại sao Vincent không cho tôi đến nơi đó một mình?

Thực tế là thời gian qua anh ta đã dẫn tôi đi xem hầu hết mọi góc ngách của cống ngầm. Tuy nhiên, có một đoạn của cống chính luôn là vùng cấm của chúng tôi, chính xác hơn là của tôi. Anh ta dặn tôi bằng giọng điệu và vẻ mặt nghiêm nghị hiếm hoi, rằng đừng bao giờ bước vào một mình. Không phải tôi không tò mò. Tuy nhiên, phải thừa nhận rằng không có anh ta đồng hành, tôi thực sự không dám đặt chân đến cái chỗ tối

như hũ nút ấy. Lăn mò tuyệt vọng trong mịt mù... tôi không muốn nếm trải cảnh đó lần nào nữa.

Tôi muốn an ủi Vincent, nhưng bộ dạng anh ta cứ như mất hồn. Ngay cả khi hâm nóng phần cháo ngô còn lại, anh ta cũng chỉ khuấy một cách máy móc mà quên thêm rau mù tạt và lạp xưởng đã thái nhỏ vào. Mãi cho đến khi mùi khét tỏa lan, anh ta mới bừng tỉnh.

Bữa tối chìm trong bầu không khí chảnh mảng. Vincent im lặng chọc chọc cái thìa vào chậu. Tôi cũng ăn trệu trạo, chỉ muốn mau chóng kết thúc món ăn này.

Anh ta có nỗi lo của mình, tôi có vấn đề của tôi.

Ăn xong, tôi gỡ luôn chăn ra, nằm xuống nệm. Vincent chưa định ngủ, vẫn gục đầu loay hoay với “chiến lợi phẩm” hôm nay. Tôi lặng lẽ nhìn anh ta, vết thương trên đầu chưa lành hẳn, nấn hắt bóng to tướng lên tường.

Tự dưng lòng trào dâng thương cảm, tôi chui ra khỏi chăn, nhón chân trần đến gần, ôm chặt lấy anh ta từ phía sau. Vincent run lên, liền đó thở dài và lúng túng mấy từ, hình như là “Không sao, không sao”. Anh ta đang cố sức an ủi tôi, tại vì không biết tôi đang nghĩ gì đấy. Tôi cũng chỉ biết cứng rắn lên mà mặc kệ thôi. Cứ thế chừng mười giây, tôi buông tay, từ từ lùi lại, chui vào chăn.

Biết ánh mắt anh ta đang dõi theo mình, tôi quay mặt vào tường, nhìn tấm áp phích *Nàng tiên cá*, rồi lập tức khép mi, cố gọi giấc ngủ về. Tôi phải nuôi dưỡng tinh thần mình.

Bình minh lên, ngày trọng đại của tôi sẽ đến.

Trong bể chứa nước mưa của hệ thống cống ngầm nằm bên dưới bảo tàng, người ta tìm được cả thảy mười bảy vật chứng các loại. Sau khi xác nhận với thân nhân thì khẳng định được đây là di vật của ba người bị hại, và bể chứa này là nơi ném xác của “Vụ cưỡng dâm giết người hàng loạt 24/5”. Với sự giúp đỡ của cơ quan Quản lý Đường bộ và Viện Quy hoạch, cảnh sát đã rút cạn nước trong bể chứa. Giám định viên tiến hành khảo sát kỹ lưỡng hiện trường để tìm kiếm những manh mối và chứng cứ khác.

Đồng thời, theo bản đồ địa lý phạm tội mà Vương Hiến Giang và Thai Vỹ vẽ ra, khu B (ứng với khu vực có bảo tàng) đã trở thành nơi ẩn náu tiềm năng nhất của hung thủ. Kết hợp với chân dung tâm lý hung thủ do giáo sư Kiều Doãn Bình dựng ra, cảnh sát dự định tiến hành rà soát lần nữa hành vi của những đối tượng có đặc điểm phù hợp.

Vương buông tài liệu trong tay xuống, ngả người ra lưng tựa ghế, đờ đẫn nhìn trần nhà, “Vỹ này!”

Thai Vỹ không nhìn lên, “Vâng?”

“Đọc cùng một văn bản trong thời gian dài quá, sẽ đến lúc người ta đọc mà không hiểu gì nữa. Anh gặp cảnh đó bao giờ chưa?”

Thai Vỹ phì cười, “Thầy ơi, giờ con bận lắm, đang nghiên ngẫm ba chữ “Phố Tiểu Bắc đây này.”

“Khiếp nữa!” Vương cười mắng. “Không biết bên hiện trường có tiến triển gì không.”

“Đừng hi vọng nhiều.” Thai Vỹ bĩu môi. “Con đã hỏi giám định viên, cái gì ngâm nước lâu như thế thì cũng khó nguyên

ven lắm.” Vương dăm chiêu một lúc, “Bác sĩ Đỗ đâu?”

“Thầy kiên nhẫn đi, được không?” Thai Vỹ lại cười. “Lô đầu tiên gửi đi mới được hai ngày.”

“Anh có nhận bác sĩ là nhờ tỉnh Liêu Ninh kiểm tra các mẫu gửi khu B trước không đấy?”

“Thầy đừng lo, con đã dặn rất rõ ràng.

Wương bấm môi, với lấy gói thuốc trên bàn. Vừa rút một điếu thì máy nhắn tin đeo ở hông kêu títt. Ông liếc màn hình, lập tức ném điếu thuốc xuống, vươn tay nhắc điện thoại, “Lưu Thắng Lợi đấy.”

Thai Vỹ hào hứng hẳn lên, đi vòng qua bàn họp, chạy ngay đến bên điện thoại.

Wương bấm số, đường dây vừa thông, ông hỏi ngay, “Tình hình thế nào?”

Giọng nói chảy nhão của Lưu Thắng Lợi phát ra từ ống nghe, “Quán sườn xào Vương Nhất Thủ, ở đoạn giao đường Hướng Nam và phố Hồng Kiều.”

“Đến ngay đây.” Vương cúp điện thoại, vẫy Thai Vỹ. “Đi nào!”

Thai Vỹ vừa tấp xe vào lề đường, Vương Hiến Giang đã trông thấy Lưu Thắng Lợi nhô ra từ sau một thân cây đối diện quán sườn, vẫy tay với mình. Ông xuống xe, bước nhanh tới, “Xe đâu?”

Lưu Thắng Lợi nhổ vỏ hạt dưa, hất cằm về phía cửa quán, “Đó.”

Thai Vỹ đi đến bên chiếc xe đạp nữ, kiểm tra một lượt rồi dăm yên xe, gạt đầu với Vương, “Đúng nó rồi ạ.”

Mắt sáng ngời, Vương quay sang Lưu Thắng Lợi, “Người mua đâu?”

“Không biết, là do một thằng đàn em phát hiện ra.” Lưu Thắng Lợi cắn hạt dưa tanh tách. “Hay đang ăn sườn trong quán?”

Không đợi Vương lên tiếng, Thai Vỹ đã hành động.

“Có cần gọi chi viện không thầy?” Thai Vỹ rút khẩu Type 54 khỏi thắt lưng. “Hay hai chúng ta tóm hắn thôi?”

Lưu Thắng Lợi hết hồn, “Ông Vương, sao to chuyện thế? Ăn cắp con xe đạp của cháu dâu ông thôi mà, không đến nỗi thủ tiêu người ta đấy chứ?”

Vương đánh mặt, “Anh làm cái trò gì vậy? Cất súng đi.”

Thai Vỹ bối rối trở về phía cửa sổ quán, “Nhưng đây là...”

“Là cái con khi nhà anh!” Vương nhắc chân đi về phía cửa. “Thằng khốn đó có tiền, có thời gian, có xe hơi, chẳng lẽ lại đạp con xe nát này đi dạo phố hả?”

Thai Vỹ ngoan ngoãn tra súng về bao da, gãi gáy, “Đúng nhỉ!”

Vương bước vào, nhìn lướt quanh quán. Không đông khách lắm, chỉ có một cặp vợ chồng già, hai thanh niên trông như sinh viên và bốn người đàn ông mặc quần áo lao động.

Cô phục vụ tiến ra đón, “Chú đi mấy người ạ?”

Vương phớt lờ cô, đưa mắt nhìn mấy phòng bao ở trong cùng, một trong các phòng vọng ra tiếng hò reo ồn ào. Ông tiến thẳng đến vạch rèm. Mấy người đàn ông và phụ nữ trung niên đang rôm rả ăn uống quanh bàn tròn nhất loạt nhìn ra, không khí bất thần lắng lại.

“Anh... anh tìm ai?” Một người đàn ông mập mạp mặt mũi đỏ gay hỏi. “Anh đi nhầm phòng à?”

Vương nhìn chiếc bánh sinh nhật đã ăn quá nửa trên bàn, lại nhìn người đàn bà đứng tuổi đội mũ sinh nhật đang ngồi ở ghế giữa, “Xe đạp Flying Pigeon màu đỏ ngoài cửa của ai đấy?”

Người mập liếc mắt lên, “Chuyện gì vậy?” Thai Vỹ sốt ruột, “Hỏi thì cứ trả...”

Vương ngăn cánh tay đang định lấy thẻ ngành của anh ra, “Vừa rồi lùi xe không chú ý nên cán phải nó.”

“Úi!” Một người đàn bà đứng tuổi khác nhảy dựng lên. “Của tôi, của tôi.”

“Xin lỗi cô.” Vương hất đầu về phía cửa. “Chúng ta ra ngoài xem một chút.”

Người đàn bà buột miệng chửi rủa, hấp tấp bước ra khỏi quán, và ngơ ngác khi trông thấy chiếc xe đạp vẫn đậu ngay ngắn bên lề đường.

Vương hất mặt về chiếc xe đạp, “Xe của cô?”

“Đúng, nhưng...”

“Cô lấy chiếc xe này ở đâu?”

“Lấy ở đâu là sao?” Người đàn bà lập tức sa sầm nét mặt. “Tôi bỏ tiền ra mua đấy!”

“Đây là xe ăn cắp.” Vương giơ thẻ ngành. “Cô lấy ở đâu?”

Người phụ nữ hơi tái mặt, biết không quanh co được, lúng túng hồi lâu mới ấp úng, “Chồng tôi mua ở chợ xe cũ Lục Viên.”

Hai thầy trò nhìn nhau. Lại ở khu B.

Mấy người đàn ông đàn bà tò tò đi theo hóng hớt, thoáng thấy thẻ ngành trên tay Vương thì lập tức rút vào trong. Vương

bảo Thai Vỹ mang xe đạp lên cốp xe Jeep rồi nói với người đàn bà, “Gọi cho chồng cô, dặn anh ta đến cổng chợ xe cũ Lục Viên ngay. Cô thì đi cùng chúng tôi.”

Người đàn bà lộ vẻ khiếp sợ, “Tôi không đi, tôi không ăn cắp.”

Lưu Thắng Lợi đi tới, “Chị ơi, cảnh sát yêu cầu làm gì thì làm đi, đừng tự rước họa vào thân.”

Người đàn bà dẫn đo một thoáng rồi miễn cưỡng leo lên bằng ghế sau xe Jeep.

Lưu Thắng Lợi cười hì hì quay lại, chìa tay ra cho Vương, “Chúng ta thanh toán chứ?”

Wương mới móc ví, Thai Vỹ đã rút luôn hai tờ năm mươi đồng trong túi áo, đưa cho y.

“Sau này có việc tìm anh thì tích cực chút.”

“Được, anh Thai.” Lưu Thắng Lợi búng bộp bộp vào mấy tờ giấy bạc, hinh mũi hít ngửi. “Có cái này là tích cực ngay.”

Chồng người đàn bà giới thiệu mình họ Cao, là công nhân nhà máy xe hơi, bộ dạng cũng thật thà. Gặp Vương Hiến Giang và Thai Vỹ, anh ta cúi người lia lịa và lấy thuốc lá ra nhét vào tay họ.

Wương không rảnh rào đón xã giao, lập tức bảo anh ta dẫn đường đến cửa hàng mua xe đạp. Cao vâng dạ đồng ý ngay. Anh ta cầm biên lai, nhìn con dấu “Đã thu tiền” lơ mờ trên đó rồi đưa Vương và Thai Vỹ vào chợ xe cũ.

Chợ xe cũ Lục Viên rộng chừng 1000 m². Nơi đây tập trung bạt ngàn xe đạp cũ các kiểu dáng các nhãn hiệu. Vương và Thai

Vỹ biết thừa trong số này không thiếu đồ ăn cấp.

Rảo một vòng đến hơn nửa chợ, cuối cùng dựa vào trí nhớ và tên cửa hàng trên con dấu, người họ Cao cũng tìm được đến nơi. Gọi là cửa hàng, thực chất chỉ là ngôi nhà tiền chế rộng hơn chục mét vuông. Xe đạp đậu kín khoảng sân rộng trước nhà. Chủ hàng ngoại tứ tuần đang bung hộp cơm ăn ngấu nghiến. Nghe Vương giải thích mình đến tìm hiểu về chiếc xe đạp cũ, thoát tiên y ngồi yên trong nhà chối phất, nhưng khi Cao chìa biên lai ra, y buộc phải ra sân, đi vòng quanh chiếc xe và gạt đầu, “Hình như hàng bán ở chỗ tôi thật.”

Vương nhìn chủ hàng, “Xe này ở đâu ra?”

“Thu mua mà.” Chủ hàng đảo mắt láo liên. “Tôi chỉ thu mua xe cũ chính đáng, không có hóa đơn gốc thì không nhận.”

“Để tôi gợi ý cho nhé, khoảng mừng 10 tháng Năm, ai mang xe này bán cho anh?” Thai Vỹ hất mặt vào nhà. “Lấy hóa đơn ra đây xem.”

Chủ hàng bắt đầu quanh co, lúc thì bảo hóa đơn không để ở cửa hàng, lúc lại bảo đánh mất rồi. Thai Vỹ bắt đầu sốt ruột, “Tôi không rảnh để nói chuyện nhảm nhí với anh! Xe này là đồ ăn cắp! Nếu anh không biết nó ở đâu ra thì mời về trụ sở với chúng tôi.”

Chủ hàng vừa sợ vừa do dự, Vương bèn thừa cơ tác động thêm, “Chú em này, thật ra chúng tôi muốn điều tra một vụ án khác cơ. Tiêu thụ đồ ăn cắp không thuộc chức trách của chúng tôi, chúng tôi cũng chẳng quan tâm, chỉ cần chú nói rõ ai đến bán xe này là chúng tôi đi ngay. Bằng không chú phải đi với chúng tôi.” Ông ngừng một lát, “Chú làm ăn chính đáng hay

không, trong lòng chú rõ nhất. Về đồn rồi thì không ai giúp được chú nữa đâu.”

Chủ hàng nghiêng rằng, “Ông anh à, nói lời giữ lời chứ?”

Vương tinh bơ đáp, “Phải xem xem chú thật thà đến đâu.”

“Một thằng đồng nát bán cho tôi.” Chủ hàng bĩu môi. “11 hoặc 12 tháng Năm ấy, không nhớ.”

“Chú chắc chứ?”

“Chắc.” Chủ hàng gật đầu, giơ chân đá cái xe đạp. “Thời bây giờ người ta chuộng xe đạp đua và xe đạp địa hình kia. Con này quá cũ, tả tơi xập xệ. Thằng đồng nát đã cầm qua mấy hàng người ta đều không mua. Cuối cùng đến đây, tôi ép giá hai mươi đồng[*].”

“Hai mươi?” Cao trừng mắt nhìn chủ hàng. “Anh đòi tôi chín mươi đồng!”

“Chín mươi?” Người đàn bà cũng không chịu thua, túm luôn lấy chồng. “Ông bảo tôi là mua mất trăm rưởi mà!”

Hai người cãi lộn. Vương phớt lờ họ, tiếp tục hỏi, “Chú có quen tay đồng nát đó không?”

“Không,” chủ hàng lắc đầu.

“Trông hán thế nào?”

“Đô con, mặc áo khoác quân đội rách, râu tóc dài thượt, bết bẩn.” Chủ hàng ngẫm nghĩ một lát. “Đeo một túi vải bạt to.”

“Nói cũng như không.” Thai Vỹ hừ mũi. “Đồng nát nào chẳng thế?”

“Và...” Chủ hàng duỗi ngón trỏ vẽ vòng vòng bên đầu. “Hình như hơi trực trặc ở đây, trông ngu lắm, nói năng lúng túng như

ngâm hột thị vậy.”

Họ rời khỏi chợ xe cũ Lục Viên, tắt nhiên chiếc Flying Pigeon đỏ không thể trả lại cho hai vợ chồng nhà kia. Thai Vỹ dẫn họ sáng mai đến công an thành phố làm thủ tục về việc tịch thu xe, các vấn đề khác thì đi mà thương lượng với chủ hàng xe cũ. Dặn xong thì cùng Vương lên xe Jeep.

“Thầy ơi, phải tìm tay đồng nát kia thật hả?” Thai Vỹ khởi động xe. “Khó phết đấy.”

“Khó cũng phải tìm.” Vương cau mày. “Mãi mới có được chút manh mối mà không lần theo sao?”

“Nhưng...” Thai Vỹ dăm chiêu. “Một kẻ vô gia cư, không phù hợp với phác họa của chúng ta về kẻ tình nghi.”

Vương tư lự mất vài giây, “Ít nhất hắn cũng có thể cho chúng ta biết là lấy xe đạp ở đâu.”

“Được rồi, tìm bằng cách nào ạ?”

“Hắn mang bán xe ở chợ này, chắc phải sống gần đây.” Vương lấy danh bạ điện thoại trong túi. “Đồng nát thành phố có phân chia địa bàn, ai làm chỗ nấy, và dứt khoát đều có cơ sở thu mua quen. Tôi sẽ hỏi thử anh em mảng này.”

Nửa giờ sau, Vương đã tìm được địa chỉ vài chỗ thu mua phế liệu trong vùng. Họ lần lượt ghé qua từng nơi, ba cơ sở đầu tiên đều không thu hoạch được gì. Đến cơ sở thứ tư, tên là Tụ Tài, Thai Vỹ đã phát oái.

Nghe Vương mô tả đặc điểm ngoại hình của kẻ vô gia cư nọ, chủ cơ sở nhận xét y hệt Thai Vỹ lúc ở chợ.

“Không phải tôi không muốn giúp...” Ông ta cau mày. “Nhưng ai đến bán đồng nát ở đây đều có cái bộ dạng lệch thếch như thế cả.”

Vương chưa nản lòng, “Tay này đầu óc không được sáng sủa, mặt mũi ngây ngô, ăn không nên đợi nói không nên lời.”

“Đầu óc sáng sủa thì ai mà đi làm nghề này.” Chủ cơ sở mỉm cười. “Trông bọn họ đều không thông minh cả.”

Hai thầy trò bất lực nhìn nhau. Họ vừa đứng dậy, chuẩn bị đến nơi thu mua phế liệu tiếp theo, chủ cơ sở bất chợt nghĩ ra.

“Khoan đã, ăn không nên đợi nói không nên lời...” Ông ta chớp mắt. “Có lẽ nào các anh đang tìm tên đó?”

Hắn leo lên đỉnh thang sắt, vươn tay đẩy nắp cống rồi thò đầu nhìn quanh. Chắc do đang là ngày nghỉ nên trên đường không có nhiều người lai vãng, cũng không ai để ý đến cái nắp cống mở. Lên tới mặt đường, hắn thò tay xuống. Vài giây sau, cô cũng chui ra. Trong khi cô phủi bụi trên người, hắn đẩy nắp cống, lặng lẽ nhìn cô.

Cô chỉnh lại cặp sách trên vai và nở nụ cười duyên dáng, “Lát nữa gặp lại nhé?”

Hắn gật đầu, cũng cười toe toét. Cô vẫy tay chào, xoay người rời đi. Hắn đứng yên bên miệng cống, lặng lẽ nhìn theo cô. Đợi cô đi xa, hắn nhặt túi dưới chân đi về hướng khác. Được vài bước thì nghe còi xe bim bim bên đường.

Cô ngoặt qua góc phố, bước chân chậm dần, tay siết chặt quai cặp, đầu cúi xuống. Cuối cùng, cảm lòng không đậu, cô trở

mình quay lại, muốn nhìn hần lần nữa, từ xa, không để hần phát hiện ra bất kì cảm xúc thực sự nào.

Hần vẫn ở bên lề đường, nhưng lại đang nói chuyện với ai đó trong chiếc ô tô màu đen. Cô hơi thắc mắc, tiếc rằng không có thời gian tìm hiểu nên lại quay đi, sải bước dọc theo con phố.

Bầu trời bắt đầu quang đãng, nắng len qua kẽ hở giữa những đám mây lớn rọi xuống mặt đất. Buổi sáng rất yên bình, hầu hết mọi người vẫn lưu luyến cảm giác thư nhàn trong chăn. Riêng cô thì phải quyết tâm lên. Thời tiết bình thường này, ngày bình thường này, đối với cô, là một dấu mốc không hề bình thường.

Không ai chú ý đến cô gái đeo cặp, tóc dài đen thẳng, mặc bộ đồng phục xanh lam xen trắng kiểu thể thao. Cùng lắm người ta chỉ nhìn đôi giày trắng chói lọi dưới chân cô thôi. Tươi tắn, nhã nhặn, thờ ơ, trên người thoang thoảng mùi bột giặt, trông cô không khác gì học sinh trung học bình thường.

Đây là điều cô muốn.

Điều này khiến cô có cảm giác mình đã quay lại cuộc sống bình thường của một tháng trước, cũng cho phép cô đi bộ đến trường Trung học Số 4, hòa vào đám đông học sinh mặc đồng phục, qua cổng và vào khuôn viên trường một cách tự nhiên. Mặc dù huy hiệu trường đã rơi mất trong đêm mưa gió ấy, không còn gì để cài ngực áo, nhưng cô cũng không cần cố ý che giấu, chỉ cần cúi mặt xuống, để làn tóc dài buông xõa hai bên má, là chẳng ai nhận ra cô giữa các học sinh ồn ào.

Sau khi đặt chân lên con đường bê tông dẫn đến khu phòng học, cô tách khỏi đám đông học sinh đang luôn miệng phàn

nàn về việc Chủ nhật cũng không được nghỉ, và đi về hướng sân tập thể thao. Cô biết rằng lúc này, học sinh các khối đang tập trung ở lớp của mình, sau đó trước 9 giờ 15 phút họ sẽ kéo nhau đến hội trường để xem *Nàng tiên cá*, vở kịch khép lại Festival Tiếng Anh năm nay.

Quả nhiên, sân tập không có một ai. Cô leo lên khán đài, tìm một góc ngồi xuống, nhìn bãi cát trống trải, trong đầu nhớ lại tình hình sáng nay.

Cô dậy sớm, gương nhẹ để không đánh thức người đàn ông đang ngủ say bên cạnh, rồi rón rén đánh răng, gội đầu, rửa tay, rửa mặt, nhét toàn bộ đồ đạc của mình vào cặp sách, mặc đồng phục học sinh, mở giấy gói lấy đôi giày thể thao xỏ vào chân. Dưới ánh nến mờ ảo, nó phát sáng nhàn nhạt, trông có phần thánh thiện, không ăn nhập gì với mọi thứ trong cống.

Lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng cô vẫn moi hết tiền trong chiếc áo khoác quân đội rách rưới vát cạnh nệm. Đếm ra được tổng cộng mười bảy đồng và sáu hào, cô cẩn thận cất tiền vào túi áo đồng phục, đứng dậy lướt mắt quanh “căn phòng”, cuối cùng nhìn chăm chăm vào tấm áp phích. Vài giây trôi qua, cô bậm môi bước ra cánh cửa sắt tròn. Khi đặt chân lên những bậc thang đầu tiên, cô ngoái đầu nhìn, không ngờ lại thấy hấn đang chăm chăm nhìn mình.

Đầu óc cô bỗng chốc trống rỗng.

Hai người nhìn nhau trong im lặng. Cô đứng trên bậc thang, hai tay nắm chặt quai đeo cặp. Hấn nằm nghiêng trên nệm, mắt thao láo.

Một lúc lâu sau, cô nói một cách khó nhọc, “Vincent, em phải đi đây.”

Vincent cúi đầu, như thể nghiền ngẫm ý nghĩa của những lời này. Kế đó hất chăn, lom khom đi đến cạnh tường, lục lọi đồng túi nhựa lấy ra hai cái bánh bao nguội. Vẫn đi chân trần, hần lui cui chạy tới, đưa bánh cho cô và nở nụ cười nịnh nọt, “Ăn.”

Nước mắt lưng tròng, cô đưa mu bàn tay lau mặt, nhìn thẳng vào mắt hần, nói từng chữ một, “Vincent, em, phải, đi, đây.”

Đốm sáng nhỏ trong mắt hần liền tan biến, mép trễ xuống, hần thất thần nhìn bánh bao trên tay.

Cô cố nén nước mắt, đưa tay sờ mặt hần, “Phải giữ sức khỏe. Em sẽ quay lại thăm anh.”

Hần ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn cô, cổ họng khô khè, thỉnh thoảng chớp lấy tay cô, ngắc ngứ nói, “Chúng, chúng ta...”

Cô hơi kinh ngạc, “Hả?”

Hần trở vào mình, lại trở vào cô, “Cùng nhau...” Và trở lên trên, khua khoắng lung tung, “Bên ngoài...”

Cô mở to mắt, “Anh muốn đi cùng em?”

Hần gật đầu lia lịa, háo hức nhìn cô.

Nước mắt cô lại chảy dài trên mặt, “Vincent, em không biết mình sẽ đi đâu...”

“Đâu...” Hần gian nan thốt ra. “Đâu... cũng được...”

Cô nhắm nghiền mắt, cảm nhận cổ tay mình càng lúc càng bị siết chặt. Nếu có đuôi, chắc lúc này hần đang ngoáy tí cái đuôi đây, cô nghĩ, rồi gật đầu, “Được.”

Vincent vui sướng hét lên, nhét bánh bao vào tay cô, nhe răng múa tay chạy về phía nệm rồi thoăn thoắt mặc quần áo vào. Động tác mạnh bạo sinh ra gió, ngọn nến yếu ớt gần như bị thổi tắt, biến thành hai đốm nhỏ lay lắt trong đôi mắt cô.

Cô lắc đầu, cố gắng gạt những hình ảnh ấy ra khỏi tâm trí. Hiện tại, hai cái bánh bao nguội ngắt đang ở trong cặp. Dù sáng giờ chưa ăn gì, cô vẫn duy trì trạng thái phấn chấn, và quyết tâm giữ vững trạng thái này, ít nhất là cho đến khi xong việc. Cô sẽ không để quyết tâm lung lay vì bất cứ lý do gì...

Dù là sân tập quen thuộc này.

Dù là cuộc sống một thời bình lặng.

Thậm chí là cả Vincent.

Phát hiện ra bể chứa nước mưa quả là một sự kiện đáng phấn khích, nhưng phấn khích đến đâu thì chạy đôn chạy đáo nhiều ngày liên tiếp vẫn là quá sức với một người đã ngoại lục tuần như Cố Hạo. Ông đi ngủ sớm, khi tỉnh dậy thì trời đã sáng bạch.

Cố Hạo vừa thầm trách mình ngủ như chết, vừa cuống quýt bò dậy sắp xếp đồ đạc. Nếu may mắn, trong hôm nay ông có thể đưa Tô Lâm về được. Dĩ nhiên có rất nhiều chuyện ông muốn hỏi cô bé, nhưng việc cấp bách nhất chính là tìm cho cô một chỗ ở. Nhà ông chỉ có một giường, ngủ chung không tiện cho lắm. Có lẽ nên gửi Tô Lâm sang ở nhờ Đỗ Thiên vài hôm?

Cố Hạo lột dạ bằng bánh mì còn thừa vài ngày trước, rồi với lấy điện thoại bấm số của Ngọc Thục.

“A lô!”

“Cô Khương, tôi là Cố Hạo đây.” Cố Hạo quệt vụn bánh mì trên môi. “Chúng ta tập trung ở Quảng trường Văn hóa nhé. Giờ tôi lên đường, hơn nửa tiếng nữa sẽ đến nơi.”

Đầu dây bên kia là một khoảng lặng dài.

“Cô chỉ cần chuẩn bị ủng thôi, tôi sẽ lo những thứ khác...”

“Bác Cố,” Ngọc Thục chột ngắt lời ông. “Hôm nay tôi không đi được.”

“Ồ?” Cố Hạo thắc mắc. “Cô bận việc khác sao?”

“Coi như thế đi.” Ngọc Thục khẽ thở dài. “Chắc tôi không thể tiếp tục tham gia vào vụ Tô Lâm được nữa.”

“Không sao.” Cố Hạo nghe ra người phụ nữ đang không được vui. “Đã biết con bé ở đâu rồi mà. Chỉ tiếc là không thể chia sẻ thành quả chiến thắng với cô ngay lập tức.” Dứt lời ông cười rộ, nhưng Ngọc Thục không phụ họa, chỉ nói nhỏ, “Xin lỗi bác.”

“Tôi đã bảo là không sao mà.” Trái tim Cố Hạo chột chùng xuống. “Xin lỗi tôi hơi lảm miệng, nhưng Khương Đình gặp rắc rối gì chẳng?”

“Không.” Ngọc Thục do dự. “Bác có nhớ tôi từng to tiếng với một người đàn ông ở cổng trường Trung học Số 4 không?”

“Nhớ.”

“Anh ta là chồng cũ của tôi, đang kiện tôi ra tòa để giành quyền nuôi Đình Đình.” Ngọc Thục lại lặng đi mất một lúc. “Luật sư ủy thác của anh ta rất tháo vát, hình như đã bí mật ghi âm các cuộc nói chuyện của chúng tôi. Tôi e là việc chúng tôi giúp bác tìm Tô Lâm đã tạo sơ hở để anh ta tóm được.”

“Đây là thấy chuyện bất bằng chẳng tha, là làm việc thiện cơ mà.” Cố Hạo cau mày. “Có gì đáng sợ vậy chứ?”

“Bác không biết đâu, chồng cũ của tôi không biết điểm dừng là gì, sẵn sàng giở mọi thủ đoạn để đạt được mục đích. Bây giờ lại còn có luật sư giúp đỡ...” Ngọc Thục càng lúc càng chán nản. “Vì vậy, tôi cho rằng sắp tới đây tôi không nên dính dáng vào bất cứ việc gì, chỉ án binh bất động chờ đối phó với vụ kiện cáo kia thôi.”

“Nhất trí. Việc của con cái thì phải toàn tâm toàn ý mà lo rồi.” Cố Hạo lập tức tán đồng. “Tìm được Tô Lâm tôi sẽ báo tin cho cô ngay.”

“Vâng. Thực sự xin lỗi bác.”

“Đừng nói thế, cô đã giúp tôi rất nhiều mà.”

“Vậy thì, tôi cúp máy đây, tôi còn phải đưa Đình Đình đi diễn. Bác cẩn thận nhé.”

“Cô đừng lo lắng quá! Tòa án là nơi trọng lý lẽ mà.”

“Vâng. Liên lạc với bác sau.”

Cố Hạo cúp điện thoại, lấy lại bình tĩnh, kiểm tra trang bị xuống cồng lần nữa rồi đứng dậy đi ra cửa. Vừa chạm vào tay nắm, ông đã nghe tiếng gõ nhẹ ở cửa, mở ra thì thấy vợ Tô. “Chuyện gì vậy cô?”

Vợ Tô hấp tấp bước vào và đóng cửa lại, “Bác Cố, có tin gì của Lâm Lâm chưa?”

Cố Hạo dẫn đo rồi gật đầu, “Có lẽ tôi đã tìm thấy nó.”

“Thật sao?” Mắt sáng bừng, vợ Tô vươn tay túm lấy tay áo Cố Hạo. “Con bé ở đâu?”

“Trong một bể chứa nước mưa dưới cống ngầm.”

Vợ Tô run giọng, mặt tái nhợt đi, “Nó... còn sống không?”

“Chắc là còn. Lần trước không gặp được nó, hôm nay tôi định đi lần nữa.”

“Bác đưa em đi cùng được không?” Vợ Tô lắc lắc tay áo Cố Hạo, nài nỉ. “Em muốn gặp con bé, được không?”

Cố Hạo hất mặt ra cửa, “Chú nhà cô...”

“Hắn đưa con đi học phụ đạo, phải chiều mới về.” Vợ Tô nôn nóng nói. “Hắn không biết đâu. Bác đưa em đến đó được không?”

Cố Hạo thở dài, “Cô muốn gặp con, tôi hiểu. Nhưng cô có bao giờ thử nghĩ, liệu con bé có muốn gặp cô không?” Đây cũng là vấn đề khiến Cố Hạo băn khoăn. Tô Lâm đủ khả năng tìm ra một nơi ở được dưới cống, tất nhiên thừa sức tìm đường về nhà. Tại sao không chịu về?

Vợ Tô giật mình, “Em...” Rồi thị lắc đầu quây quây, giọng ghen ngào. “Mặc kệ! Nó không muốn gặp em cũng được, em chỉ cần tận mắt nhìn thấy nó còn sống...” Và thị khóc rống lên.

Cố Hạo không biết làm thế nào. Trầm ngâm hồi lâu, ông hất tay vợ Tô, trở ra cửa. “Đừng khóc nữa! Về chuẩn bị lấy đôi ủng nhựa.”

Hội trường rục rờ ánh đèn, nhưng phần lớn chỗ ngồi còn trống. Các diễn viên tập trung ở một đầu hội trường, người hỏi hộp nhằm lời thoại, người nhàn tản ngó nghiêng xung quanh, người quan sát sân khấu để xác nhận vị trí của mình. Lại có người chỉ canh cánh lo việc trang điểm, ví như Mã Na. Tống Sảng giơ gương nhỏ, Triệu Linh Linh nâng hộp mỹ phẩm, bản thân Mã Na thì tự bôi bôi trát trát lên mặt mình, thỉnh thoảng

lại nổi điên vì Tống Sảng cầm gương lệch đi hoặc động tác của Triệu Linh Linh chậm chạp quá.

Thầy Chu chậm rãi bước dọc lối đi dành cho khán giả. Đạo diễn đang tập hợp vài diễn viên, thận trọng dặn dò những việc cần chú ý. Thầy Chu lấy lại tinh thần, vỗ tay hô to, “Đừng dềnh dàng nữa, vào thay trang phục đi. Các em ở tổ hóa trang chuẩn bị!” Hô xong, thầy đi vòng qua các học sinh, leo lên cầu thang gỗ bên hông sân khấu, băng qua màn sân khấu đi thẳng ra phòng tập đằng sau.

Trong phòng tập, Dương Lạc mặc trang phục hoàng tử đang mở tủ quần áo, bối xem dây váy đỏ.

Thầy Chu bước sang tủ bên kia, lấy chìa mở khóa, ngoái đầu nhìn bộ dạng dấm dúi của Dương Lạc, “Em làm gì đấy?”

“Không có gì.” Dương Lạc hoang mang ra mặt, tay bối tìm nhanh hơn, “Thầy đến... sớm thế.”

Thầy Chu lấy máy ảnh trong tủ ra, ấn nút nguồn rồi ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp Dương Lạc móc trong túi quần ra một thứ nhét vào túi một chiếc váy đỏ. Thầy cau mày, “Nhóc con, em làm cái trò gì vậy?”

“Em?” Dương Lạc quay lại, cố làm ra vẻ thản nhiên. “Không làm gì cả.”

“Đi hóa trang đi, mau lên!”

Dương Lạc gật đầu lia lịa rồi chạy biến ra khỏi phòng tập. Thầy Chu nghĩ ngợi một lúc rồi đi tới tủ quần áo, lần mò trong túi chiếc váy đỏ nọ. Khi rút ra, các ngón tay đã kẹp một mảnh giấy gấp tư. Thầy mở mảnh giấy, vài dòng chữ ngay ngắn hiện ra.

Khương Đình,

7 giờ tối nay, tôi đợi bạn ở cổng trường. Tôi muốn trao đổi chi tiết về chuyện lần trước. Dương Lạc.

Thầy Chu mỉm cười, gấp mảnh giấy lại. Đang định trả về chỗ cũ, thầy chợt ngập ngừng. Sau một lúc nghịch mảnh giấy, thầy cho vào túi mình.

Các diễn viên lần lượt đi vào. Thầy Chu cầm máy ảnh trở ra hội trường, chọn vị trí đặt máy, lắp chỉnh và chụp thử xong, thầy quay lại phòng tập. Các diễn viên chia nam nữ đang luân phiên vào phòng thay đồ, ai thay xong thì xếp hàng chờ hóa trang. Các thành viên tổ đạo cụ đang kiểm tra lần cuối. Thầy Chu không có gì làm, lảng lảng ngồi một bên nhìn ai nấy bận rộn.

Khoảng 9 giờ, tiếng ồn bên ngoài bắt đầu vọng vào phòng tập. Xem chừng khán giả đang lục tục vào chỗ. Thầy Chu nghĩ ngợi một thoáng rồi đứng dậy đi về phía sân khấu. Thầy dừng sau màn, nhìn từng khối đang ngồi vào khu vực quy định theo sự sắp xếp của chủ nhiệm. Thầy biết, mười mấy phút nữa, hội trường rộng lớn này sẽ chật kín. Festival Tiếng Anh do Đoàn trường và hội học sinh phối hợp tổ chức cũng sẽ bế mạc sau khi vở kịch *Nàng tiên cá* kết thúc. Những tưởng sau đêm nay thầy có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng hiện tại, xem ra còn một việc quan trọng phải làm.

Thầy Chu hít một hơi thật sâu, từ từ thở ra rồi quay vào phòng tập. Dù sao thì cứ thu xếp cho xong vở kịch ngôn ngữ

bao nhiêu công sức suốt mấy tháng qua đi đã. Bởi vì trò hay vẫn chưa đến lúc.

Cố Hạo vừa mở van cửa sắt, vợ Tô đã nóng lòng lao vào, mặc kệ bóng tối trước mặt. Nếu Cố Hạo không kịp thời nắm lấy cánh tay, thị đã ngã nhào xuống mấy bậc thang.

Khi ánh đèn pin chiếu sáng không gian chật hẹp, người đàn bà kêu lên, “Lâm Lâm, Lâm Lâm, mẹ đây. Con ở đâu, mẹ đây...”

Tuy nhiên, không có ai trong bể chứa nước mưa. Tim Cố Hạo đập thình thịch. Ông chạy đến rìa bể, giơ đèn pin soi rõ từng góc ngách, vẫn không thấy Tô Lâm.

Vợ Tô thất vọng, “Bác Cố, Lâm Lâm đâu?”

“Tôi không biết.” Cố Hạo nhú mày. “Liệu có phải nó ra ngoài tìm đồ ăn không nhỉ?”

Người đàn bà thần thờ nhìn quanh “căn phòng”, ánh mắt rơi xuống bếp còn đơn sơ, chậu men lốm đốm, chai nước cạn nhẵn... Cuối cùng, thị nhìn đến tấm nệm cũ, che miệng òa khóc, “Con bé sống ở một nơi thế này... giường cũng chả có...”

Tiếng khóc làm Cố Hạo rối cả ruột, điều khiến ông lo lắng hơn nữa là những thứ chứng tỏ sự hiện diện của Tô Lâm, như đồng phục và cặp sách, đều đã biến mất. Như thể Tô Lâm chưa từng xuất hiện đây. Trong một thoáng, Cố Hạo còn ngỡ rằng mọi thứ mình nhìn thấy hôm qua đều là ảo ảnh. Tuy nhiên, không đời nào cả ông và Ngọc Thục lại có ảo giác giống nhau, đúng không? Nếu chỉ ra ngoài tìm đồ ăn, Tô Lâm sẽ không mang theo tất cả tư trang. Nói cách khác, xem chừng con bé

không định trở lại. Nó lại thay đổi chỗ ở? Hoặc nhận ra rằng hôm qua có người lạ đột nhập, nên vội vã trốn chạy?

Còn một khả năng khác, tuy khó lòng xảy ra, nhưng lại là hi vọng duy nhất.

“Cô Tô, về nhà thôi.” Cố Hạo đứng dậy đi về phía cửa sắt tròn. “Biết đâu sẽ có phép màu.”

Phông màn xanh lam thẫm có họa tiết gợn sóng màu trắng sáng. Thủy cung là nơi các tiên cá tự do vui sống, trong đó, nàng tiên cá út xinh đẹp nhất là hòn ngọc quý trên tay vua Thủy Tề.

Nhà vua cho các con tùy ý lựa chọn báu vật ở con tàu đắm để trang hoàng khoảnh vườn của họ. Nàng út chọn một pho tượng bằng đá cẩm thạch, tạo hình bán thân một chàng trai tuấn tú. Năm 15 tuổi, nàng được phép lên mặt biển cùng các chị em để chiêm ngưỡng thế giới bên ngoài. Thế giới với mây trời, núi non, vườn nho ấy chẳng mấy chốc đã mê hoặc nàng.

Trong lúc rong ruổi trên biển, nàng bắt gặp một hoàng tử giống hệt pho tượng cẩm thạch nhà nàng. Chàng ở trên một con tàu lớn có ba cột buồm đang tung bừng vũ hội. Pháo hoa đầy trời như muôn vàn sao sa xuống biển, nhưng nàng tiên cá chỉ đắm đắm ngắm nhìn hoàng tử trẻ tuổi. Bỗng đâu, biển nổi sóng lớn, con tàu trôi sạt trong ba đào và cuối cùng vỡ tan tành. Hoàng tử trên boong rơi tòm xuống biển. Thủy thủ hốt hải chạy tháo thân, không ai buồn giải cứu hoàng tử đang vùng vẫy.

Nàng út cố sức bơi về phía hoàng tử, kéo chàng lên một tấm ván gỗ. Nàng gọi chàng, ôm chàng, mong muốn phiêu lãng với chàng mãi mãi trên những con sóng này, trôi đi đâu cũng được...

Cuối cùng, sóng đẩy họ vào bờ. Hoàng tử vẫn bất tỉnh. Một nàng công chúa phát hiện ra chàng và cứu vớt, nàng út đành quay ra biển, dõi nhìn bóng chàng hồi lâu. Khi tỉnh dậy, liệu chàng còn nhớ đến em chăng?

Từ đó, vào sáng sớm, vào đêm khuya, nàng tiên cá út đều bơi lên, khổ sở chờ đợi ở bờ biển ấy. Tiếc rằng hoàng tử không bao giờ xuất hiện nữa. Tương tư giày vò, nàng dành tâm sự với các chị. Các chị khuyên nàng đi hỏi ý kiến bà ngoại thông thái của họ. Bà ngoại cảnh báo rằng tiên cá có thể sống đến ba trăm tuổi, nhưng tuổi thọ của con người ngắn hơn nhiều. Vì vậy, nàng út nên xua đuổi những mộng tưởng viễn vông đi.

Tuy nhiên, nàng út lại sẵn sàng từ bỏ cuộc sống ba trăm năm của mình để được trở thành người. Nàng tìm đến phù thủy đáy biển xin giúp đỡ. Phù thủy nhận lời, hứa sẽ biến đuôi cá thành đôi chân thon thả, cái giá phải trả là nỗi đau như dao cứa theo mỗi bước đi và đánh mất giọng nói tuyệt vời. Chưa hết, nếu không giành được tình yêu của hoàng tử, nàng sẽ biến thành bọt nước.

Nàng nói, tôi không sợ, rồi uống thuốc độc và ngất lịm đi. Khi tỉnh dậy lần nữa, nàng đã thấy hoàng tử ở trước mặt mình.

Hoàng tử hỏi, em là ai, sao lại trôi giạt đến đây?

Nàng tiên cá không nói nên lời.

Hoàng tử cảm thán, ôi, đứa trẻ căm tội nghiệp. Ta không biết em từ đâu đến, nhưng ta sẽ chăm sóc em. Tối nay có vũ hội, em cũng tham gia nhé, ta sẽ chuẩn bị cho em váy áo thật đẹp.

Màn thứ ba kết thúc. Ngoại trừ phát âm kinh khiếp chọc cười khán giả của Mã Na, thì vở kịch *Nàng tiên cá* về cơ bản đã diễn ra suôn sẻ.

Mở đầu màn thứ tư, nàng tiên cá khoác lên mình bộ váy trắng tinh khôi, chịu đựng nỗi đau dao cứa và khiêu vũ với hoàng tử.

Mã Na đang cực kì bứt rứt, xấu hổ và khó chịu vì tiếng la ó của khán giả vừa rồi. Nó quát tháo đòi tổ hóa trang dặm lại cho mình, nhưng thấy mỹ phẩm họ dùng quá rẻ tiền nên quay sang

bảo Tống Sảng làm thay. Tống Sảng mới vỗ vỗ được chút phần thì Mã Na lại rầm rĩ đòi đi vệ sinh.

Thầy Chu phát cáu, “Sao em nhiều sự thế nhỉ? Mau lên để còn thay trang phục!” Mã Na lườm thầy, xô Tống Sảng ra chạy ù vào nhà vệ sinh. Cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi, do quá căng thẳng nên nó đã uống nước liên tục từ lúc bắt đầu hóa trang. Lúc này, bụng dưới căng trướng rất khó chịu. Thầy Chu từng nói đùa rằng nhịn tiểu là cách tốt nhất để thể hiện sự đau đớn của nàng tiên cá khi khiêu vũ. Tuy nhiên, Mã Na thấy không việc gì phải ngược đãi bản thân. Vào tới ngăn tiểu, nó cài cửa, ngồi xổm xuống và khoan khoái giải quyết nỗi buồn. Xong xuôi thì lau sạch, chỉnh lại chiếc váy đuôi cá xanh lá vẩy vàng, mở chốt cài và kéo tay nắm về phía mình...

Cánh cửa không suy suyển.

Mã Na bối rối, lại kéo mạnh tay nắm. Cánh cửa và vách ngăn bằng gỗ cùng rung chuyển, nhưng vẫn không mở ra được. Nó hoảng sợ, ghé mắt nhìn qua khe, một thanh gỗ dày đang chắn ngang cửa.

Ban nhạc bắt đầu chơi điệu valse. Ở đầu kia sân khấu, hoàng tử đã bước lên cùng đám hầu gái và lính gác. Tuy nhiên, nàng tiên cá đáng lẽ xuất hiện ở đầu này sân khấu lại không thấy đâu cả.

Thầy Chu cuống lên, ngoái lại quát Triệu Linh Linh, “Vào nhà vệ sinh xem Mã Na có rơi xuống bể phốt không?”

Triệu Linh Linh hoảng sợ vâng dạ và chạy bổ về phía nhà vệ sinh.

Thầy Chu lại tiện tay tóm lấy một nam sinh, “Em, vào phòng thay đồ xem sao!”

Nam sinh đó ngần ngừ một thoáng rồi đi vào phòng thay đồ, gõ mấy cái thì cửa phòng thay đồ bật mở. Một cô gái mặc váy trắng cúi mặt bước nhanh ra.

Thầy Chu bắt lực lắc đầu xua tay, “Cuối cùng cũng chịu ra hả, mau lên...” Ngay sau đó, thầy nhận thấy có phần không đúng, cô gái này gầy hơn Mã Na nhiều, mái tóc dài thẳng và đen nhánh. Thầy còn đang thắc mắc thì cô gái đã băng qua trước mặt rồi phóng thẳng lên sân khấu.

Giữa tiếng nhạc thánh thót, Dương Lạc ngỡ ngác đứng đực ra cùng các diễn viên phụ. Khán giả nghi hoặc, tiếng xào càng lúc càng to. Cuối cùng, khi cô gái mặc váy trắng xuất hiện ở mé trái sân khấu, hội trường mới yên tĩnh trở lại.

Dương Lạc cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, chìa tay ra cho nàng tiên cá, chuẩn bị đọc thoại. Nhưng chưa kịp cất tiếng, cậu đã chết lặng. Ánh sáng mạnh của chóa đèn trên cao khiến mọi chi tiết trên sân khấu đều trở nên lộn lắt. Trong vầng hào quang vàng rực, cô gái đang yếu điệu tiến đến với đôi hài và tà váy trắng tinh chính là Tô Lâm vốn đã mất tích nhiều ngày.

Ở phía sau, Khương Đình thốt lên kinh ngạc. Dương Lạc ngẩn người, tự hỏi mình đang ở trên sân khấu hay đang trong một giấc mơ dài không muốn tỉnh lại. Cậu sững sờ đứng nhìn Tô Lâm tiến đến giữa sân khấu và chìa tay cho mình. Giai điệu valse nghe bỗng nhiên đặc biệt rung động, Dương Lạc mỉm cười, cảm thấy rằng trên nền nhạc du dương này, trong bầu

không khí mơ màng này, thực sự nên làm một điều gì đó. Cậu tiến tới một bước, cũng chìa tay ra.

Đầu ngón tay họ vừa chạm nhau, một tiếng thét điên giân đột ngột ré lên ở mé trái sân khấu, “Con đi! Trả váy cho tao!”

Mã Na tóc tai tán loạn lao ra từ sau màn, mặt mày biến dạng vì cuồng nộ. Nhưng thầy Chu đã túm lấy cánh tay nó, kéo giật trở vào.

Khán giả nhốn nháo. Vở kịch quá đổi quen thuộc lại phát sinh biến cố chẳng ai ngờ. Mọi người đều lộ vẻ thắc mắc hoặc phẩn khích, hỏi han phỏng đoán loạn cả lên. Đặc biệt là ở chỗ ngồi của lớp 11D thì huyền não ghê gớm, bởi các học sinh đã nhận ra Tô Lâm.

Mã Na nổi cơn tam bành trong tay thầy Chu, vừa ngoạc mồm chửi rủa vừa cố vùng vẫy thoát ra để lên sân khấu một lần nữa.

Tô Lâm ngoái đầu, liếc nhìn Mã Na đang phát điên, rồi bình tĩnh quay lại, nhìn đăm đăm vào Dương Lạc. Sau đó cô bước ra rìa sân khấu, nhắc váy lên, nhảy xuống.

Cuối cùng Mã Na cũng vùng thoát được, lập tức nhe nanh múa vuốt lao về phía Tô Lâm, nhưng lại giẫm phải gấu váy đuôi cá xanh lá cây và ngã rầm tới trước.

Hội trường hỗn loạn. Tô Lâm băng qua lối đi giữa các dãy ghế, tiến về phía cửa cùng nụ cười bí hiểm. Thầy Chu cũng lao ra rìa sân khấu. Sự cố đột ngột này khiến tâm trí trống rỗng, thầy chỉ còn nhận thức được rằng vở kịch tuyệt vời mà mình đổ bao tâm huyết dàn dựng suốt mấy tháng qua giờ đã thành nổi

cám lộn. Thầy trùng mắt, mặt mày méo mó, trở Tô Lâm đang chạy càng lúc càng xa, hét lớn, “Bắt nó lại!”

Đang ngồi ở hàng ghế đầu, hiệu trưởng Đồng cũng đứng dậy, rồi rít khua tay, “Chặn nó lại, mau chặn nó lại, thật tồi tệ...”

Gần như cùng lúc, vài nam sinh xuất hiện ở cửa, chặn đường Tô Lâm. Cô gái nghiêng răng, xoay người chạy tới cửa hông. Tuy nhiên, càng lúc càng nhiều người chen lên như thủy triều, Tô Lâm phải lùi lại, thở hổn hển đối mặt với các học sinh đang tỏ vẻ kinh hãi và ngờ vực.

Tô Lâm hơi hoảng, vì thấy Mã Na đã nhảy khỏi sân khấu, chen lấn qua đám đông, dùng dùng chồm tới mình như con hổ cái. Cô lùi lại, nhìn đám đông càng lúc càng gần, lại nhìn mấy nam sinh hằm sấn ở cửa để bắt kẻ phá hoại.

Lại bị làm nhục một lần nữa? Lại bị Mã Na chà đạp ở nơi công cộng sao?

Thình lình, một cô gái mặc váy đỏ từ đám đông chạy ào ra, lao thẳng đến. Tô Lâm đang định phản kháng theo bản năng thì cô gái đã nắm tay cô, dắt về phía cửa.

Quá đổi bất ngờ, các nam sinh đang chặn cửa bất thần luống cuống, chỉ biết trơ mắt nhìn hai cô gái chạy vụt qua. Cô gái mặc váy đỏ hét lên chói tai, “Tránh ra!” Và giờ tay đẩy một trong các nam sinh cản đường, lôi tuột Tô Lâm ra khỏi hội trường.

Hành lang không một bóng người, hai cô gái chạy thật nhanh. Tiếng thở gấp gấp và tiếng bước chân dội lên giữa những bức tường treo tranh ảnh. Một đỏ, một trắng. Tóc đen dài bay tung. Hai cô như những cánh hoa và nhụy hoa bị gió mạnh cuốn lên, trôi giạt về cuối hành lang.

Phía sau họ, những kẻ săn đuổi dồn đông ở cửa, rồi một vài câu bút ra được. Họ không biết tại sao phải bắt cô gái kia, nhưng mệnh lệnh của hiệu trưởng đã khiến trò chơi săn bắt chưa từng trải nghiệm này trở nên thú vị. Họ la hét và rầm rầm đuổi theo.

Chẳng mấy chốc, cô gái váy đỏ đã kéo Tô Lâm đến chạy đến cánh cửa cuối hành lang. Qua cửa rồi, cô gái mặc váy đỏ bỗng buông tay ra, đẩy vào lưng Tô Lâm.

Tô Lâm theo đà chạy tới mấy bước, chợt nhận ra cô gái váy đỏ không đi theo, bèn vừa chạy vừa ngoái lại nhìn thì thấy cô ấy dừng ở cửa, hai tay bắt sau lưng, lưng áp vào cánh cửa đang đóng chặt.

Cô gái này trông rất quen.

Trên kính cửa đã in lên mấy khuôn mặt phấn khích. Đám bên trong xô mạnh vào cửa. Mồ hôi túa ra trên mặt cô gái váy đỏ, ngực cô phập phồng, tuy nhiên, cô vẫn cố sức giữ cửa, người lắc lư run rẩy, mắt dõi theo Tô Lâm đang vừa chạy vừa ngoái nhìn. Đột nhiên, cô hét lớn, “Chạy đi! Chạy mau lên!”

Tô Lâm nhìn tấm thân bị xô đẩy đến phát run, nhìn đôi chân đang gập chổng xuống đất ấy...

“Chạy đi! Đừng quay lại nữa!”

Tô Lâm thôi do dự, quay phắt mặt đi, hai tay nhấc váy chạy thật nhanh.

Bên ngoài những ô cửa kính dọc lối đi là bầu trời đã hoàn toàn trong xanh. Màu xanh vô tận như biển lớn bao la, đang đợi cô gái tung mình ra.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để
tải nhiều sách hơn nữa!

Không có phép mầu nào cả.

Vợ Tô mở khóa căn 101, cả thị và Cố Hạo cùng lúc chen vào, không rảnh để ngưỡng ngừng vì thân thể va chạm nhau. Tuy nhiên, phòng khách không có ai cả. Vợ Tô lại vội vàng vào phòng ngủ, lúc quay ra mặt xám xịt, mắt và mép đều trĩ xuống. Thị nhìn Cố Hạo như hỏi ý. Ông già xòe tay lắc đầu, “Hôm qua lúc tôi rời đi, đồng phục và cặp sách của con bé đều ở đó. Bây giờ xem ra...”

Vợ Tổ chậm rãi đi đến sofa, ngồi xuống, bưng mặt rầm rút khóc.

Cố Hạo đứng lặng một hồi rồi xoay người bước ra ngoài. Đầu tiên, ông liếc cánh cửa khóa kín nhà mình, sau đó ra khỏi hành lang, xuống đánh một vòng quanh khu nhà, thậm chí không quên rà soát cả các bồn hoa phía sau.

Không thu hoạch được gì.

Cố Hạo đi đến đình hóng mát bằng bê tông ở trước khu tập thể, ngồi xuống ghế, dỡ túi khỏi vai, lần lượt lấy bình nước và bánh mì ra, hăm hăm đập mạnh xuống bàn. Sau đó, ông châm điếu thuốc, ngồi giạng chân, chống một tay lên đầu gối, mắt ngó lom lom ra con đường trước mặt.

Mòn mỗi chờ. Ròng rã đợi. Giống như hồi làm bảo vệ, rình những tên trộm công bao tải ló ra. Tôi không tin là không chờ

được cháu về, con bé quá đáng này!

Cố Hạo hút thuốc không ngơi nghỉ. Chẳng mấy chốc bên chân ông đã la liệt đầu mẩu ngắn đầu mẩu dài. Tuy nhiên, tâm trạng cái kính không hề vơi bớt. Ông nhận ra mình đang chửi rửa, nhưng không biết đối tượng chửi rửa là ai. Nhà họ Tô? Mã Na? Tô Lâm? Hay người sống cùng con bé mà ông chưa gặp mặt kia?

Sau khi hút non nửa bao thuốc, cuối cùng Cố Hạo phải thừa nhận rằng ông căm ghét mình nhất. Oán giận trên đời này, hầu hết đều bắt nguồn từ sự kém cỏi của bản thân. Ông đã đánh giá thấp tính phức tạp của vấn đề, và hối hận vì hôm qua không đợi ở bể chứa. Bằng không hiện giờ, Tô Lâm đã được ăn no ngủ kĩ, và có lẽ ông đang ung dung cùng cô gái bàn bạc về cuộc sống tương lai, thay vì nôn nao chờ đợi dù biết rõ vô vọng thế này.

Đúng vậy. Cố Hạo không còn hi vọng gì trông thấy Tô Lâm xuất hiện trên con đường kia. Chắc cô đã tìm được đường ra khỏi cổng ngầm từ lâu, nếu muốn về nhà thì đã chẳng có bao nhiêu việc xảy ra như thời gian qua. Tuy nhiên, Cố Hạo thực sự không biết làm gì khác ngoài ngóc cổ chờ ở đình hóng mát này. Hơn nữa ông bất ngờ phát hiện ra rằng ở Tô Lâm có quá nhiều bí ẩn chưa thể giải đáp. Đến nỗi ông bắt đầu tự hỏi liệu có đúng đắn không khi coi Tô Lâm như một cô bé yếu đuối. Sự việc rắc rối hơn ông tưởng, Tô Lâm cũng phức tạp hơn ông tưởng. Cố Hạo không hiểu được suy nghĩ của cô, và nhận ra rằng việc tìm thấy cô có thể chỉ là khởi đầu cho nhiều chuyện khác.

Hội trường Trung học Số 4 đã khôi phục trật tự. Các diễn viên ngồi rải rác ở hàng ghế sát sân khấu không dám thở mạnh, len lét nhìn hiệu trưởng Đồng, thầy Chu, Mã Na và hai mẹ con Ngọc Thục đang đứng ở lối đi.

Hiệu trưởng Đồng dùng dùng nổi giận, hai tay khua khoắng, “Tôi hỏi em, tại sao em lại thả bạn đó? Tại sao em lại làm trái lệnh tôi? Trả lời mau!”

Khuơng Đình đứng thẳng, vẫn mặc váy đỏ. Em nhìn mãi về hướng sân khấu, nụ cười nhạt trên môi, như thể không nghe thấy câu hỏi của hiệu trưởng.

Ngọc Thục kinh hãi giật tay áo con gái, “Đình Đình, hiệu trưởng hỏi con kìa, mau trả lời đi.”

Khuơng Đình chậm rãi quay sang mẹ, vẫn với vẻ mặt mơ màng, “Mẹ, là bạn ấy đấy.”

Ngọc Thục thoáng sững sờ, rồi tròn xoe mắt, “Thật hả, con không nhìn nhầm chứ?”

“Không ạ.” Khuơng Đình gật đầu. “Con biết bạn ấy định làm gì. Cho nên...” Nét cười trên khuôn mặt em rạng rỡ hơn. “Cho nên, con đã giúp bạn.”

Ngọc Thục nhìn Khuơng Đình, thỉnh thoảng ôm chầm lấy con gái, tay vuốt tóc em.

“Mẹ, con mệt quá.” Khuơng Đình vùi đầu vào ngực mẹ, thì thầm. “Con muốn về nhà.”

“Ừ. Về nhà thôi.” Ngọc Thục đỡ con gái đứng thẳng dậy, lại vỗ vỗ má em, nắm tay em, xoay người bước ra khỏi hội trường.

Đang bối rối vì cuộc trò chuyện của hai mẹ con, lại thấy bọn họ rời đi, hiệu trưởng Đồng lắp bắp hồi lâu mới nặn ra được

mấy chữ, “Thế là xong hả? Thái độ gì vậy?”

Ngọc Thục ngoái lại, “Xin lỗi hiệu trưởng, để hôm khác tôi sẽ tự đến giải thích với thầy.”

Mã Na đột nhiên rú lên, “Mày không được đi! Tao báo cho mày biết, chuyện này chưa xong đâu!”

Ngọc Thục đảo mắt sang Mã Na, trừng trừng nhìn một lúc rồi dần từng chữ, “Cháu là Mã Na đấy hả? Cháu nghe cho rõ đây. Nếu cháu còn dám làm phiền Đình Đình, tôi dứt khoát không tha cho cháu.” Dứt lời, chị dắt con gái tiến ra phía cửa.

Dương Lạc nhìn theo Khương Đình một lúc, cười hỏi, “Thầy hiệu trưởng, nếu không còn việc gì nữa thì chúng em xin phép nhé?”

Hiệu trưởng Đồng buồn bực xua tay, “Đi đi.” Đoạn nhắc nhở, “Các em không được phép bàn tán vụ này, cũng không được phép bàn tán với các học sinh khác!”

Các diễn viên lục tục rời ghế, đi vào cánh gà. Thầy Chu nín lặng này giờ cũng lên tiếng, “Hiệu trưởng, vậy em...”

“Cậu Chu, cậu làm ăn kiểu gì đây hả?” Cuối cùng hiệu trưởng cũng tìm được mục tiêu trút giận. “Cậu là người phụ trách vở kịch tiếng Anh này. Để bê bối đến thế, cậu giải trình xem sao!”

“Theo như em biết,” Thầy Chu suy nghĩ một lúc rồi dẫu mối về phía Mã Na. “Đây hẳn là khúc mắc cá nhân giữa Mã Na và em kia.”

“Cá nhân cái cút! Ông đang đổ trách nhiệm cho tôi?” Mã Na nổi điên, lông mày dựng ngược, mái tóc xoắn bồng phơn phớt nâu như muốn nổ tung. “Người đều do ông tuyển, một con cướp vấy tôi, một con đồng lõa!”

Hiệu trưởng Đồng quát lớn, “Mã Na! Em ăn nói với giáo viên như thế sao?”

“Lại chả đúng!” Mã Na vẫn hùng hổ. “Loại này mà xứng mặt đàn ông à? Hèn hạ! Gặp rắc rối chỉ biết đùn đẩy cho học sinh!”

Thầy Chu vẫn rất bình thản, chỉ hơi nhú mày nhìn Mã Na, “Xem ra em chưa rút được chút kinh nghiệm nào từ lần trước.” Thầy quay sang hiệu trưởng Đồng. “Em về sao băng ghi hình cho thầy đã, còn nội dung cụ thể, em sẽ báo cáo sau.” Đoạn thầy gỡ máy ảnh khỏi giá, chậm rãi đi vào cánh gà.

Ở hội trường chỉ còn lại hiệu trưởng Đồng, Mã Na, Tống Sảng và Triệu Linh Linh. Hiệu trưởng Đồng chống nạnh, thở hổn hển một hồi rồi nhìn Mã Na, “Con bé này, em ngang ngược quá lắm!” Ông chỉ vào Mã Na đang khoanh tay ghé mắt trong ngang. “Đừng lấy nê việc tôi với bố em là bạn bè rồi thích làm gì thì làm.”

Mã Na trợn mắt, “Đằng nào lỗi cũng không phải ở em. Chỉ biết màn trình diễn của em bị phá hoại, dứt khoát có đứa phải bị trừng phạt.”

“Dứt khoát có đứa phải bị trừng phạt? Em tưởng mình là ai? Còn giở giọng hống hách nữa?” Hiệu trưởng Đồng xua tay. “Thôi, tôi không rảnh nói nhảm với em. Bảo bố thu xếp cho đi nước ngoài sớm đi, trường tôi không chứa được bà tướng như em!”

Mã Na xoay người đi vào cánh gà.

Trong phòng tập chỉ còn vài học sinh đang thay quần áo và xì xào về sự cố vừa rồi. Thấy nhóm Mã Na đi vào, không ai bảo ai đều nín bặt. Mã Na liếc quanh, thấy ngoài họ ra còn thầy Chu

đang xem máy ảnh ở chỗ tủ. Dương Lạc thì đã biết tắm. Mã Na càng thêm điên tiết, rào chân bước đến phòng thay đồ nữ, đập tung cửa, ngoái lại hét vào mặt Tống Sảng và Triệu Linh Linh, “Chờ tao ở đây!”

Tống Sảng và Triệu Linh Linh lè lưỡi nhìn nhau, ngoan ngoãn canh cửa phòng thay đồ nữ.

Mã Na thô bạo lột bỏ váy đuôi cá, ném mạnh xuống đất, vừa lúc nhác thấy bộ đồng phục học sinh xanh trắng trong góc. Khởi nghĩ cũng biết, đây là quần áo của con rác rưởi đó. Mã Na nổi cơn tam bành, lao đến vừa chửi rửa vừa giẫm đạp giày xéo bộ đồng phục, y như thể bên trong lớp vải này là con người bằng xương bằng thịt vậy.

Hả giận rồi, Mã Na nhặt quần áo của mình để thay, rồi xách túi lượm đồng mỹ phẩm vương vãi trên sàn cho vào. Đột nhiên nó lộ vẻ nghi hoặc, moi trong túi ra một mảnh giấy gấp. Giấy này chắc là xé vở, rìa răng cưa, giở ra thấy vón vện hai dòng.

7 giờ tối nay, tôi đợi bạn ở cổng trường. Tôi muốn trao đổi chi tiết về chuyện lần trước. Dương Lạc.

Mã Na lật đi lật lại mảnh giấy vài lần, cuối cùng gấp gọn cất vào túi, tâm trạng hậm hực này giờ nguôi ngoai hẳn đi.

Giới tính nam, nơi sinh không rõ, tầm 35-40 tuổi, cao khoảng 180 cm, cân nặng chừng 70 kg. Khuyết tật trí tuệ ở mức nhất định, nói ngọng, kĩ năng giao tiếp hạn chế. Kiếm sống bằng nghề nhặt phế liệu đem bán, quanh năm mặc áo khoác

quân đội xanh, đeo túi vải bạt. Địa bàn hoạt động chính là quận Khoan Bình.

Trong chân dung phổng dựng là khuôn mặt nhăn nheo gồ ghề, trông già hơn tuổi, đôi mắt mờ đục, ánh nhìn không có chút gì tinh khôn, toát ra nét vô hồn và thờ ơ hình thành sau những năm dài bị cuộc sống quăng quật.

Vương Hiến Giang bước đến một cái lán làm bằng vải nhựa dưới gầm cầu vượt. Một người đàn ông vô gia cư đầu tóc bù xù đang ngồi xổm ngoài lán nhai dưa chuột lo lắng đứng dậy, ngơ ngẩn nhìn ông.

Vương hỏi thẳng, “Anh tên gì?”

Người đàn ông lắp bắp, “Trương... Trương Đức Lễ.”

“Quê ở đâu?”

“Huyện Tu Vũ, Hà Nam.”

Nói năng rõ ràng. Tư duy bình thường.

Trước ánh mắt thăm soi từ đầu đến chân của Vương, kẻ vô gia cư càng lúc càng hoảng sợ, từ từ giật lùi, “Cán bộ à, không được sống ở đây ư? Tôi sẽ thu dọn đồ đạc ngay...”

“Không sao, anh cứ ở đi.” Vương lấy chân dung phổng dựng ra. “Anh đã gặp người này bao giờ chưa? Làm cùng nghề với anh đấy.”

Kẻ vô gia cư ghé lại thăm soi một lúc, rồi lắc đầu, “Không có ấn tượng gì.”

Vương ngoái đầu nhìn Thai Vỹ đang đứng cách đó hơn chục mét. Anh đang hỏi han một số người ngồi dựa trụ cầu hong nắng. Trông thái độ thì cũng thấy không thu hoạch được gì.

Vương thầm văng tục và bước tới chỗ xe Jeep, kéo cửa xe ngồi vào ghế phụ lái, ngó ra thấy Thai Vỹ vẫn đứng tại chỗ, chòng chọc quan sát những kẻ đang ườn người phơi nắng, ông đâm ra sốt ruột, vỗ mạnh vào cửa xe. Thai Vỹ nghe tiếng ngó lại. Vương vẫy tay với anh, “Mau, lên xe!”

Thai Vỹ chậm rãi về cạnh chiếc Jeep, vẻ mặt trầm tư.

“Đến bãi rác ở Tiểu Dân Truân.” Vương mở bản đồ. “Nghe nói dân đồng nát tập trung chủ yếu ở đây, may ra có manh mối.”

Thai Vỹ không nói lời nào, thất thần đặt tay lên vô lăng.

Vương nổi nóng, “Tự đứng ngăn người ra vậy?”

“Không, thầy ơi!” Thai Vỹ bưng tỉnh, cau mày như đang cố sức nhớ lại điều gì. “Sao con cứ ngờ ngợ là đã thấy người này ở đâu rồi.”

“Bình thường thôi mà.” Vương ra hiệu lái xe. “Người như thế nhan nhản khắp nơi mà. Bác sĩ Đỗ có tin gì chưa?”

“Mẫu xét nghiệm hiện tại đều của khu B, tính đến giờ chưa ai phù hợp cả.” Thai Vỹ thở dài, “Có cần giục nữa không ạ?”

“Không. Kết quả thế nào phải trông vào may mắn.” Vương không hề lộ vẻ thất vọng. “Thầy linh cảm chúng ta cách hần không xa nữa đâu.”

“Vâng.” Thai Vỹ gật đầu. “Lấy mẫu bao nhiêu người như thế, nếu chúng ta may mắn thì hần sẽ là người đầu tiên, nếu không may, hần sẽ là người cuối cùng.”

“Ừ.” Vương mím môi. “Vài ngày nữa là rõ thôi.” Đang nói dở thì máy nhắn tin bên hông kêu tí tít, ông lấy ra xem, rồi trở

sang ven đường. “Tấp vào lề, cơ quan gọi. Lôi thôi quá đi, bao giờ trang bị được điện thoại di động cho chúng ta đây?”

Thai Vỹ vâng lời, tấp chiếc Jeep vào vệ đường, nhìn Vương nhảy ra khỏi xe chạy đến một bộ điện thoại công cộng. Vài phút sau ông chậm rãi quay lại, vẻ mặt đăm chiêu, rõ ràng là không vui.

“Tình hình thế nào ạ?” Vương chưa yên vị, Thai Vỹ đã hỏi. “Có manh mối gì mới không?”

“Công an quận Khoan Bình vừa báo tin.” Vương nhìn thẳng ra trước, vẻ mặt nặng nề. “Đúng ra thì tên vô gia cư đó xuất hiện khá thường xuyên. Quán bánh bao, tiệm tạp hóa... chỗ nào người ta cũng từng trông thấy hắn. Nhưng gần đây hắn rất ít lộ diện. Chủ một cơ sở phế liệu cho biết cách đây vài ngày hắn ôm một đồng đồng nát đến bán, đầu bê bết máu, như thể vừa đánh nhau. Và...”

“Và?”

“Đoán xem ngoài mua đồ ăn, tên này chi tiêu nhiều nhất cho khoản nào?”

“Thầy đừng úp mở nữa.”

“Cho nén.”

“Nén?” Thai Vỹ nhướn mày. “Chi tiêu nhiều nhất cho nén để làm gì?”

“Điều này cho thấy nơi hắn sống không có ánh sáng.” Vương nhếch mép cười bí hiểm. “Anh nghĩ sao nào?”

Thai Vỹ trợn tròn mắt, “Dưới cống ngầm?”

Cô chưa trông thấy biển bao giờ. Hồi cô còn nhỏ, bố mẹ từng đưa cô và em trai đến công viên Bắc Hồ trong thành phố. Cái hồ nhân tạo đó là vùng nước rộng nhất mà cô từng chiêm ngưỡng. Cô thường tưởng tượng về làn nước trong xanh vô tận và những con sóng cuộn cuộn dâng trào, cũng như vầng dương đỏ rực trôi lên mặt biển.

Khi triều dâng, sóng ồ ạt ập vào đất liền, khi triều xuống, sóng rút đi, để lại bờ cát trắng và vô vàn bí mật. Cô nghĩ, nếu trái tim cô là biển, giờ chắc là lúc triều xuống.

Sau khi lao ra khỏi hội trường, cô chạy thẳng đến sân tập, lấy cặp sách để dưới bậc bê tông khán đài, từ bậc cao nhất trèo qua bờ tường, cầm đầu cầm cổ chạy. Cô biết nhiều người đang tò mò nhìn cô gái mặc váy trắng xách cặp đi học này, thắc mắc không hiểu tại sao cô lại hăm hở chạy như vậy.

Phải, cô rất muốn dừng lại, cho họ biết mình hạnh phúc thế nào.

Hạnh phúc vì mùa xuân ấm áp này, vì sức sống rộn ràng trong cơ thể, vì cảm giác khoan khoái đã lâu không nếm trải. Cô biết rõ những kẻ săn đuổi đã bị bỏ lại rất xa. Tuy nhiên, cô chưa muốn dừng chân. Nếu có thể, cô sẵn sàng chạy mãi. Những thớ cơ căng ra ở bắp chân, tiếng vọng khi đế giày thể thao nện xuống đường nhựa, trái tim đập dữ dội trong lồng ngực, cơn gió mát lành lướt qua khuôn mặt... Tất cả đều khiến cô rất hạnh phúc.

Chạy, chạy nữa...

Chạy đến Công viên Chiến thắng ở trung tâm thành phố, cô kiệt sức. Giữa dòng người nhộn nhịp, cô cố lết đến đình hóng

mát đẳng sau một hòn non bộ, vừa ngồi xuống ghế đá là thở hổn hển như con cá hấp hối. Cảm giác ớn lạnh từ thân dưới mau chóng lan đi khắp mình và tứ chi, mồ hôi nóng túa ra chẳng mấy chốc lạnh ngắt đi, thân nhiệt giảm mạnh, ngọn lửa trong lồng ngực dần dần lụi tàn, cuối cùng tắt lịm.

Cô đỡ dẫn ngồi đó. Toàn thân bải hoải vì thể lực tiêu hao nghiêm trọng, cả ngón tay cũng không muốn nhúc nhích, bất động mãi ở một tư thế, như thể đầu óc đã trống rỗng. Cô ngồi đến tận lúc màn đêm buông xuống, phở xá lên đèn.

Dòng người hối hả trong công viên thưa dần. Những người khách cuối cùng vội vã, không ai để ý đến cô gái ngây như phỗng trong đình hóng mát. Khi màn đêm phủ kín cả đình và hòn non bộ, cô mới đảo mắt, nhúc nhích tay chân và thở ra một hơi. Cơ cuồn nhiệt và hưng phấn kéo dài suốt mấy tiếng đồng hồ đã tan biến. Có hồi tưởng bộ mặt méo mó vì tức giận của Mã Na, cô cũng không thấy hào hứng nữa, thay vào đó là hẫng hụt và trống vắng. Hóa ra niềm vui báo thù chỉ giúp cô khuây khỏa trong thời gian ngắn, thật không cam lòng mà.

Chưa hết, một câu hỏi cấp bách hơn đặt ra trước mắt: tiếp theo nên làm gì?

Thật ra lúc ở “căn phòng”, cô đã nói dối Vincent. Cô không định quay lại gặp hắn để ra đi cùng nhau. Cô không thuộc về thành phố này, không thuộc về cống nước mưa, càng không thuộc về Vincent. Đã muốn đoạn tuyệt với quá khứ thì phải cửa đứt đục suốt, không dây dưa dính líu, y như lúc kiên quyết ném bỏ bộ đồng phục học sinh xanh trắng, như thế cô mới già biệt

được mình trước đây. Kể từ hôm nay, cô không còn là Tô Lâm nữa, chiếc váy trắng trên người chính là bằng chứng.

“Ra đi” gồm hai chữ, là một từ ngữ, một hành động, một tâm thế, đồng thời ngụ ý một tương lai bất định. Nghe cũng kích thích đấy, nhưng lại ẩn chứa nhiều rủi ro chưa lường được, ví như mùa xuân mà mặc mỗi một chiếc váy mỏng thế này là không phù hợp rồi, đêm buông pha hơi lạnh khiến cô rùng mình.

Cô đứng dậy, tập tễnh rời khỏi công viên. Tương lai tuy bất định, nhưng trước hết cứ phải đến nơi nào có thể khiến cô “ra đi” đã.

Sau nửa tiếng cuốc bộ, cô đến được nhà ga xe lửa của thành phố. Đã muộn mà nhà ga vẫn rất nhộn nhịp. Cô chưa bao giờ đi xa, càng chưa bao giờ đi tàu. Quanh quẩn ở quảng trường trước nhà ga một lúc, cô quyết định đi vào ngôi nhà hai tầng treo biển “Phòng bán vé.”

Phòng bán vé cũng chật cứng hành khách. Đồ ăn bán rong chao qua xen lại giữa dòng người xếp hàng mua vé. Mùi thơm mê mẩn của xúc xích nướng, ngô luộc và mì gói tạt vào mũi, cái bụng rỗng lập tức kêu gào, làm cô nhớ ra là từ đêm qua đến giờ mình chưa có hột cơm nào, thậm chí chưa hề uống nước. CƠN ĐÓI KHÁT BỊ TRẤN ÁP TẠM THỜI BỞI QUYẾT TÂM TRẢ THÙ VÀ NIỀM PHẤN KHÍCH GIỜ LẠI ÛN ÛN TRỖI DẬY. Cô chạm vào bánh bao nguội ngắt trong cặp sách, lại nhìn hàng dài hành khách trước cửa bán vé, cuối cùng quyết định lấp bụng trước. Cô ngó quanh phòng bán vé, rồi bước sang gian trà nước. Gian này nằm ngay phía ngoài nhà vệ sinh, chỉ có một cây nước nóng và một thùng rác to. Cô

đặt túi ni lông đựng bánh bao vào cây nước, rồi bước đến lục lại thùng rác lớn. Chẳng mấy chốc, cô tìm thấy một cái lon rỗng, nhưng chưa kịp nhặt lên thì một bàn tay khác đã cướp lấy.

Cô giật thót, vô thức ngoảnh sang thì thấy một người đàn ông đứng tuổi mọc ra bên cạnh mình tự lúc nào. Mặt mày đen đúa, tóc tai bẩn thỉu, đầu đội mũ bông, người mặc áo dạ rách màu xanh lá, vai khoác một túi vải bạt to. Cô choáng váng, thất thần nhìn lão. Người đàn ông hồ nghi nhìn lại, chừng như không sao tin được nữ sinh trung học sạch sẽ này lại là đồng nghiệp của mình.

“Cháu...” Lão ngập ngừng đưa cái lon rỗng cho cô. “Cháu muốn cái này à?”

“Không.” Cô nuốt lại tiếng “Vincent” đã chực đến bên môi. “Tôi không muốn.”

Lão liếc nhìn cô một cách khó hiểu, ném cái lon rỗng vào túi, và bỏ đi cùng tiếng lốc cốc leng keng.

Cô đứng lặng một lúc bên cây nước nóng, liếm đôi môi nứt nẻ, cuối cùng thu hết can đảm ngó vào thùng rác lần nữa. Mười giây sau, cô moi được chiếc cốc giấy dùng một lần đã bị bóp bẹp, gỡ nó ra, rửa nhiều lần dưới vòi nước và hứng lấy nửa cốc nước lạnh, vắn thêm nước nóng ở cây nước cho vừa ấm rồi uống cạn, lại rót một cốc đầy, cầm bánh đi đến hàng dài trước cửa bán vé.

Vừa di chuyển chậm rãi cùng dòng người, cô vừa cắn bánh bao và nhấp từng ngụm nhỏ nước nóng. Bánh bao được làm ấm cấp tốc, tuy đỡ cứng nhưng vẫn nguội ngắt lại ngấy dầu. Cái bụng lép kẹp không cho phép kén chọn, cô trệu trạo nuốt hết, cuối cùng dùng nước nóng dần bụng cho đỡ khó chịu.

Người đàn ông vô gia cư giống Vincent quanh quẩn trong phòng bán vé, có lúc nhặt một mẫu thuốc lá bẹp dúm, vừa hít vừa nhìn chăm chăm vào chai nước nhựa trên tay các hành khách. Cô dõi theo lão, lòng thầm lẩm nhẩm cái tên đó.

Liệu hẳn có nấu mì và cồn cào chờ cô về?

Phải mất bao lâu hẳn mới chấp nhận được sự thật là cô đã hoàn toàn biến mất? Hẳn liệu có nhớ cô? Hẳn nghĩ gì về cô? Tức giận? Oán ghét? Hay thất vọng?

Trong một thoáng, cô gần như dao động. Sao cô lại bỏ đi? Sao lại làm tổn thương Vincent? Liệu có bao giờ cô còn gặp được người đối xử hết lòng với mình như thế nữa không? Cô cúi đầu, nhìn đôi giày thể thao màu trắng sáng bóng dưới chân, răng cắn chặt lấy môi.

Lúc này, người xếp hàng trước đã rời cửa bán vé. Nhân viên nhà ga bên trong cửa kính mệt mỏi nhìn cô, “Đi đâu?”

Cô giật mình buột miệng, “Đại Liên.” Đây là nơi duy nhất cô biết có thể nhìn thấy biển.

Người bán vé ngó sổ, “Hôm nay hết vé rồi, chuyển mai được không?”

Cô lập tức thở phào, “Được.” Toàn bộ tiền mặt cô có chỉ đủ mua một vé ghế cứng rẻ nhất. Sau khi nhận tấm vé nho nhỏ, cô cẩn thận cất vào cặp, rồi quay mình rời khỏi cửa bán vé. Cô tin rằng đây là ý trời, là một cơ hội cao xanh ban cho. Cô và hẳn không hẹn mà gặp, nhưng ít ra có thể từ giã một cách tử tế đằng hoàng.

Có lẽ là do nôn nóng muốn quay lại, hoặc do điểm đến đã rõ ràng, đường về bỗng như bớt xa. Cô rảo bước trên con phố quen

thuộc, mở nắp cống rồi nhanh chóng hòa vào thế giới dưới lòng đất, ập vào mặt là một mùi khó ngửi nhưng cực kì thân thiết. Cô vịn thang sắt, đứng lặng trong bóng tối một lúc, tự nhắc nhở mình lần nữa, chỉ từ giã thôi, chớ suy nghĩ nhiều.

Trong cặp còn nến và bật lửa mà Vincent chuẩn bị cho. Cô chưa từng nghĩ đến việc đem ra dùng, nhận lấy chi để khiến hấn tin vào cái câu hoang đường “Lát nữa gặp lại” mà thôi.

Tuy nhiên, vào khoảnh khắc giờ nến lên, cô lại có cảm giác cử chi này thật thiêng liêng, và chợt nhận ra đây có lẽ là lần cuối mình bước đi trong cống. Cô nên ghi lòng tạc dạ mọi thứ ở đây, nơi khiến cô mất đi tất cả, cũng là nơi khiến cô bắt đầu lại. Cô không biết có gặp Vincent được nữa không, điều duy nhất cô có thể làm, là không quên.

Băng qua cống nhánh, chẳng mấy chốc đã ra đến cống chính. Càng đến gần “căn phòng”, tim cô càng đập mạnh. Cô nóng lòng muốn gặp hấn, nhưng lại phải đối mặt với một kết cục khiến hấn thất vọng. Làm sao để hấn bình tĩnh đón nhận hiện thực rằng cô sẽ ra đi? Hoặc là, nên an ủi cách nào để hấn bớt rầu rĩ?

Cô vừa nghĩ ngợi vừa rẽ qua góc ngoặt, và bất chợt phát hiện ánh nến mờ ảo trước mặt. Lòng thầm reo vui, bóng dáng quá đỗi quen thuộc kia rồi. Tuy nhiên, cô dừng ngay tắp lự, mắt mở to. Hấn đang vác cái gì trên vai vậy?

Dù ánh sáng yếu ớt, cô vẫn nhìn ra hai cánh tay buông thõng cùng một mớ tóc dài. Mỗi nghi ngờ và khiếp sợ nhen nhóm, rồi càng lúc càng bành trướng trong cô. Vincent đang làm gì? Tại sao lại vác một phụ nữ hình như bất tỉnh thế kia?

Cô thối tắt nển và lặng lẽ bám theo.

Vài phút sau. “Căn phòng” đã xuất hiện trong tầm mắt. Một tia sáng trắng rọi ra từ cửa sắt tròn để mở, sáng hơn ánh nển rất nhiều. Cô càng thêm nghi ngờ, bên trong còn ai khác sao?

Vincent bước đến cửa sắt, chui vào. Cô thận trọng vịn thành cổng nhích dần tới, định bước qua cửa thì nghe tiếng vật nặng rơi đánh thành. Giọng một người đàn ông khác vang lên, “Không ai nhìn thấy mà chứ?”

Cô lập tức lùi lại, nép mình bên cửa, lòng thâm kinh hãi. Giọng nói này...

Vincent lăm bầm, hình như nói “Không”.

“Vậy thì bắt đầu đi.” Người đàn ông nói. “Lột sạch quần áo nó ra, chơi bất cứ kiểu nào mà thích, y như những lần trước ấy. Còn dây thép hay gì không? Lần này đừng làm chết nhanh quá, cho nó vật vã lâu lâu một chút.”

Cô đưa tay bưng miệng để kìm tiếng thét trong cổ họng, rồi len lén thò đầu nhìn. Đập vào mắt cô là đoạn ống cổng giữa cửa sắt và “căn phòng”. Có ánh sáng trắng chói lọi, và bóng dáng một người đàn ông thấp thoáng trong vùng sáng ấy. Vincent quay lưng ra phía cô, đầu cúi xuống, như thể đang lom lom nhìn người phụ nữ dưới sàn.

Người đàn ông sốt ruột giục, “Còn lờ đờ? Mau lên! Máy ảnh sắp hết pin rồi!”

Sau một hồi lưỡng lự, Vincent ngẩng lên, khẽ lắc đầu, “Không, không được.”

“Không được? Tại sao không được?” Phát âm đặc biệt rõ ràng làm người đàn ông kinh ngạc ra mặt. “Trước đây được, giờ

thì không được?”

Vincent lẩm bẩm hồi lâu, giọng lại lúng búng mơ hồ như cũ.

“Lam gì?” Người đàn ông cao giọng. “Lam nào? Lam là ai?”

Vincent lắc đầu lúi lúi, mồm vẫn lẩm bẩm không ngừng.

“Mày muốn đi? Tao đã bảo sẽ cho mày đi rồi còn gì?” Người đàn ông xem chừng phát cáu. “Tao sẽ đưa tiền nữa. Mày cứ lo xong vụ này đi đã!”

Vincent lộ vẻ sợ hãi, nhưng vẫn lúi từng chút một về phía bậc thang.

Cô nhích thêm một bước, đúng lúc trông thấy người đàn ông vung tay lên, gần như đồng thời, tiếng chai rượu vỡ vang vọng khắp “căn phòng”. Người đàn ông đã nổi điên, nhặt món đồ bên cạnh ném Vincent, “Tao để mày chơi gái, cho mày tiền tiêu. Con mẹ mày giờ bảo đi là đi?”

Vincent vừa nhón nhác che chắn vừa lúi lên thêm, giọng lúng búng như xin lỗi, như van vãn.

Toàn thân lạnh toát, cô quay mình chạy khỏi cửa sắt. Không xa đây là một cổng nhánh. Cô nhón chân vịn thành cổng đi thật nhanh chừng hơn chục mét thì tới được cửa vào. Không do dự, cô thoăn thoắt bò lên. Đi lom khom thêm vài mét nữa, cô quay lại ngồi xổm xuống, nhìn ra phía cổng chính. Chẳng mấy chốc, tiếng bước chân Vincent vọng tới. Xung quanh tối om, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc di chuyển của hắn. Cô nghe tiếng hắn băng qua cổng nhánh mình đang trốn, và xa dần.

Ngẫm nghĩ một lúc, cô đang định đứng dậy thì nghe người đàn ông nọ gầm lên, “Con mẹ mày, quay lại đây!”

Cô phát hoảng hụp người xuống. Liền đó, tiếng chân dồn dập vang lên ở cổng chính. Ánh sáng rõ dần lan tới gần cửa cổng nhánh. Cô nín thở, áp mình xuống thấp hơn. Vài giây sau, một chùm sáng đung đưa vụt qua cửa, người đàn ông cầm đèn pin chạy vèo vèo, chắc là đuổi theo Vincent.

Chờ cho tiếng chân lặng hẳn, cô mới run rẩy đứng dậy, từ tốn bước ra cổng chính, nhìn về hướng “căn phòng”, chỉ thấy tối đen như mực. Cô lại nhìn sang phía khác, cân nhắc một hồi rồi lấy bật lửa và nén trong cặp ra. Phải gặp Vincent, phải hỏi cho rõ.

Màn đêm buông xuống. Kỳ nghỉ thứ Bảy Chủ nhật nửa tháng mới có một lần để người ta thư giãn hồi sức thêm vậy là sắp qua đi, hầu hết mọi người lại chuẩn bị bước vào guồng quay lao động kéo dài sáu ngày liền. Đêm Chủ nhật trở thành giai đoạn điều độ trước khi tái hoạt động, vì vậy không còn mấy ai lượn lờ ra đường, chiếc Jeep của Thai Vỹ cứ ro ro mà đi.

Thai Vỹ và Vương Hiến Giang đã trở đi trở lại khu vực này vài lần, vẫn không thấy tăm hơi kẻ vô gia cư đáng ngờ kia đâu. Vương bắt đầu sốt ruột. Linh cảm sắp phá được án càng lúc càng mạnh mẽ. Thai Vỹ thì cực kì dăm chiêu, không hé một lời. Khi quay lại con phố nào đấy một lần nữa, anh giảm tốc, ngoảnh sang nhìn Vương, “Thầy à, chúng ta...”

Wương nhú mày, trỏ tay ra trước, “Tiếp tục tìm.”

Thai Vỹ không dám cãi, lại nhấn chân, chiếc Jeep tăng tốc phóng đi. Được vài trăm mét gặp ngã tư đèn đỏ, Thai Vỹ dừng

xe trước vạch, lại nhìn Vương, thu hết can đảm hỏi, “Thầy à, chúng ta liệu có nên thay đổi hướng suy luận không?”

Mặt Vương lạnh tanh, “Muốn nói gì nói thẳng ra.”

“Thầy thực sự cảm thấy người đàn ông vô gia cư đó là hung thủ ư?” Thai Vỹ ngập ngừng. “Hắn không phù hợp với các đặc điểm chúng ta đã vạch ra về nghi phạm.”

Vương im lặng vài giây mới đáp, “Cứ bắt lấy hắn là biết.”

Đèn xanh đã bật. Thai Vỹ đạp ga, tư lự một lúc, “Hay xuống cống ngầm tìm xem?”

“Là sao?”

“Nếu tên đó sống dưới cống, nhất định phải có chỗ ăn ở thích hợp, ít nhất cũng không tồi tàn quá.” Thai Vỹ hất mặt ra ngoài xe. “Chúng ta đều đã từng xuống xem, không có mấy nơi ở được.”

“Anh có mang theo bản vẽ cống nước mưa không?”

Thai Vỹ ngẩn người, rồi lắc đầu, “Không ạ. Hay ngày mai chúng ta xuống xem sao?”

“Không, thầy không đợi được.” Vương gạt phăng. “Anh đi gọi điện cho cậu Trần Viện Quy hoạch đi.”

“Thầy ơi, chúng ta không mang theo thiết bị nào cả.” Thai Vỹ kinh ngạc mở to mắt. “Hấp tấp đi xuống không ổn đâu!”

“Sao không ổn?” Vương bĩu môi. “Cha đỡ đầu của anh còn già hơn thầy mấy tuổi mà vẫn xuống ngon lành đấy thôi. Thầy ngại gì?”

Thai Vỹ vỗ trán, “Thầy không nói con cũng quên băng, đợi về con hỏi bác ấy.”

“Đợi gì nữa, để lâu cút trâu hóa bùn!” Vương trở chéch ra phía trước. “Tấp xe vào kia!”

“Dạ?”

“Bảo anh dừng lại, thì anh dừng đi.” Vương đẩy cửa xe. “Chắc hẳn sống ở cống ngầm gần đây thôi.”

Xe chưa dừng lại, Vương đã nhảy ào xuống, bước nhanh đến cống ngầm gần đó, nhìn dòng chữ trên nắp cống: Nước mưa. Ông ngồi xổm xuống, dòn sức nâng nắp lên, thò đầu ngó rồi duỗi một chân vào. Thai Vỹ cũng đã tới gần, thấy ông nóng lòng muốn xuống thì vội vàng ngăn lại.

“Khoan nào thầy!” Anh quay lại chỗ xe Jeep. “Con lấy đèn pin đã.”

Mới được vài bước, anh khựng lại, ngơ ngác nhìn sang bên kia đường. Vương ngồi ở mép cống, thấy thể tướng anh lại dềnh dàng nên định mắng, nhưng nuốt lại kịp thời.

Ở phía đối diện, cách họ hơn chục mét, đèn đường soi tỏ một người đàn ông tóc tai bết bát, áo khoác quân đội, bộ dạng hớt hải. Chiều cao và hình thể khá tương đồng với bản phông dựng nhân dạng của họ. Hắn đi tay không, không giống ra ngoài nhặt rác mà giống đang chạy trốn hơn.

Thai Vỹ trừng trừng nhìn hắn, đột nhiên hét lên, “Này, đứng lại!”

Người đàn ông giật mình, vô thức đứng lại nhìn Thai Vỹ. Trong quầng sáng đèn đường, trong hắn như nghệ sĩ kịch câm đơn độc trên sân khấu. Ba người, cách một con đường, nín lặng nhìn nhau. Vương lồm cồm bò dậy, tim bỗng đập loạn xạ, theo Thai Vỹ qua đường. Họ tiến đến gần, sầm soi từ đầu xuống chân

kẻ vô gia cư nọ. Hắn lộ vẻ căng thẳng, lưng oằn xuống, ánh mắt láo liên.

Thai Vỹ nhìn Vương. Nét mặt lạnh lùng cứng rắn, ánh mắt lóe sáng, ông đang quan sát vết thương nhỏ chưa lành trên mặt kẻ kia. Chi tiết này khiến ông phấn khởi, các đặc điểm trên khuôn mặt cũng rất phù hợp.

“Anh tên gì?”

Kẻ vô gia cư sững sờ vài giây, rồi thốt ra mấy âm tiết rất quái dị, nghe cứ như tên nước ngoài. Tuy nhiên, giọng nói lúng túng đã khiến Thai Vỹ tin chắc vào nhận định của mình. Mẹ ơi, may mắn vậy sao?

“Đi với chúng tôi nào!” Anh nắm lấy cánh tay người đàn ông. “Chúng tôi là cảnh sát.”

Từ “cảnh sát” cứ như tín hiệu, lập tức bật một công tắc nào đó trên người kẻ nọ. Không để Thai Vỹ kịp chạm vào áo mình, hắn quay đầu bỏ chạy. Thai Vỹ không nghĩ ngợi nhiều, lập tức băng mình theo hắn ta. Tên này trông thộn, nhưng chuyển động rất linh hoạt. Trong nháy mắt hắn đã bứt xa một quãng. Thai Vỹ nghiêng răng, vắt chân lên cổ mà chạy.

Chỉ khổ thân Vương. Thấy kẻ vô gia cư tẩu thoát, ông cũng có giò đuổi theo bản năng, tuy nhiên chỉ được vài chục mét đã khó thở, phổi nóng rát lên. Ông đành giảm tốc, trùng trùng nhìn hai người chạy càng lúc càng xa, rít lên, “Vỹ à, đừng để hắn thoát!”

Lúc này, những cảnh báo như “Dừng lại” hay “Cấm động đây” là vô nghĩa. Cả ba đều biết rõ trừ phi kẻ vô gia cư kia thoát thân, không thì bước tiếp theo sẽ là vật lộn sống còn. Thai Vỹ

nín thở, lấy đà nhảy chồm tới kẻ vô gia cư, tung mình lên cổ quật hấn xuống. Tuy nhiên, anh mới túm được gấu áo thì đã bị hấn đạp văng, mất đà bắn tung ra đường. Anh lồm cồm bò dậy, chỉ kịp nhìn thấy kẻ vô gia cư băng qua đường chạy đến Quảng trường Văn hóa ở phía đối diện.

Thai Vỹ đang thăm kêu hồng rồi, thì cách đó không xa có hai luồng sáng chói lóa rọi tới. Một chiếc xe hơi phóng như bay xuất hiện trên đường phố. Linh tính đáng sợ ập đến, Thai Vỹ vô vọng vươn tay như muốn ngăn chặn cảnh tượng sắp xảy ra, nhưng...

Chiếc xe lao thẳng vào kẻ vô gia cư đã chạy tới lề đường. Giữa tiếng phanh gấp và tiếng va chạm chói cả tai, kẻ vô gia cư văng xa hơn chục mét, tông vào cột đèn, ngã thình xuống đất.

Thai Vỹ nửa quỳ trên đường, đầu óc trống rỗng, ngơ ngác nhìn hấn co rúm một đồng ở chân cột đèn. Vương chạy băng qua anh, quát lớn, “Còn ngồi đực ra mà nhìn à?” Và chạy hộc tốc đến chỗ kẻ vô gia cư.

Thai Vỹ run rẩy đứng dậy, lão đảo tiến về phía họ. Cột đèn vẫn lắc lư, quầng sáng soi đường cũng rung rinh. Vương ngồi xổm xuống cạnh kẻ vô gia cư, lật người hấn lại. Tay chân hấn bị bẻ cong theo một góc độ kì quái. Ánh đèn vàng vọt rọi xuống đủ để nhận diện, hai mắt nhắm hờ, mặt mày trầy xước, máu ông ộc đổ ra đàng mồm.

Vương cau mày, vung tay tát vào mặt hấn, “Này, anh nghe thấy không? Tỉnh lại tỉnh lại, đừng ngủ!” Đầu kẻ nọ oạt ẹo theo cử động của ông, mắt hấn từ từ lác tròng. Vương buột miệng

chửi thề, quay sang giục Thai Vỹ, “Mau gọi xe cấp cứu! Ngay lập tức!”

Thai Vỹ đáp vâng, nhưng cơ thể không nghe theo. Anh ngơ ngác nhìn quanh, lại như không nhìn thấy gì. Anh không nhìn thấy người đàn ông xoa trán bước ra khỏi ghế lái, càng không nhìn thấy có bàn tay bưng miệng và đôi mắt đang từ từ chìm xuống miệng cống ngầm lộ thiên cách đó không xa.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

có gì trong bóng tối

Chủ nhật, 19/6/1994. Trời âm u, sau quang đăng.
Vincent.

Cố Hạo xuống taxi, ngẩn ra khi trông thấy dây phong tỏa giăng bên vệ đường và vài chiếc xe cảnh sát, cũng như các cảnh sát viên bận rộn. Sau đó, ông nhận ra Thai Vỹ đang đứng dựa vào xe Jeep hút thuốc, nên rảo bước tới chỗ anh.

“Tối mù tốiมืด còn gọi tao ra, chuyện gì thế?”

Thai Vỹ dăm dăm nhìn dây phong tỏa, nghe tiếng thì quay đầu lại, cười méo mó, “Bác Cố, con làm phiền bác rồi.”

Bấy giờ Cố Hạo mới phát hiện người anh đầy bụi đất, đầu gối quần có vết rách, “Mày đánh nhau với ai à?”

“Con vừa bắt người, chuyện thường gặp thôi.” Thai Vỹ xem chừng rất rầu rĩ. “Bác có mang bản vẽ tới không?”

Cố Hạo gật đầu, lấy trong túi ra bản vẽ cống nước mưa và đưa cho anh.

Thai Vỹ xem qua bản vẽ rồi hỏi, “Lúc gọi điện bác bảo là tìm được một chỗ có người ở?”

“Đúng.”

“Nhưng không thấy ai cả?”

“Ừ.” Cố Hạo nhìn nhóm cảnh sát đang làm việc và hỏi nhỏ.
“Chuyện gì vậy?”

“Chúng con tìm thấy một người đàn ông vô gia cư, ngờ rằng hắn ta là kẻ cưỡng dâm và sát hại ba phụ nữ.” Thai Vỹ hất mặt về phía dây phong tỏa giếng dưới cột đèn đường.” Có manh mối cho thấy hắn sống trong cống nước mưa. Vì vậy, chúng con muốn đi xem chỗ bác phát hiện, có lẽ đó là hang ổ của hắn.”

“Sao không bảo hắn dẫn đường?”

Thai Vỹ bậm môi, “Hắn bị xe tông chết rồi, giữa lúc bỏ chạy.”

Cố Hạo kinh ngạc trợn mắt, “Làm sao bây giờ?”

“Không biết nữa, cứ xuống xem thế nào đã. Bác còn tìm được nơi đó chứ?”

“Tìm được.”

“Vâng.” Thai Vỹ quay lại và hét về phía dây phong tỏa, “Chú Đồ, chú Đồ!”

Một cảnh sát lớn tuổi đứng thẳng dậy, “Gì?”

Thai Vỹ vẫy tay, “Đi, xuống cống thôi.”

Cố Hạo và Thai Vỹ đi đằng trước, theo sau là bác sĩ Đồ và một vài giám định viên. Chẳng mấy chốc, Cố Hạo đã tìm thấy miệng cống nằm giữa hai trảng cỏ cây trên Quảng trường Văn hóa. Mọi người lần lượt chui xuống, soi đèn pin và im lìm bước đi trong ống cống tối tăm và buồn tẻ.

Với sự trợ giúp của trí nhớ và bản vẽ, mười mấy phút sau Cố Hạo đã tìm thấy bể chứa nước mưa. Cửa sắt tròn mở ra, Đồ bước vào trước, và phải đưa tay bịt mũi vì cái mùi khó chịu ập vào mặt, bất giác thở dài, “Cứ như một thế giới khác ấy.”

Đồ đặc ở bể chứa vẫn na ná lần trước Cố Hạo nhìn thấy, ngoại trừ trên sàn có thêm mấy mảnh chai vỡ và đồ đạc lặt vặt nằm la liệt, trông rất bừa bộn.

Thai Vỹ nhìn quanh và hỏi bác sĩ Đỗ, “Giờ làm gì ạ?”

“Họ sẽ lấy dấu vân tay ở đồng chai lọ.” Đỗ phân công cho các giám định viên, rồi mở hòm đồ kỹ thuật, “Tôi thì tìm lông tóc, kiểm tra ADN để biết có phải tên đó sống ở đây không.”

Các giám định viên ai vào việc nấy. Cố Hạo và Thai Vỹ rảnh tay, lui ra ngoài cửa sắt, đứng dựa thành công hút thuốc. Thai Vỹ vẫn chưa trấn tĩnh được, chẳng mấy chốc đầu mẫu thuốc đã vương vãi quanh chân.

Cố Hạo nhìn anh, khẽ hỏi, “Hắn bị tông chết trước mặt mày sao?” Thai Vỹ im lặng một lúc rồi gật đầu.

“Đây là lần đầu tiên mày chứng kiến cảnh ấy?”

Thai Vỹ không đáp, lại lấy gói thuốc lá trong túi ra.

“Tù tù sẽ quen.” Cố Hạo vỗ vỗ vai anh. “Lần đầu nổ súng trên chiến trường, tay tao cũng run bắn...”

“Không chỉ vì thế.” Thai Vỹ lắc đầu. “Bác Cố, con cảm thấy có chỗ nào đó không thỏa đáng.”

Cố Hạo chớp mắt, “Chỗ nào không thỏa đáng?”

“Con chưa xác định được.” Thai Vỹ phả khói, bập bập điều thuốc. “Thật khó tin, mọi chuyện lại kết thúc như thế sao?”

Cố Hạo băn khoăn, “Mày cho rằng hung thủ sống ở đây hả?”

Thai Vỹ cân nhắc đôi chút, rồi đáp, “Gần như chắc chắn ạ.”

Mặt Cố Hạo bất chợt tối đi.

Gần nửa đêm, công tác giám định ở bể chứa nước mưa hoàn tất. Bọn họ quay lên mặt đất. Dây phong tỏa giảng quanh cột đèn đã gỡ đi, trên mặt đất chỉ còn các vạch phấn phác họa hình người và vũng máu đỏ sẫm chưa đông hết.

Thai Vỹ, Cố Hạo và bác sĩ Đỗ lên xe cảnh sát đậu bên đường. Ngoài Vương Hiến Giang, trên xe còn có một người đàn ông với vẻ mặt râu rĩ, trán bầm tím. Mặc dù anh ta cúi mặt, Cố Hạo vẫn nhận ra.

Vương đang ử rữ hút thuốc, nhìn thấy bọn họ lên xe liền hỏi, “Có tìm được chỗ ở của hắn không?”

“Có ạ.” Thai Vỹ ngồi xuống, nhìn người đàn ông, chợt nở nụ cười, “Chu Hy Kiệt, tại sao lại là anh hả?”

Chu Hy Kiệt tái mét mặt, môi run run, nhìn thẳng vào Thai Vỹ, xem chừng đang rất kinh hoàng.

Vương quay sang bác sĩ Đỗ, “Có phát hiện được gì không?”

“Tôi có mang về một ít dấu tay và lông tóc, xét nghiệm rồi sẽ biết.” Đỗ lấy trong hòm kỹ thuật ra vài túi vật chứng đã niêm phong. “Còn có vài chiếc quần áo nữ, anh đem cho người nhà nạn nhân xác nhận.”

Vương liếc một chiếc áo trắng trong số đó, mắt sáng lên, “Gửi mẫu ADN của hắn đến tỉnh Liêu Ninh.”

“Được.” Đỗ gật đầu. “Mai gửi.”

Mặt Chu Hy Kiệt đã bớt tái, thay vào đó là vẻ khó hiểu. Anh ta ngập ngừng hỏi, “Đồng chí cảnh sát, vậy tôi...”

Vương đưa tay xoa mặt, “Sợ, đúng không?”

“Vâng! Đồng chí cảnh sát giao thông ban nãy có nói, tôi không phạm luật, hoàn toàn là đang lái xe bình thường thì người kia lao ra...” Chu Hy Kiệt gấp rút phân trần. “Có ba đầu sáu tay cũng không phản ứng kịp, tôi...”

“Được rồi, được rồi.” Vương xua tay, “Chuyện không ai mong muốn mà.” Ông nhìn vầng trán vẫn bầm tím của anh ta. “Có

muốn chúng tôi đưa cậu đến bệnh viện thăm khám không?”

“Tôi tự đi được, không có gì nghiêm trọng mà.”

“Ừ, thế cậu về đi.” Vương tư lự nói. “Ngày mai đến công an thành phố một chuyến nhé, còn vài thủ tục phải làm.”

“Vâng.” Chu Hy Kiệt hiển nhiên là thở phào nhẹ nhõm. “Tôi xin phép.”

Anh ta xuống xe. Vương lộ vẻ mệt mỏi, khom người suy tư một hồi, lúc ngẩng lên, ánh mắt quét qua Thai Vỹ và bác sĩ Đỗ, cuối cùng dừng ở Cố Hạo. “Chà, tôi phải cảm ơn bác nhiều.” Ông gật đầu. “Đêm hôm còn quấy quả bác đến đây.”

“Không có gì.” Cố Hạo nghiêm nghị hỏi. “Cảnh sát Vương, anh chắc chắn hẳn là hung thủ chứ? Cái người sống ở bể chứa nước mưa này này?”

“Nói từ quan điểm điều tra thì hẳn đang bị tình nghi.” Vương dẫn đo. “Còn nếu bác hỏi ý kiến cá nhân tôi thì, đúng, hẳn là hung thủ.” Ông nhặt chiếc sơ mi trắng niêm phong trong túi vật chứng. “Áo này rất giống áo của một trong các nạn nhân mặc hôm mất tích.”

Mặt Cố Hạo càng tối đi, ông “Ồ” một tiếng rồi im bật. Thai Vỹ nhớ lại rằng ông đã có biểu hiện rất khác lạ kể từ lúc xuống cống, bèn huých cùi chỏ vào ông, “Có chuyện gì vậy bác?”

Cố Hạo ngần ngừ, “Còn nhớ đứa trẻ tao đang tìm không?”

“Nhớ.” Thai Vỹ cau mày. “Không lẽ bác...”

“Ừ.” Cố Hạo gật đầu. “Tao đã tìm thấy đồ đạc của nó trong bể chứa nước mưa đó.”

Tối. Tối đến mức xòe tay không nhìn thấy ngón. Tối đến mức nhớp nhúa, nặng nề, khiến người ta ngạt thở. Tôi không biết đến đâu là cùng.

“Vùng cấm”, theo cách nói của Vincent, không khác gì các nơi khác trong hệ thống cống nước mưa, khác chăng là trên cửa sắt tròn còn vương lại mấy dây nhựa trắng xen xanh, sàn có bùn đọng. Còn lại đều mang mùi khăn khăn giống nhau, và đều tắm tối.

Lúc này, cô ngồi dựa lưng vào thành cống, hai chân co lên, trán tựa đầu gối, bất động. Cô không muốn nhúc nhích, cũng không thể nhúc nhích. Bóng tối như đã biến thành sợi dây vô hình, ràng chặt lấy cô. Dù nhắm nghiền mắt, cảnh Vincent bắn tung lên vẫn hiện ra mồn một trong tâm trí, hết lần này đến lần khác.

Vincent đã chết. Đây là sự thật không thể thay đổi. Rốt cuộc, cô đã không thể từ giã hẳn làng hoang như mong muốn. Kì lạ là cô không khóc, thậm chí không hề nghĩ đến việc khóc. Quá nhiều bàng hoàng kinh sợ choán lấy lòng cô, chắc đã gây tắc tuyến lệ rồi.

Vincent đã làm gì?

Qua cuộc trò chuyện giữa Vincent và người đàn ông đó, có thể nghe ra Vincent đã cưỡng hiếp một hoặc một vài phụ nữ, người đàn ông thì quay phim chụp ảnh, sau đó cho Vincent ít tiền.

Một hoặc một vài phụ nữ kia, về sau ra sao? Cô sức nhớ đến những bộ đồ nữ mà Vincent từng mang cho mình, người bỗng lạnh toát. Chẳng lẽ...

Không. Không thể nào.

Cô liên tục tự phủ nhận. Vincent không phải là loại người như vậy. Bằng không, làm gì cô còn nguyên vẹn thể này sau quãng thời gian ở cùng hắn?

Nhưng biết giải thích thế nào khi hắn vác cô gái kia về, và cả màn “hợp tác” mà người đàn ông đó nhắc đến nữa? Người đàn ông đó, cô không nhìn thấy mặt, nhưng nghe giọng rất quen. Gã ta là ai? Làm sao biết Vincent? Vì có gì lại cùng Vincent gây ra những hành vi rùng rợn đến thế?

Khi trượt theo thang sắt xuống đáy cống, cô ngồi tê liệt tại chỗ phải đến mười mấy phút, tay bưng miệng, người lẩy bẩy, đầu óc trống rỗng. Cuối cùng mới run rẩy đứng dậy, quay lại chỗ cũ, định bụng tìm cô gái kia. Kéo cứ để thế, cô ta sẽ gặp nguy cơ giết người diệt khẩu.

Cô đi tìm, không phải vì nghĩa cử hào hiệp gì, mà chỉ vì có điều muốn hỏi cho rõ ràng thôi!

Cô chạy một mạch về đến “căn phòng”. Cô gái nọ vẫn nằm nghiêng trên sàn, đang ú ớ, xem chừng đã hơi tỉnh. Cô lật cô ta lại, định lay gọi thì bất thần choáng váng khi ánh nến rọi vào mặt cô ta.

Kẻ hống hách tàn bạo tại ngược, kẻ đẩy cô xuống cống và tước đi mọi thứ, giờ đang nằm bẹp trước mặt cô, yếu ớt, người bê bết bùn đất.

Mất đến mấy tiếng đồng hồ mới vận chuyển được Mã Na nửa tỉnh nửa mê vào “vùng cấm”. Sau khi ném đứa con gái ghê tởm xuống nền đất lạnh ẩm ướt, cô không còn chút sức lực nào nữa.

Tuy nhiên, cô vẫn cố gắng gồng mình cởi giày thể thao hàng hiệu ở chân Mã Na, rút dây giày ra trói tay trói chân nó lại. Xong xuôi, cô lết vào cạnh tường và ngồi xuống, thối tắt nển, co mình, lặng lẽ nhắm mắt.

Trong bóng tối, Mã Na vắn vẹo, thỉnh thoảng rên rỉ. Quen thói được chiều chuộng, giờ chắc nó khó chịu lắm đây. Cô bất động lắng nghe, lòng âm thầm khoái trá. Cô đã định sẽ hỏi han xem đầu đuôi sự tình thế nào, rồi đưa cô gái bị bắt cóc lên khỏi cống. Nhưng từ lúc nhận ra bộ mặt gớm ghiếc đó, cô đổi ý.

Phải để mày nếm mùi chứ. Mày đã làm những gì với tao, giờ tao sẽ lần lượt trả lại. Cô còn nghĩ, giá biết trước là Mã Na, chắc cô đã không tới cứu, mặc kệ cho nó bị giết. Tuy nhiên, cô vẫn cần Mã Na kể hết những điều nó biết. Tạm thời, hành hạ nó đôi chút... cũng là một việc hay.

Cùng lúc, một khuôn mặt lóe lên trong bộ óc đang rối tung vì hãi hùng, đau buồn và sợ hãi của cô, y như thể vén một góc kí ức đang bị chặn đứng. Khuôn mặt ấy liên quan đến một việc nữa mà cô muốn làm rõ. Cô cố gắng tóm lấy manh mối, lần theo nó để tiếp cận sự thật, nhưng hễ gần chạm tới thì manh mối lại đứt phụt, đoạn nào đoạn nấy bay vụt về góc sâu của tâm trí hỗn độn.

Thình lình, tiếng cọ xát quần áo và tiếng rên rỉ ngừng lại. Cô mở mắt, nhìn chăm chăm vào bóng tối dày đặc cách mình vài mét. Xem chừng Mã Na đã tỉnh và đang chập vạt tìm hiểu tình hình xung quanh.

Quả nhiên, giọng nói run rẩy vang ra, “Ê...” Liên đó là tiếng ho khan, hết ho thì lại thở dốc. “Có... ai không?” Rồi tiếng rú,

chắc nó đã phát hiện ra hai tay bị trói quặt sau lưng, chân cũng không động đậy được. Tiếng vật vả sột soạt lại vang lên, xen lẫn tiếng nức nở sợ hãi.

Cô gằn giọng, “Thôi đi!”

Tiếng động trước mặt lặng tắt. Cô có thể tưởng tượng được Mã Na đang mở mắt, nín thở và cố gắng nhìn về phía mình.

Một lát sau, Mã Na run rẩy hỏi, “Ai... ai đấy?”

“Sao mà lại đến đây?”

“Chị... chị là ai?”

“Trả lời tao đi đã.”

Mã Na im lặng một hồi, bỗng sột soạt, “Không biết... Đây là đâu?”

“Trả lời đi đã, tao sẽ cho mà biết đây là đâu.”

“Tôi không biết tại sao mà.” Mã Na thút thít. “Tôi có hẹn với bạn cổng trường, đang đi thì bị ai đấy ôm choàng lấy từ phía sau và bị bịt miệng, tiếp theo không biết trời trăng gì nữa.”

Cô buột miệng, “Trường Trung học Số 4?”

“Ừ.” Mã Na ngập ngừng. “Sao... sao chị biết?”

“Hẹn bạn nào?”

“Bạn... bạn cùng lớp.”

“Tên gì?”

“Rốt... rốt cuộc chị là ai?”

“Tao hỏi mà, tên gì?”

“Dương Lạc.”

Cô im lặng, nghi hoặc đầy một bụng. Sự im lặng ngập dần bóng tối giữa họ.

Một lúc lâu sau, giọng nói ngập ngừng của Mã Na lại vẳng đến. “Chị... chị còn ở đó không?” Đợi một hồi không thấy trả lời, Mã Na dè dặt hỏi, “Chị đưa tôi ra khỏi đây được không?” Vì đang kinh hãi, nó lại sốt sắng bổ sung. “Tôi sẽ không để chị thiệt đâu. Tôi có mang theo tiền đây, nhà tôi thì giàu. Chỉ cần chị đưa tôi về nhà, bố tôi sẽ cho chị cả đồng tiền.”

Cô nghe mà giận. Phải, bố mày rất giàu, đủ để lấp liếm những hành vi ác nghiệt của mày, đủ để con gái nhà người ta phải âm thầm biến mất!

“Câm mồm! Có tiền là ghê gớm lắm hả?”

Mã Na câm tịt, nhưng vài giây sau, nó lại nỉ non, “Xin chị đấy, được không? Đưa tôi về nhà, chị muốn gì cũng được...”

Cô nhắm mắt làm ngơ. Thấy cô không trả lời, Mã Na càng hoảng hốt, và bắt đầu la hét kêu cứu, tiếng hét the thé vang vọng trong bể chứa, nghe rất khó chịu.

“Câm ngay!” Cô quát khế. “Mày còn kêu la, tao sẽ bỏ mày lại đây cho chuột gặm!”

Lời đe dọa này thực sự hiệu quả. Mã Na lập tức ngừng kêu. Hồi lâu sau, nó ấp úng nói, “Vậy thì... Chị thả tôi ra được không... Tôi muốn, đi tiểu.”

Cảnh tượng nhục nhã hiện về trước mắt. Vách chắn kí ỨC trượt ra, trí óc như có tia chớp rọi qua, những vòng xích móc liên tiếp vào nhau, và hình ảnh một người đàn ông được kéo lên từ thẳm sâu tâm tưởng.

Mã Na vẫn lải nhải, “Hay là cởi trói tay cho tôi cũng được, chị ơi!”

“Cứ đá luôn ra quần đi!”

Cô hần học đáp rồi đứng dậy, bỏ lại tiếng van vủ khóc lóc của Mã Na, lần mò đi về phía cửa sắt tròn. Ra tới cổng chính, cô đóng chặt cửa và xoay van.

Cần phải ở yên một lúc để sắp xếp lại những suy nghĩ rối ren.

Bởi vì cô đã biết, người đàn ông kia là ai.

Cố Hạo tuyệt vọng trở về. Nhìn thấu tâm trạng ông, suốt đường đi Thai Vỹ không ngớt lời an ủi. Cố Hạo bơ phờ nhìn ra cửa sổ xe, thỉnh thoảng chỉ ậm ừ vài câu lầy lệ. Khi mở khóa bước vào căn 102, ông ngồi xuống giường, nhìn tờ giấy trắng viết tên dính trên tường, nỗi khiếp đảm thành linh ập đến.

Ông tin vào trực giác và óc phán đoán của viên cảnh sát hình sự thâm niên kia, rằng ở nơi Tô Lâm trú chân có một tên giết người hàng loạt. Hắn bắt cóc ba phụ nữ, mang xuống cống ngầm, hãm hiếp rồi giết chết họ. Khi một nữ sinh trung học bơ vợ không nơi nương tựa xuất hiện ở vương quốc dưới lòng đất ấy, hắn chẳng có lý do gì để thả cô đi cả.

Đồng phục và cặp sách ở bể chứa nước mưa chỉ là di vật của con bé sao? Cũng là “chiến lợi phẩm”, giống như quần áo của các nạn nhân khác? Nếu thế thì tại sao khi ông xuống cống lần thứ hai, các chiến lợi phẩm vẫn còn, riêng đồng phục và cặp sách của Tô Lâm thì biến mất?

Thật đáng tiếc là thằng khốn đó đã bị tông chết, bằng không ít nhất có thể hỏi hắn xem Tô Lâm có còn sống không. Cố Hạo càng lúc càng suy sụp, cái cảm giác đã gần chạm đến còn tuột tay này thật tồi tệ.

Chuông điện thoại thành linh rẻo vang. Cố Hạo không muốn nhúc nhích nên để đồ chuông đến mấy lần mới bước tới nhắc ống nghe, “A lô!”

“Trời ạ, cuối cùng bác cũng về.” Giọng nói háo hức của Ngọc Thục lập tức vọng sang. “Tôi đã gọi điện suốt tối đấy.”

“Sao thế?”

“Tô Lâm về nhà chưa?”

“Hả?” ”

“Hôm nay Đình Đình đã trông thấy con bé.”

Cố Hạo chợt siết chặt ống nghe, “Khi nào ở đâu?”

“Buổi sáng, ở trường. Con bé cứng lắm. Nó đã cướp váy đóng kịch tiếng Anh của Mã Na rồi bỏ chạy.”

Cho dù không thấy mặt Ngọc Thục, Cố Hạo cũng đoán được rằng chị đang tươi hơn hớn.

“Đình Đình còn giúp nó nữa. Bác thấy con tôi dừng cảm chưa?”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì không rõ.” Ngọc Thục vẫn hào hứng. “Bác không biết đâu, người ta đàn đàn lũ lũ đuổi theo, Đình Đình đã trấn giữ ở cửa giúp Tô Lâm, cũng không nói được với nhau mấy câu.”

Cố Hạo bất chợt thả lỏng người, bấy giờ mới nhận ra bàn tay cầm ống nghe của mình đang run lên. Con bé vẫn còn sống. Mặc dù chưa biết nó thoát khỏi tay hung thủ bằng cách nào, nhưng ít nhất thì hiện giờ nó đã an toàn.

Ngọc Thục vẫn thao thao, “Tuy rằng làm thế là gây méch lòng hiệu trưởng và thầy Chu gì đó, nhưng tôi không trách Đình Đình. Con tôi đã hành động đúng. Tô Lâm bị đối xử quá

đổi bất công rồi. Cho dù Đình Đình có bị phạt, chúng tôi cũng không ngại. Không thể để bọn họ bắt nạt con nhà người ta như thế. Con ranh nhà họ Mã ngang ngược lắm, tôi chỉ muốn cho nó cái tát...”

Cứ thế hồi lâu, Ngọc Thục chợt nhận ra Cố Hạo không hề tiếp chuyện, chị ngừng lại, thăm dò, “Bác Cố, bác vẫn nghe đấy chứ?”

Cố Hạo vội đáp, “Có, tôi vẫn nghe.”

Ngọc Thục bật cười, “Tôi lắm lời quá chẳng?”

“Không, không.” Cố Hạo cũng cười. “Tôi hiểu tâm trạng cô mà. Đình Đình là một đứa trẻ tốt bụng, hào hiệp.”

“Thực sự là tôi cũng không ngờ.” Từ đường dây vọng ra tiếng vuốt tóc, rồi cả tiếng “meo” khe khẽ. “Tôi vẫn luôn cho rằng con cứ sống nề nếp, khuôn phép thì thật tốt. Tuy nhiên, tôi lại không muốn con bảo sao nghe vậy, để người ta chèn ép.”

“Phải công nhận Khương Đình dũng cảm gánh vác hơn xa tôi tưởng.” Cố Hạo chân thành nói. “Cháu còn thừa hưởng lòng tốt và lòng trắc ẩn của cô.”

“Bác đừng nói thế, thật ra chúng tôi cũng làm được gì đâu.” Ngọc Thục hơi ngượng. “Sắp tới bác định thế nào?”

“Tất nhiên tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm, tìm cho bằng được con bé mới thôi.”

“Ừm.” Ngọc Thục bỗng do dự. “Sau đây có lẽ chúng tôi...”

“Không sao mà.” Cố Hạo biết Ngọc Thục đang băn khoăn điều gì. “Cô cứ tập trung vào vụ kiện với chồng cũ đi. Tôi tự lo được.”

“Vâng, áy náy với bác quá.” Ngọc Thục nói thêm. “Tìm thấy con bé rồi, bác nhớ báo cho tôi biết nhé.”

“Nhất trí. Cô nghỉ ngơi sớm đi.”

“Bác cũng thế, tạm biệt.”

Cố Hạo cúp máy, quay lại giường ngồi. Mặc dù không suy sụp nữa, nhưng nỗi ngờ vực vẫn ngập tràn trong ông.

Nhà đối diện im phăng phắc. Rõ ràng Tô Lâm chưa về, nếu không bọn họ đã xôn xao ồn ào rồi. Mà Tô Lâm cũng ít khả năng quay lại cống ngầm. Thế thì con bé đang ở đâu giữa thành phố rộng lớn này?

Cố Hạo trân trân nhìn tờ giấy viết tên dính trên tường, nhìn cho đến khi hai chữ “Tô Lâm” trở nên lạ lẫm.

Việc gã về muộn không khiến vợ bất ngờ, tuy nhiên cô phát hoảng vì vết bầm lớn trên trán gã, giục đi bệnh viện nhưng gã không chịu, cô đành vội vàng đi tìm hộp sơ cứu. Bố mẹ vợ ngủ trên tầng hai nghe nháo nhác cũng lần lượt xuống phòng khách xem tình hình.

Vì vậy, gã ngồi giữa họ, tay đặt trên đầu gối, thuật lại mọi chuyện đã xảy ra hồi tối nay. Tất nhiên, nội dung là theo phiên bản gã biên soạn.

Buổi diễn tanh bành. Hiệu trưởng khiển trách. Ấm ức buồn rầu. Lái xe hơi nhanh, nhưng không quá tốc độ. Người đàn ông đột ngột lao ra. Phanh không kịp. Cảnh sát giao thông xác định lỗi là của người tử nạn. Gã không bị thương nặng, cũng không phải chịu trách nhiệm pháp lý nào. Bố mẹ vợ yên cái bụng, lại hỏi thăm mức độ hư hại của xe, rồi quay lên phòng nghỉ ngơi.

Gã tắm rửa thật kỹ càng, khi trở ra phòng khách thì thấy phía phòng ngủ vẫn sáng đèn. Gã đắn đo một lúc, thay vì vào với vợ lại ngồi xuống sofa, châm một điếu thuốc.

Gã không ngủ được. Không phải vì đã giết tên vô gia cư kia. Gã chẳng xót thương gì cho cái chết của hắn, thậm chí còn thấy may mắn. Xem chừng cảnh sát đã liệt tên vô gia cư kia vào diện tình nghi. Giờ hắn ngoẻo, chẳng còn chứng cứ nào dẫn đến gã nữa.

Suy cho cùng, chính tên vô gia cư đã cưỡng hiếp mấy người phụ nữ rồi siết cổ họ cho chết, cũng tự tay hắn ném xác. Gã chỉ phụ trách việc đưa họ đến căn hộ với lý do thuê mẫu chụp ảnh hoặc cho đi nhờ xe thôi. Ngay cả khi quay chụp các cảnh kia, gã cũng cẩn thận không hé một lời, hay để lộ dấu vết nào của mình dù là nhỏ nhất trước ống kính.

Bình thường, hễ nghĩ đến những đoạn băng hình và ảnh chụp ấy, gã đều thấy trong người rục rịch râm ran, nhưng lúc này, gã không hưng phấn nổi, bởi vì cảnh sát không tìm thấy Mã Na ở bể chứa nước mưa.

Ban đầu, kế hoạch của gã là bắt tên vô gia cư về, ép hắn hăm hiếp và giết chết con điểm non đáng ghét kia như những lần trước. Tuy nhiên, khi thấy có hai người đuổi theo tên vô gia cư, gã không còn lựa chọn nào khác nữa, lại càng không ngờ hai người nọ là cảnh sát. Gã kiếm cớ đi báo công an để rút lui, muốn tranh thủ quay xuống cống ngầm xử lý Mã Na, nhưng viên cảnh sát đứng tuổi lại ra lệnh cho gã ở nguyên tại chỗ.

Gã chỉ còn cách cố trấn tĩnh, nhưng khi trả lời vẫn không đầu vào đầu. May thay biểu hiện này lại phù hợp với bộ dạng

một lái xe vừa vô tình cán phải người. Gã sốt ruột sốt gan về nhân chứng nguy hiểm dưới lòng đất kia, khổ nỗi chưa thoát thân được, chỉ biết nguyện cầu ê te có tác dụng lâu lâu một chút.

Thế mà cảnh sát xuống bể chứa lại chỉ tìm thấy dấu tay, lông tóc và vài mảnh quần áo. Kết quả này khiến gã thầm kêu “May quá”, đồng thời cũng cực kì băn khoăn. Con điểm non đó ở đâu rồi?

Kẻ vác nó xuống cống ngầm là tên vô gia cư kia, và đến bể chứa thì có lẽ nó đã ngấm thuốc mê, nhưng liệu nó có giả vờ ngất không? Chẳng may nó nhận ra giọng mình thì làm thế nào?

Cho dù chưa bị cảnh sát sờ gáy, gã vẫn thấp thỏm không nguôi. Ngày nào chưa đóng hồ sơ, ngày đó thanh gươm đe dọa còn lừng lảng trên đầu. Gã bắt đầu thầm cầu nguyện cho Mã Na lạc lối trong hệ thống cống ngầm và chết vì đói khát. Đối với gã, không còn gì lý tưởng hơn cái kết này nữa.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

23

trả giá

Thứ Tư, 22/6/1994. Trời quang.

Ở trong bóng tối một thời gian dài, khứu giác và thính giác con người ta sẽ trở nên đặc biệt thính nhạy. Tôi đã từng như thế. Mã Na bây giờ cũng vậy. Chỉ cần tôi ném thức ăn đến bên, nó sẽ khụt khịt đánh hơi, bò tới và nhai ngấu nghiến. Hiện tại nó hôi rình, không biết mũi nó có tự nhận ra không.

Có một điều Mã Na không nói dối, đó là trên người nó thực sự có rất nhiều tiền. Số tiền này là nguồn mưu sinh của chúng tôi mấy ngày qua.

Tôi không dám nấn ná ở một chỗ quá lâu. Và bây giờ tôi cũng đã đoán ra tại sao Vincent gọi chỗ kia là “vùng cấm”. Do đó mỗi hôm chúng tôi phải đổi đến vài chỗ để ẩn thân. Hễ bị bắt mắt đưa đi nơi khác, Mã Na lại sợ chết khiếp, sợ tôi ra tay giết hại hoặc ném nó lại một mình.

Thật ra, không phải tôi chưa tính đến các phương án này. Mọi tai ương tôi gặp phải đều từ Mã Na mà ra. Nó biến cuộc sống của tôi thành số không tròn trĩnh, trong khi bản thân nó thì sống phè phỡn và ngang ngược. Đã một vài lần, có trời biết tôi chỉ chực nhấn đầu Mã Na xuống nước đọng trong lòng công cho nó chết ngạt, hoặc cuốn gói mặc kệ nó ở đây. Tuy nhiên, tôi không làm thế.

Thực tế, tôi không biết mình muốn làm gì nữa. Tôi không biết tại sao mình phải mang Mã Na lẩn trốn khắp nơi trong cống nước mưa. Suốt những ngày qua, đầu óc tôi lúc thì trống rỗng lúc thì hỗn loạn. Tôi nghĩ đến thầy Chu, cố gắng nhìn nhận thầy như một con quỷ biến thái. Tôi nghĩ đến Dương Lạc, cố đoán xem tại sao cậu phải hẹn gặp Mã Na. Tôi cũng nghĩ đến cô gái chưa biết tên đã giúp tôi trốn thoát. Và nhiều nhất, là nghĩ về Vincent. Thường thì sau những giấc ngủ ngắn, tôi sẽ mất rất nhiều thời gian mới tỉnh táo hoàn toàn, và trái tim trĩu nặng khi nhớ ra Vincent không còn nữa. Điều này khiến tôi nhận thức được, “đau lòng” không phải là cách miêu tả trừu tượng, mà là cơn đau thực sự, khiến người ta không thở được, khiến thân thể người ta co rút.

Tôi hối hận vì đã không chọn bữa một chuyến tàu rời khỏi thành phố, để khỏi phải tận mắt chứng kiến cảnh Vincent bị tông chết. Thoắt cái, tôi lại thấy được an ủi, vì ấn tượng cuối cùng mình để lại cho anh ta là sạch sẽ chỉnh tề và tươi tắn, dù biết như thế là không công bằng. Bởi với Vincent, tôi mãi mãi là Lam bé bỏng mà anh ta nguyện hiến dâng đến bước đầu mẻ trán, trong khi tôi lại nắm rõ các hành vi của anh ta.

Tuy nhiên, điều này không làm giảm sút nỗi nhớ thương của tôi. Vincent có tội với trần đời, chứ với tôi, anh ta hiền lành và tốt bụng nhất hạng. Nghe thì nực cười, nhưng kẻ sát nhân ấy đã trao gửi cho tôi một thứ tôi chưa được đón nhận bao giờ... đó (có thể gọi) là tình yêu.

Mọi người coi tôi như món đồ vô thưởng vô phạt, riêng mình anh ta nâng niu tôi như cửa báu. “Diễm phúc lớn nhất đời

người, không gì hơn là tin rằng mình được yêu thương.”[*]

Tình yêu quá nặng, đè trĩu vai tôi. Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao mình vẫn mắc kẹt dưới cồng ngằm này. Tôi muốn làm điều gì đó cho Vincent. Không vì lẽ gì khác, chỉ vì bản thân anh ta.

Về nhà ngủ đầy hai ngày, ăn vài bữa ngon vợ nấu, Vương Hiến Giang cảm thấy mình đã lấy lại tinh thần và sức lực. 8 giờ 30 phút sáng ông mới ung dung đến cơ quan.

Vừa bước vào cửa, một cảnh sát trẻ hơn hỏ đi tới, “Chú Vương, cuối cùng chú cũng đến!”

Wương bình thản hỏi, “Sao vậy?”

“Chú còn nhớ những vật chứng tìm thấy trong bể chứa nước mưa bên dưới bảo tàng không?” Viên cảnh sát trẻ hào hứng. “Sau rất nhiều công sức, bên giám định đã xác nhận được vân tay trên ví. Chú đoán xem của ai?”

“Của ai?”

“Của kẻ vô gia cư bị tông chết đấy!”

“Ồ! Hiểu rồi.”

Wương đi về phía văn phòng ban chuyên án, tay bắt sau lưng, vẫn bộ dạng thờ ơ như cũ.

Không nhận được phản ứng như mong đợi, viên cảnh sát trẻ ngại ngùng, “Chú Vương, lần này chú lập được công to rồi.”

“Tên đó làm nghề lượm đồng nát, vân tay trên ví chưa đủ để giải thích vấn đề.” Vương cười ha hả. “Chờ thêm đi.”

Đang nói chuyện thì nghe động ở cửa, Vương nhìn lại thì thấy một người đàn ông trung niên mặc vest tiến vào, một tay cầm chiếc ví rất tinh xảo, tay kia nắm một thiếu niên đang giãy giụa.

“Ai phụ trách hả? Ra đây!” Người đàn ông quát lớn, mặt mũi đỏ bừng bừng. “Tôi muốn báo án!”

Viên cảnh sát trẻ chào hỏi, “Anh quát tháo cái gì? Báo án gì?”

Người đàn ông quét mắt qua cậu ta, “Tôi không nói với cậu.” Anh ta nhìn lướt khắp sảnh chính tầng một, cuối cùng dừng lại ở Vương, “Xin chào, đồng chí là cán bộ phụ trách ở đây phải không?” Anh ta đẩy thiếu niên về phía ông. “Tôi muốn báo án!”

Wương cau mày, “Anh cứ từ tốn thôi, có chuyện gì?”

“Con gái tôi mất tích.” Người đàn ông lộ vẻ dữ tợn, trở vào thiếu niên. “Thủ phạm là thằng này!”

Thiếu niên xoa bóp vai và cánh tay, cau có nói, “Chú Mã, chú đừng vu vạ như thế.”

Wương càng nghe càng bối rối, “Con gái anh tên gì, bao nhiêu tuổi, mất tích ở đâu?”

“Con gái tôi tên Mã Na, 17 tuổi, học sinh trường Trung học Số 4.” Người đàn ông đẩy mạnh thiếu niên. “Mất tích tối hôm kia. Còn lại hỏi thằng này!”

Thiếu niên phát cáu, “Chú Mã, cháu thực sự không biết Mã Na đâu!”

“Thằng nói láo!” Người đàn ông vung tay đánh cậu. “Mã Na chăm chút son phấn rồi mới đi, không phải hẹn mày thì hẹn ai?”

Vương vội can anh ta. Người đàn ông vẫn riết róng. “Tao đã hỏi bảo vệ, đêm đó mày lượn lơ ở cổng trường!”

“Đúng là cháu có hẹn ở cổng trường.” Thiếu niên cãi lại. “Nhưng không phải hẹn Mã Na.”

Vương nhìn cậu ta, “Cháu là ai?”

Thiếu niên chưa kịp trả lời thì người đàn ông đã nói, “Dương Lạc, Trung học Số 4, cùng lớp con tôi.”

Vương quay sang anh ta, “Đồng chí này, con gái anh mất tích tối hôm kia, giờ anh mới nhớ là phải trình báo sao?”

“Tôi đã báo ngay tối hôm đó.” Người đàn ông trợn mắt. “Gần 12 giờ đêm con gái còn chưa về, ai mà ngồi yên được?”

“Anh trình báo ở đâu?”

“Đồn công an phố Thái Tháp.”

“Thế thì anh đi hỏi bọn họ chứ, chạy tới đây gây sự là sao?”

“Cái đồn ăn hại, hai hôm rồi vẫn chưa có tin tức gì cả.” Người đàn ông hầm hầm trở mặt Vương. “Tôi không quan tâm anh làm chức gì, nhưng việc này các anh phải tập trung vào cho tôi. Ban ngày ban mặt mà một con người hần hoi biến mất tăm, các anh làm cảnh sát kiểu gì vậy? Không thấy xấu hổ khi tiêu tiền thuế của chúng tôi sao?”

Vương thầm thở dài, biết rằng mình đã gặp phải một kẻ không chịu nghe lý lẽ.

“Tôi không phải cán bộ phụ trách, anh yêu cầu tôi cũng vô dụng.”

Ông gọi viên cảnh sát trẻ, thì thầm bảo. “Đưa anh ta đến đội Trật tự Xã hội, hỏi thăm tình hình bên Thái Tháp nữa.”

Viên cảnh sát trẻ bấu môi bất lực, vẫy tay với người đàn ông, “Đi theo tôi.”

Người đàn ông lại chộp lấy cổ áo thiếu niên, hùng hổ theo viên cảnh sát trẻ lên cầu thang.

Vương đi thẳng đến văn phòng ban chuyên án. Mở cửa không thấy ai, ông ngồi xuống bàn họp dài, nhìn giấy tờ tài liệu chồng chất trước mặt, chậm rãi hút một điếu thuốc.

Thằng cu Thai Vỹ đi đâu không biết, hai ngày chưa thấy tăm hơi. Tiếp theo còn cả đống việc, xem ra phải tự làm rồi. Tuy nhiên, ông đang rất phấn chấn, lúc cầm tài liệu lên không những không cảm thấy phiền phức, mà còn có cảm giác tận hưởng yên bình.

Phải thừa nhận rằng việc tìm ra dấu tay kẻ vô gia cư trên ví đã khiến ông phấn khởi đôi chút. Tuy nhiên, kinh nghiệm điều tra hình sự lâu năm mách bảo ông rằng một khi chưa ngã ngũ thì đừng vội nói đến chiến thắng, kéo lại thành tự vả, không dễ chịu chút nào. Đã điều tra được đến bước này, ông đủ kiên nhẫn tiếp tục đợi. Hơn nữa, ông còn chắc chắn rằng sẽ đợi được tin vui.

Do đó, khâu phân loại giấy tờ tài liệu hiện tại chính là ngọt bùi nhớ lúc đắng cay. Đúng vậy, các bảng biểu và dữ kiện nhàm chán ở đây đều có thể chứng minh rằng họ đã dần dần tiếp cận được sự thật dù không có bất kì manh mối nào.

Vương đang khoan khoái thì cửa văn phòng đẩy ra. Phó giám đốc Hồ sai bước vào, theo sau là rất đông đồng nghiệp, trong đó có cả Thai Vỹ.

Vương đặt tài liệu trong tay xuống, nhìn chăm chăm vào họ, “Đây là...” Tim ông đập loạn xạ.

Phó giám đốc Hồ hăng giọng, “Anh Vương, tỉnh Liêu Ninh gửi kết quả giám định.” Ông vầy vầy một mảnh giấy. “ADN tinh trùng trích xuất từ nạn nhân và ADN của tên vô gia cư này, hoàn toàn khớp nhau.”

Bầu không khí lặng ngắt. Vương nhìn phó giám đốc Hồ, mặt không biểu cảm gì, đột nhiên người chao đi. Ông dựa vào bàn họp, cụp mắt xuống, với lấy gói thuốc lá, “Ồ, tốt quá.”

Phó giám đốc Hồ trân trối nhìn Vương chừng vài giây, thành linh chửi tục, tung chân đá về phía ông, “Lão già này, còn ra cái vẻ ngầu lòi à!”

Vương bật cười. Mọi người cũng ồn ào cả lên, như thể “chúng ta đều là người chiến thắng”, ai nấy cùng tận hưởng niềm vui khi giải quyết rốt ráo vụ án. Thai Vỹ đứng tách hẳn khỏi đám đông đang hề hả, lặng lẽ nhìn thấy mình.

Mắt họ gặp nhau, nụ cười trên mặt Vương hơi nhạt đi. Suy nghĩ một lúc, ông nói, “Phá được án, không chỉ nhờ công sức cá nhân của Vỹ và tôi. Trước hết, tôi muốn cảm ơn phó giám đốc vì sự lãnh đạo sáng suốt và hỗ trợ mạnh mẽ của anh...” Ông cao giọng. “Cùng tinh thần hợp tác ăn ý và nhịp nhàng của tất cả các đồng nghiệp.”

Tiếng ồn ào đột ngột nhỏ lại, vẻ luống cuống hiện rõ trên khuôn mặt hầu hết mọi người, những ánh mắt đang háo hức lần lượt nhìn lảng đi. Vương nhìn đến bác sĩ Đỗ, gật đầu, “Cảm ơn ông bạn.”

Đỗ xua tay, “Hê, người mình cả, khách sáo cái gì.”

Phó giám đốc Hồ lắc đầu bất lực, cất tiếng hòa giải, “Cảm ơn thì để đợi đến khi ăn tiệc mừng công, giờ các cậu giúp anh Vương sắp xếp lại thông tin nhé.”

Ai nấy nhìn nhau, thoáng do dự rồi tiến đến định giúp đỡ. Không ngờ Vương giơ tay ngăn cản, giọng kiên quyết, “Khỏi phiền mọi người.” Ông cười nhạt. “Những thứ này là do tôi và Võ lọc ra từng chút một đấy. Mọi người không biết cái nào có ích cái nào không, nên cứ để chúng tôi tự làm.”

Bầu không khí lại lặng đi, ai nấy đổ dồn mắt vào phó giám đốc Hồ. Ông ho hắng rồi xua tay, “Thôi được, vậy thì còn công đoạn cuối giao nốt cho hai thầy trò, làm xong nộp ngay nhé.”

Wương trịnh trọng đáp, “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

Phó giám đốc Hồ dẫn mọi người đi ra, “Thôi làm đi, có yêu cầu gì cứ báo lên.” Tới cửa, ông ngoái đầu nhìn lại, “Anh Vương!”

Wương nhướng mắt, “Hả?”

“Lần này làm tốt lắm.” Phó giám đốc Hồ trở vào ông. “Việc đã hứa tôi sẽ thực hiện.”

Wương gật đầu mim cười, “Anh nói thế thì tôi yên tâm rồi.”

Chẳng mấy chốc, văn phòng chỉ còn hai thầy trò. Vương chống tay xuống bàn, nhìn đồng giấy tờ tài liệu, cười khổ lắc đầu.

“Mẹ kiếp, vừa rồi đúng ra không nên phét lác.” Ông quay sang nhìn Thai Vỹ. “Biết sắp xếp đến khi nào đây?”

Thai Vỹ chậm rãi đi tới, đầu tiên là nhìn xuống bàn, sau đó đưa mắt về phía tường, ngó tấm bản đồ lớn vẽ loằng ngoằng các vạch và khoanh đỏ.

“Thôi thì tuân tự nhi tiến, dù sao vẫn còn thời gian.” Vương bữu môi với bàn họp. “Bắt đầu với bảng thông tin cư trú.”

Thai Vỹ chột hỏi, “Thầy ơi... thế là xong rồi sao?”

“Còn phải làm với nhau, cái gì bỏ qua được, nên bỏ qua.” Vương thở dài. “Thầy thì chẳng sao, hai năm nữa về vườn rồi. Anh thì khác. Ngày tháng còn dài, nói cho đỡ bức là đủ, còn thì cấp trên tự có đánh giá.”

“Ý con không phải vậy.” Thai Vỹ vội đính chính. “Ý con là, vụ án này đến đây là xong rồi hả?”

Vương đặt tập thông tin cư trú đang cầm xuống bàn, quay sang quan sát Thai Vỹ, “Chẳng thế thì sao?”

“Thầy thực sự tin rằng kẻ vô gia cư kia là hung thủ?”

“Máu chốt không nằm ở chỗ thầy tin hay không.” Vương giơ ngón tay lên. “Hắn sinh sống dưới cống ngầm, nơi tìm thấy xác ba phụ nữ. Dấu tay hắn có trên thi thể họ. Xe đạp của Tôn Huệ là do hắn bán. Quần áo tư trang các thứ xuất hiện ở chỗ hắn trú ngụ.” Ông chỉ tay ra cửa. “Vừa rồi anh đã nghe, tinh dịch hắn đọng trong xác nạn nhân. Như thế còn chưa phải là chứng cứ chính xác hả?”

Thai Vỹ không phản bác được, im lặng một hồi mới đáp ứng nói, “Con không hiểu được lý do khiến hắn hành động như thế ấy.”

“Anh còn nhớ không? Ngay từ đầu thầy đã nghĩ hung thủ là người thu nhập thấp.” Vương nhướn mày. “Người như thế, nhu cầu tình dục không thỏa mãn, đè nén quá lâu sẽ có lúc bùng phát. Bùng phát lần đầu, thì sẽ có lần thứ hai.”

“Nhưng hần khác hần chân dung chúng ta từng suy luận.” Thai Vỹ trở bản đồ thành phố trên tường. “Chúng tỏ hướng tư duy của chúng ta đã sai về cơ bản. Cho nên kết quả thế này, chỉ đơn giản là...”

“Gặp may?” Vương cười ha hả. “Thằng cu này, tin thầy đi, đôi khi thứ chúng ta cần không phải là trí tuệ và óc sáng suốt, mà là may mắn.”

Thai Vỹ trợn mắt, “May mắn?”

“Ừ.” Vương bĩu môi. “Vận may cũng ngang ngửa siêu năng lực đấy.”

“Con nghĩ mãi không thông.” Thai Vỹ lắc đầu. “Hai ngày qua con lại đến thăm giáo sư Kiều. Thầy ấy cũng khá bất ngờ với kết quả, còn nói...”

“Ý kiến chuyên gia, đối với chúng ta, chỉ để tham khảo. Chúng cứ thực tế mới là chìa khóa phá án.” Vương ngắt lời. “Tuy nhiên, giáo sư không hoàn toàn sai về cách xác định phương hướng. Địa điểm ném xác đúng là nơi chốn quen thuộc nhất của thằng khốn ấy, khu B cũng là một trong các trọng điểm mà giáo sư khoanh vùng. Chỉ hiềm ban đầu chúng ta không ngờ lại có người sống dưới cống ngầm.”

“Thầy đã bao giờ chú ý tới điểm này chưa?” Thai Vỹ vẫn chưa nản lòng. “Không phải ai, mà chính là Chu Hy Kiệt tông chết hần. Nghe hơi trùng hợp quá thì phải?”

“Có gì đâu mà trùng hợp?” Vương lại cầm xấp thông tin cư dân lên. “Người ta sống ở gần đấy. Buổi diễn bát nháo, bị lãnh đạo khiển trách, buồn bực nên lái xe hơi nhanh, nhưng cũng chưa quá 60 km/h.”

Thai Vỹ cúi đầu, “Con cứ cảm thấy có điều không ổn.”

“Đặt bên cạnh chứng cứ, cảm thấy chỉ là cảm thấy.” Vương trừng mắt nhìn đồ đệ. “Đi lấy mấy thùng các tông lại đây.”

“Thầy này, chúng ta tạm cho rằng hung thủ là tên vô gia cư kia đi.” Thai Vỹ suy nghĩ một lúc. “Thế hẳn tiếp xúc với nạn nhân bằng cách nào chứ? Bất cứ ai đầu óc bình thường đều không dễ dàng tin vào một kẻ như vậy, không phải sao?”

“Thầy không biết.” Vương bắt đầu sốt ruột. “Giá người chết nói được, anh có thể hỏi xem.”

Thai Vỹ ngớ ngàng, “Chúng ta không nên làm rõ điểm này sao hả?”

“Chúng ta không thể làm rõ tất cả các điểm! Cũng không cần làm rõ tất cả các điểm!” Vương đã hết sức chịu đựng. “Thứ chúng ta cần là bằng chứng! Bằng chứng! Hiểu chưa?”

“Thầy...”

“Bằng chứng ở ngay đây, thậm chí còn là bằng chứng thép!” Vương quát lên. “Ở trường cảnh sát anh không học tố tụng hình sự à? Vụ án đã rõ ràng, anh còn muốn cái quái gì nữa?”

“Con...”

“Anh không tin thầy hay không tin bằng chứng?” Vương trở ra cửa. “Thầy là người hướng dẫn anh, nghe-lời-thầy, đi-lấy-thùng-các-tông! Đừng nghĩ linh tinh nữa!”

Thai Vỹ đỏ bừng mặt, ngực nhấp nhô dữ dội. Đột nhiên, anh gằn từng chữ một, “Thầy đang muốn thuyết phục con, hay muốn thuyết phục chính mình?”

Vương sững sờ, nhìn chăm chăm vào Thai Vỹ đến vài giây rồi ném mạnh tập thông tin cư trú vào anh, dùng dùng giạt của

sải bước ra ngoài.

Ông ra tới hành lang đúng lúc Chu Hy Kiệt đi tới. Vết bầm trên đầu gã vẫn sưng tím, vẻ người héo hon. Trông thấy Vương, Chu Hy Kiệt vội cất tiếng chào rồi móc thuốc lá trong túi đưa mời, “Cảnh sát Vương, anh có bận không, tôi muốn trao đổi vài lời?”

Wương giơ tay ngăn điều thuốc, cau có hỏi, “Chuyện gì?”

“Chuyện của tôi thôi.”

“Chuyện của cậu là sao?” Vương cau mày. “Cảnh sát giao thông nhận định cậu không phải chịu trách nhiệm rồi còn gì?”

“Đúng thế.” Chu Hy Kiệt gãi đầu. “Tuy nhiên, từ nhỏ tới lớn tôi không sát sinh, đến mổ gà còn chưa từng. Lần này tông chết người ta, tôi canh cánh trong lòng. Mấy ngày qua tôi không đi làm, tôi...”

Wương không rảnh dây dưa với gã, “Ý cậu thế nào, nói luôn đi.”

“Tôi muốn... gửi ít tiền cho gia đình người quá cố.” Chu Hy Kiệt lúng túng ra mặt. “Coi như một biểu hiện nhân đạo, hoặc bồi thường...”

“Khó đấy.” Vương xòe tay. “Một kẻ vô gia cư, bình thường toàn sống dưới cống ngầm thì làm gì có gia đình. Đến giờ chúng tôi vẫn chưa xác minh được lai lịch hẳn ta.”

“Vậy tôi sẽ chờ tin tức của các anh nhé!” Chu Hy Kiệt đột ngột ghé sát lại, thì thào. “Nghe nói hẳn ta là kẻ giết người?”

Wương cân nhắc, rồi gật đầu, “Bấy giờ chính là lúc chúng tôi đang truy bắt hẳn.”

Chu Hy Kiệt há hốc miệng, mất một lúc mới nói được, “Tức là tôi đã vô tình trừ hại cho dân?”

“Nếu cậu không tông chết hẳn, chúng tôi đã làm rõ được nhiều vấn đề hơn. Sau này cậu nên lái xe cẩn thận.” Vương sốt ruột lắm rồi. “Còn gì khác không?”

Thấy ông khó chịu ra mặt, Chu Hy Kiệt vội xua tay, “Hết rồi, anh bận gì thì làm đi ạ.”

Vương không để ý đến gã nữa, sai những bước dài về phía tòa nhà văn phòng, khi đi ngang phòng trà nước, ông thoáng thấy một ánh trắng lướt qua.

Đạo hai vòng quanh sân và hút liền tù tì vài điều thuốc, Vương đã bình tâm lại.

Thằng cu Thai Vỹ bình thường hay cợt giỡn, nhưng vào việc thì nghiêm túc tháo vát, tư duy sáng sủa, đối xử với ông lại rất mực cung kính lễ độ. Dù nhiều khi tiện tay đánh mắng, ông vẫn khá yêu quý nó. Ước chừng làm xong vụ này ông sẽ được thăng cấp ít nhiều, định bụng trong hai năm còn lại chỉ tập trung bồi dưỡng đồ đệ, trước khi xuống ngựa sẽ đỡ nó lên yên và tiến chân thêm một quãng đường.

Thế mà cái thằng cu vắt mũi chưa sạch ấy lại dám chất vấn phán đoán của ông về vụ án.

Tuy nhiên, Vương hiểu phản ứng của Thai Vỹ. Vì ông cũng có cảm giác gã chưa đúng chỗ ngựa. Họ đã vắt vả tra xét rất nhiều người, cuối cùng thu hẹp vòng vây về phạm vi trong tầm kiểm soát. Không ngờ một vụ tai nạn ô tô lại đánh dấu chấm cho tất cả. Không phải ông chưa từng nghi ngờ kết quả này,

nhưng bằng chứng lại vững vàng đến mức không ai bàn ra tán vào được.

Theo tưởng tượng của Thai Vỹ, kết cục thỏa đáng có lẽ là xác định một kẻ nào đấy, sau đó theo dõi sát sao, phá cửa ập vào, công khai bắt giữ, cần câu lưu thì câu lưu, cần thẩm tra thì thẩm tra, cần tổng giam thì tổng giam, cần chuyển sang công tố thì chuyển sang công tố, cho đến khi nào đưa được hung thủ ra tòa mới thôi.

Kết thúc rình rang như thế quả có phong phú thật, nhưng quan trọng nhất vẫn phải là phá án chứ. Đối với Vương, tên khốn đó mất mạng vì tai nạn xe hơi hay chính thức bị đưa ra nơi hành quyết thì cũng như nhau cả thôi.

Tuổi trẻ suy cho cùng vẫn là tuổi trẻ. Thai Vỹ luôn cho rằng làm cảnh sát là lăn xả lửa đạn mưa tên, sục sôi máu nóng. Thực tế đâu có ly kì kích thích đến thế?

Vương thở dài, chậm chạp đi về phía tòa nhà văn phòng. Mặc dù thẳng cu già mồm cãi láo, nhưng nó vẫn là đồ đệ của ông, người làm thầy không nên chấp nhặt.

Vừa quay vào sảnh tầng một, Vương trông thấy viên cảnh sát trẻ đang nói chuyện với một cô gái mặc váy trắng đeo túi. Thấy Vương, viên cảnh sát trẻ nói với cô gái, “Đúng lúc quá, đây là người phụ trách chính, cụ thể thể nào em hỏi chú ấy.”

Cô gái quay ra, khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt dài mảnh, nhác thấy Vương liền nói với viên cảnh sát trẻ, “Thôi, cảm ơn anh.” Và cúi đầu chào, nhanh chân bước ra khỏi tòa nhà văn phòng.

Vương lấy làm khó hiểu, “Ai thế?”

“Em ấy tự giới thiệu là con gái của nạn nhân vụ 24/5, muốn hỏi xem tình hình điều tra đến đâu rồi.”

Vương âm ừ, quay về văn phòng ban chuyên án. Được vài bước ông chợt ngờ ngợ, ngoái lại hỏi, “Tự giới thiệu là gì cơ?”

“Con gái của nạn nhân.” Viên cảnh sát trẻ bối rối chớp mắt. “Sao vậy ạ?”

“Bậy nào! Hai trong ba nạn nhân chưa hề sinh nở.” Vương biến sắc. “Người duy nhất có con thì lại là con trai.”

Ông quay ngoắt ra cửa, cô gái mặc váy trắng đã biến mất.

Trời vừa tỉnh mơ, Cố Hạo đã ra khỏi giường, đánh răng rửa mặt qua loa rồi bắt xe buýt cao điểm sáng đi thẳng ra ga xe lửa. Đến quảng trường trước ga, ông mua bốn cái bánh nướng và hai quả trứng trà làm bữa sáng, vừa ăn vừa đi vào sảnh đợi.

Ông đã châu chực ở đây mấy ngày, nhưng không hề trông thấy Tô Lâm. Sở dĩ ông tiếp tục châu chực ở đây, là vì chẳng còn nơi nào khác để đến. Theo lời Ngọc Thục thì Tô Lâm đột ngột xuất hiện trên sân khấu kịch tiếng Anh, cướp váy của Mã Na rồi cao chạy xa bay. Xử sự như thế thì không còn đường lùi nữa, cho nên rất có khả năng cô gái sẽ chọn cách rời khỏi thành phố. Cố Hạo không biết cô đã rời đi, hay tiếp tục lang thang trong thành phố vài hôm. Tuy nhiên, chắc cô sẽ không quay lại cống ngầm nữa nên ga xe lửa hẳn là nơi thích hợp để trú ẩn tạm thời. Ít ra ở đây cũng có nước uống, có ghế dài để nghỉ tạm, chưa biết chừng còn xoay xỏa được chút đồ ăn.

Dựa trên suy đoán này, Cố Hạo coi nhà ga là hi vọng cuối cùng để tìm ra Tô Lâm. Đồng thời, ông liên tục vun đắp để hi

vọng ấy khỏi tan tành. Cố Hạo biết rõ rằng, châu chực thế này rất có thể là vô ích. Nhưng còn hi vọng nghĩa là chưa đến lúc từ bỏ. Bong bóng xà phòng óng ánh nhẹ bằng, bỗng bênh được bao lâu thì bỗng bênh.

Mới sáng sớm, sảnh chờ đã chật kín người. Không khí tù đọng, tiếng người ồn ào. Cố Hạo vừa gặm bánh nướng vừa loay hoay lách qua đám đông và đủ loại hành lý trên lối đi, ngó nghiêng tứ phía. Ông lướt mắt qua những khuôn mặt già trẻ gái trai, hoặc hớn hở hoặc mệt nhoài, hoặc trắng xinh hoặc đen thô, hoặc phấn son hoặc mộc mạc, hoặc sinh động hoặc vô hồn... Không thấy khuôn mặt xanh xao gầy gò ấy đâu cả. Ông không hề nản lòng, càng không biết đến buồn chán, cứ đi hết vòng này đến vòng khác quanh sinh như bị bản năng thúc đẩy.

Tốp năm tốp ba hành khách lần lượt qua cửa soát vé, rồi dòng người khác lại ùn ùn đổ vào sảnh. Đi nhiều đâm mệt, Cố Hạo ngồi xổm xuống chân tường nghỉ một lúc. Hồi sức được phần nào, ông lại lên tinh thần tiếp tục tìm kiếm.

Gần hết buổi sáng cứ thế trôi qua. Sảnh chờ trở nên oi bức khó chịu. Cố Hạo lấy bình giữ nhiệt trong túi xách, uống ngụm nước ấm cuối cùng, lau miệng, đứng dậy đi sang gian trà nước. Đến bên cây nước nóng, ông vắn vỏi, vừa cúi xuống hứng thì thấy quanh mình hơi tối đi. Ông ngẩng lên, hóa ra là hai người đàn ông, một cao một lùn, không hiểu ở đâu lù lù xuất hiện bên cạnh. Đoán là hành khách đến lấy nước, ông mau chóng hứng đầy bình giữ nhiệt rồi bước tránh ra. Nhưng hai người đàn ông lại áp sát chặn đường.

Cố Hạo đang lấy làm khó hiểu thì tên cao cất tiếng hỏi, “Bố người ở đâu?”

“Hả?” Cố Hạo càng thêm khó hiểu. “Ở thành phố này thôi.”

“Còn hay mỗi[*]?” Tên lùn liếc mắt nhìn Cố Hạo, “Đến đây kiếm ăn, đã thăm hỏi ai chưa?”

Cố Hạo vỡ lẽ, cười nói, “Cả nghĩ rồi, tôi không phải dân trong nghề của các cậu đâu.”

“Bố tưởng chúng tôi ngu sao?” Tên cao hừ mũi. “Bố lảng vảng ở đây mấy hôm rồi, mà toàn đánh lể. Sao hả, túng quá hóa liều?”

“Thực sự không phải.” Cố Hạo không muốn phiền phức, cúi đầu định đi vòng qua họ. “Tôi có lý do riêng, không xơ mủi gì địa bàn của các cậu hết.”

Tên cao lạng mình ra chặn đường Cố Hạo, tiện tay đẩy vào ngực ông, “Định chuẩn? Máy nay bố chấm mút được nhiều rồi? Cho anh em mượn tiêu chút coi!”

Cố Hạo nén giận, móc trong túi ra mấy chục đồng, “Có ngân này thôi.”

Tên lùn chớp lấy tiền, lại vươn tay mò mắt trên người Cố Hạo, “Bố keo thế, có nhiều nôn hết ra đây...”

Cố Hạo không buồn nghe hết, đã vung tay hất nước nóng trong bình giữ nhiệt.

Tên lùn bỏng mặt, la lối giật lui. Cố Hạo sấn tới đập mạnh vào đầu gối hắn. Tên lùn hụp mình xuống ôm chân hét chói lói. Cố Hạo nín thở xoay phắt lại đối phó tên cao. Tiếc rằng chưa kịp nhìn rõ đối thủ, đã hứng một đòn trời giáng vào giữa mặt. Ông

quất bình giữ nhiệt tới, nè lúc tên cao né mình tránh thì nhảy xổ vào vùng tay đấm.

Mới được một hai đòn, Cố Hạo đã nhận ra đối thủ của mình không chỉ cao to mà còn đánh đấm có nghề. Chẳng mấy chốc ông núng thế, và qua vài hiệp thì hết sức chống trả, cuối cùng bị đập ngã, đành cuộn mình ôm đầu, chịu đựng cơn mưa quyền cước.

Trận ẩu đả mau chóng làm sảnh chờ xôn xao. Chưa đầy hai phút sau, hai công an ập đến.

Tên cao thấy mọi bất lợi, liền kéo tên lùn lên lần vào đám đông, biến mất trong tích tắc.

Một công an đỡ Cố Hạo dậy, vừa xem xét tình trạng ông vừa trách, “Ngần này tuổi còn đi gây gổ với người ta?”

Công an kia quan sát Cố Hạo rồi hừ mũi, “Ra là ông này, lớn vớn ngoài sảnh mấy hôm rồi. Đầu trộm đuôi cướp giành địa bàn thôi!”

“Hai thằng kia mới là đầu trộm đuôi cướp!” Cố Hạo thở hắt, toàn thân đau nhức. “Tôi không phải.”

“Thế ông lượn lơ ở đây làm gì?”

“Tôi tìm người.”

“Tìm ai?”

Nhìn bộ mặt nghi ngờ của công an, Cố Hạo chán chảng buồn nói. “Không có gì.” Ông nhạt bình giữ nhiệt lên. “Đã gây rắc rối cho các đồng chí, xin lỗi.”

“Ông có muốn trình báo không?” Công an bĩu môi. “Hay có cần chúng tôi đưa đến bệnh viện không?”

“Khỏi. Cảm ơn.” Cố Hạo hơi cúi đầu chào, rồi len qua đám đông châu rìa, loạng choạng đi ra cửa.

Cố Hạo bắt xe buýt về, mặt mũi sưng tím và bộ dạng buồn bã khiến hành khách không khỏi liếc mắt nhìn. Được một cậu bé tốt bụng nhường ghế, Cố Hạo cảm ơn và ngồi xuống, thần thờ nhìn ra cửa sổ. Công nhận ông già mất rồi, sức yếu, lơ đãng, phải như ngày trước thì đã dư sức xử gọn hai thằng trộm vặt. Đồng thời, Cố Hạo cũng bắt đầu tự hỏi liệu mình còn kiên trì được đến ngày tìm thấy Tô Lâm.

Đột nhiên, nổi tử thân và buồn phiền trào lên. Thời gian qua chạy ngược chạy xuôi bất kể đêm ngày, sức cùng lực kiệt, hầu như chỉ chống đỡ bằng ý chí. Đến giờ, sự kiệt quệ tích tụ bấy nay bỗng dưng bộc phát, dâng ngập từng té bào. Cổ họng nghẹn lại, sống mũi cay cay, nếu không phải đang đi xe buýt, chắc ông đã rống lên khóc rưng rức.

Ý nghĩ này khiến Cố Hạo ngạc nhiên. Ông vừa tự trách mình yếu đuối vừa hít thở sâu, cố kìm nước mắt, đoạn dựa vào kính xe, khép mi, từ từ điều hòa lại cảm xúc.

Nửa giờ sau, xe đến bến nhà. Ngồi lâu cứng khớp, Cố Hạo chật vật mãi mới nhấc chân được. Xuống xe, ông còn loạng choạng một hồi mới khôi phục dáng đi bình thường. Ông chẳng muốn nghĩ ngợi gì nữa, chỉ mong mau mau về đến nhà ngã mình ra giường.

Vào tới khu tập thể, Cố Hạo trông thấy chiếc Jeep quen thuộc đậu bên đường. Ông đánh mắt về phía cổng, quả nhiên Thai Vỹ đang ngồi trong đình hóng mát.

Cố Hạo lê bước tới. Thai Vỹ đưa chai rượu lên miệng, nhận ra Cố Hạo thì giơ tay vẫy lia lịa. Vừa nhìn rõ mặt ông, ngụm rượu bất thần nghẹn lại ở cổ họng anh.

“Bác sao vậy?” Thai Vỹ ho sặc sụa.

“Không sao.” Cố Hạo nhìn rượu trắng và các món mua sẵn bày trên bàn đá nhỏ. “Ban ngày ban mặt, sao lại chạy đến đây khê khà?”

“

Thằng nào đánh bác?” Thai Vỹ mặt đỏ bừng lão đảo đứng dậy, lần tay xuống hông. “Tổ sư nó, không bắn chết nó con không phải Thai Vỹ!”

“Ngồi xuống!” Cố Hạo quát. “Tự nhìn lại xem, nốc rượu thành ra cái bộ dạng gì đây?”

“Đồ khốn dám bắt nạt cả bác, con mà mặc kệ thì còn gì là con đỡ đầu bác nữa!” Thai Vỹ vẫn sồn sồn. “Cho con biết đi, thằng nào?”

“Không thằng nào cả, tự tao ngã.”

“Đừng có gạt gẫm con! Ngã á?” Thai Vỹ trợn mắt. “Con mà tin thì uống công làm cảnh sát quá rồi!”

“Ngừng lên cơn giùm!” Cố Hạo trở xuống bàn. “Thu dọn lại, về nhà với tao!”

“Bác Cố...”

“Hoặc về với tao, hoặc biến!”

Dứt lời, Cố Hạo sải bước về phía lối vào hành lang nhà mình. Vừa mở cửa hành lang, ông vừa len lén liếc lại. Thai Vỹ cầm chai rượu vào dưới cánh tay, quàng quàng thu gom các túi thức ăn trên bàn.

Cố Hạo thâm thở phào nhẹ nhõm.

Mở cửa căn 102 xong, ông ném túi xách xuống giường, dọn dẹp bàn ăn. Thai Vỹ theo vào, đặt chai rượu và đồ ăn lên bàn, cúi đầu ngồi xuống, không nói năng gì.

Cố Hạo lấy bát đĩa cho mình và Thai Vỹ, tự cầm rượu rót đầy chén trước mặt, uống một hơi cạn sạch. Vị rượu cay nồng làm vết thương trong miệng ngứa ran, ông cau mày vì đau, liên tục đá đưa hai má. Thai Vỹ lặng lẽ nhìn ông, thở dài.

“Hôm nay không phải ngày nghỉ. Sao mày không nghiêm túc đi làm mà lại đến chỗ tao?” Cố Hạo rót rượu cho mình và Thai Vỹ. “Xảy ra chuyện gì à?”

“Vụ án giải quyết xong rồi, tạm thời cũng rảnh.” Thai Vỹ uể oải nhấp một ngụm rượu. “Nên đến khê khà với bác.”

Cố Hạo dựng đĩa lại lưng chừng, “Hung thủ đúng là tên vô gia cư đó hả?”

“Vâng. Bằng chứng chắc chắn.”

“Phá án xong là tốt rồi.” Cố Hạo gắp một miếng tai lợn nhét vào miệng. “Sao mày như gà rù vậy?”

“Chắc, không biết phải nói thế nào nữa.” Thai Vỹ lắc đầu. “Con cứ cảm thấy việc này thật kì quặc.”

“Kì quặc?”

“Vâng.” Thai Vỹ suy nghĩ một lúc. “Chắc bác còn nhớ người đàn ông tông chết tên vô gia cư?”

“Nhớ, tên là Chu gì đấy.” Cố Hạo gật đầu. “Trước đó tao có gặp một lần ở cơ quan này.”

“Chu Hy Kiệt. Vốn dĩ là một trong các đối tượng điều tra của chúng con.” Thai Vỹ bậm môi. “Tại sao anh ta lại xuất hiện ở

đấy? Tại sao anh ta lại tông chết kẻ tình nghi? Đơn thuần là trùng hợp thôi ư?”

“Cậu ta giải thích thế nào?”

“Ở trường có buổi diễn, bị người ta phá hỏng. Lãnh đạo khiển trách gay gắt, buồn bực nên trên đường về lái xe nhanh hơn bình thường.” Thai Vỹ nhún vai. “À phải, nhà anh ta ở gần trục đường đó.”

“Nghe khá hợp lý.” Cố Hạo ngẫm nghĩ, rồi sực nhớ. “Ở trường? Cậu ta là giáo viên sao?”

“Vâng, Trung học Số 4.”

Cố Hạo liền hỏi dồn, “Buổi diễn kia là gì thế?”

“Hình như là kịch tiếng Anh, *Nàng tiên cá*. Chuyển thể từ truyện của Andersen ấy ạ.” Thai Vỹ hơi thắc mắc. “Sao vậy bác?”

Cố Hạo lặng đi một lúc, “Mày còn nhớ đứa trẻ tao đang tìm kiếm không?”

“Nhớ chứ.” Thai Vỹ lộ vẻ áy náy. “Mấy ngày nay bận quá nên quên hỏi thăm bác.” Anh vội vàng bổ sung. “Chưa tìm thấy thêm nạn nhân nào của tên vô gia cư kia cả.”

“Tao biết, con bé còn sống, giờ này chắc vẫn còn.” Cố Hạo lộ vẻ khó tin. “Người đến phá rối buổi diễn là Tô Lâm. Con gái Khương Ngọc Thục đã nhìn thấy nó.”

Thai Vỹ sửng sờ, một lúc lâu sau mới hỏi, “Tại... tại sao em ấy lại làm thế?”

“Nó cướp đồ diễn của con ranh bắt nạt nó lâu nay, hình như là cái váy.” Cố Hạo cau mày. “Chắc muốn trả thù.”

“Giờ em ấy ở đâu?”

“Tao không biết.” Cố Hạo cười khổ. “Từ lúc nó chạy thoát khỏi trường, không còn ai trông thấy nó nữa.”

“Nói cách khác...” Thai Vỹ tư lự. “Tô Lâm từng chung sống với hung thủ ở đoạn cống ngầm dưới Quảng trường Văn hóa. Một hôm, em ấy đến trường phá hoại buổi diễn, làm Chu Hy Việt bị lãnh đạo khiển trách. Tối xuống, Chu Hy Kiệt tông chết hung thủ trên con đường gần Quảng trường Văn hóa.”

Cố Hạo gật đầu, “Tạm thời là thế.”

“Trường Số 4 hiện diện thường xuyên quá nhỉ!” Thai Vỹ sờ cằm. “Rốt cuộc là sao đây? Hôm nay lúc rời cơ quan, con nghe bảo trường đó còn một em nữ sinh mất tích.”

“Còn một em mất tích?” Cố Hạo mở to mắt. “Cụ thể thế nào?”

“Con không rõ, nghe loáng thoáng thôi, hình như cô bé đi hẹn hò với bạn trai, và không thấy về.” Thai Vỹ lắc đầu. “Ông bố xách cậu bạn đến công an thành phố, đòi thẩm vấn cậu ta... Loạn xì ngậy cả lên.” Anh lại nhìn Cố Hạo. “Vậy Tô Lâm... bác có dự tính gì?”

“Tiếp tục tìm thôi.” Cố Hạo trầm ngâm rồi cười buồn. “Chắc sẽ tìm được.”

“Còn sống sao không về nhà?”

“Tao cũng nghĩ mãi không thông, tìm được khắc rồi.”

“Để con giúp bác.” Thai Vỹ tợp thêm một ngụm rượu. “Mấy ngày này con cũng chẳng bận bịu gì.”

“Khỏi cần.” Cố Hạo gấp thức ăn cho anh. “Cứ lo việc của mày đi.”

“Con chẳng có việc gì mà lo ấy, mà sau này ra sao cũng chưa biết nữa.” Thai Vỹ đột nhiên ửu ửu. “Con đã làm méch lòng thầy con.”

“Hả?” Cố Hạo nhướn mày. “Tại sao?”

“Con cho rằng vụ án này không đơn giản như vậy.” Thai Vỹ xòe tay. “Hai đối tượng đang bị điều tra, một kẻ tông chết kẻ kia. Đến phim ảnh người ta còn không dám dàn dựng tình tiết kiểu này ấy!”

“Mày nghĩ Chu Hy Kiệt có vấn đề?”

“Vâng. Kể cả trùng hợp, thì cũng không thể trùng hợp đến mức đấy.”

“Điều tra cậu ta thôi.”

“Bên trên đã có lệnh đóng hồ sơ rồi, còn tra cái gì.” Thai Vỹ hừ mũi. “Thầy con cũng cho là con nhiều sự. Khi phản biện với thầy, con thiếu kiềm chế, nên có xác xược vài câu.”

“Thầy mày lăn lộn từng trải rồi, không chấp nhận đâu.” Cố Hạo cười. “Về xin lỗi là xong.”

“Bấy giờ ông ấy phát khùng lên.” Thai Vỹ vẫn ngập ngừng. “Con nghĩ không dễ dàng cho qua.”

“Mày cũng nên sửa cái nét đi, chẳng biết trên biết dưới gì cả. Tưởng ai nấy đều nhìn mày như tao sao?”

“Thôi, không nói nữa, thích giận cho giận!” Thai Vỹ buồn bực cầm cốc. “Nào, Bác Cố, uống đi!”

Uống rượu giải sầu khiến người ta dễ say hơn. Chưa đầy một tiếng đồng hồ, Thai Vỹ đã lú lẫm cả lưỡi, mắt trợn ngược, trông như thể quyết tâm phải gục ngã trên bàn rượu vậy. Cố Hạo còn bận nghĩ xem Tô Lâm có thể ở đâu, không để ý uống rượu lắm

nên tỉnh táo hơn nhiều. Thấy chai rượu trắng đã cạn, Thai Vỹ kêu gào đòi uống tiếp nhưng Cố Hạo kiên quyết bác đi. Thai Vỹ lại mè nheo xin ấm trà đặc. Cố Hạo pha trà xong quay vào, cậu con đỡ đầu đã gục xuống bàn ngáy khò khò. Không còn cách nào khác, ông khó nhọc đỡ Thai Vỹ lên giường rồi đắp chăn cho anh. Vừa thu xếp xong thì nghe có tiếng gõ cửa.

Đó là cậu con trai nhà họ Tô, vẻ mặt đầy mong chờ.

“Cháu đấy à? Có chuyện gì sao?”

“Bác cho cháu gọi điện nhờ được không?” Cậu bé bước vào, ngửa cổ nhìn Cố Hạo. “Lần trước bác bảo là cháu có thể sang đây gọi điện cho chị.”

“Hả?” Cố Hạo ngờ vực. “Cháu có số của chị ư?”

“Vâng!” Cậu bé hăm hở chìa mảnh giấy đang cầm ra, trên đó là một dãy số ngoằn ngoèo. “Bố cho cháu đấy.”

Cố Hạo trầm thờ dài, nhưng không đành lòng chối, bèn hất mặt về phía máy điện thoại đặt trên tủ ti vi. “Gọi đi.”

Cậu bé sung sướng chạy lại nhắc ống nghe, cẩn thận bấm phím, miệng còn khẽ lẩm nhẩm theo. Tuy nhiên chỉ vài giây sau, nét mặt cậu chuyển từ vui mừng sang bối rối.

“Bác Cố!” Cậu bé quay lại, băn khoăn. “Số điện thoại quý khách đang gọi không có là sao?”

“Là không tồn tại số đó.” Cố Hạo trở vào điện thoại. “Cháu thử lại xem.”

Cậu bé ậm ừ, cúp máy, trịnh trọng nhắc ống nghe lên lần nữa, nhìn lướt qua mảnh giấy rồi bấm phím, bấm hết dãy số thì hồi hộp chờ đợi. Chẳng mấy chốc nó lại cúi đầu, gác ống nghe về máy, giọng ghen ngào, “Vẫn bảo là không có.”

Cố Hạo bước tới vuốt tóc cậu bé, “Có lẽ cháu nhớ nhầm.”

“Không thể nào!” Cậu bé vội cãi. “Cháu nhớ kĩ.”

“Thế thì bố cháu nhớ nhầm.” Cố Hạo nhẹ nhàng nói. “Hỏi lần nữa xem.”

“Vâng.” Cậu bé chạy ra cửa, nghĩ sao ngoảnh lại hỏi. “Bác Cố, vậy lần sau...”

“Thoải mái!” Cố Hạo gật đầu. “Cháu có thể gọi cho chị bất cứ lúc nào.”

“Cảm ơn Bác Cố!” Cậu bé toét miệng cười, bóng dáng nhỏ bé thoát cái biến mất.

Cố Hạo cảm thấy ngọt ngào, đứng im một lúc thì mở cửa bước ra ngoài.

Hôm nay là thứ Tư, Khương Đình sẽ tan học lúc 3 giờ chiều. Ngọc Thục xin nghỉ một tiếng, đến đợi ở cổng trường Trung học Số 4.

Mấy hôm nay chị kiên trì đưa đón Khương Đình. Thứ nhất, chị không muốn để xảy ra bất trắc gì vào thời điểm then chốt này. Thứ hai, chị muốn bảo vệ con gái trước trò trả thù và bắt nạt của Mã Na.

Khi cơn phẫn khích qua đi, Ngọc Thục thấy mình trở lại thành người mẹ vừa rụt rè vừa lo âu, mà cũng không làm gì để thay đổi được trạng thái này. Mặc dù đã tin tưởng ủy thác cho cô Đào cố vấn pháp lý của công ty lo vụ kiện, nhưng chị vẫn phải cố sức để đảm bảo an toàn cho con gái. Miễn là đập tan âm mưu của Tôn Vỹ Minh, giữ được con gái bên mình thì tạm thời có vất vả mấy chị cũng cắn răng chịu đựng được.

Chuông tan học vừa reo vang, Ngọc Thục liền chạy đến sát cổng xếp, ngó vào sân trường. Học sinh lục tục đi ra. Tuy nhiên, từ lúc tập nập đến lúc thưa thớt, vẫn không thấy bóng dáng Khương Đình đâu. Nửa giờ trôi qua, trước mặt Ngọc Thục chỉ còn sân trường vắng lặng. Chị bắt đầu bồn chồn, đang định đề nghị bảo vệ cho mình vào thì trông thấy Khương Đình xuất hiện cùng một người khác. Khương Đình cúi đầu lê chân, xem chừng nặng trĩu tâm sự. Người bên cạnh lại mang bộ dạng thoải mái, hình như đang rất phấn khởi. Khi họ đến gần, trái tim Ngọc Thục se thắt khi nhận ra là ai.

Luật sư Thi.

Đúng lúc Khương Đình cũng nhìn thấy chị, bèn nặn ra một nụ cười, bước nhanh tới, “Mẹ, mẹ đợi sốt ruột lắm phải không?”

Ngọc Thục nắm tay con gái, nóng lòng hỏi, “Luật sư kia sao lại đây?”

Khương Đình ngoái nhìn người đàn ông đang ung dung tiến đến, mím môi, “Chú ấy bảo là muốn tìm hiểu tình hình của con ở trường, nên đã trao đổi với giáo viên chủ nhiệm và hiệu trưởng.”

“Hả?” Ngọc Thục trở nên căng thẳng. “Bọn họ nói gì?”

“Chủ nhiệm thì không nói gì, nhưng hiệu trưởng...” Khương Đình ngập ngừng. “Thầy phê bình con, nhắc đến vụ con giúp Tô Lâm trốn thoát hôm đó, và cảnh cáo rằng sẽ phạt con.”

Ngọc Thục tái mặt. Thấy thế, Khương Đình cũng hoảng sợ, “Mẹ, con gây rắc rối rồi sao?”

Trong một lúc, Ngọc Thục không biết phải nói gì, bấy giờ luật sư Thi đã bước ra khỏi cổng trường, mỉm cười gật đầu với

chị.

Ngọc Thục nổi cáu, phủ đầu luôn, “Anh dựa vào đầu mà điều tra con gái tôi?”

“Anh Tôn Vỹ Minh, bố của Khương Đình, đã ủy thác cho tôi tìm hiểu điều kiện học tập và sinh hoạt của con gái anh ấy ở trường. Có vấn đề gì không?” Luật sư Thi vẫn mỉm cười xã giao, “Nếu làm chị khó chịu, thì tôi xin lỗi.”

“Đừng nghe hiệu trưởng nói bậy, Khương Đình không làm gì sai, chuyện này...”

“Chị không cần giải thích với tôi đâu.” Luật sư Thi giơ tay ngăn lại. “Chúng ta sắp gặp mặt chính thức rồi, bây giờ chị nói cũng không muộn. Tôi có việc phải đi đây.” Dứt lời, anh ta đi sang vệ đường, chui vào chiếc Audi lái đi.

Ngọc Thục tức đầy lồng ngực mà không xả ra được, ngoái lại thấy bộ dạng co ro đáng thương của Khương Đình, đành cố gắng nuốt giận.

“Đi, về nhà thôi.” Chị dắt con tới trạm xe buýt. “Sợ gì anh ta!”

Dọc đường hai mẹ con không nói lời nào. Khương Đình ôm chặt lấy mẹ, thi thoảng quan sát sắc mặt mẹ như thể sợ bị trách mắng. Ngọc Thục bất giác xót xa, cũng không muốn hai mẹ con cứ lún sâu vào trạng thái buồn bã, nên khi về tới chung cư, chị đổi giọng thoải mái, “Ngày hôm nay của con thế nào?”

Khương Đình vội đáp, “Tốt lắm ạ.”

“Máy con ranh kia không làm phiền con chứ?”

“Không ạ.” Khương Đình suy nghĩ một chút. “Nhiều ngày rồi con không thấy Mã Na. Nghe nói sau hôm ấy nó không đến trường nữa.”

“Ồ?” Ngọc Thục hơi kinh ngạc. “Chẳng lẽ là do tức quá?”

“Ai biết được. Con cũng chẳng hơi đâu quan tâm.”

“Ừ, mặc kệ nó.” Ngọc Thục đã phẫn chấn hơn. “Con muốn ăn gì? Lát nữa đi làm về mẹ nấu cho.”

“Ừm...” Khương Đình nghiêng đầu, nghiêm túc cân nhắc. “Con muốn ăn cá.”

“Con đấy!” Ngọc Thục đưa tay gãi gãi mũi con gái. “Đúng là mèo mà.”

Khương Đình cười toe toét.

Bầu không khí giữa họ ấm áp và hài hòa trở lại. Qua cửa vào cầu thang, họ leo lên tầng năm, Ngọc Thục vừa lấy chìa ra vừa dặn, “Con về làm bài tập đi nhé, khoảng 5 rưỡi mẹ về. Con cứ cầm cơm trước, mẹ...” Thành linh, chị nhận ra một phong thư kẹp ở khe cửa chống trộm, bèn rút lấy xem lướt qua, tâm trạng vừa khôi phục đôi chút lại biến mất tăm.

Đó là giấy triệu tập của tòa án quận.

Bây giờ có thể là ngày, hoặc là đêm, nhưng với những người sống dưới cống ngầm, đêm hay ngày đều như nhau cả, dù sao thì xung quanh cũng toàn là bóng tối.

Hôm nay họ ăn bánh mì dẹt. Cô tắt nến, bước vào cống nhánh, ném đồ ăn xuống bên cạnh Mã Na rồi đứng dậy đi ra, tựa vào thành cống chặm rãi ăn suất của mình. Món ăn khô khan, thực sự rất khó trôi. Chật vật nuốt xong, cô mò cặp lấy chai nước. Đúng lúc này, giọng nói run rẩy của Mã Na từ trong cống nhanh vọt ra, “Chị có đó không?”

Cô nín thinh, không thèm đếm xỉa.

Một lúc sau, Mã Na lại khẩn khoản, “Chị tháo tay cho tôi được không, mồm tôi không với tới ấy... Ăn xong trói lại cũng được, tôi không chạy đâu.”

Cô ngần ngừ một lát rồi chui vào cổng nhánh, lần mò đến bên Mã Na, sờ tìm hai tay bị trói quặt sau lưng, cởi dây giày xong thì lập tức kéo hai tay ra trước trói vào.

Mã Na không phản đối, nhặt bánh mì dẹt lên cắn.

Cô lại ra khỏi cổng nhánh, lấy chai nước trong cặp uống vài ngụm rồi ném chai nước vào cho Mã Na. Họ đã ở dưới cổng nước mưa này chừng hai ba ngày rồi. Phần lớn thời gian Mã Na đều rên rầm, rên chán thì ngủ. Dường như con khốn này đã không nghĩ đến việc được cô đưa ra khỏi đây nữa, lời cầu xin giảm bớt hẳn, xem chừng đã chấp nhận số phận. Tuy nhiên, cô không biết tiếp theo nên đi đâu. Con đường trước mặt tối đen như mực và như chính cái hệ thống cống ngầm xung quanh.

Hôm nay đến trụ sở công an thành phố, cô tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa thầy Chu và viên cảnh sát kia ở gian trà nước. Họ trao đổi không nhiều, nhưng đủ để cô nắm được một vài thông tin quan trọng.

Chính thầy Chu đã tông chết Vincent. Mặc dù cảnh sát xác định đây là tai nạn, nhưng cô biết rõ là cố ý giết người. Thầy Chu không định để Vincent sống, vì thầy không kiểm soát được hẳn nữa, chỉ còn cách giết đi, tránh cho hẳn tiết lộ mọi hành vi trước kia của thầy.

Bấy giờ cô chỉ chực lao ra tóm lấy thầy Chu, tố cáo với cảnh sát rằng đây mới là hung thủ thực sự. Tuy nhiên, cô biết làm thế chỉ tốn công vô ích. Người ta sẽ hỏi cô dựa vào đâu chứ? Vào

giọng nói cô nghe được dưới cổng ấy hả? Tóm lại, chẳng ai tin lời khai của một cô gái nhỏ, nhất là khi cô ấy chỉ “nghe thấy”, chứ không nhìn thấy”.

Lẽ nào cứ để hung thủ nhớn nhor ngoài vòng pháp luật? Nhưng cô có thể làm gì?

Trong lúc cô còn lưỡng lự, thầy Chu đã nghênh ngang rời đi. Cô chỉ còn cách hỏi thăm anh cảnh sát trông có vẻ hiền lành nọ. Mặc dù anh ta đề cập đến toàn những thuật ngữ cô không hiểu như “ADN” và “dấu tay”, nhưng nghe chừng họ đã có bằng chứng vững vàng để kết luận Vincent là hung thủ. Cô buộc phải thừa nhận rằng có thể Vincent đã hăm hiếp và giết chết những phụ nữ đó thật, tuy nhiên hẳn hành động hoàn toàn là do sự chỉ vẽ của thầy Chu.

Rời khỏi công an thành phố, cô vẫn thấy bí bức trong lòng, và gần như muốn hét lên rằng người đàn ông ăn vận chỉnh tề đó thật ra là một con quỷ! Nhưng rốt cuộc cô chỉ lang thang trên phố một lúc, mua chút ít đồ ăn rồi quay về cổng. Cô không làm gì được cả, chính Mã Na còn chẳng hề biết kẻ muốn hăm hại nó là thầy Chu.

Vừa nghĩ đến Mã Na, cô chợt nhận ra, tiếng nhai trong cổng nhánh đã dừng lại tự lúc nào. Cô nghiêng tai lắng nghe, chỉ có âm thanh sột soạt yếu ớt, và càng lúc càng xa!

Lòng chùng xuống, cô vội thấp nển rọi vào cổng nhánh. Chỗ Mã Na nằm vừa rồi chỉ còn chổng chơ hai sợi dây giày và nửa chai nước, người thì đã biến mất tăm. Cô cuống lên, lập tức chui vào cổng nhánh, chạy được mấy bước đã thấy bóng Mã Na đang sẽ sàng bỏ đi, đã cách mình chừng mười mấy mét.

“Dừng lại!”

Nghe cô quát, Mã Na run lên, bỗng chốc chồm dậy, cứ thế chạy huỳnh huých bằng đôi chân trần. Tuy nhiên, đôi chân cứng đờ không nghe lời, chỉ sau vài mét nó đã ngã nhào.

Vừa hoảng vừa tức, cô nhảy xổ tới, lao vào Mã Na vẫn đang cố bò dậy. Nén tuột tay, va vào lòng cổng rồi vụt tắt.

Hai người bắt đầu vật lộn trong bóng tối. Cô nhanh chóng cuỗi lên Mã Na, cho nó vài cái tát. Mã Na điên cuồng cào cấu, rú rít liên hồi. Da thịt trầy xước nóng rát khiến cô càng điên tiết. Bỗng chốc, quá khú bị Mã Na chế giễu và lẳng nhục ủa về trong đầu. Tâm trí trống rỗng, hai tay cô siết cổ Mã Na càng lúc càng chặt.

Tiếng kêu của Mã Na lập tức nghẽn lại ở họng, dần dà biến thành những tiếng rên rỉ đứt quãng. Chân quẫy đạp, tay bấu vào đôi tay đang bóp cổ mình, cố gắng giãy thoát.

Cô nhìn chăm chăm vào Mã Na, mặc dù không rõ mặt, nhưng cô vẫn như trông thấy bộ mặt đỏ bừng chuyển sang tái nhợt, nhãn cầu lộn ngược, và chiếc lưỡi thè lè.

Bóp chết nó đi.

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu cô.

Cho đến khi đôi tay cào cấu càng lúc càng yếu...

Cho đến khi tiếng gào thét biến thành thều thào, “Mẹ...”

Cô mới choàng tỉnh, buông tay lăn khỏi người Mã Na, lồm cồm lùi ra sau. Cùng lúc tim như đập trở lại, máu đông trong mình cũng ào ạt chảy như cũ. Cô hớp hơi như con cá bị quăng lên bờ, như thể chính cô mới là người bị mình bóp cổ.

Mã Na nằm im lìm đến mấy giây mới bất thần buột ra một tiếng rên dài, rồi co quắp vì đau và bật ho sù sụ.

Cô trôn trối nhìn về hướng tiếng động, mười phút sau chập vật đứng dậy, lần tìm nệm rơi dưới sàn, mò mẫm xúc Mã Na đã mềm nhũn lên, chậm chạp lôi nó trở về, trối quặt hai tay ra đằng lưng và trối chân lại. Mã Na vẫn nửa tỉnh nửa mê, không mảy may chống đối. Tuy nhiên, cô vẫn gần như kiệt sức, trối xong cũng không dừng lại mà thở hồng hộc đi ra luôn, loạng choạng mò mẫm theo cống chính. Cô không dám nấn ná bên Mã Na nữa, chỉ sợ mình sẽ gây ra chuyện gì kinh khủng.

Ý định giết người bất chợt vừa rồi khiến cô hãi hùng.

Cố Hạo lang thang trên phố cho đến khi màn đêm buông xuống. Thỉnh thoảng ông dừng chân, lặng lẽ nhìn những cô gái trẻ đi ngang qua. Sau đó, trước ánh mắt hoặc ngạc nhiên hoặc ghê tởm của họ, ông nhìn đi chỗ khác và từ từ cất bước.

Hơi men đã tan đi khá khá, càng lúc ông càng tỉnh táo. Không biết điều này là tốt hay xấu. Bởi vì một khi trạng thái mụ mẫm do rượu biến mất, lo lắng và thắc mắc lại cuộn cuộn dâng lên trong đầu.

Cách Thai Vỹ lật lại vấn đề là chính xác. Tô Lâm cũng bị cuốn vào án mạng hàng loạt kia rồi, bởi thế không thể tách rời việc tìm người và việc phá án. Vương mắc bên trong không chỉ nằm ở một mình Tô Lâm. Cố Hạo lơ mờ nhận ra rằng tình hình hiện tại đã phát triển theo chiều hướng phức tạp hơn. Mặc dù tạm thời vụ án đã giải quyết xong, nhưng việc tìm người vẫn chưa có kết quả.

Con đường dẫn đến kết cục có thể chỉ còn một bước chân, mà cũng có thể ngoài tầm tay với. Ông không nhìn rõ, không sờ được, nên chỉ biết tiến bước một cách thụ động. Thậm chí ông còn cảm thấy mình sẽ phải tiếp tục hành trình này trong suốt quãng đời còn lại.

Kể cả thế thì cũng chẳng sao, phải không?

Vì vậy, khi lạc bước đến giữa hai tràng cây xanh ở Quảng trường Văn hóa, ông mở nắp cổng chui luôn xuống mà không buồn nghĩ ngợi gì.

Cô không biết tại sao mình lại đến đây. Khi định thần lại, cô ngoặt qua khúc quanh, thế là đã về đến “nhà”.

Cô không thể không mỉm cười. Hóa ra cái bể chứa chật hẹp, ẩm thấp và có mùi khó chịu lại trở thành nơi cô muốn trở về nhất. Ngay lập tức, nỗi buồn da diết ập đến. Một giọng nói nhắc nhở cô: Vincent không còn nữa.

Cô dừng chân, đứng im một lúc rồi lại tiến bước. Cô muốn về “nhà”, biết đâu ở đây vẫn còn hơi hướm của Vincent. Như thế là đủ.

Tuy nhiên vừa đến chỗ rẽ, cô nhìn thấy một ngọn lửa nhỏ, hình như là lửa bật lửa. Bản năng khiến cô giật lùi ngay lập tức, đồng thời thổi tắt nến, ngồi thụp xuống, áp mình vào thành công, nín thở lắng nghe động tĩnh trước mặt.

Người cầm bật lửa đã nhận ra ánh nến thì phải, vì tiếng bước chân im bật. Họ cũng đang lắng nghe động tĩnh đằng này. Đây là ai? Thầy Chu chăng? Cô không khỏi căng thẳng. Nếu bị thầy Chu phát hiện, cả cô và Mã Na đều dừng hòng sống sót.

Lúc này, một giọng nói già nua quen thuộc vọng ra, “Có ai không?”

Tim nhảy loạn xạ, cô không sao tin được vào tai mình. Không thể nào, sao bác ấy lại xuất hiện ở đây?

Sau một lúc im lặng, người đàn ông cất tiếng thăm dò, “Ô Tô Lâm?”

Chính xác rồi, đúng là bác ấy! Cô buột miệng, “Bác Cố...”

Ông già kêu lên, ngọn lửa nhỏ tắt phụt, rồi tiếng bật lách cách. “Ô Tô Lâm, là cháu thật ư?” Tiếng bước chân gấp gáp vọng đến.

Lòng trĩu nặng, cô thét lớn, “Đừng lại đây!”

Bước chân dừng lại, giọng ông già ngập ngừng xen lẫn phần khích, “Cháu ơi, cháu sao vậy?”

“Bác... đi một mình chứ?”

“Ừ, có mình tôi thôi.”

“Sao bác lại ở đây?”

“Sao à?” Ông già khẽ thở dài. “Bấy nay tôi vẫn đi tìm cháu.”

Cô mở to mắt trong bóng tối, “Sao bác lại tìm cháu?”

Im lặng hồi lâu, ông già cười đáp, “Tôi cũng không biết. Chắc tại rảnh quá chẳng có gì làm đấy.”

Cô cắn môi, cảm thấy người mình run bắn lên.

“Bây giờ tôi đến gần cháu được chưa?”

“Chưa.” Cô cố kìm nước mắt. “Bác đang cầm bật lửa phải không?”

“Ừ.”

“Ném nó lại đây!”

“Cháu ơi...”

“Ném lại đây!”

“Viu” một tiếng, chiếc bật lửa lập tức hạ cánh trước mặt cô.

Bốn bề lại chìm vào bóng tối. Cô miễn cưỡng đứng dậy, tiến lên vài bước và đứng giữa ống cống chính. Dù không nhìn thấy gì nhưng cô biết cách chỗ mình mười mấy mét, bác Cố đang đứng đối diện, nhìn về phía cô. Giữa hai người họ là bể chứa, là “nhà” cô một thời.

“Về nhà với tôi đi.”

Cô im lặng hồi lâu, lắc đầu, tự dưng có cảm giác cái “về nhà” ông nói thật xa xôi kì quặc. “Cháu không về đâu, đó không phải là nhà cháu.”

“Hả?” Ông già hơi kinh ngạc. “Tại sao...”

“Cháu từng về một lần, đúng hôm mưa to.” Giọng run bần khiến chính cô cũng thấy xa lạ. “Cháu đứng ngoài cửa sổ... và nghe thấy hết.”

Ông già sửng sốt, “Nghe thấy, tức là...”

“Vì tiền, vì hộ khẩu cho con trai...” Câu nói như bật ra từ lồng ngực. “Họ coi cháu như đã chết.”

Ông già lại thở dài, “Thì cháu về với tôi, đằng nào ở đây cũng từng có kẻ giết người, không an toàn đâu.”

Cô ngơ ngác nhìn bóng tối trước mặt, “Sao bác biết?”

“Tôi vừa nói đấy, bấy nay tôi vẫn đi tìm cháu.” Ông già bình tĩnh đáp. “Trong thời gian đó, cháu chung sống với tên sát nhân kia, đúng không?”

“Anh ta không phải sát nhân!” Cô bùng bùng phản đối. “Chỉ có anh ta bằng lòng cứu mang chăm sóc cháu! Giết người là do bị kẻ khác xúi giục!”

Ông già im lặng một lúc rất lâu, “Ai xúi giục hẳn? Làm sao cháu biết?”

“Bác Cố, bác về cho.” Ngực cô phập phồng dữ dội. “Cháu không đi với bác đâu.”

“Cháu vẫn còn nhỏ tuổi.” Ông già kiên nhẫn thuyết phục. “Nếu biết manh mối gì thì để tôi dẫn đến công an thành phố. Chúng ta có thể...”

“Sẽ không ai tin hết. Nhưng cháu biết sự thật, đơn giản là biết, thế thôi!”

“Tô Lâm, thật giả ra sao từ từ giải quyết.” Ông già dò dẫm tiến tới. “Cứ cùng tôi về nhà đã.”

“Đấy không phải là nhà cháu!” Cô hét lên. “Họ coi cháu như đã chết!”

“Cháu có thể ở với tôi.”

Cô sững sốt hồi lâu, mới hỏi, “Gì cơ?”

“Cháu có thể ở với tôi, không cần về nhà đó.” Ông già cân nhắc một lúc. “Nếu cháu không muốn nhìn thấy bọn họ, chúng ta sẽ dọn đi nơi khác.”

Cô che miệng, cố gắng giữ cho mình khỏi thổn thức.

“Lương hưu của tôi chắc đủ để chu cấp cho cháu học xong đại học.” Ông già tiếp tục. “Nhân đây, tôi cũng muốn giới thiệu một người với cháu. Hai mẹ con cô ấy rất quan tâm đến cháu và đã cất công tìm kiếm cháu.”

Cô bỗng ngẩn ngơ. Phải, như thế thì quá tốt rồi còn gì? Được đi học, có chốn dung thân, ở bên một người dù không ruột và máu mủ nhưng lại nâng niu trân trọng mình...

Cô nhìn vào vùng tối giữa họ. Nơi đó có một cánh cửa sắt tròn, bên trong cất giấu những kỉ niệm khó quên nhất suốt mười mấy năm cuộc đời cô.

Xin lỗi. Cô nhủ thầm. Phải quyết định thôi.

“Em cháu... nó ổn chứ?”

“Rất ổn, được đi học rồi,” ông già vội vàng nói. “Nó cũng nhớ cháu.”

Cô cúi đầu xuống, hồi lâu mới lên tiếng lại, “Cháu bằng lòng đi cùng bác, nhưng không phải hôm nay.”

“Tại sao?”

“Cháu còn việc phải làm,” cô khó nhọc giải thích. “Khi nào xong, cháu sẽ đến gặp bác.”

“Cháu định làm gì?” Ông già ngập ngừng. “Tôi có thể giúp.”

“Không, cháu tự làm được. Xin bác đừng bám theo. Đợi cháu đi hẳn rồi, bác hãy đi.”

Ông già nói sau một thoáng im lặng, “Tôi chờ đấy. Nhất định phải về gặp tôi nhé.”

“Bác Cố,” cô cúi xuống, cúi đầu thật sâu trước ông già trong bóng tối. “Cháu cảm ơn bác.”

Ông già đứng yên tại chỗ, nghe tiếng bước chân lép nhép xa dần. Cuối cùng ông cất bước, dựa theo trí nhớ lần mò trên sàn, và tìm thấy bật lửa.

Ngọn lửa nhỏ lại sáng lên trong lòng cống. Tuy nhiên, xung quanh không còn ai cả.

Trong một cống nhánh khác, cô đang cầm nển lao đi thật nhanh. Mục tiêu đã rõ ràng, phương hướng đã xác định, cô đã

đưa ra lựa chọn, dù phải trả giá bằng việc từ bỏ cuộc sống bình yên đang cận kề.

Không biết là vì Vincent, vì Cố Hạo, hay vì chính mình, trong lúc vùng chạy cô bật khóc, lần đầu tiên kể từ ngày rời mặt đất.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

24

ngày dài

Chiếc Mercedes-Benz S60 màu đen vừa rẽ vào làn đường nội khu, Mã Đông Thần đã trông thấy chiếc Audi 80 ngay phía trước. Anh vội nhào tới ghé lái, vỗ vai tài xế. Tài xế hiểu ý, liền bấm còi gọi.

Chiếc Audi 80 phanh gấp, Hàn Mai ra khỏi xe, thần thờ đứng đấy.

Trông gương mặt phờ phạc và đôi mắt sưng húp vì khóc của vợ, Mã Đông Thần nghe lòng tái tê, anh mở cửa bước xuống, “Thế nào rồi, có tin tức gì không?”

“Không. Em đã tìm đủ các nơi anh bảo em đến.” Hàn Mai xem chừng sẽ gục ngã bất cứ lúc nào, giọng khàn đặc nghẹn ngào, “Biết làm sao đây?”

“Em về nhà trước đi.” Mã Đông Thần lại lên xe. “Anh đi tìm lại.”

“Hay anh nghỉ ngơi một lát đã? Mấy ngày không ngủ rồi.” Hàn Mai ghé vào kính xe. “Anh mà có bề gì thì cái nhà này xong đời.”

“Không.” Mã Đông Thần đánh mặt, bảo tài xế quay xe. “Con mà không tìm được, cái nhà này cũng xong đời.”

Để Hàn Mai đứng ôm mặt khóc rưng rức bên lề đường, chiếc Mercedes-Benz phóng ra đường cái, uốn lượn luồn lách như cá mập trong dòng xe lưu thông. Mã Đông Thần vẫn cảm thấy vô

cùng bức bối. Không phải anh không thông cảm cho nỗi lo âu và đau buồn của vợ, nhưng anh cũng đã kiệt quệ đến độ sắp không chịu đựng được nữa, mà ăn không nổi, ngủ không vào. Về nhà nhìn Hàn Mai khóc chỉ bằng ánh mắt ra ngoài, chỉ ít vẫn còn hi vọng, và cũng có việc phải làm.

Tài xế nhìn kính chiếu hậu, khẽ hỏi, “Sếp Mã, hay đến công ty nhé?”

“Hả?”

“Thư kí Lý vừa gọi điện, khách hàng đã đợi cả sáng rồi.”

“Đuổi hẳn đi!” Mã Đông Thần đột ngột rống lên. “Không biết giờ là lúc nào à, bố mày không làm ăn với hẳn nữa!”

Tài xế không dám ho he thêm, chỉ chăm chú lái xe.

Mã Đông Thần châm một điếu thuốc, rít thật lực. Vài phút sau anh hạ cửa kính xe, ném đầu mẩu thuốc ra ngoài rồi bảo tài xế, “Tới nhà họ Tô.”

Điện thoại reo.

Cố Hạo đặt cái bát đang ăn xuống, bước đến tủ ti vi nhắc ống nghe. Đầu bên kia im phăng phắc. Tim đập loạn xạ, Cố Hạo ngập ngừng hỏi, “Tô Lâm?”

“Hả?” Giọng Đỗ Thiên ngạc nhiên vọng sang. “Tô Lâm là sao?”

“À, không sao.” Cố Hạo thở dài, không rõ là yên tâm hay thất vọng. “Tôi tưởng cô không thèm đếm xỉa đến tôi nữa.”

“Anh đang đợi điện thoại của ai à?” Đỗ Thiên lạnh nhạt hỏi. “Chắc là không phải của em rồi.”

“Chuyện dài lắm, bao giờ tiện tôi sẽ giải thích.” Cố Hạo ngần ngừ. “Cô tìm tôi... có việc gì sao?”

“À, hôm qua Vỹ ở chỗ anh à?”

“Ừ. Nó đến uống với tôi và ngủ lại đây.” Cố Hạo cười. “Sáng ăn cơm xong hằng hái đi làm rồi.”

“Thế thì tốt.” Đỗ Thiển thở dài. “Công việc của nó em không tiện hỏi đến. Toàn đi sớm về khuya, chẳng bao giờ thấy mặt đâu.”

“Cảnh sát đều thế mà, đừng lo lắng. Thai Vỹ là thằng biết chừng mực.”

“Chắc, hai đời cảnh sát. Lo hết bố đến con.”

“Khẩn trương kiếm người nâng khăn sửa túi cho nó, có con dâu lo là cô nhàn thân.”

“Anh nói thì nhẹ nhàng lắm.” Đỗ Thiển cười khẽ. “Thú thật đi, anh không đến lớp khiêu vũ lần nào nữa phải không?”

“Ừ.” Cố Hạo hơi ngượng. “Dạo trước bận quá.”

“Chẳng hiểu bận cái gì, giữ bí mật với cả em.”

“Sắp có kết quả rồi, lúc ấy tôi sẽ cho cô biết.” Cố Hạo đắn đo một lúc. “Chắc sau này cuộc sống của tôi sẽ thay đổi ít nhiều.”

“Thay đổi thế nào?”

“Có lẽ tôi sẽ sống chung với một cô gái.”

“Cô gái? Tức là còn trẻ?”

“Đừng hiểu lầm.” Cố Hạo vội giải thích, “Nó mới mười bảy mười tám, tôi gần như đủ tuổi làm ông nó ấy chứ.”

“Tức là... anh nhận nuôi một cô gái?”

“Tạm coi là thế đi.” Cố Hạo đột nhiên nghĩ tới điều gì. “Cuối tuần đó, cô và thầy Ngô...”

Đỗ Thiến đáp sau một lúc im bật, “Ừ, chúng em đến công viên Tịnh Thủy Đàm chơi.”

Cố Hạo nín lặng hồi lâu, “Ồ? Rồi sao?”

“Rồi sao cái gì?”

Cố Hạo tắt tiếng.

Đỗ Thiến đành đỡ lời, “Em hiểu điều anh muốn hỏi. Thầy Ngô đã tỏ tình với em.”

Cố Hạo bất chợt căng thẳng, “Cô trả lời thế nào?”

“Tất nhiên là không thể trả lời ngay.” Đỗ Thiến rất vui trước phản ứng của Cố Hạo. “Em bảo là để em nghĩ đã.”

“Hừm...” Cố Hạo thoải mái hơn một chút, nhưng vẫn thấp thỏm. “Cô nghĩ đến đâu rồi?”

“Theo anh thì sao?”

Cố Hạo ngắc ngứ, “Theo tôi, cứ là nên thận trọng...”

“Anh có thích em không?”

Mất kiểm soát trước câu hỏi đột ngột, Cố Hạo siết chặt ống nghe, máu dồn hết lên đầu, tưởng đầu tóc cũng phát bồng, “Tôi...”

“Mau!”

“Thích!”

Thốt ra thành lời xong, Cố Hạo thở phào nhẹ nhõm. Hình như thú nhận cũng không... khó lắm.

Đỗ Thiến thở dài, “Muốn nghe được lời thật lòng của anh, mất công ghê đấy!” Tự dưng tâm trạng bà trĩu nặng. “Anh Cố, chúng ta biết tổng ruột gan nhau, nhưng anh toàn để em cộc đi tìm trâu. Đôi lúc em chỉ muốn buông xuôi, cảm thấy anh không

đàn ông chút nào cả. Tiếc rằng củi khô này đã bắt lửa, thì đập không được tắt không xong...”

“Suy đến cùng cô vẫn là vợ Chí Lượng.” Cố Hạo hạ giọng. “Tôi không thể phớt lờ sự thật này.”

“Em hiểu ý anh. Chí Lượng thuở sinh thời là tất cả của em, em toàn tâm toàn ý làm vợ anh ấy. Giờ anh ấy không còn nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, trái tim em thành ra không nơi gửi gắm. Thằng Vỹ đi vắng suốt ngày, em thiếu cả người nói chuyện cùng. Cảm giác đó, em tin anh hiểu mà hả?”

“Tôi hiểu. Đỗ Thiến! Tôi thực sự áy náy...”

“Thôi không nói chuyện này nữa.” Giọng Đỗ Thiến tươi tỉnh hơn. “Ngày kia em sẽ mời các bạn cùng lớp khiêu vũ tới chơi, có cả thầy Ngô.”

“Hả?” Qua phút ngỡ ngác, Cố Hạo mới nhận ra. “Cô muốn tôi đến?”

“Đúng, anh nhất định phải đến.” Đỗ Thiến nhấn mạnh. “Chúng ta cần làm rõ mối quan hệ, để em khỏi phải thẳng thừng từ chối thầy ấy nữa. Thầy Ngô là người tốt, thu xếp như thế thì tất cả đều không đến nỗi xấu hổ, về sau gặp nhau không ngại ngùng.”

“Được thôi.” Cố Hạo lập tức đồng ý. “Máy giờ?”

“10 giờ sáng.” Đỗ Thiến ngừng một lát, “Lần này mà anh còn lỡ hẹn...”

“Thì tôi sẽ xách đầu tới chịu tội.” Cố Hạo vỗ ngực. “Tôi không phải thẳng góc, cô yên tâm.”

“Anh không góc ai góc!” Đỗ Thiến bật cười. “Nói năng nghe rợn cả người! Vậy ngày kia gặp nhé!”

“Ngày kia gặp.”

Cố Hạo gác điện thoại, đi vòng quanh phòng hai lần, tim vẫn đập thùm thụp. Ông bước đến tủ quần áo, chọn vài bộ tươm tất, mặc thử một cái, đứng trước gương ngắm nghía, sau đó bắt đầu tự phê phán mái tóc hoa râm đã lâu không cắt. Ông băn khoăn xem có nên đi cắt, rồi phân vân phải mang quà gì.

Cố Hạo nhìn lão già mặt mày hớn hở trong gương, bất giác phì cười. Ông biết rất rõ, rằng đi bước này không chỉ đơn giản là rửa rắm cạo lại, mà còn là đưa hai tay đón lấy sự gửi gắm của người bạn cũ. Dù thế nào thì cũng phải đến mộ Chí Lượng nói chuyện cho rõ ràng. Bạn dưới tuổi vàng có hay, chắc sẽ hiểu và ủng hộ quyết định của ông và Đỗ Thiến.

Nghĩ đến bạn cũ, cơn phẫn khích của Cố Hạo nguội dần. Tuy nhiên, ông vẫn không khỏi ngăn mình ước vọng về một tương lai có Đỗ Thiến. Thằng khỉ Thai Vỹ thì vốn thân thiết với ông rồi. Gia đình ba người sẽ vui vẻ hòa thuận lắm. Nếu có thêm Tô Lâm, ông tin Đỗ Thiến cũng sẽ hết lòng chăm sóc đứa trẻ tội nghiệp ấy. Không ngờ tuổi già của ông lại có được gia đình trọn vẹn và đẹp đẽ như vậy.

Cố Hạo đắm chìm trong mộng tưởng, hoàn toàn không để ý tới động tĩnh ngoài hành lang.

Tô ra mở cửa, tay vẫn chùi mồm. Nhìn thấy Mã Đông Thần mặt mày xanh lét, hần sũng sốt, “Anh đến có việc gì?”

Mã Đông Thần đẩy hần sang một bên, im lìm xông vào nhà. Vợ Tô và cậu con đang ngồi bên bàn ăn hoảng sợ ngược nhìn kẻ đột nhập. Mã Đông Thần lướt mắt một vòng quanh phòng

khách, rồi lao thẳng vào phòng ngủ. Soát xong cả hai phòng ngủ, anh trở ra phòng khách và đi thẳng đến chỗ Tô, “Con gái anh đâu?”

“Sao lại con gái tôi đâu?” Tô thoát tiên ngỡ ngàng, sau thì nổi giận. “Tôi còn chưa chất vấn anh đây! Anh đang làm gì hả? Tự nhiên xông xộc vào lòng sục nhà người ta?”

“Tôi hỏi con gái anh đang ở đâu?” Mã Đông Thần hét lên. “Tiên sư nó còn sống! Mấy hôm trước nó dẫn xác đến trường, còn cướp váy của con gái tôi!”

“Lâm Lâm đến trường?” Tô sững sờ. “Anh không nhìn nhầm chứ?”

“Cả hội trường trông thấy, anh tưởng họ mù hết sao?” Mã Đông Thần hét lên, mắt long sòng sọc. “Đừng vờ vịt nữa, bảo con anh ra đây!”

“Tôi không biết nó đang ở đâu.” Tô chớp mắt, rồi vội bổ sung. “Anh Mã, các thỏa thuận trước đây của chúng ta vẫn phải duy trì đấy nhé!”

Vợ Tô lao tới, túm lấy tay áo Mã Đông Thần, “Anh bảo Lâm Lâm đã về? Nó ở đâu? Ai nhìn thấy?”

Mã Đông Thần hất thị ra, trở tay vào mặt Tô, “Hôm nay anh phải giải thích đến đâu đến đâu cho tôi!”

Vợ Tô vẫn khẩn khoản, “Anh nói mau đi, là Lâm Lâm thật ư?”

“Bà hãy ngậm cái mồm lại đã!” Tô nạt, rồi trấn tĩnh, liếm môi. “Thế này anh Mã nhé, tiền tôi có thể hoàn lại một nửa, nhưng họ khẩu của con tôi thì phải giữ.”

Mã Đông Thần ngơ ngác nhìn Tô, như thể không hiểu được câu nào.

Tô nghiêng rằng, “Thôi thì, tôi sẽ hoàn cho anh hai phần ba, dù sao anh cũng phải bồi thường cho tôi đôi chút, đúng chứ?”

“Tiền hay hộ khẩu cái gì hả?!” Không kiềm chế được nữa, Mã Đông Thần lồng lộn rống lên. “Con tôi mất tích! Na Na mất tích rồi!”

Tô trân trối nhìn anh ta một lúc, đoạn xòe hai tay, “Liên quan gì đến tôi chứ?”

“Con anh vừa về, con tôi mất tích.” Mã Đông Thần túm cổ áo Tô. “Anh dám bảo không phải là tại con anh sao?”

“Chúng tôi còn chưa thấy mặt mũi nó đâu. Hơn nữa, nó còn là trẻ con, làm sao có thể...” Tô đột nhiên chế nhạo. “Đừng bảo tôi rằng ‘Sao lại không thể, Mã Na cũng trẻ con nhưng cái gì cũng dám làm’ đấy nhé!”

Mã Đông Thần ghen lời, xĩa tay vào mặt Tô mấy lần mới tiếp tục được, “Đừng nói nhảm. Tôi bảo cho mà biết, nếu không tìm được con gái tôi, chuyện này không xong đâu.”

“Chịu thôi.” Tô phũ phàng xô Mã Đông Thần ra, chỉnh lại cổ áo bị túm xộc xệch. “Anh bảo là tại Lâm Lâm. Được rồi, đi mà hỏi nó ấy. Dù sao chúng tôi cũng chưa gặp nó.”

Mã Đông Thần sấn tới, “Tên họ Tô kia, hạng như anh tôi gặp nhiều rồi, đừng giở trò lá mặt lá trái với tôi...”

“Quả báo!” Vợ Tô đột nhiên bùng nổ. Thị nắm chặt tay, giậm chân, điên cuồng hét vào mặt Mã Đông Thần. “Quả báo! Đây đều là quả báo của anh!”

Mã Đông Thần choáng váng, không nói được lời nào, cứ trân trối nhìn người đàn bà đầu tóc bù xù như mù điên.

Đúng! Đây đúng là quả báo. Cách đây không lâu, ở chính căn hộ này, họ từng mặc cả về sự mất tích của một cô gái. Bây giờ lại vì sự mất tích của một cô gái mà đụng độ, nhưng tương quan đã thay đổi.

Lúc này, cậu bé tụt khỏi ghế, lồm lét đến bên mẹ, kéo vạt áo thị rụt rè hỏi, “Mẹ ơi, tóm lại chị con ở đâu thế?”

Người đàn bà không trả lời, chỉ hần học nhìn Mã Đông Thần với đôi mắt dăm lệ. Mã Đông Thần đột nhiên rệu rã, máy mới mà không nói gì, xoay người chậm chạp đi ra cửa.

Phía sau, Tô vẫn lèo nhèo, “Anh bảo con tôi đã về. Tôi nói cho anh biết, nếu anh không đưa nó về tận đây, tôi sẽ không hoàn trả xu nào cho anh hết!”

Quả là hợp lý khi sử dụng giây làm đơn vị đo thời gian. Đặc biệt là khi cực kì mong đợi một điều và cực kì sợ hãi một điều khác xảy ra, người ta sẽ phát hiện ra 86.400 giây mỗi ngày dài đến nhường nào.

Sau cái đêm kinh hồn táng đởm đó, gã không đi làm nữa. Tiếng là cần vài ngày nghỉ ngơi vì chấn động nhẹ, thực tế thì gã không muốn bị công tay đưa vào xe cảnh sát trước toàn trường.

Thanh gương sắc bén vẫn treo trên đầu, rõ mòn một, lạnh tê tái. Ngay cả khi đánh răng, rửa mặt, ăn uống và ngủ (dù không ngủ được), gã vẫn trông thấy thanh gương lặng lẽ quay trên đầu mình. Thậm chí gã còn mơ tưởng được hình dạng của nó,

thân kiếm mảnh mai, lưỡi kiếm long lanh, đốc và chuôi kiếm hình chữ thập.

Cùng tiếng xé gió khi nó đâm xuống.

Mấy ngày qua, tâm trí gã chỉ xoay quanh một băn khoăn: con người ta có thể sống bao lâu nếu thiếu thức ăn và nước uống? Cứ cho là nó tìm thấy nước uống được dưới cống đi, cũng chỉ bảy ngày thôi là nó sẽ ngỏm củ tỏi.

Bảy ngày, tương đương 604.800 giây.

Gã đã hình thành thói quen cứ vài phút nhìn đồng hồ một lần, đôi lúc thần thờ, nhưng hễ tỉnh táo lại thì việc đầu tiên luôn là nhìn đồng hồ, âm thầm tính toán xem còn bao lâu thanh gươm mới hoàn toàn biến mất.

Bốn ngày trôi qua, gã vẫn bình an vô sự ở nhà. Thế này là có hai khả năng xảy ra. Thứ nhất, Mã Na vẫn mắc kẹt dưới cống ngầm, đã chết hoặc ngất lịm trong xó tối nào đấy. Thứ hai, Mã Na đã thoát thân, nhưng không biết kẻ bắt cóc mình là ai nên không truy cứu được.

Bất kể kết cục thế nào, gã đều cảm thấy không thể đợi thêm được nữa. Gã phải làm rõ tình hình, bằng không gã sẽ phát điên vì vụ đếm ngược từng giây này mất.

Sáng sớm, tắm rửa xong gã chuẩn bị ra ngoài. Vợ thắc mắc hỏi tại sao không nghỉ ngơi thêm ít ngày, gã đáp lấy lệ, “Chỉ đến trường xem thế nào thôi.”

Dọc đường, gã bồn chồn ngó mãi ra cửa kính ô tô, nhìn các nữ sinh mặc đồng phục đeo cặp đi học, người túm năm tụm ba, người lững thững đi một mình.

Gã dừng xe ở cổng trường, rảo chân bước vào tòa nhà hành chính rồi đi lên văn phòng Đoàn trường. Tới tầng hai thì trông thấy chủ nhiệm lớp 11D cầm giáo án đi về phía khu phòng học.

Chủ nhiệm giơ tay chào, “Thầy quay lại làm việc rồi đấy à?”

“Vâng, còn bế bộn cả đồng việc mà.” Gã nhìn quanh rồi nghiêng người tới trước. “Nghe đồn Mã Na lớp ấy mất tích?”

“Nói tới lại phiền, chắc cái ghế chủ nhiệm này của tôi bay mất thôi.” Chủ nhiệm 11D lộ vẻ phiền muộn. “Một người lớn lù lù, tự dưng bốc hơi không tăm tích.”

“Tìm được chưa?”

“Chưa. Nghe bảo hôm qua hiệu trưởng gọi điện hỏi thăm, và đã to tiếng với phụ huynh.”

“Ừm.” Gã gật đầu, cố gắng che giấu niềm vui trong lòng. “Phiền phức thật đấy.”

Rồi gã hấp tấp chào chủ nhiệm lớp 11D, đi đến văn phòng Đoàn trường, mở cửa, nhìn lớp bụi mỏng phủ trên bàn, đang suy nghĩ xem nên lau dọn hay đến văn phòng hiệu trưởng nghe ngóng tình hình thì điện thoại bàn vang lên. Gã nhắc ống nghe, giọng thoải mái, “A lô!”

Đầu dây bên kia không đáp, chỉ có tiếng thở dài rất khẽ.

Gã cau mày, “A lô, ai đấy?”

“Chu Hy Kiệt?”

Gã nhận ra là phụ nữ, dù bên kia cố tình gằn giọng thật thấp.

“Vâng.” Gã bắt đầu ngờ vực. “Cô là ai?”

Đường dây lại lặng ngắt. Tự dưng gã có linh tính chẳng lành, cổ họng khô khốc.

“Cô...”

“Đêm đó, dưới cổng, không chỉ có ba người.”

Giọng gần thấp lại vang lên. Vỗ vện vài chữ mà như sấm nổ bên tai, đầu óc gã tức thì trống rỗng, giọng lạc cả đi, “Cô là ai?”

Bên kia không trả lời. Tranh thủ vài giây im lặng, gã mau chóng trấn tĩnh, “Cô muốn làm gì?”

Đường dây vẫn lặng ngắt. Đợi bên giăng co một lúc lâu, cuối cùng, lại là gã sốt ruột lên tiếng, “Nói đi, cô muốn gì?”

Trả lời gã chỉ là tiếng thở dài rất khẽ.

“Rốt cuộc cô...”

“Nó còn sống, vẫn ở chỗ cũ.”

Đường dây ngắt.

Gã cầm ống nghe đứng đực tại chỗ, hai chân bủn rủn, toàn thân run bần. Trên đầu gã, thanh gươm sắc lẹm chậm chậm quay.

Đang ngồi ở sofa xem tivi thì nghe trong bếp vọng ra tiếng nứt vỡ, Khương Đình vội nhấn nút tắt tiếng, ngó sang hỏi, “Mẹ ơi, sao thế?”

Ngọc Thục không trả lời, hấp tấp ra khỏi nhà bếp và đi về phía phòng tắm. Khương Đình suy nghĩ một chút, đặt điều khiển tivi xuống, đứng dậy đi vào bếp. Trên nền gạch là một chiếc đĩa đã vỡ làm mấy mảnh, bên trên còn dính bột rửa chén. Khương Đình ngồi xổm xuống, nhặt một mảnh vỡ ném vào thùng rác.

Đúng lúc này, giọng Ngọc Thục vang lên sau lưng em, “Đứng dậy đi, để mẹ.”

Khuơng Đình quay lại, với lấy cán chổi trong tay mẹ, “Con dọn cho.”

Ngọc Thục tránh ra, sốt ruột xua tay, “Không cần, mau đi thay quần áo.”

Khuơng Đình vẫn khăng khăng, “Con quét cho, mẹ nghĩ một lát đã.”

“Bảo con làm gì thì làm đi!” Ngọc Thục thình lình quát lên. “Chẳng may bị cửa đứt tay thì bố con lại đổ thêm tội lên đầu mẹ!”

Khuơng Đình giật mình đứng sững. Ngọc Thục đẩy con gái ra khỏi bếp, hùng hục nhặt những mảnh đĩa vỡ bỏ vào thùng rác, rửa nốt bát đĩa và quáng quàng xếp lên rổ cho ráo nước. Xong xuôi ngoảnh lại thấy Khuơng Đình vẫn đứng ở cửa bếp sợ hãi nhìn mình, Ngọc Thục càng cáu, “Bảo con đi thay quần áo, sao còn đứng đực ra đấy?”

“Còn lâu mà, 10 giờ mới phải đến tòa...”

“Chuẩn bị cho sớm đi!” Ngọc Thục cởi tạp dề. “Đừng để cập rập.”

Khuơng Đình bĩu môi lắm bầm, “Mới sáng ra đã vùng vằng bản gắt, con cũng chẳng làm sai cái gì.”

“Con gây ra bao nhiêu phiền phức rồi, còn không sai?” Ngọc Thục trừng mắt. “Lo chuyện bao đồng, chui xuống cống, bọc lót cho Tô Lâm tháo chạy... Con có biết hiệu trưởng định phạt con rất nặng không?”

“Lúc trước mẹ bảo con làm đúng.” Khuơng Đình ầm ục, ngoạc miệng cãi. “Mới có mấy ngày, mẹ đã trở mặt nuốt lời?”

“Bây giờ là lúc nào rồi?” Ngọc Thục ném tạp dề xuống đất. “Bố mày đang đấu với tao để giành quyền nuôi mày! Tao đã dặn mày phải yên phận, cố gắng cho qua cái tao đoạn này. Mày thì sao, mày coi lời tao như nước đổ đầu vịt.”

“Kể cả thế mẹ cũng không thể nuốt lời được!”

“Tao làm gì mà bảo là nuốt lời?” Ngọc Thục nổi điên. “Mọi rắc rối đều do mày gây ra, không phải sao? Nếu mày nghe lời tao thì đời nào tao rơi vào cảnh bị động thế này?”

“Ban đầu mẹ leo lên khen con, giờ thì mẹ trút hết trách nhiệm lên đầu con.” Khương Đình gân cổ. “Như thế người ta gọi là thất thường, là tráo trở!”

Ngọc Thục hoàn toàn nổi điên, “Mày nói lại lần nữa!”

“Đây là cách dạy con của mẹ hả?” Khương Đình cũng phát cáu. “Bố nói đúng lắm, mẹ...”

Bốp! Sau cái tát khô khốc, cả hai cùng sững sờ. Ngọc Thục ngây người nhìn dấu tay dần dần hằn rõ trên mặt con gái, lòng vô cùng hối hận, nhưng ngoài miệng vẫn cứng rắn, “Về phòng! Thay quần áo ngay đi!”

Khương Đình ôm mặt, hung hăng lườm mẹ bằng đôi mắt ầng ậng nước, xoay phắt người sai bước về phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Ngọc Thục thở dốc, cả người bắt đầu run rẩy. Chị vịn bàn ăn cố đứng vững, đưa tay che miệng, ép mình không để tiếng khóc bật ra.

Gã đậu xe bên lề đường gần Quảng trường Văn hóa, lục lấy đèn pin trong hộp đựng đồ, khóa xe rồi băng qua trắng cây vào quảng trường.

Một công nhân môi trường đang tĩa cỏ bất bình mắng, “Này! Đừng giẫm lên cỏ!”

Gã mặc kệ, chỉ muốn chạy nhanh đến nắp cống.

Cuộc gọi bí ẩn khiến gã không thể làm ngơ. Mặc dù chưa rõ ý định của người gọi và không biết thông tin kia là đúng hay sai, nhưng chắc chắn tối Chủ nhật vừa rồi cô ta thực sự đã chứng kiến tất cả dưới bể chứa nước mưa, bằng không cô ta đã không nói rõ được là ba người. Hơn nữa, có lẽ chính cô ta là người di chuyển Mã Na đi chỗ khác ngay trong đêm.

Và hiển nhiên, cô ta biết gã, biết tên tuổi, nơi công tác và thậm chí cả số điện thoại văn phòng! Tuy nhiên cô ta không hề tiết lộ về bản thân. Có phải vì tiền không? Hay vì mục đích gì khác?

Gã tuyệt vọng nhớ lại giọng nói ấy, nhưng không kết nối nổi cô với bất kì người phụ nữ nào từng quen biết. Điều này khiến gã phát điên. Tuy nhiên, cô ta đã hẹn gã xuống mấy chục mét dưới lòng đất kia, tức là câu trả lời đang ở đó.

Gã không đợi được nữa. Bởi sự việc hành hạ gã mấy ngày nay sắp rạch ròi rồi.

Nắp sắt đang đập ngay ngắn trên miệng cống. Gã nhìn quanh, ngồi thụp xuống nhấc nắp ra. Tuy choáng váng vì mùi khó chịu xộc vào mặt, gã vẫn không chần chừ, bật đèn pin rồi leo xuống theo thang sắt.

Đặt chân xuống lòng cống, gã định thần rồi rảo bước vào bóng tối. Nơi đó không khó tìm. Gã vừa nhìn thẳng ra trước mặt vừa vội vã bước đi trong lòng cống đang được đèn pin rọi sáng, tự dưng nhớ lại lần đầu theo tên vô gia cư kia xuống đây. Ghê tởm, tò mò, và một chút kích thích, không ngờ được rằng lại có một nơi thế này bên dưới đường phố mình đi hằng ngày.

Tối tăm. Âm thấp. Tanh tưởi. Kín đáo.

Nơi chết tiệt này. Nơi tuyệt diệu này. Thực sự rất thích hợp để cất giấu những bí mật không thể nói ra. Ở đây thì có làm gì đi nữa cũng không ai hay biết. Thậm chí gã còn sinh lòng ghen tị với tên vô gia cư. Không cần thấu tình đạt lý. Không cần khépnép với ai. Không cần đối diện với những u hoài và thắc mắc vì thiếu khả năng thỏa mãn vợ. Càng không cần tự sướng bằng cách xem ảnh và băng kẻ khác cưỡng dâm đàn bà.

Đây là vương quốc của gã! Vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc đã trông thấy cửa sắt tròn. Cửa khép hờ, gã giảm tốc độ, cuối cùng dừng hẳn lại, tắt đèn pin và lắng nghe động tĩnh xung quanh. Mất một lúc thì nhận ra trong thinh lặng vẫn có âm thanh. Bên trong cửa sắt vọng ra tiếng rên rĩ mong manh. Ngoài ra không còn âm thanh nào khác.

Gã nghiêng rằng, bật đèn pin rồi từ từ tiến đến gần cửa. Tiếng rên rĩ trở nên rõ ràng hơn. Tới nơi, gã thận trọng kéo rộng cửa và thò đầu vào trong nhìn ngó. Trừ ánh đèn pin, bể chứa nước mưa hoàn toàn mịt mù.

Gã thò chân vào, ngần ngừ một thoáng rồi cất tiếng, “Này!”

Tiếng rên rĩ ngừng bất, rồi ngay lập tức lại to hơn, kèm theo tiếng quần áo cọ xát. Hình như người nằm trên sàn kia đang

giấy giữa.

Có phải là Mã Na không? Gã nghiêng rặng, chậm chậm tiến vào. Tầm chiếu của đèn pin càng lúc càng rộng. Đi hết đoạn ống cống thì tới các bậc thang bằng đá granit. Mắt gã bắt ngay được hình dáng vùng vẫy hiện ra trong vùng sáng.

Tay chân bị trói, miệng bị bịt chặt, nhưng đó đích thực là Mã Na.

Mày còn sống thật à! Đầu óc gã chợt quay cuồng. Nên xử lý nó thế nào đây? Dùng đèn pin quật đến chết? Bóp cổ? Hay kéo xuống chìm nước?

Ý đồ giết người diệt khẩu tràn ngập tâm tưởng, gã quên bém người gọi điện cho mình.

Vì vậy, khi liếc thấy bóng người loáng lên bên cạnh, và nghe tiếng gió rít bên tai, thì đã quá muộn màng.

“Thầy gọi con à?”

“Anh ở đâu?”

“Ở nhà cha đỡ đầu con, sao ạ?”

“Giờ làm mà đi thăm thân!” Vương Hiến Giang lạnh lùng nói. “Mau về đây, công việc còn bọn bề kia.”

“Con giúp cha đỡ đầu chút việc, tầm trước trưa sẽ về.”

Vương im lặng vài giây, giọng dịu đi, “Còn dối với thầy hả?”

“Con nào dám.” Thai Vỹ cầm ống nghe, bĩu môi. “Thầy là người dạy dỗ con mà.”

“Mấy ngày nay thầy có trăn trở ít nhiều, điều anh nói không hẳn không có lý.” Vương thở dài. “Chúng ta sẽ rà lại hồ sơ từ đầu đến cuối một lần nữa, xem có để sót gì không.”

“Vâng.” Thai Vỹ tức thì phấn chấn. “Con nghe lời thầy.”

“Đồ quỷ, chi dẻo miệng là tài.” Vương cười mắng. “Xong việc thì về ngay đây!”

“Vâng!” Thai Vỹ gác máy, nhìn Cố Hạo loay hoay đeo cà vạt trước gương, phì cười. “Bác Cố ơi bác Cố, có phải đi làm chú rể đâu, cần gì chải chuốt như vậy?”

“Linh tinh!” Cố Hạo nhăn nhó nhìn cà vạt ở cổ. “Cái của nợ này thất thế nào đây?”

Thai Vỹ bước tới ngó xem, cười ngặt nghẽo, “Bác quàng khăn đỏ à?”

Cố Hạo trừng mắt nhìn anh, “Mày biết thất không?”

Thai Vỹ xòe tay, “Không ạ.”

“Thế còn cười tao?” Ông lột luôn cà vạt ra, ném lại vào tủ. “Thôi đi, không đeo nữa.”

Trong gương phản chiếu người đàn ông mặc áo vest đen, sơ mi trắng và quần kaki, mái tóc hoa râm mới cắt chải vuốt gọn gàng.

“Thế nào?” Cố Hạo nhìn tạo hình xa lạ, vẫn chưa hết bồn chồn. “Trông không già lắm chứ hả?”

“Không già.” Thai Vỹ trêu chọc. “Đứng cạnh con như hai anh em.”

Cố Hạo không nói lời nào, đi thẳng vào góc nhà lấy chổi.

Thai Vỹ vội khấn khoản, “Bác Cố, đừng, con sai, con sai rồi.”

“Thằng khốn, hỗn hào quen thói.” Cố Hạo đánh mặt. “Mày tưởng tao với mẹ mày... thì tao không dám cho mày một trận sao?”

“Con nói thật nhé, bác không cần thấp thỏm thế đâu.” Thai Vỹ cười. “Bác cứ ung dung mà đi. Chỉ cần có mặt bác thôi, thì cả tá thầy Ngô cũng đừng hòng lọt vào mắt mẹ con.”

Cố Hạo nghe mà dễ chịu hẳn ra, bèn xua tay, “Đi, đi thôi.”

Thai Vỹ chớp mắt, “Cần gì đi sớm như vậy hả?”

“Đi tay không sao được! Tao đi sớm mua bó hoa.” Cố Hạo nghĩ một lúc. “Mẹ mày thích hoa gì, hồng, mẫu đơn, đỗ quyên?”

“Tùy bác.” Thai Vỹ lại bắt đầu toe toét. “Đừng tặng xương rồng là được.”

Cố Hạo đang vui vẻ nên cũng không thèm chấp, suy nghĩ một lát rồi quyết định, “Hoa hồng cho an toàn... Chốt hoa hồng!”

Thai Vỹ lười biếng nhồm dậm khỏi giường, ngón tay quay quay chìa khóa xe, “VẬY ĐI THÔI...” Anh đang nói dở, điện thoại bỗng réo vang. Thai Vỹ nháy mắt với Cố Hạo, “Bác nhận đi, có khi quý bà đang giục bác đấy.”

Cố Hạo khịt mũi, chạy bước nhỏ đến nơi, hớn hở nhấc máy, “A lô!”

Đầu dây bên kia im ắng.

Cố Hạo cau mày, đưa ống nghe ra xa, nhìn ngó, rồi lại áp vào tai, “A lô?”

“Bác Cố, cháu đây.”

Cố Hạo đột ngột đứng thẳng dậy, siết chặt ống nghe, giọng thay đổi, “Tô Lâm, cháu đang ở đâu?”

“Trên cầu Lê Thông.” Giọng Tô Lâm yếu ớt, như thể kiệt sức. “Bác đến đón cháu với...”

“Được.” Cố Hạo rồi rít nói. “Cứ đợi nhé, đừng đi đâu, tôi tới ngay. Hiểu chưa?”

“Ừm.” Âm thanh phát ra từ đường dây nghe rất lạ, hình như Tô Lâm đang cố kìm cơn ghen ngào. “Bác Cố, cháu cảm ơn.”

“Con bé này, khách sáo gì chứ?” Cố Hạo bật cười. “Tôi đi ngay đây.” Ông gác máy, giơ tay vỗ vai Thai Vỹ với vẻ kích động khó che giấu. “Đừng ngăn người nữa, đi nào.”

Thai Vỹ ngơ ngác ra mặt, “Đứa trẻ đó... tìm được rồi ạ?”

“Đúng.” Cố Hạo sai bước về phía cửa. “Đi đón em nó nào.”

“Mẹ con... phải làm sao đây?”

Cố Hạo cân nhắc một lúc, “Giờ đến cầu Lệ Thông, đi rồi về mất khoảng hai tiếng đồng hồ. Đến nhà mẹ mày sẽ hơi muộn một chút, chắc cô ấy không trách đâu.” Ông ngừng lại một thoáng. “Hơn nữa, tao định nhận nuôi đứa trẻ đó, tiện thể dẫn đến cho mẹ mày nhìn xem.”

Thai Vỹ mở to mắt, “Bác Cố, bác cũng hết lòng thật đấy!”

“Nhà bên ấy không còn chỗ dung thân cho nó nữa rồi.” Giọng Cố Hạo kiên quyết. “Tao không mặc kệ được.”

“Vâng.” Thai Vỹ cân nhắc một lúc, nhếch miệng cười. “Coi như con có thêm một đứa em.”

Xe phóng vù vù. Dọc đường đi, Cố Hạo vô cùng phấn chấn, náo nức lên kế hoạch cho tương lai. Qua cuộc trò chuyện vừa rồi, ông nghe ra Tô Lâm đang không khỏe lắm. Tốt nhất là đến nhà Đỗ Thiển chào một tiếng rồi lập tức đi tìm phòng cho con bé ăn uống nghỉ ngơi. Vài ngày nữa thì đưa nó đến bệnh viện làm kiểm tra.

Tô Lâm đã lang thang dưới cồng ngậm bao lâu nay, chắc hẳn không thể sạch sẽ tươm tất gì được. Để con bé khỏi ngượng, trước tiên phải đưa nó đi mua quần áo. Nếu Tô Lâm không muốn tiếp xúc với người lạ, thì để nó đợi trong xe rồi mình đi giải thích với Đỗ Thiến, tin rằng cô ấy sẽ hiểu.

Sau đó dứt khoát phải chuyển nhà.

Tô Lâm cần nghỉ ngơi một thời gian, ít nhất là nửa năm. Hộ khẩu thủ tục các thứ thì nhờ Thai Vỹ thu xếp hộ. Con bé thích dùng tiếp họ Tô cũng được, muốn theo họ Cố của ông thì càng tốt, chứ một nhà bốn người bốn họ khác nhau cũng hơi kì quặc. Nhưng chẳng sao hết, mặc kệ nó, mọi người đều yên ổn thoải mái là đủ!

Thấy ông phấn khích quá mức, Thai Vỹ lại nổi hứng trêu chọc, “Ông già ơi, trông ông như đi đón con ruột ấy.”

Cố Hạo ngẫm nghĩ, rồi cũng phì cười, “Mày thấy tao có quá tọc mạch chuyện thiên hạ không?”

“Không.” Thai Vỹ lắc đầu, nghiêm túc nói. “Người ngoài nhìn vào, hẳn cho con là thằng bất hiếu với bố, gì mà suốt ngày sớt sáng vun vén bác với mẹ nó về góp gạo thổi cơm chung. Nhưng chẳng qua vì bác là người tốt thôi, con biết rõ như thế.”

“Mày là một đứa trẻ ngoan, đàn ông hoàng.” Cố Hạo vỗ vỗ vai anh. “Nhanh lên!”

Chưa đầy năm mươi phút, chiếc Jeep đã chạy đến cầu Lê Thông. Nơi này ở ngoại ô, người xe thưa thớt, tầm nhìn thoáng, liếc mắt qua đã nhận ra cô gái không có ở đây.

Xe Jeep chạy một lượt từ đầu cầu đến cuối cầu, vẫn không thấy bóng dáng Tô Lâm đâu.

Cố Hạo đâm ra nghi hoặc. Đã thỏa thuận là đứng yên đợi ông, giờ lại chạy đi đằng nào rồi? Không nản lòng, ông bảo Thai Vỹ quay xe, chạy từ cuối cầu về đầu cầu, vẫn không tìm thấy Tô Lâm.

Thai Vỹ dừng lại ở giữa cầu. Họ lần lượt xuống xe, quan sát xung quanh. Tuy nhiên, ngoài hai người, không còn ai khác trên cây cầu vắng. Cố Hạo càng nghĩ càng hoang mang, con bé đổi ý rồi sao?

Thai Vỹ suy nghĩ một lúc, “Hay là em ấy ở dưới gầm cầu?”

“Có thể.” Cố Hạo gật đầu. “Đi xem nào.”

Cả hai bước đến rìa cầu, vịn lan can ngó xuống gầm cầu. Bên này chỉ có dòng nước chảy róc rách và lau sậy tươi tốt đôi bờ. Họ băng ngang cầu sang rìa bên kia. Vừa ngó xuống, Thai Vỹ đã thốt lên, “Bác Cố!” Anh trở hàng lau sậy ở bờ sông. “Trông kìa!”

Cố Hạo nhìn theo hướng anh chỉ, cố gắng lắm mới nhận ra một vật thể nằm sấp trong đám lau sậy, “Đó là...”

Thai Vỹ đã co giò lao về phía thang bộ, “Người!”

Thai Vỹ chạy trước, Cố Hạo theo sau. Họ học tốc chạy xuống cầu. Thai Vỹ lao tới, kéo thân thể đang dập dềnh trong nước kia lên. Từ đầu đến chân bê bết bùn đất, mặt mũi thì lem luốc, nhưng trông mái tóc dài dính bết và đường nét thân hình, có thể nhận ra đây là một cô gái trẻ.

Thai Vỹ nâng thân trên cô lên và lập tức cau mày vì mùi hắc xộc vào mũi. Cô gái trẻ đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, mắt khép hờ, miệng lẩm bẩm những gì không rõ. Thai Vỹ rới rít giục gọi, nhưng cô gái không đáp lại được câu nào hoàn chỉnh.

Cố Hạo ngồi xổm bên cạnh, quan sát kĩ càng, vẻ mặt càng lúc càng u ám.

“Bác Cố, đây có phải là đứa trẻ bác đang tìm không?”

Cố Hạo không trả lời, dùng mắt ở mái tóc dài xoắn, tuy bất ổn nhưng vẫn lơ mờ ánh nâu.

Thai Vỹ ngó quanh rồi nhìn miệng cống bên bờ sông, “Chắc là bò ra từ chỗ kia nhỉ?”

“Ừ.” Cố Hạo đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị. “Tao biết con bé này. Nó tên là Mã Na, học sinh Trung học Số 4, bạn cùng lớp của Tô Lâm.”

“Hả?” Thai Vỹ trố mắt, nhìn cô gái trẻ trong vòng tay mình lần nữa. “Đây... đây là học sinh đang mất tích ấy hả?”

Cố Hạo bất thần lão đảo, nỗi sợ khủng khiếp trào lên khiến ông gần như không đứng vững. Cuộc nói chuyện với Tô Lâm dưới cống đêm nào hiện về trong tâm tưởng.

Cháu còn việc phải làm.

Việc phải làm, rõ ràng không liên quan đến con bé đang hôn mê này. Ông loạng choạng giật lùi, lảo đảo, “Không được, không được... Tao phải về ngay.”

Thai Vỹ thắc mắc, “Về ngay? Bác định đi đâu?”

“Bể chứa nước mưa... chỗ tao tìm thấy Tô Lâm...” Cố Hạo rơi vào trạng thái kinh hoàng. “Không kịp mất... con bé này... hi vọng nó đừng hành động đại dột...”

Thai Vỹ lo lắng, “Bác Cố, bác đang nói gì vậy?”

Cố Hạo chìa tay, “Chìa khóa xe, nhanh lên!”

Thai Vỹ lấy chìa khóa xe quăng cho ông, “Bác...”

“Giờ tao đi tìm nó, mày trông con bé này.” Cố Hạo xoay người chạy lên cầu. “Về rồi gặp nhau ở bể chứa nước mưa nhé.”

Ông cuống cuống quay lại xe, nổ máy phóng như điên về thành phố. Từ cầu Lê Thông đến Quảng trường Văn hóa mất ít nhất một giờ lái xe. Bây giờ quan trọng nhất là tìm một nơi gọi điện, báo tin để cảnh sát đến bể chứa nước mưa ngay lập tức, có lẽ còn kịp ngăn thảm kịch xảy ra.

Trong mấy cảnh sát từng xuống bể chứa, ngoài Thai Vỹ, ông chỉ nhớ một người họ Đỗ. Phải liên lạc với anh ta, rồi điều động nhân lực, không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian.

Cố Hạo nghiêng răng, nhấn chân ga hết cỡ, đồng thời vẫn liên tục nhìn ngó hai bên đường. Cuối cùng, một bất điện thoại công cộng xuất hiện không xa phía trước. Ông lái xe tới, đạp phanh gấp, đẩy cửa nhảy nhóc xuống. Đang nhấc máy, ông chợt thay đổi ý định.

Bởi vì, ông nhớ ra, có một người ở gần bể chứa nước mưa hơn.

Ngọc Thục mặc bộ váy công sở, ngồi bất động trên sofa, nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng ngủ đang đóng chặt. Bên trong im lặng như tờ, không rõ Khương Đình đang làm gì. Ngọc Thục nhìn đồng hồ, do dự đứng dậy gõ cửa phòng con gái.

“Đình Đình, thay quần áo xong chưa?” Ngọc Thục cố gọi bằng giọng nhẹ nhàng bình tĩnh. “Đến giờ rồi.”

Cửa bị giật tung. Khương Đình sải bước ra trong bộ đồng phục học sinh, không buồn nhìn mẹ.

Ngọc Thục nhíu mày, “Sao lại mặc cái này?”

Khương Đình hậm hực, “Con là học sinh, học sinh không mặc cái này thì mặc cái gì?”

“Bây giờ không phải là đi học, thay đi!” Ngọc Thục cố kìm lửa giận. “Cần phải tạo ấn tượng tốt cho thẩm phán.”

“Lúc thì bắt mặc, lúc lại chê không đẹp... Thật không hiểu tiêu chuẩn của mẹ là gì nữa...”

Khương Đình càu nhàu, nhưng cũng quay vào thay quần bò áo thể thao.

Đúng lúc ấy có tiếng gõ cửa, là cô Đào ở ban pháp lý của công ty. Cô đứng ở cửa, hỏi vọng vào, “Chị chuẩn bị xong chưa? Phải đi thôi, đừng để đến muộn.”

“Cảm ơn em nhé.” Ngọc Thục vừa cuống quýt xỏ giày vừa đẩy Khương Đình. “Chào cô Đào đi.”

Khương Đình lễ phép cúi đầu, “Cháu chào cô Đào.”

“Đình Đình ngoan!” Đào lại quay sang Ngọc Thục, ôn tồn dặn. “Chị đừng căng thẳng, đến nơi cứ dàng hoàng mà ứng phó.”

“Ừ, tôi nhớ rồi.” Ngọc Thục cầm túi xách, soi gương chỉnh lại tóc, hít một hơi thật sâu. “Vây chúng ta...” Điện thoại bất thần réo vang, Ngọc Thục do dự một chút, mắng thầm ai quấy rầy lúc này, rồi rảo bước đến nhận điện. “A lô!”

“Tạ ơn trời đất, cô Khương, cô ở nhà thật hay quá!” Giọng Cố Hạo gấp rút vọng ra từ đường dây. “Cô có nhớ bể chứa nước mưa chúng ta từng xuống không?”

“Nhớ.” Ngọc Thục ngơ ngác. “Sao bác?”

“Cô đến đó ngay bây giờ đi. Nếu gặp Tô Lâm, hay bất cứ ai khác, nhất định đừng để bọn họ làm gì cả, đặc biệt là Tô Lâm.”

Ngọc Thục càng thêm ngơ ngác, “Rốt cuộc là chuyện gì thế? Tôi không hiểu...”

“Hiện tại tôi không có thời gian để giải thích. Cô đang ở gần nhất, nên tôi chỉ biết nhờ cô.” Cố Hạo nói không kịp thở. “Tôi sẽ gọi cả cảnh sát nữa. Trước khi chúng ta đến nơi, cô nhất định phải ngăn cản mọi hành động của Tô Lâm!”

“Nhưng...” Ngọc Thục nhìn Đào và Khương Đình đang đợi ở cửa. “Bây giờ tôi phải đến tòa án, chồng cũ của tôi kiện đòi quyền nuôi con. Vì vậy... tôi không thể...”

Cố Hạo im lặng vài giây, giọng nhỏ lại, “Quên đi, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết. Chúc cô... may mắn.”

“Bác Cố, tôi chân thành xin lỗi, thực sự...”

Chưa dứt lời thì đường dây đã ngắt, Ngọc Thục cắn môi, lòng đầy phiền muộn. Thấy chị chậm chạp gác máy, sắc mặt u ám, Đào thăm dò, “Có chuyện gì vậy, chị Khương?”

“Không có gì.” Ngọc Thục gượng cười. “Đi thôi.”

Ba người xuống lầu, đi ra khỏi khu chung cư. Khi băng qua khoảng đất trống phía sau tòa nhà, Ngọc Thục cứ nhìn chằm chằm vào miệng cống ngầm cạnh tường, bước chân ngập ngừng.

Ra đến lề đường ngoài chung cư, Khương Đình giơ tay vẫy taxi. Ngọc Thục thần thờ nhìn xuống chân, tâm trí như bay biến đâu mất.

Chẳng mấy chốc, một chiếc taxi bật xi nhan từ từ dừng lại bên cạnh họ. Đào mở cửa và gọi Ngọc Thục, “Chị Khương, lên xe đi.”

Ngọc Thục ậm ờ, kéo cửa ra, đặt một chân vào. Bất thành linh chị nhìn Đào, dần từng chữ, “Hôm nay chị không đi nữa.”

“Hả?” Đào ngạc nhiên. “Chị không đi nữa?”

“Chị phải giải quyết việc khác.” Ngọc Thục thu chân lại, hạ xuống đất. “Một việc nước sôi lửa bỏng.”

“Đối với chị bây giờ, còn việc gì quan trọng hơn vụ kiện này sao?” Trước quyết định của Ngọc Thục, Đào lộ vẻ không sao tin nổi. “Nếu chị vắng mặt thì... chị biết hậu quả rồi đấy.”

“Thua thì thua thôi, đằng nào Đình Đình cũng vẫn là con chị.” Ngọc Thục cười cay đắng. “Chị... không biết nên giải thích với em thế nào nữa.” Chị quay sang Khương Đình, đưa tay vuốt tóc con gái.

“Mẹ phải đi giúp Tô Lâm. Con theo cô Đào đến tòa án đi. Mọi việc cứ nghe cô Đào, nhớ chưa?”

“Mẹ...” Khương Đình căng thẳng ra mặt, “Mẹ không đi cùng con sao?”

“Bác Cố cần mẹ giúp, Tô Lâm cũng vậy.” Ngọc Thục nghe lòng đau như dao cắt. “Mẹ...” Chị không nói tiếp được nữa, bèn đẩy con gái vào taxi, đóng cửa lại, vẫy tay với Đào. “Hai cô cháu đi mau đi, tôi xin đấy!”

Sau đó, chị vẫy một chiếc taxi khác đang chạy tới, biết rõ con gái đang ghé vào cửa sổ xe nhìn mình, nhưng chị không dám ngoái đầu lại, chỉ sợ quyết tâm vừa đặt ra sẽ tan tành trong phút chốc.

Mã Đông Thần ngồi ở băng ghế sau chiếc Mercedes-Benz, thần thờ nhìn ra cửa sổ. Bên cạnh anh la liệt vỏ thuốc lá, cốc mì,

bánh ngọt và xúc xích bóc dở.

Năm ngày rồi, vẫn chưa biết tung tích con gái.

Cảnh sát khéo léo nhắc anh rằng nếu là bắt cóc, đáng lẽ đã có điện thoại đòi tiền chuộc từ lâu. Nói cách khác, chưa chắc Mã Na còn sống. Tuy nhiên, anh không bỏ cuộc. Con gái rượu mình tự tay chăm bẵm từ nhỏ tới lớn không thể biến mất mù mờ như thế được. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Mỉa mai thay, đây chính là câu Tô nói với anh cách đây không lâu. Điều này khiến anh tin rằng trên đời thực sự có quả báo.

Được thôi. Cho dù phải xuống mười tám tầng địa ngục, anh cũng sẵn lòng đi, miễn là trời cao lạnh lòng chịu trả con gái cho anh.

Chuông reo. Mã Đông Thần lơ đãng liếc màn hình điện thoại. Số lạ gọi đến, nhưng cũng là số di động. Anh suy nghĩ một lúc rồi nhấn nút nhận, “A lô?”

Giọng nữ trẻ tuổi vang ra, “Ông là Mã Đông Thần?”

“Vâng.” Mã Đông Thần rút một điều thuốc đưa lên miệng. “Cô là ai?”

“Tôi là Tô Lâm.”

Mã Đông Thần bỗng mở to mắt, sững sờ mất vài giây, anh mới la lên thất thanh, “Con tôi đâu?”

“Đang ở cạnh tôi.”

“Thật ư? Bảo nó nhận điện đi.” Mã Đông Thần ngồi thẳng dậy, áp chặt điện thoại vào tai.

“Ông đi một mình đến hiệu thuốc Lam Thiên, ở ngã tư giao giữa phố Tạo Hóa và đường Bắc Nhị. Không được báo cảnh sát. Tôi cho ông mười lăm phút. Đến nơi thì gọi vào số này.”

“Cô muốn gì?”

“Cứ làm đi.”

“Tại sao tôi phải tin cô?”

“Không tin thì thôi.”

Cuộc gọi ngắt. Mã Đông Thần đặt điện thoại xuống và nhìn thẳng ra trước.

Tài xế liếc gương mặt héo hon vàng vọt trong gương chiếu hậu, dè dặt hỏi, “Sếp Mã...”

“Dừng xe!”

“Sao?”

Mã Đông Thần rống lên, “Tôi bảo cậu dừng xe!”

Tài xế không dám hỏi thêm, giảm tốc độ, từ từ dừng lại bên đường.

Xe chưa dừng hẳn, Mã Đông Thần đã nhảy ra ngoài, vươn tay mở cửa ghế lái lôi tuột tài xế xuống.

“Sếp định đi đâu?” Tài xế bối rối, “Tôi biết báo với vợ sếp thế nào?”

Mã Đông Thần phốt lờ tài xế, khởi động chiếc Mercedes-Benz và lái đi. Sau vài lần vượt đèn đỏ và chạy ngược một đoạn trên đường một chiều, cuối cùng Mã Đông Thần cũng đến ngã tư giao giữa phố Tào Hóa và đường Bắc Nhị. Nhìn thấy bảng hiệu Lam Thiên từ xa, anh lái tới nơi và dừng lại bên vệ đường, xem đồng hồ thì thấy đã mất mười bốn phút, lập tức cầm điện thoại di động gọi lại theo số vừa rồi.

Đầu kia nhận điện ngay, xem chừng vẫn luôn đợi anh, “Ông tới chưa?”

“Rồi. Hiệu thuốc Lam Thiên.” Mã Đông Thần vừa nghe điện vừa nhìn quanh. “Con tôi đâu?”

Tô Lâm không trả lời vào câu hỏi, chỉ nói, “Có một miệng cống giữa đường. Ông cầm đèn pin chui xuống đấy, rồi đi theo hướng mũi tên.”

“Mũi tên nào?” Mã Đông Thần lo lắng. “Con tôi đâu?”

“Cho ông mười phút. Hết giờ tôi giết Mã Na.”

“Nếu mày dám động vào một sợi tóc của con tao, tao sẽ giết cả nhà mày!” Mã Đông Thần gầm lên. “Mày trả Na Na cho tao...”

Đường dây ngắt. Mã Đông Thần gọi lại lần nữa, nhưng bên kia đã tắt máy. Anh nổi khùng đập tay lia lịa vào vô lăng, vài giây sau cố bình tĩnh lại, vừa thở hổn hển vừa lấy đèn pin trong hộc đựng đồ, đi về phía miệng cống trước ánh mắt ngạc nhiên của người qua đường.

Anh nhấc nắp cống ra, mặc kệ mùi hôi thối ập vào mặt, giờ đèn pin chiếu rọi quanh đáy cống rồi từ từ leo xuống thang sắt. Xuống tới nơi, Mã Đông Thần nhận ra mình đang ở một khớp nối nào đó của ống cống, hai đầu đều mịt mù bất tận, nhưng rộng rãi hơn anh tưởng. Không kịp suy nghĩ lâu la hơn, anh rọi đèn pin khắp xung quanh, quả nhiên trông thấy một mũi tên vẽ bằng phấn trên thành công, chỉ vào chiều sâu bóng tối.

Không thể trì hoãn thêm nữa, Mã Đông Thần bươn bả đi theo hướng mũi tên. Lòng cống còn đọng nước, bên dưới nước là lớp bùn nhầy nhụa. Mã Đông Thần bước đi loạng choạng, nhưng không dám giảm tốc độ. So với mặt đất, nhiệt độ ở đây thấp hơn nhiều. Sơ mi ẩm mồ hôi bám vào lưng anh, lạnh thấu xương. Anh chưa bao giờ di chuyển trong môi trường nào

thế này. Tuy nhiên anh không sợ hãi hay ghê tởm, và chỉ tập trung vào những mũi tên vẽ trên thành cống.

Nhờ các chỉ dẫn này, Mã Đông Thần bước vào một ống cống rộng rãi hơn. Mũi tên vẫn ở đó. Anh bước thoăn thoắt theo nó vào sâu hơn, đi không biết bao xa, mũi tên đột nhiên biến mất. Anh suy nghĩ một lúc rồi quay lại thì thấy mũi tên cuối cùng được vẽ cạnh một cánh cửa sắt hình tròn.

Mã Đông Thần thở hổn hển và nhìn đồng hồ, tám phút đã trôi qua. Anh quan sát cửa sắt, cửa lổm đổm gỉ, xem chừng sử dụng đã rất lâu năm. Chắc nó sẽ dẫn đến một nơi nào đó. Phải chăng con gái đang ở bên kia cánh cửa này? Mã Đông Thần áp tai vào cửa, rồi thử gõ gõ, “Mã Na?”

Thình lình ở chéch bên cạnh có tiếng kêu khẽ. Liên đó là giọng phụ nữ run rẩy vang trong lòng cống, “Ai đấy?”

Mã Đông Thần giật bản mình, vô thức nhìn theo âm thanh. Chẳng mấy chốc một ánh sáng yếu ớt từ từ di chuyển về phía anh. Khi ánh sáng đến gần, Mã Đông Thần nhìn thấy một phụ nữ với vẻ mặt hoảng sợ, mặc bộ váy mắc đầy mạng nhện và bụi bặm, cầm một món đồ hình như là que phát sáng.

Hai người nhìn chăm chăm vào nhau qua khoảng cách vài mét. Mã Đông Thần lên tiếng trước, “Chị là ai?”

Người phụ nữ xem chừng kinh hãi, trả lời lặc quẻ, “Tôi... tôi đang tìm một người.”

“Tìm ai?”

“Tôi...” Người phụ nữ đột nhiên như nghĩ ra. “Anh... vừa gọi Mã Na sao?”

“Vâng.” Mã Đông Thần buồn bực. “Chắc con gái tôi đang ở đây.”

“Anh là cha của Mã Na?” Người phụ nữ mở to mắt. “Trung học Số 4?”

“Chị biết con tôi sao?” Mã Đông Thần ngạc nhiên. “Chị là ai?”

Người phụ nữ không trả lời anh mà đưa mắt về phía cánh cửa sắt đang đóng chặt, “Con bé có trong đó không?”

“Tôi không biết.” Mã Đông Thần chìa đèn pin lên van cửa sắt, “Tôi phải vào xem.”

Người phụ nữ ngăn ra, rồi hét, “Không được. Anh không được vào!”

Mã Đông Thần thắc mắc, “Tại sao?”

“Nghe tôi nói này, có người bảo tôi tới đây.” Người phụ nữ chạy tới gần, nói năng lộn xộn. “Ông ấy dặn tôi, đừng làm gì cả, họ sẽ tới ngay thôi.”

“Họ? Ai bảo chị đến?” Mã Đông Thần hoàn toàn bối rối. “Vì sao chị biết chỗ này?”

“Tạm thời tôi chưa giải thích rõ ràng được, nhưng anh kiên nhẫn chờ một lúc, họ sẽ đến ngay thôi.”

Đúng lúc này, tiếng rên rĩ yếu ớt trong cửa sắt lại vọng ra, tâm trí Mã Đông Thần bỗng dưng trống rỗng.

Là Na Na! Na Na đang ở bên trong! Anh buông rơi đèn pin, đưa hai tay giữ chặt lấy van niêm phong, xoay mạnh.

Cửa sắt kêu ken két. Cảm giác ở bàn tay cho thấy sức cản rất lớn. Mã Đông Thần nghiêng răng nghiêng lợi, siết chặt van, dồn hết sức bình sinh xoay nó đi.

Tiếng rên rĩ bên trong gấp gáp hơn.

Người phụ nữ cuống quýt chạy tới, níu lấy tay Mã Đông Thần, “Anh buông ra đã! Chờ một chút, anh đừng hành động thiếu suy nghĩ!”

Mã Đông Thần gần như phát rồ, xô chị ra, “Chị cút đi! Con tôi sắp chết! Có kẻ định giết nó!”

Người phụ nữ lại nhảy xổ tới, lắc đầu quây quây, “Nghe tôi nói đã, đợi năm phút nữa, năm phút thôi...”

Mã Đông Thần đã mất tỉnh táo, tung chân đập mạnh vào bụng người phụ nữ. Chị ngã ngửa ra sau, lập tức co mình lại, rên rỉ vì đau. Mã Đông Thần chộp lấy van, hét lên, “Na Na, đừng sợ, bố đây.” Van bắt đầu quay, một vòng, rồi một vòng nữa...

Sức cản càng lúc càng lớn. Mã Đông Thần nghiêng răng, cơ mặt co giật dữ dội. “Ôi Lâm...” Anh rất qua kẻ răng. “Đừng hòng đụng vào con tao...”

Nghe đến cái tên này, người phụ nữ đang giãy giụa dưới sàn run bắn, vươn tay tóm lấy Mã Đông Thần, “Dừng lại, màu dừng lại!”

Đột nhiên, cửa sắt tròn hé ra. Tiếng rên rỉ bên trong tắt ngấm.

Mã Đông Thần không rảnh để suy nghĩ nhiều, cứ thể kéo mạnh cửa về phía mình. Một cơ thể nặng nề theo đà bị giật ra ngoài.

Mã Đông Thần choáng cả người. Đó không phải Mã Na, mà là một người đàn ông trưởng thành. Người này bị bịt miệng, hai tay trói quặt sau lưng, chân cũng bị trói. Quanh cổ gã có sợi dây thép mảnh siết lại ở gáy, hai đầu dây quấn vào mặt trong van.

Gã bị treo cứng lên cửa sắt trong một tư thế kì lạ, đầu gục xuống, mặt mày thâm tím. Đã tắt thở.

Trời chiều âm u. Một chiếc xe cảnh sát chạy như bay trên đường. Đèn chớp quay tít. Chói mắt nhưng cảm lạnh.

Ngọc Thục đỡ dẫn ngồi ở băng ghế sau, người lắc lư theo chuyển động của xe. Chị không muốn nhớ lại cảnh người đàn ông la hét điên cuồng bên xác chết, sau đó ngồi xồm trong góc bứt tóc như mất trí, lầm nhảm tên con mình. Chị cũng không muốn nhớ lại cảnh các điều tra viên bận rộn trong ống cống chiếu đèn sáng trưng như ban ngày, cũng như vẻ ân hận xót xa trên khuôn mặt Cố Hạo.

Lúc này, ông đang ngồi bên cạnh, bộ dạng cũng y như Ngọc Thục. Viên cảnh sát trẻ lấy trong ngực áo ra cuốn sổ bìa cứng, đưa cho Cố Hạo.

“Bác Cố, cái này tìm thấy trên người Mã Na.” Anh ngập ngừng. “Con nghĩ bác nên đọc.”

Cố Hạo chậm rãi gạt đầu, cầm lấy cuốn sổ, đặt lên đầu gối.

Mười phút sau, xe về đến chung cư. Viên cảnh sát trẻ mở cửa xe, nhảy xuống trước rồi chia tay cho Ngọc Thục, “Chị Khương, tới nhà rồi.”

Ngọc Thục từ từ nhồm dẩy, nhích ra cửa xe.

Viên cảnh sát dìu chị xuống, “Chị cứ nghỉ ngơi đi nhé.” Anh ta dặn thêm. “Chúng tôi sẽ liên lạc với chị sau.”

Ngọc Thục gạt đầu, quay người đi về phía cổng chung cư.

Cố Hạo vẫn ngây như phỗng, bất chợt chồm : cửa xe hét vọng theo, “Cô Khương, hôm nay...” Môi ông run lên. “Hôm nay

cảm ơn cô nhiều lắm.”

Ngọc Thục không ngoái đầu, càng không trả lời, cứ lảo đảo lê đi từng bước.

Ngày hôm nay thực sự quá dài.

Băng qua hành lang quen thuộc, chật vật đi lên cầu thang, đến cửa nhà, phải mất một lúc lâu chị mới mở được khóa và bước vào.

Phòng ốc im ắng. Chị muốn gọi con gái, nhưng mở miệng mà không ra tiếng. Sau khi thắng kiện, Tôn Vỹ Minh sẽ không cho Đình Đình ở lại đây thêm một ngày nào nữa. Ngọc Thục không sao tin được mình ngu ngốc đến mức từ bỏ con gái ruột của mình chỉ vì con gái của người khác.

Mai sau sẽ thế này đây. Về nhà một mình, đối mặt với không gian câm lặng, ăn một mình, xem ti vi một mình, ngủ một mình. Phải làm quen từ bây giờ thôi. Chị ném túi xách lên bàn ăn, thay dép lê rồi đi sang phòng khách, đúng lúc Khương Đình ngồi dậy trên sofa, dụi mắt lẩm bầm, “Mẹ, sao giờ mẹ mới về?” Ngọc Thục ngây người nhìn con gái, như thể không phân biệt được đây là hiện thực hay ảo giác của mình.

Khương Đình ngáp dài, đi vào bếp, “Mẹ chưa ăn gì đâu nhỉ? Để con nấu mì gói nhé, mẹ có muốn thêm trứng không?”

Ngọc Thục nhìn theo con, hồi lâu mới ngáp ngừng hỏi, “Hôm nay...”

“Hôm nay là xử xong rồi.” Khương Đình nhấc cái nồi đổ đầy nước lạnh đặt lên bếp gas, “He he, bố con điên lắm đấy!”

“Gì cơ?”

“Thật ra rất là đơn giản mà.” Khương Đình bật gas, nhìn mặt với mẹ. “Phút cuối thẩm phán hỏi con muốn ở với ai... Còn phải nói ư?”

Chân Ngọc Thục mềm nhũn, “Con trả lời thế nào?”

“Tất nhiên là ở với mẹ.” Khương Đình lấy một gói mì ăn liền trong chạn, cẩn thận xé bao ra. “Mẹ là người mẹ dịu dàng, tốt bụng và dũng cảm nhất trên đời này.”

Ngọc Thục thở ra, giọng nghẹn ngào, “Thế là xong?”

“Vâng.” Khương Đình bước tới, đặt hai tay lên vai mẹ, cười hì hì, “Mẹ toàn lo hã thôi. Cô Đào nói, ý kiến của con mới là quan trọng nhất.”

“Thế là xong?”

“Vâng, bố bảo sẽ kháng án.” Khương Đình mím miệng, rồi cười toe. “Nhưng có hề gì, con sẽ luôn ở bên mẹ.”

Ngọc Thục nhìn con gái, không nói được lời nào.

“Cho nên sau này mẹ phải đối xử với con thật tốt, nếu không, hừ...” Khương Đình nghiêng đầu, đột nhiên sực nhớ. “Mẹ, mau cho con biết, hôm nay xảy ra chuyện gì?”

Ngọc Thục ôm choàng con vào lòng, có cảm giác mình không phải thắng một vụ kiện, mà thắng cả thế gian này.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

KẾT THÚC nàng tiên cá

Thứ Sáu, 24/6/1994. Trời nắng.
Bác Cố, cháu chào bác.

Bác không nhìn nhầm đâu. Trang nhật kí này là cháu viết cho bác. Khi bác đọc đến đây, cháu tin rằng bác đã nắm được đầu đuôi câu chuyện. Và nếu cháu đoán không nhầm, Mã Na đã về nhà. Còn Chu Hy Kiệt, cháu hi vọng gã đã chịu đủ giày vò trước khi bị siết cổ chết.

Cháu có thể tưởng tượng được vẻ mặt bác lúc này. Xin lỗi vì đã làm bác thất vọng. Dưới cồng ngằm đêm ấy, cháu tin mọi lời bác nói là sự thật. Cháu cũng tin rằng nếu lúc ấy cháu theo bác về, nhất định sẽ được bác quan tâm săn sóc không khác gì con ruột, để cháu trở thành một cô gái dù rất bình dân, thì cũng được bình thường.

Bác biết không, đó là cuộc sống mà cháu vô cùng khao khát.

Bởi vậy, bác hãy tin rằng, đi đến quyết định thế này, lòng cháu giằng xé hơn bất kì ai. Nhưng rốt cuộc cháu vẫn từ bỏ cơ hội cuối cùng để trở lại cuộc sống bình thường, nguyên nhân chính là vì người mà các bác vẫn gọi là “hung thủ”.

Tên anh ta là Vincent. Cháu nghĩ nên gọi anh ta bằng một cái tên, chứ không phải bằng định danh “hung thủ”. Trong khoảng thời gian mắc kẹt dưới cồng ngằm, nếu không có Vincent thì cháu đã chết từ lâu rồi. Anh ta đã chữa trị vết

thương, cho cháu đồ ăn thức uống, cố xoay xở để đáp ứng các nhu cầu của cháu, thậm chí bị đánh vỡ đầu chảy máu chỉ vì một đôi giày thể thao màu trắng mà cháu ao ước. Cháu không biết mình có vị trí thế nào trong lòng anh ta, chỉ biết rằng khi cuộc đời cháu hoàn toàn về không, thì anh ta là người duy nhất đem lại cho cháu lòng can đảm và hi vọng để sống tiếp. Cháu biết có thể anh ta giết các cô các chị đó thật, nhưng anh ta nâng niu cháu như báu vật. Cháu không phải là loại người bất chấp đúng sai, nhưng dù bị cả thế giới lên án là tên giết người điên loạn, anh ta vẫn là người thân duy nhất của cháu trong những ngày tháng ấy.

Chưa kể thật ra, mọi hành động khùng khiếp của Vincent, bao gồm việc bắt cóc Mã Na, đều là do Chu Hy Kiệt sai khiến. Vì vậy, khi tận mắt chứng kiến Chu Hy Kiệt sát hại anh ta, cháu không thể cho là đáng đời hay đúng người đúng tội, không thể phỉ tay bỏ đi, càng không thể thanh thản vui vẻ nếu cứ thế theo bác về. Cháu cần làm điều gì đó cho Vincent, dù phải mang tội nghiệt suốt đời.

Bác Cố, cháu thực sự áy náy với bác vì đã đưa ra lựa chọn này. Tuy nhiên, cháu chưa bao giờ tự tay sát hại ai, kể cả Mã Na, dù cháu thừa sức giết nó một cách dễ dàng và kín đáo. Nếu đọc đến đây mà bác cảm thấy tội ác của cháu giảm nhẹ phần nào, thì cháu cũng được an ủi rồi.

Bác Cố, cháu vô cùng cảm kích vì mọi điều bác làm cho cháu. Cảm ơn bác về món trứng ốp la. Cảm ơn bác đã bỏ ra bao nhiêu sức lực và thời gian để tìm kiếm cháu. Cảm ơn bác vì đã không coi cháu như một đứa trẻ có cũng được không thì thôi. Cảm ơn

bác đã khiến cháu thấm thía rằng mình cũng từng được yêu thương sâu sắc.

Cuối cùng, cháu xin nhờ bác một việc. Mong bác chuyển lời cảm ơn của cháu đến người phụ nữ bác nhắc tới hôm ở cổng ngầm, và cả bạn gái đã giải vây cho cháu ở hội trường.

Bác Cố, khi bác đọc xong cuốn nhật kí này, cháu đã đi nơi khác rồi. Làm ơn đừng tìm cháu nữa. Chúng ta có thể gặp lại, hoặc không. Tuy nhiên, cháu xin hứa với bác rằng cháu sẽ mãi mãi nhớ đến bác, và sẽ sống thật đàng hoàng.

Nửa tháng sau.

Thành phố đang vào mùa cỏ mọc xanh bay. Trời ấm dần, người vui chơi ngoài trời mỗi ngày một đông. Đặc biệt là sau mấy cơn mưa gần đây, sông Lê Thông ăm ắp nước, lòng sông vốn hẹn giờ mở rộng ra, lau sậy um tùm bờ bãi. Cảnh vật không còn quạnh vắng nữa, thậm chí những người mê câu cá phải ra thật sớm mới kiếm được chỗ tốt để buông cần.

Cố Hạo lặng lẽ đứng trên cầu, ngắm một gia đình bốn người đang cười đùa trên bờ. Họ cùng một cái lều nhỏ, phía trước đặt bếp nướng, cô chị đang giúp mẹ xiên thịt và các loại rau củ. Cậu em ở bên bố, chăm chú nhìn bố mắc mồi vào lưỡi câu.

Dưới trời xanh mây trắng, đây quả là một bức tranh đẹp, đến nỗi Cố Hạo dõi theo mà cũng không dừng được nhoen cười.

Đằng sau ông, xe cộ nhộn nhịp qua lại trên mặt cầu rộng rãi. Một chiếc Jeep tiến đến, từ từ dừng lại bên đường. Thai Vỹ nhảy xuống, nhìn Cố Hạo đang đứng bất động bên lan can, do dự một thoáng rồi thoăn thoắt bước tới.

“Biết ngay là bác ở đây mà.” Thai Vỹ đến gần Cố Hạo. “Bác đang nhìn gì vậy?”

Cố Hạo thở ra một hơi dài, “Không nhìn gì, đằng nào tạo cũng rảnh, đi loanh quanh thôi.”

“Để về con đăng kí cho bác cái máy nhắn tin.” Thai Vỹ cố lấy giọng thật thoải mái. “Muốn tìm thì tìm được ngay.”

“Khỏi cần.” Cố Hạo mim cười. “Ngoài mày thì có ai tìm tao đâu.” Ông nhìn lên trời. “Mẹ mày đi rồi à?”

“Vâng, bay chuyến sáng ngày.” Thai Vỹ ngại ngừng vò đầu bứt tóc. “Còn bắt kịp thời đại lắm, làm đám cưới du lịch kia đấy.”

“Tốt quá.”

Cố Hạo thản nhiên như thường, nhưng Thai Vỹ vẫn bứt rứt.

“Thực sự cũng không trách mẹ con được. Hôm đó mẹ con điên tiết lắm. Với cả ai mà ngờ lão Ngô cầm luôn nhẫn cưới đến quỳ gối cầu hôn, được thêm mấy bà già hò reo vun vào, người nào gặp cảnh ấy cũng khó cưỡng...”

“Không sao.” Cố Hạo cúi đầu. “Thầy Ngô là người tử tế, mẹ mày vốn vẫn có thiện cảm với thầy ta. Chúng tao...” Ông chột cau mày. “Ai cho mày gọi là lão Ngô đấy? Khi nào họ về nhớ ngoan ngoãn đổi lại là cha nhé.”

“Không đời nào.” Thai Vỹ bĩu môi. “Con chỉ có hai người cha thôi, một cha đẻ một cha đỡ đầu.”

“Thằng khỉ này, cứ để mẹ mày trị cho biết tay!” Cố Hạo lắc đầu, “Tình hình chỗ mày sao rồi?”

“Không có phát hiện nào đáng kể ở nhà Chu Hy Kiệt.” Thai Vỹ đột nhiên khoái chí ra mặt. “Sau đó con sức nghĩ ra, bèn đến

mở tủ để máy ảnh máy quay ở hội trường Trung học Số 4, thì tìm được một đồng tượng bằng hình. Bác đoán là gì?”

“Gì?”

“Toàn bộ quá trình gây án của tên vô gia cư kia. Từ hãm hiếp đến sát hại, cực kì chi tiết tỉ mỉ.” Thai Vỹ tặc lưỡi. “Bác biết kinh tởm nhường nào không? Đến phó giám đốc của bọn con còn phải nôn nao kia mà.”

“Do Chu Hy Kiệt quay chụp?”

“Vâng. Chìa tủ gã giữ.” Thai Vỹ gật đầu. “Vợ gã nói ở nhà Chu Hy Kiệt luôn rất trầm lặng, và yếu sinh lý từ lâu rồi. Gã có thuê một chỗ làm studio cá nhân, ngoài giờ đi làm thì đều ru rú ở đây, nên chúng con ngờ rằng gã bắt mối với nạn nhân, lừa họ đến studio để tên vô gia cư kia cưỡng hiếp tàn sát, bản thân gã thì quay chụp quá trình. Xong xuôi tên vô gia cư sẽ ném xác xuống bể nước mưa. Quả nhiên, studio đó có tóc và dấu tay người bị hại.”

Cố Hạo cau mày, “Tại sao gã phải làm thế?”

“Con có tham vấn một chuyên gia tâm lý tội phạm.” Thai Vỹ tư lự nói. “Thầy ấy bảo, Chu Hy Kiệt mắc chứng rối loạn chức năng tình dục, nguyên nhân là do không có chỗ đứng, không được tôn trọng trong gia đình. Chỉ khi giành quyền kiểm soát hoàn toàn, ham muốn tình dục của gã mới được thỏa mãn. Nói cách khác, gã không thể làm chuyện giường chiếu với vợ, nhưng lại hồi phục khả năng khi xem băng hình.”

“Cũng có nghĩa,” Cố Hạo trầm ngâm. “Chu Hy Kiệt là kẻ chủ mưu, tên vô gia cư kia chỉ là đồng phạm?”

“Vâng.” Thai Vỹ khịt mũi. “Thằng khốn này rất gian xảo. Hiếp dân và giết người đều để đồng phạm làm, cho nên dấu vết của chính gã không hề rơi rớt ở đâu cả. Tên vô gia cư kia thì thiếu năng, gặp đàn bà là bộc phát thú tính. Chắc Chu Hy Kiệt còn đem lợi ích gì ra nhử nữa, thế là cứ thỏa sức hành động theo bản năng thôi.”

“Nghĩ ngờ của mày hôm ấy là chuẩn rồi nhỉ!”

“Hà hà.” Thai Vỹ lại đắc chí. “Con đã bảo là lần cán ở đâu đấy mà.”

“Thầy mày chắc xấu hổ?”

“Không hề chứ lì. Kể ra, thấy con cũng khí phách lắm.” Thai Vỹ cười. “Kì thực thầy tán đồng suy nghĩ của con đấy. Trước đó có lệnh đóng hồ sơ, thầy cương quyết không đóng. Về sau phán xong, cấp trên muốn thăng cấp cho, thầy cũng khẳng khẳng không chịu.” Anh thở dài. “Hai năm nữa thầy con nghỉ hưu, con hi vọng thầy được rõ ràng rời nhiệm sở.”

“Quả là khí phách thật.” Cố Hạo gật đầu. “Xem dịp nào tiện đưa thầy mày đến nhà tao làm chén rượu.”

“Được luôn ạ.” Thai Vỹ nắm lấy vai Cố Hạo. “Thầy đã nghe kể về các chiến công hiển hách năm xưa của bác, cũng muốn kết bạn với bác lắm đấy.”

“Tao thì có gì mà hiển hách!” Cố Hạo cười méo xệch, đột nhiên nghĩ ra điều gì. “Mã Na sao rồi?”

“Vẫn ở bệnh viện, còn phải điều dưỡng một thời gian.” Thai Vỹ nhún vai. “Giờ vẫn chưa dám dấn động đến vụ dưới cống, không lấy lời khai được, vì cứ hỏi là nó khóc bù lu bù loa.”

“Cha nó thì sao?”

“Vụ này lại phải xử lý riêng. Mã Đông Thần không mấy bận tâm. Dù là ngộ sát, nhưng giết được kẻ muốn hãm hại con gái mình, xem chừng anh ta lại phần khởi.”

Cố Hạo âm ừ, không hỏi nữa.

Thai Vỹ ngập ngừng, “Nhân tiện thì, Tô Lâm có tin tức gì không bác?”

“Không.”

“Nhà em ấy có gây sự với bác không?”

“Bố nó bảo tao biết tin mà không báo, phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.” Cố Hạo cười. “Tao chả thèm chấp.”

Thai Vỹ im lặng một lúc lâu rồi thở dài, “Con vẫn không tưởng tượng được một cô bé mười bảy mười tám mà gây ra ngần ấy chuyện.” Anh nhìn Cố Hạo. “Về tình hình hôm ấy, Mã Na có kể lại, một cách đứt quãng thôi. Rằng Tô Lâm dùng gậy đánh ngất Chu Hy Kiệt rồi quấn vào cửa sắt, lấy điện thoại di động của gã, hỏi Mã Na số điện thoại bố con bé. Sau đó mang nó đến miệng cống dẫn ra sông Lệ Thông, tiếp theo dụ Mã Đông Thần xuống cống...” Thai Vỹ kể ra mà chưa hết ngỡ ngàng. “Đây là những việc mà một đứa trẻ làm được ư?”

“Ừm,” Cố Hạo lơ đãng đáp, như tự nói với chính mình.

“Bác Cố,” Thai Vỹ vẫn đầy băn khoăn. “Rốt cuộc Tô Lâm là loại con gái gì chứ?”

“À?” Cố Hạo bừng tỉnh, suy tư một hồi. “Loại con gái muốn trở thành công chúa tiên cá mặc váy trắng.”

“Công chúa tiên cá gì cơ?” Thai Vỹ càng thêm bối rối. “Nghe chả đâu vào đâu!”

Cố Hạo lại cái nhìn xuống cầu.

Thai Vỹ nghiên ngẫm một lúc, cuối cùng vẫn lắc đầu không hiểu, “Mà nó đi đâu mới được chứ!”

“Nó ư?” Cố Hạo nhìn ra sông Lê Thông mênh mang, nắng lấp lánh làm nước gợn sóng như phủ vảy vàng. Dòng nước bùng bùng sức sống và tràn trề bí mật, cuộn cuộn mãi miết, ngoan cường chảy mãi về phương xa nào chẳng biết.

Một nụ cười xuất hiện trên khóe miệng ông.

“Tao nghĩ, nó đã bơi ra biển lớn.”

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

CHÚ THÍCH CỦA BAN BIÊN TẬP TIẾNG VIỆT

Cảm hứng sáng tác *Nàng tiên cá* manh nha từ một kí ức thời niên thiếu của bạn đời Lôi Mễ. Hồi học cấp ba, có hôm chị về muộn hơn thường lệ. Mẹ chị lo lắng, cứ đứng trông ngóng trên ban công, bỗng đầu trông thấy một cô bé mặc đồng phục học sinh bị lôi đi. Thật ra bà không bao giờ xác định được có phải mình lóa mắt không, chỉ biết bấy giờ bà tưởng con mình gặp kẻ xấu nên học tốc lao xuống, nào ngờ vừa rẽ sang góc ngoặt đã thấy con gái ôm cặp lưng thững đi về.

Lôi Mễ tự hỏi, bấy giờ mà có cô bé bị lôi đi thật, thì đằng sau là một câu chuyện thế nào? Vì vậy, vào mùa hè năm 2017, anh bắt đầu cấu tứ *Nàng tiên cá*. Được tầm trăm trang vì một biến cố, anh phải băng đại dương sang bên kia bán cầu, việc sáng tác tạm thời gác lại.

Băng đi đến đầu năm 2020, bị dịch bệnh cầm chân trong nhà, không đi đâu được, Lôi Mễ bèn dứt khoát tập trung sáng tác. Nhờ những ngày tháng không phân tâm, bản thảo tiến hành rất nhanh, và chính thức hoàn thiện vào tháng Năm năm 2020.

Nàng tiên cá không phải là tiểu thuyết thuần trình thám, thuần tội phạm hay hình sự.

Lôi Mễ cho biết, “Với tư cách nhà văn nghiệp dư, không được đào tạo chuyên môn viết lách, tôi thường xuyên gặp khó khăn

trong việc xác định thể loại sáng tác của mình. Đối với tôi, cầm bút là cách biểu đạt suy nghĩ. Còn định vị xếp loại, tôi không bận tâm. Tương lai tôi muốn thử sức với cả khoa học viễn tưởng, ngôn tình, hoặc văn chương thuần túy. Điều duy nhất không thay đổi là tôi sẽ bao giờ trở thành một tác giả chú trọng câu khách bằng âm mưu giật gân và miêu tả kích thích. Góc khuất và bản chất con người mới luôn thu hút tôi mạnh mẽ nhất. Vì vậy, trong *Nàng tiên cá*, tôi không định đưa ra mệnh đề cao cả nào, mà chỉ muốn mô tả những lựa chọn đậm chất ‘người’ trong hoàn cảnh nhất định. Thay vì ‘vụ án được phá giải thế nào’, tôi chú trọng ‘con người ta sống thế nào’ hơn. Vì vậy, *Nàng tiên cá* là câu chuyện nhỏ bé, ấm áp, rục rờ nảy sinh từ những cảnh trí đời thường.”

Thai Vỹ ở đây là cầu nối sang vũ trụ *Tâm lý tội phạm*. *Nàng tiên cá* là giai đoạn hình thành lòng dũng cảm, trung hậu và phóng khoáng của anh ta.

Ngoài ra, có thể cảm nhận được ngay từ phần mở đầu, rằng câu chuyện của Tô Lâm vẫn chưa kết thúc. Rất nhiều năm sau, cô sẽ tái ngộ Thai Vỹ và Cố Hạo. Đồng thời gặp thêm một người có ảnh hưởng sâu sắc đến cô, là Phương Mộc.

©Facebook Group: *We Love Ebook*, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

- * “Đồng” ở đây là mệnh giá, ngoài ra còn có “hào”, “xu”. Đơn vị tiền tệ trong sách này là Nhân dân tệ. (*Các chú thích trong sách là của ban biên tập tiếng Việt*)
- * Nhân vật trong series hoạt hình *Chú bọt biển tình nghịch* (SpongeBob SquarePants).
- * Đồ chơi robot biến hình, dựa trên ý tưởng về chú ong nghệ Bumblebee, robot trinh sát của nhóm Autobot trong loạt phim *Transformers*. Bumblebee có thể biến thành xe thể thao màu vàng điểm những đường kẻ đen.
- * Một nhãn máy nghe đĩa CD cá nhân của hãng Sony, thịnh hành những năm 1990 và đầu 2000.
- * I don't fear.
- * Đối tượng có nguy cơ gây hại cho an toàn đất nước hoặc trị an xã hội, do cơ quan cảnh sát lập danh sách, bí mật giám sát hoạt động.
- * Ảnh hưởng của chính sách một con, áp dụng trong khoảng 1979-2015. Gia đình nào sinh nhiều hơn một con phải đóng mức phạt cao gấp nhiều lần thu nhập bình quân của họ. Nếu không đóng phạt, con có thêm ngoài chính sách không được đăng kí khai sinh, không có tên trong hộ khẩu, không được cấp chứng minh thư, không được tham gia hệ thống bảo hiểm, giáo dục, y tế công.
- * Postmortem phenomena. Các thay đổi diễn ra ở cơ quan, mô, tế bào của người sau khi chết. Ví dụ chết được 2-3 ngày, bụng bắt đầu thối rửa, các mô sinh ra khí làm xác chết phồng lên,

chết được 4 tuần thì các mô mềm hóa lỏng và mặt mũi không còn rõ nữa.

- * Các lối thông có hình vòm dưới gầm cầu.

- * *Young and Dangerous*. Phim bộ Hồng Kông về đề tài xã hội đen của đạo diễn Lưu Vĩ Cường, xoay quanh các cuộc thanh trừng giành giật địa bàn, với nhân vật trung tâm là Trần Hạo Nam, đại ca của băng Hồng Hưng ở Vịnh Đồng La (Causeway Bay).

- * Geographic Profiling. Tìm hiểu hành vi trong không gian phạm tội, phân tích vị trí hiện trường của các vụ án có liên quan, nhằm xác định nơi cư trú của hung thủ. Phương pháp do nhà tội phạm học người Canada Kim Rossmo bắt đầu phát triển từ năm 1996. Thường áp dụng cho án mạng hàng loạt, đột phá, đánh bom, cướp của, khủng bố...

- * Circle Hypothesis. Do hai nhà tâm lý học David Canter và Paul Larkin phát triển.

- * Phim bộ Trung Quốc 8 tập, phát sóng lần đầu năm 1994. Đạo diễn Triệu Bảo Cương, diễn viên Vương Chí Văn, Giang San.

- * *Beauty and the Beast*. Phim bộ của Mỹ, phát sóng trong khoảng 1987-1990, nội dung xoay quanh một cộng đồng bí mật bị xã hội ruồng bỏ dưới lòng New York phồn hoa. Nhan đề phim lấy cảm hứng từ truyện cổ tích nổi tiếng cùng tên. Catherine Chandler bị bắt cóc, hành hung và bỏ mặc cho chết ở Công viên Trung tâm. Cô được Vincent cứu sống, chăm sóc và bảo vệ.

- * Một nhãn hiệu xe đạp ở Thiên Tân, Trung Quốc.

- * Tương đương 2,5 triệu đồng Việt Nam hiện tại.

- * Tương đương 10,7 triệu đồng Việt Nam hiện tại.

- * Nghỉ thứ Bảy và Chủ nhật, hồi đó thì hai tuần người lao động mới được một kì nghỉ thế này.
- * Tương đương 167 nghìn đồng Việt Nam hiện tại.
- * Câu trích trong Những người khốn khổ, Victor Hugo.
- * Cò vé hay móc túi?